COLECȚIA

Iubiri de poveste

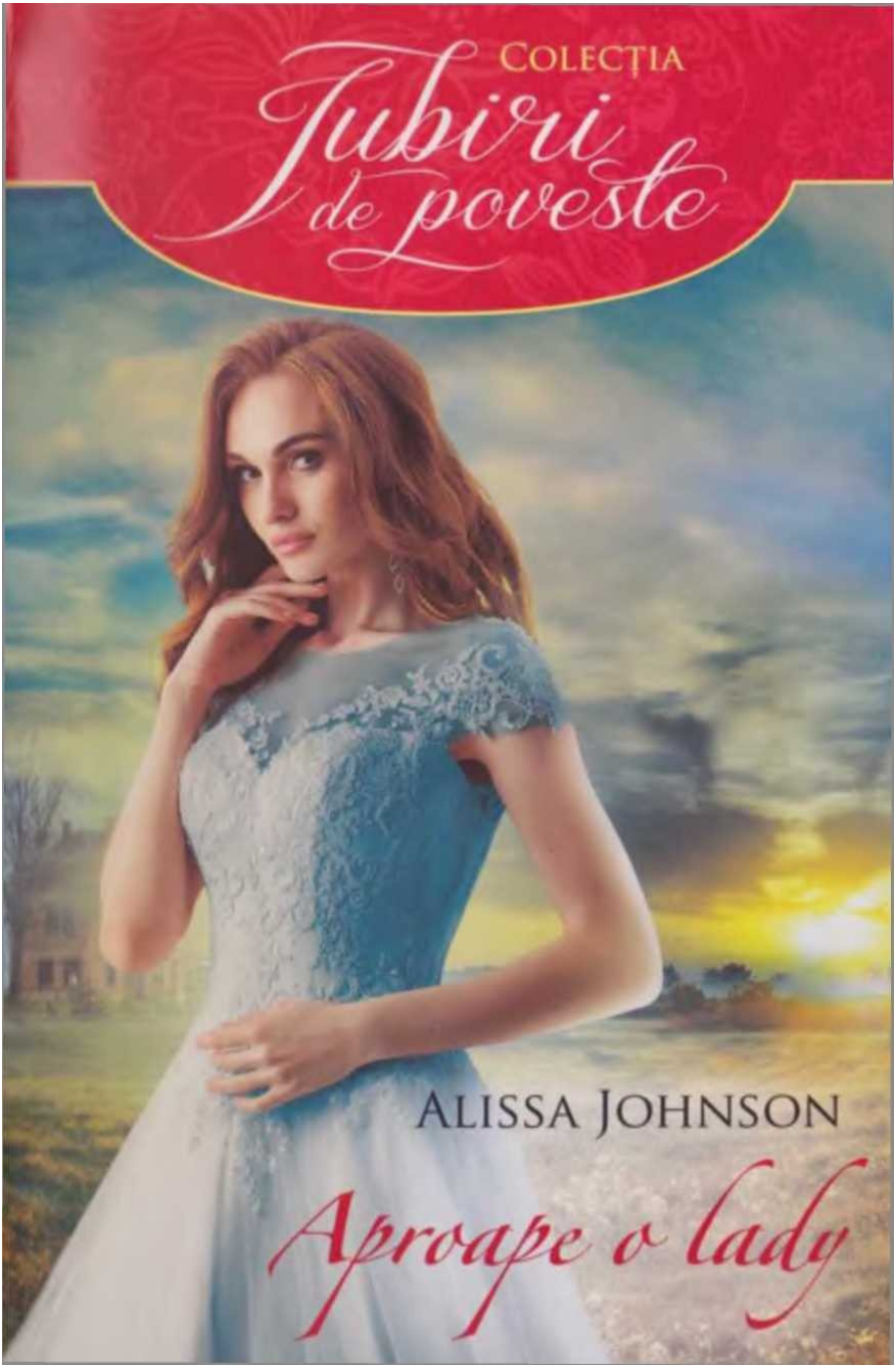

ALISSA JOHNSON

Aproape o lady

Alissa Johnson
Aproape o lady

***Nearly a Lady by* Alissa Johnson**

Copyright © 2011 Alissa Johnson
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Bianca Mateescu/Graal Soft

Pentru toţi cititorii mei dragi care le fac loc personajelor mele în sufletul lor.

Prolog

Marchizul de Engsly nu era chiar atât de înverşunat, încât să creadă că duplicitatea era domeniul exclusiv al femeilor. Pe de altă parte, în momentul acela era suficient de înverşunat încât să admită că acesta era un tărâm aparţinând *în primul rând* femeilor şi condus, cât se poate de eficient, de marea ducesă a subterfugiilor, văduva Lady Engsly… draga lui mamă vitregă.

Şi dacă ideea în sine părea un pic mai melodramatică decât ar fi fost cuviincios pentru un domn de rangul lui să gândească… ei bine, atunci considera că avea dreptul la această mică scăpare.

În încăperea aceea era mai cald decât în iad.

Cedând în faţa soarelui dogoritor din sudul Italiei, el şi omul său de încredere, Kincaid, erau desculţi şi despuiaţi până la cămaşă. Deschiseseră larg toate ferestrele şi uşile, dar chiar şi aşa, hârtiile care acopereau biroul micuţ şi podeaua zăceau neclintite şi neatinse nici chiar de cea mai uşoară adiere de vânt. Doar arşiţa se revărsa în odaia aceea sufocantă, îmbrobonând de sudoare fruntea marchizului şi umezindu-i cămaşa.

— Uită-te la asta, Kincaid, zise marchizul şi-şi şterse mâna umedă pe o batistă, înainte de a apuca scrisoarea de primire, pe care o citea. Şaptezeci şi cinci de lire au fost donate Azilului St. Agnus, din East London.

Kincaid înălţă privirea de unde şedea pe podea – marchizul era destul de sigur că omul alesese să se aşeze acolo, după ce în sufletul său se dusese o luptă infernală între mândrie şi nevoia de comoditate – pe jumătate îngropat în însemnările adunate timp de douăzeci de ani în jurnalele unei femei nebune.

— Nu cunosc această instituţie de caritate, milord.

— Sigur că nu, îi răspunse marchizul. Pentru că nu există niciun Azil St. Agnus, în East London.

Aruncă deoparte scrisoarea, după care ridică o alta –

al cărei conţinut îl făcu să izbucnească în râs, în ciuda situaţiei nefericite în care se regăsea.

— Optzeci de lire pe an, pentru îngrijirea unei anume domnişoare Blythe, fiică a domnului Robert Blythe şi pupilă legală a marchizului de Engsly. Flutură hârtia dispreţuitor. Auzi şi tu… *pupilă!* Tatăl meu, care abia putea suporta să-şi vadă propriii copii, a fost de acord să ia sub tutela lui o fetiţă? Ce minciună sfruntată! Cum se face că niciunul dintre noi n-a observat până acum perfidia îngrozitoare a acestei femei?

— Tatăl dumneavoastră a fost destul de îndrăgostit de mama dumneavoastră vitregă.

Când auzi afirmaţia lui Kincaid, marchizul dădu să arunce la o parte şi scrisoarea aceea.

— Mda… sau, cel puţin, atât pe cât era capabil de astfel de sentimente.

— O clipă, milord. Cum aţi spus că o chema pe copilă?

Marchizul se încruntă din spatele biroului.

— Domnişoara Blythe, repetă el. Dar era destul de sigur că Kincaid îl auzise de prima dată. Începi să resimţi efectele nefericite ale căldurii? Poate că o scurtă pauză…

— O pauză ar fi bine-venită, dar şi complet inutilă. Întrebam despre numele ei de botez.

— A, zise marchizul şi studie listele pe care erau detaliate cheltuielile asociate îmbrăcării şi îngrijirii unei fetiţe. Fără îndoială, erau toate nişte invenţii. Uite aici… Winnefred. Domnişoara Winnefred Blythe.

— Winnefred… repetă Kincaid clipind, apoi avu o revelaţie şi un zâmbet strălucitor de amuzament îi luminã faţa îmbătrânită. Freddie! Doamne, Dumnezeule, uitasem complet de asta!

— Încerci să-mi spui că această copilă chiar există?

— Da, chiar există… sau, mă rog, a existat acum doisprezece ani. Fiica parohului, micuţa Annabelle Holmes, mi-a scris despre ea la scurt timp după ce am părăsit casa tatălui dumneavoastră. Annabelle era o copilă încântătoare… ba chiar avea un simţ al ridicolului foarte

dezvoltat pentru o persoană atât de tânără.

— Şi tocmai asta a făcut-o mereu o favorită a fratelui meu, adăugă marchizul, amintindu-şi cum pe Gideon nu păruse să-l deranjeze niciodată faptul că Anna se ţinea scai după el peste tot pe moşie, bombardându-l cu întrebări. Dar asta se întâmplase înainte ca Gideon să fi plecat la război. Pe atunci fratele lui era un cu totul alt om. Un om care nu mai primea cu bucurie adoraţia unei copile. Şi ce scria în scrisoare?

— Dacă îmi amintesc eu bine, tatăl dumneavoastră şi domnul Blythe au participat amândoi la o partidă de vânătoare extrem de simandicoasă, în timpul căreia un invitat beat a dat foc grajdurilor. Şi, se pare, domnul Blythe a fost suficient de curajos, încât să dea buzna înăuntru printre flăcări ca să salveze caii… dar din păcate şi suficient de nesăbuit încât să se aleagă cu nişte răni mortale. La câteva momente după ce s-a prăbuşit pe peluză, Blythe i-a adresat o rugăminte de pe patul de moarte omului care se afla cel mai aproape de el… tatălui dumneavoastră.

— Să o ia ca pupilă pe fiica lui, presupuse marchizul.

— A, nu. Cred că cuvintele lui exacte au fost că-şi dorea ca „Freddie” să ajungă sub tutela dumnealui… şi, desigur, Excelenţa Sa a presupus că prin „Freddie” se referea la fiul său. Şi aparent, tatăl dumneavoastră a simţit că îi era cumva dator lui Blythe pentru că-i salvase caii campioni, aşa că a fost de acord… de faţă cu numeroşi martori… Şi apoi s-a creat o mare agitaţie în clipa în care micuţa Winnefred a ajuns la uşa casei sale. Excelenţa Sa a izbucnit într-o criză de furie, convins fiind că Blythe îl păcălise în mod voit. Şi ca să se liniştească, a fost nevoie de promisiunea solemnă a mamei dumneavoastră vitrege că se va ocupa personal să o instaleze în altă parte pe fată.

— Trebuie să mărturisesc că mama mea vitregă a fost într-adevăr singura persoană care îl putea calma vreodată când avea un acces de furie. Îmi pare rău că am ratat treaba asta, zise marchizul şi reciti încă o dată cifrele. Optzeci de lire pe an… Hmmm… Dacă Lady Engsly a

procedat şi de data asta ca de obicei… adică să îşi însuşească o jumătate din suma alocată unor fundaţii de caritate care chiar există… atunci înseamnă că fetei i-au revenit în jur de patruzeci de lire pe an. Nu e o sumă prea mare, nu-i aşa?

Kincaid se chinui să iasă dintre maldărele de jurnale şi se ridică în picioare.

— Şi probabil orice indemnizaţie s-a oprit în clipa în care a dispărut Lady Engsly.

În cameră se aşternu o atmosferă apăsătoare.

— Acum mai bine de şase luni, zise marchizul încet. Fir-ar a naibii de treabă! E o adresă aici, zise el şi bătu uşor cu degetele pe hârtie. Murdoch House, Enscrum, Scoţia. Asta e aproape de graniţă, nu? O să-i trimit imediat de veste lui Gideon. Cu puţin noroc, indemnizaţia a fost plătită anual şi domnişoara Blythe încă locuieşte acolo. Putem îndrepta treaba asta.

— Dar *fratele dumneavoastră nu se* ocupă de moşie în absenţa dumneavoastră? Poate că ar fi mai înţelept să ne întoarcem şi să…

— Nu. Cuvântul îi ieşi pe un ton mai aspru decât intenţionase, iar asta îl făcu să-şi frece prudent faţa cu mâna. Iartă-mă, te rog. Cred că nu sunt tocmai în apele mele din cauza căldurii ăsteia insuportabile şi a faptului că nu facem progrese. Gideon i-a pasat secretarului nostru responsabilitatea de a administra moşia, aproape înainte să apuc să-l rog să preia el sarcina. Are nevoie de ceva de făcut. Are nevoie să simtă că poate realiza ceva semnificativ.

Marchizul se gândi atunci că poate asta avea să mai aline într-un fel umbrele suferinţei, pe care fratele său încerca să o ascundă în spatele glumelor şi a unui zâmbet indiferent.

— O să-i prindă bine lui Gideon să joace rolul de cavaler salvator.

Kincaid încuviinţă din cap, apoi şovăi o clipă, înainte de a vorbi:

— V-aţi gândit că e posibil… ca unele dintre informaţiile pe care le căutaţi să nu fie aici?

Marchizul alese să ignore implicaţiile evidente pe care le sugera.

— Dacă nu sunt aici, atunci sigur sunt la marchiza văduvă. Şi când o vom găsi… Atunci vor descoperi şi ceea ce furase femeia de-a lungul anilor. Când o vom găsi pe ea… o vom găsi şi pe Rose.

Interveni o pauză scurtă. Iar când vorbi din nou, vocea lui Kincaid era blândă şi ascundea compasiunea unui vechi prieten:

— Au trecut mai bine de doisprezece ani, milord. Doisprezece ani în care nu s-a auzit nimic despre doamnă. *Vă rog.* Trebuie să vă împăcaţi cu ideea că e posibil ca Rose să nu fie de găsit. Există toate şansele ca doamna să fie pur şi simplu moartă.

— Nu. Aş fi simţit. Marchizul refuza să ridice privirea de pe birou. Refuza să cedeze în faţa disperării, care mersese mână în mână cu speranţa, de când aflase de trădarea mamei sale vitrege. Rose nu e moartă. Este doar… de negăsit pentru moment.

Şi în acel moment înţelese că asta era valabil şi pentru Lady Engsly şi domnişoara Blythe.

— Acum, că mă gândesc bine, Kincaid, îmi dau seama că familia asta are un obicei prost şi nefericit de a-şi cam pierde femeile…

Capitolul 1

— Te găuresc dacă mişti fie şi numai un deget!

„Ei bine… La naiba!”

În timpul călătoriei sale foarte, foarte lungi de la Londra la Enscrum, Scoţia, lordul Gideon Haverston îşi imaginase în multe feluri primirea de care va avea parte la Murdoch House. Mulţi oameni probabil l-ar fi considerat un

bărbat optimist – sau poate chiar un fantezist –, aşa că era absolut de aşteptat ca majoritatea acelor primiri imaginare să fi inclus un minimum de învinuiri şi de lacrimi şi foarte multă recunoştinţă şi bucurie.

Şi desigur, nu excluseseră deloc vehicularea cuvântului „erou”.

Cu toate astea, nu-şi închipuise nicio clipă că la capătul călătoriei sale va găsi o casă lipsită de viaţă, un grajd în care se adăpostea un tâlhar sau vorbele „te găuresc” şoptite în întuneric, în timp ce avea gura unui pistol lipită incomod de şale.

Dar chiar şi aşa… avusese parte de primiri şi mai reci de atât.

— Dacă vrei bani, să ştii că nu-i vei obţine, decât dacă unul din noi bagă mâna în buzunarul meu. Totuşi… se spune că există un bărbat în Rusia, care poate muta diferite obiecte doar cu puterea minţii. Şi mi se pare un talent absolut remarcabil. Poate ai auzit şi tu ceva despre asta?

Afirmaţia lui fu urmată de o tăcere scurtă.

— Ai mult sânge rece, nu-i aşa? şuieră în cele din urmă vocea din spatele lui. Şi-n plus, nu eu sunt hoţul aici.

Gideon se gândi imediat că tâlharul acela era tânăr. De fapt, foarte tânăr! Şi speriat! Cunoştea şi el foarte bine acel obicei băieţesc de a ascunde frica în spatele bravadei. În plus, auzise de suficiente ori asta pe puntea corăbiei *Perseverance,* încât să o recunoască într-o clipită. Dar la urma urmei existau câteva dovezi incontestabile: vocea îngroşată, tremurul slab de dedesubt şi caracterul aspru pe care îl căpătau cuvintele rostite, când erau împinse cu forţa dincolo de nodul de groază care bloca gâtul.

„Să-mi fie frică? Nu mie, dom căpitan. Nu mie”.

Dar le fusese. În fond, el nu era genul de om care să accepte nebuni la bordul corăbiei sale.

Fără îndoială, flăcăul din spatele său era un fugar şi se gândise să-şi petreacă noaptea aceea în fânul din grajd. Probabil era mai bine pentru toată lumea să fie doborât înainte să facă ceva ce ar fi regretat amândoi.

Gideon îşi transferă greutatea pe piciorul său bun, se răsuci, împinse ţeava puştii cu o mână, iar cu cealaltă trase un pumn.

Zări din colţul ochiului o fâşie din lumina lunii revărsându-se prin uşa deschisă, apoi, într-o fracţiune de secundă, fu înlocuită de o siluetă întunecată. Văzu pantaloni, sâni şi o cosiţă lungă.

O femeie!

Îşi retrase pumnul din instinct, înainte să nimerească în carne. Dar nicio faptă bună nu scăpa vreodată nepedepsită. Aşa că pentru acest gest prostesc de cavalerism, pedeapsa lui Gideon veni repede, dureroasă şi umilitoare. Se împletici în spate, când patul unei puşti izbi cu forţă în stomacul său, ţipă când un genunchi ascuţit îl lovi în nas şi apoi alunecă în inconştienţă, când ceva tare ricoşă de pe capul său cu o bubuitură puternică.

*

— Aşadar, e mort? L-am omorât?

Winnefred se aplecă peste prietena ei, Lilly, care, la rândul ei, stătea aplecată deasupra bărbatului pe care făcuseră tot posibilul să-l bată până îl lăsaseră lat. Iar cum, după ce străduinţa fusese încununată de succes, nu se putea abţine să nu simtă şi un pic de îngâmfare, amestecată cu uşurare şi cu o spaimă persistentă. Omul ar fi trebuit să se rezume la a prădui casă, nu să vină în grajd, după animale.

— Pentru că, dacă l-am omorât, va trebui să ascundem imediat cadavrul! Dacă vine cineva să-l caute?

— Atunci, fără îndoială, se vor întreba cum a ajuns calul lui în grajdul nostru, zise Lilly şi se ghemui lângă omul care zăcea lat pe podea. Şi nu *noi* l-am ucis. *Eu* l-am izbit în cap cu tigaia. Tu doar l-ai lovit un pic.

Deşi era prea întuneric ca să fie văzută, Winnefred simţi că afirmaţia aceea merita să-şi dea ochii peste cap.

— O să ţin minte să-l rog pe paroh că nu uite să

sublinieze lucrul acesta la slujba de la înmormântările noastre. Ucigaşele condamnate la spânzurătoare au totuşi dreptul la înmormântări creştineşti, nu?

— Cu puţin noroc, nu vom afla niciodată. Încă mai respiră.

— Oh!

Şi atunci Winnefred mai degrabă simţi decât văzu privirea pătrunzătoare a prietenei sale.

— Respectul pe care-l ai pentru sfinţenia vieţii umane este absolut înduioşător.

— Tu eşti cea care l-a lovit în cap, îi aminti atunci Winnefred. Şi-n plus, un cadavru e mai uşor de ascuns decât un om viu… Crezi că ar trebui să-l legăm?

— Presupun că da. Hmmm… la cum se simte, haina lui pare destul de scumpă.

— Păi, bănuiesc că a fi tâlhar atrage după sine şi câştiguri băneşti. Ţi-a trecut vreo clipă prin minte să-l…?

— Nu.

— Păcat! Nu te-ar suspecta nimeni niciodată, zise Winnefred, după care întinse mâinile încă tremurânde ca să ia două bucăţi de sfoară. Apoi începu să-l lege de mâini pe om, în timp ce Lilly îi imobiliza picioarele.

— Poartă cizme bune şi pantalonii îi sunt făcuţi din pânză de calitate, zise Lilly. Vreau să-i văd faţa. Adu o lumânare…

— Nu. Nu ne-au mai rămas decât câteva lumânări. Nu vreau să irosesc una pe cineva ca el.

— Freddie!

— Apucă-l de picioare, şi eu o să-l iau de umeri. Hai să-l târâm afară!

Anii lungi de trudă fizică făcuseră ca femeile să fie zdravene şi cu mâini îndemânatice. Dar chiar şi aşa, tot se dovedi destul de greu să care un bărbat în toată firea pe uşile grajdului.

Aşa că Lilly gâfâia cât o ţineau plămânii, iar Winnefred înjura de mama focului.

Picioarele lui ajunseră primele în lumina lunii şi atunci

Winnefred băgă şi ea de seamă că Lilly avusese dreptate în legătură cu cizmele lui – erau într-adevăr foarte frumoase. După aceea observă pantalonii şi redingota sa cu croială elegantă. Şi în cele din urmă îi putu vedea şi chipul – avea părul negru, gene lungi, un nas acvilin şi un maxilar proeminent. Iar gura lui era lată şi…

— O, Doamne, Dumnezeule! Icnetul îngrozit al lui Lilly răsună neobişnuit de tare în întuneric.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? întrebă Winnefred şi-l apucă mai strâns de umeri pe om, când picioarele lui alunecară din strânsoarea mâinilor lui Lilly şi căzură la pământ.

— El e! El e! E… A, ba nu, stai… zise Lilly şi se aplecă mai mult, ca să-i studieze chipul. Nu, nu e el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lilly!…

— Nu. E celălalt. E Gideon.

— Gideon? repetă atunci Winnefred. Lord Gideon Haverston, vrei să spui? Fratele binefăcătorului nostru generos? Aici? întrebă ea şi se mai aplecă puţin, ca să-i poată examina mai bine chipul. După aceea îi lăsă capul să cadă pe pământul tare şi bătătorit.

— La ce te gândeşti, Winnefred?

Spre uimirea ei, prietena sa Lilly şuierase în şoaptă cuvintele acelea, de parcă starea lui Haverston se îmbunătăţise brusc şi miraculos, trecând de la inconştienţă la o simplă somnolenţă.

— Ai perfectă dreptate. A fost o dovadă de nesăbuinţă din partea mea. Se îndreptă apoi şi-şi puse mâinile în şolduri. Ar fi trebuit să caut o piatră ascuţită!

— O, nu! O, Doamne, Dumnezeule! Ce-am făcut?

— După părerea mea, am ratat o ocazie foarte bună. Chiar în clipa asta am fi putut pune la cale călătoria lui spre fundul lacului, în loc să… De ce *naiba* îl dezlegi?

— Putem explica asta, zise Lilly cu respiraţia întretăiată. În clipa aceea dezlega nodurile funiei şi părea un pic cam isterică. O greşeală îngrozitoare. Două femei singure…

— Lilly, opreşte-te! zise Winnefred, după care se aplecă din nou şi acoperi mâna prietenei sale cu a ei. Suntem singure de mulţi ani şi asta nu l-a preocupat niciodată până acum.

— Poate că n-a ştiut…

— Ştia. Winnefred şovăi o clipă, înainte să continue să vorbească. Nu intenţionase să mărturisească ceea ce făcuse, doar că nu părea să aibă de ales. I-am scris iarna trecută, când erai foarte bolnavă. L-am rugat să stea de vorbă cu fratele lui în numele nostru…

— Şi el nu ţi-a răspuns, presupuse imediat Lilly.

— O, ba da, mi-a răspuns, murmură Winnefred. Va ţine minte pentru totdeauna insulta usturătoare a răspunsului său. Trebuie să plecăm. O trase în picioare pe Lilly şi o târî spre cabana grădinarului. Împachetează tot ce poţi căra. O să luăm calul lui. Cu puţin noroc, o să fim departe, până izbuteşte să se dezlege.

— Dar nu-l putem lăsa aici pur şi simplu!

Winnefred o împinse pe Lilly înăuntru şi închise ferm uşa în spatele ei.

— Ba putem şi exact asta vom face. Dacă pot s-o las pe Claire… iar acel simplu gând aproape că îi frângea inima… atunci pot foarte bine să-l las şi pe *el.*

— Claire este o *capră,* Winnefred.

— Cu toate astea e mai umană decât un Haverston.

Deschise un cufăr vechi, împinse deoparte cele două rochii păstrate pentru călătorii în oraş şi scoase o punguţă de piele, în care se aflau câteva monede pe care reuşise să le strângă, făcând economie la sânge.

— Avem aici aproape o jumătate de liră, şopti ea, legănând punga.

— O, da! exclamă Lilly şi scoase un hohot neîncrezător de râs. Cu ăştia o să facem turul continentului cu mult stil!

— Aş spune că tot e mai bine aşa, decât să facem turul unei închisori…

— Aşteaptă, zise Lilly, după care se aplecă spre cufăr

şi scoase de acolo o rochie. Am o idee.

Capitolul 2

— Freddie, dă-ţi jos pantalonii!

— Poftim? Păi, şi dacă o să fim nevoite să fugim? O să mi se încurce picioarele în tot materialul ăsta. De fapt şi tu ar trebui să ţi-i pui înapoi, Lilly.

De-a lungul celor treizeci şi unu de ani de viaţă, Gideon se trezise auzind foarte multe conversaţii ciudate – şi pe diferite subiecte. Cu toate acestea, niciuna nu fusese la fel de neobişnuită – sau de distractivă – precum cea pe care o asculta în clipa aceea. Aşa că acordă o consideraţie deosebită curiozităţii sale – dar şi durerii de cap îngrozitoare. Îşi ţinu ochii închişi şi respiraţia egală şi rămase pur şi simplu acolo, ascultând.

— O să te împiedici în material, indiferent dacă ai sau nu pantalonii pe dedesubt.

— Da, dar măcar aşa pot să-mi dau jos rochia la nevoie, nu crezi?

— Arăţi suspect de durdulie.

— Mă simt suspect de proastă. Nu pot să cred că am fost de acord cu treaba asta.

Gideon auzi foşnetul catifelat al fustelor apropiindu-se şi simţi un miros slab de levănţică şi de fân. I se părea o combinaţie foarte plăcută.

— E foarte chipeş. Păcat că e o canalie aşa de mare.

— *Taci!* Serios acum, dacă te poate auzi?

— Nu cred că sunt şanse prea mari în privinţa asta. Nu s-a mişcat de ore bune.

Gideon simţi cum o femeie se apleacă deasupra lui, după care o cârpă udă şi rece îi era aşezată pe frunte şi se gândi imediat că gestul acela părea să ascundă ceva ce semăna un pic cu blândeţea.

— Eşti absolut sigură că nu e mort?

Femeia cu pricina părea cam prea nerăbdătoare ca prietena sa să constate că nu era într-o stare tocmai bună, aşa că hotărî atunci că era mai bine să deschidă ochii.

În faţa lui era femeia din grajduri. Observă imediat că îi lipsea coada împletită de mai devreme. Părul castaniu-deschis, cu şuviţe aurii fusese ridicat, într-o coafură simplă, care-i încadra destul de neelegant chipul oval. Nu era tocmai frumoasă, după standardele societăţii. Nasul îi era un pic prea mare, buzele o idee prea late şi, cu siguranţă, explozia de pistrui de pe chipul ei nu ajuta deloc să-i ofere un aspect rafinat. Şi totuşi… în ansamblu, avea un farmec inefabil.

Îşi spuse pe loc că nu avea o frumuseţe obişnuită. Nici mai mult, nici mai puţin decât idealul feminin al societăţii. Era doar… diferită. Numai un imbecil ar fi insistat să compare două tipuri diferite de frumuseţe. Pentru că fără îndoială unul dintre ele va fi fost considerat ca fiind insuficient, când era raportat la celălalt. Era ca şi când cineva ar fi încercat să compare un buchet de trandafiri de seră cu unul de flori sălbatice de câmp. Precum comparaţia proverbială dintre mere şi pere. „Dar de ce tocmai mere şi pere?”, se pomeni întrebându-se.

— De ce nu struguri şi cireşe? mormăi fără să-şi dea seama.

Tânăra se împletici înapoi când auzi sunetul vocii sale, şi Gideon observă trei lucruri în succesiune rapidă. Primul, că ochii ei – care înainte fuseseră aţintiţi spre fruntea lui, cu speranţa evidentă de a găsi o rană sângerândă – erau la fel de aurii, precum şuviţele părului ei. Al doilea, că era destul de micuţă ca să-l fi învins în luptă – ceea ce i se părea un lucru extrem de ruşinos. Şi al treilea, că rochia aceea o făcea într-adevăr să pară destul de durdulie.

— Îmi cer iertare, zise el răguşit. Îşi drese glasul şi ignoră bărbăteşte durerea, care dintr-odată îi pulsa şi mai tare în craniu. Nu este tocmai lucrul pe care voiam să-l spun la prima noastră întâlnire. Pe de altă parte, nici nu m-

am aşteptat să mă loveşti în cap. Un pic mai multă emoţie pentru noi toţi pe ziua de azi, îmi închipui.

Ochii ei de culoarea chihlimbarului se făcură şi mai mari, după care clipi dezorientată.

— Eu…

— Domnişoara Winnefred Blythe, presupun? Era destul de sigur că Freddie fusese cea căreia i se spusese mai devreme să-şi dea jos pantalonii. Sau am reuşit să îngrozesc o cu totul altă femeie?

Ea miji ochii imediat.

— Nu ai reuşit să îngrozeşti pe nimeni. Cu atât mai puţin pe mine.

Dar tânăra fu dată la o parte în grabă de o altă femeie puţin mai înaltă, cu păr negru şi ochi mari şi albaştri. Părea să fie cu câţiva ani mai mare. Gideon se pomeni atunci întrebându-se, dacă o ajutase pe prietena ei cu o noapte înainte în grajduri. Cu siguranţă spera că da. Să fie lăsat inconştient de două femei micuţe era puţin mai bine, decât să fi fost lăsat lat de una singură.

— Eu sunt domnişoara Ilestone, începu a doua femeie.

Gideon se gândi imediat că rostise cuvintele ca şi când s-ar fi aşteptat ca el să fi ghicit cine era.

— Iart-o, te rog, pe domnişoara Blythe. A fost o noapte lungă şi agitată. Ceea ce voia să spună este că noi două credem că ai fost atacat de un tâlhar sau de mai mulţi. Te-am găsit legat şi inconştient în grajduri.

El îşi frecă încheietura şi simţi cum îl ustură pielea de la funie.

— Tâlhari, repetă el, fără să creadă o iotă. Cu voci subţiri şi cozi lungi, împletite?

— Cozi lungi…? O, Doamne, mă temeam de asta! zise domnişoara Ilestone şi-i aşeză o mână pe frunte, într-un gest aproape matern. Loviturile la cap pot fi foarte periculoase. Păi, chiar anul trecut domnul Pirkle a căzut de pe acoperiş. Iar când şi-a revenit, a jurat pe tot ce avea mai scump că aceea care l-a împins a fost doamna Pirkle.

A! Deci, acela era jocul lor!

— Păi, şi de ce să nu fi fost doamna Pirkle?

— Pentru că e moartă de mai bine de şapte ani.

— Mda, asta cu siguranţă ar transforma-o într-un suspect îndoielnic, aprobă el. Îmi închipui că mi s-au furat toate bunurile. Aveam…

— A, nu, deloc! Nu-i aşa că ai avut noroc? Pesemne că eu şi Winnefred i-am speriat, când am…

— I-am îngrozit! interveni Winnefred.

Domnişoara Ilestone îi aruncă imediat o privire mustrătoare prietenei sale, după care continuă:

—… Când am ieşit din căsuţă. Am făcut multă gălăgie.

— Aşadar, ştiaţi că erau acolo?

Chiar nu ar fi trebuit să le încurajeze să continue cu şarada aceea… însă adevărul era că i se părea o poveste absolut amuzantă.

— Nu, la început, nu, zise domnişoara Ilestone. Te-am văzut pe dumneata ieşind din casă şi intrând în grajduri, iar când am venit pe verandă, am auzit ceva ce părea o încăierare. Aşa că am fugit înapoi înăuntru, am luat oale şi tigăi…

— Şi cumva şi o puşcă?

— O, Doamne, nu! Ce, Doamne, iartă-mă, să facem noi cu o puşcă? În orice caz, am făcut multă gălăgie cu vasele de bucătărie… după aceea am aşteptat puţin şi, când ne-am uitat în grajduri, te-am văzut acolo.

Gideon se gândi numaidecât că erau nişte minciuni absolut minunate. Şi-ar fi dorit să le poată întreba cine inventase toată povestea aceea. Dacă era ceva improvizat pe loc, sau poate o istorioară pusă la punct cât timp îl ţinuseră prizonier. Doar că simţi din nou frica din spatele cuvintelor. Aceeaşi frică pe care o auzise în grajd. În plus, vedea că domnişoarei Ilestone îi tremurau mâinile, chiar dacă se descurca destul de bine să-şi păstreze vocea calmă. Domnişoara Blythe o trase uşor şi o îndepărtă de pat, după care făcu un pas subtil înainte, aşezându-se în faţa ei, protectoare. Gideon îşi zise că pentru moment va fi mai rapid, mai uşor şi mai puţin dureros să le dea de înţeles

că înghiţise minciuna.

— Ei bine, se pare că trebuie să vă fiu foarte recunoscător, doamnelor.

Domnişoara Ilestone se îmbujoră imediat, tuşi emoţionată şi-şi aţinti privirea spre tăblia patului, de deasupra umărului său.

— Pentru puţin, milord.

— Nu fi aşa de modestă, Lilly, zise domnişoara Blythe, pe un ton mieros. Ai fost incredibil de curajoasă!

— Winnefred…

— Nu, nu! Domnişoara Blythe are dreptate! Dacă ai… dar se opri din vorbit, clipi confuz şi-şi ridică apoi capul pe pernă. De ce presupui că sunt lord?

— Păi, ne-am mai întâlnit, îi explică atunci domnişoara Ilestone. Dar bănuiesc că dumneata nu-ţi aminteşti. S-a întâmplat acum mulţi ani şi a fost doar în treacăt. Te întorseseşi de la şcoală… dacă nu mă înşel, chiar în ziua aceea… şi eu stăteam la conacul tatălui dumitale, cu verişoara mea, Lady Engsly.

— Lady Engsly este verişoara dumitale? Gideon se ridică în capul oaselor, dintr-odată extrem de uşurat că nu îi mai era greaţă şi nu se mai învârtea camera cu el. Şi ai mai vorbit cu ea în ultima vreme?

— Nu, nu am vorbit de… se opri o clipă, gânditoare, după care continuă: De aproape doi ani, cred. Nu am fost niciodată foarte apropiate.

— De ce? interveni brusc domnişoara Blythe. I s-a întâmplat ceva rău?

El oftă scurt. Adevărul era că nu împărtăşea aceeaşi spaimă îngrozitoare de scandal pe care o aveau confraţii săi din nobilime. Pe de altă parte, nici nu-i plăcea să discute despre o ruşine de familie. După părerea lui, viaţa era mult prea scurtă ca să o petreacă ispăşind păcatele altora. Dar o datorie era tot o datorie, iar familia Engsly îi era datoare lui Winnefred Blythe pentru o promisiune încălcată.

— Lady Engsly a dispărut acum mai bine de şapte luni… şi a luat cu ea o sumă substanţială, furată din

cuierele familiei Engsly.

— Furată? repetă domnişoara Ilestone, după care privirea ei se mută imediat spre prietena sa.

— Dar de ce, Doamne, iartă-mă, ar fi făcut una ca asta? întrebă atunci domnişoara Blythe. Tatăl dumitale e mai bogat decât regele Midas.

— Freddie! o mustră imediat domnişoara Ilestone.

Iar tânăra avu buna-cuviinţă de a părea măcar un pic stânjenită.

— Voiam doar să spun că nu avea nevoie de bani.

— Nu, o aprobă Gideon. Chiar nu avea. Tata a fost foarte generos cu a doua lui soţie… atât în timpul vieţii lui, cât şi după ce-a murit. A primit o moştenire considerabilă anul trecut, după moartea lui. Încă nu am reuşit să ne explicăm nici noi de ce a simţit nevoia de a fura şi alţi bani. Între timp, familia face tot ce-i stă în putinţă să repare prejudiciul pricinuit de ea. De aici şi călătoria mea în Scoţia.

— Prejudiciu? întrebară la unison cele două femei.

Gideon încuviinţă din cap şi trecu încă o dată peste neplăcerea de a discuta despre fărădelegile mamei sale vitrege.

— Una dintre modalităţile prin care Lady Engsly fura bani a fost să sponsorizeze mai multe acte de caritate fictive. O alta a fost să dubleze totalul unei cheltuieli şi să păstreze pentru sine jumătate din sumă.

— Şi noi ce suntem? îl provocă imediat domnişoara Blythe. Actul de caritate sau cheltuiala?

— Păi, presupun că asta depinde, nu crezi? întrebă Gideon şi înclină uşor capul spre ea. Aţi primit vreun ban de la moşia Engsly?

— Da.

— Atunci sunteţi cheltuiala, zise scurt, după care zâmbi văzând-o cum se îmbufnează.

— Dar noi ne-am primit alocaţia de la lordul Engsly, sublinie domnişoara Ilestone. Mai întâi de la tatăl dumitale şi apoi…

— Nu chiar. Poate că fondurile erau trecute pe numele

lordului Engsly… însă erau emise de Lady Engsly şi de domnul Lartwick… care, în caz că vă întrebaţi, este secretarul răposatului meu tată şi complicele lui Lady Engsly. Tatăl meu n-a ştiut niciodată de furtişagurile celor doi. Şi nici eu, nici fratele meu n-am ştiut că voi două vă aflaţi aici, până luna trecută.

Femeile făcură imediat un schimb de priviri mirate şi neîncrezătoare. Domnişoara Blythe dădu să spună ceva – probabil ceva neplăcut, dacă expresia de pe chipul ei oferea vreun indiciu al gândurilor sale –, însă se opri imediat, când domnişoara Ilestone clătină din cap, aproape imperceptibil.

— Dacă doriţi să mă întrebaţi ceva… zise atunci Gideon.

Cele două femei se uitară la el, nesigure.

„Întotdeauna intervine frica”, se gândi Gideon, însă nu dădu glas cugetărilor sale. În schimb, zise:

— Ce-ar fi să chibzuiţi un pic la ce-aţi auzit? Şi între timp, poate ar fi bine să vă hotărâţi şi ce vreţi să faceţi în continuare.

— Ce vrem să facem în continuare? repetă domnişoara Blythe. Aşadar, ai venit aici ca să ne dai afară din casă…

Nu putea să se supere pe fată pentru tonul resemnat cu care rostise cuvintele, chiar dacă îl durea. În fond familia lui îi făcuse deja o nedreptate.

— După cum cred că am mai zis deja, am venit să îndrept un rău pe care ţi l-a pricinuit un membru al familiei mele. Alocaţia care ţi se datorează îţi va fi plătită pe de-a întregul şi i se va adăuga şi o despăgubire frumuşică. Poţi rămâne aici oricât vrei sau, dacă doreşti, putem găsi o altă casă, care să fie mai pe gustul dumitale… dacă nu cumva asta înseamnă Palatul Buckingham, desigur. Fiindcă dacă-i aşa, atunci mă tem că ai ghinion. Îşi întoarse apoi atenţia spre femeia mai în vârstă. Cât despre dumneata, cred că… Dar, de fapt, cum ai ajuns dumneata aici, domnişoară Ilestone? Fratele meu nu a menţionat nimic despre

dumneata în scrisoarea lui.

— Nu? Ei bine, eu… Chipul îi fu traversat imediat de o umbră, însă aceasta dispăru la fel de repede cum apăruse. Am venit cu Freddie… vreau să spun cu domnişoara Blythe… de la conacul tatălui dumitale. Nu mai am rude apropiate, aşa că Lady Engsly mi-a oferit postul de guvernantă.

Gideon se gândi atunci că probabil nu avea mai mult de şaptesprezece ani la vremea aceea.

— Aşadar, ai fost plătită?

— Ei bine… am avut alocaţia domnişoarei Blythe… dar se opri din vorbit. Pe chipul ei apăru o expresie tensionată şi părea că nu se simţea deloc în largul ei. În orice caz, nici eu nu eram tocmai calificată pentru acest post.

— înţeleg. Atunci vei primi şi dumneata banii din urmă care ţi se datorează. Şi cred că asta ar trebui să fie o sumă egală cu alocaţia domnişoarei Blythe.

Aa! Şi iată că apăru în cele din urmă şi genul de reacţie pe care şi-o imaginase pe timpul călătoriei sale. Chipul domnişoarei Ilestone se lumină imediat de bucurie şi entuziasm. După care întinse mâna şi o prinse strâns pe a lui Winnefred.

— Pe doisprezece ani? O să-mi primesc salariile din ultimii doisprezece ani? Eşti sigur? Asta înseamnă o sumă destul de mare, şi fratele dumitale…

— Va fi absolut îngrozit să afle că nu ai fost plătită deloc pentru munca depusă atâta timp. Îi aruncă apoi un zâmbet rapid domnişoarei Blythe. Sunt sigur că v-a fost… cel puţin dificil.

Râsetul cristalin al domnişoarei Ilestone umplu imediat încăperea. Însă atenţia lui rămase concentrată asupra domnişoarei Blythe. Dacă nu se înşela prea tare, buzele ei zvâcniră foarte discret.

— Am fost un adevărat înger, îl informă ea apoi.

— Un înger căzut, poate, spuse sec prietena ei. După care îi dădu drumul la mână şi-şi netezi rochia. Probabil eşti absolut hămesit, milord. O să fac ceva de mâncare şi o să-ţi

pregătesc o cameră în conac. Sper că intenţionezi să rămâi măcar o zi sau două, nu-i aşa?

— Da, dar nu trebuie să vă deranjaţi. O să închiriez o cameră la hanul domnului Pirkle.

— Din păcate, hanul a fost mistuit de un incendiu, acum două săptămâni.

— A fost tot mâna doamnei Pirkle?

— A domnului Pirkle, răspunse domnişoara Blythe, afişând un zâmbet obraznic. Şi se afla înăuntru la momentul respectiv. Aşa că va trebui să avem grijă de cucuiul acela al dumitale.

— Din fericire, domnul Pirkle a fost salvat la timp din flăcări, îl asigură domnişoara Ilestone. Haide, Freddie, avem treburi de făcut şi lordul Gideon are nevoie de odihnă.

— De fapt, cred că sunt suficient de odihnit, protestă încet Gideon, însă domnişoara Ilestone clătină imediat din cap.

— E mai bine să fim precauţi. Se îndreptă spre uşă, însă se opri cu mâna pe clanţă. Am trimis mai multe scrisori, zise ea încet, întorcându-se cu faţa spre el. Atât tatălui, cât şi fratelui dumitale. Dar nu am primit niciodată niciun răspuns.

Înainte de a răspunde în vreun fel, Gideon reflectă la acea nouă informaţie primită.

— Nu pot vorbi în numele tatălui meu. Din păcate, cred că e posibil să fi primit scrisorile dumitale şi să fi ales să nu răspundă. Dar Lucien nu este genul de om care să-şi ignore responsabilităţile. Pur şi simplu nu-i stă în caracter aşa ceva. Aşadar, cel mai probabil, scrisorile dumitale n-au ajuns niciodată la el. În clipa de faţă, mă îndoiesc sincer că este conştient de existenţa dumitale.

Domnişoara Ilestone îşi oferi o clipă să asimileze informaţia aceea, după care încuviinţă scurt din cap şi părăsi încăperea.

Domnişoara Blythe aşteptă să se închidă uşa şi abia apoi vorbi:

— Lady Engsly a ascuns scrisorile acelea, nu-i aşa?

— Este mai mult decât evident că cineva a făcut-o, îi răspunse el, după un moment de gândire. Dar ar fi putut la fel de bine să fi fost domnul Lartwick sau o altă persoană care era la cheremul lor. Adevărul e că nu putem şti cu siguranţă până când n-o găsim pe Lady Engsly.

Winnefred încuviinţă din cap, în acelaşi fel în care făcuse prietena sa un pic mai devreme, după care se îndreptă spre uşă.

— Trebuie să mă duc s-o ajut pe Lilly.

— O clipă, Winnefred! Te superi dacă îţi spun Winnefred?

— Eu…

— Excelent! exclamă el imediat. Era conştient că o întrerupsese doar din plăcerea de a vedea ochii aceia aurii strălucind de enervare. Cum se face că locuiţi în cabana grădinarului, şi nu în conacul principal? E foarte frumos aici, nu zic… dar pare un pic cam înghesuită pentru două persoane.

Avea dreptate, desigur. Pereţii de piatră ai clădirii erau proaspăt spălaţi, iar pardoseala veche de lemn, curată ca lacrima. Draperii vesele, dar cam de prost gust atârnau la cele patru ferestruici ale odăii, iar patul – în care stătea el – era acoperit cu o cuvertură minunat brodată în nuanţe de albastru şi verde. Pe peretele opus al încăperii se aflau mai multe rafturi, care erau pline de farfurii şi de ustensile de bucătărie şi leacuri. În plus, peste tot în jur se aflau tot felul de nimicuri pe care femeile simţeau nevoia să le colecţioneze şi să le etaleze – spre surprinderea bărbaţilor de pretutindeni. Figurine mici de lut, cutiuţe din lemn pictate de mână şi o ceşcuţă ornamentală din porţelan, care părea mult prea fragilă pentru a fi folosită.

Dar căbănuţa aceea cu o singură odaie nu fusese făcută ca să adăpostească două tinere femei. Ci un singur bărbat. Abia era loc să te mişti în jurul mobilierului – şi acela destul de puţin.

Winnefred înclină uşor capul şi-i studie chipul, în timp ce îi răspunse:

— Am descoperit că această căbănuţă e mai uşor de întreţinut cu bani puţini.

Gideon se încruntă imediat, gândindu-se că Murdoch House nu era chiar un conac imens. Avea doar patru dormitoare, două odăi pentru servitori, un salon de zi, o sufragerie şi o bucătărie. Fără îndoială, cele două femei dispuneau de fonduri limitate. Dar chiar şi aşa, ar fi trebuit să fie suficient pentru a ţine casa aceea deschisă.

— Poate aş fi reuşit să fac în aşa fel încât să nu fim nevoite să stăm aici, dacă aş fi fost bărbat, continuă ea. Pentru că aşa probabil aş fi cunoscut valoarea unui ban bine cheltuit şi a unuia bine economisit.

El clipi când auzi asta, după care izbucni în râs.

— Ce lucru ciudat de spus! Şi cred că nici dumneata nu crezi nici măcar un singur cuvânt!

Ea nu-i răspunse imediat. În schimb, rămase tăcută, studiindu-i chipul. Gideon nu-şi putea da seama de ce făcea asta – dar cu siguranţă i se părea tulburător felul în care-l priveau ochii ei aurii, fără să clipească. O clipă mai târziu, se răsuci pe călcâie şi se duse la rafturi. Dădu jos una dintre cutiuţele pictate de lemn şi scoase din ea ceva ce părea o scrisoare, după care se întoarse în faţa lui. Ridică uşor bărbia şi dădu să spună ceva… apoi se opri.

Şi strânse scrisoarea în pumn.

— Dacă asta e vreun soi de glumă, începu ea, încruntată. Să ştii că e una foarte crudă! Şi o să am grijă să te fac să plăteşti, pentru că ai rănit-o pe Lilly.

Apoi mărşălui spre uşă şi plecă, înainte ca el să aibă timp să-i răspundă în vreun fel.

„Ce creatură ciudată!” se gândi. Nu era deloc aşa cum se aşteptase. Îşi imaginase o femeie retrasă – timidă şi tăcută –, care probabil locuia cu un cuplu de oameni în vârstă din sat, pe care-i angajase ca să se ocupe de nevoile ei. Îşi închipuise că va îndura voci şoptite, atitudini rezervate şi, per ansamblu, un aer de sărăcie afabilă.

Ei bine, cu siguranţă nimerise partea cu sărăcia. Locuiau în căbănuţa grădinarului şi purtau rochii ponosite,

care nu mai erau la modă de peste zece ani. Aşa că oare ce naiba făcuseră cu cele patruzeci de lire care le reveneau pe an?

Cu siguranţă nu avea să-i fie prea greu să afle. Era foarte hotărât să nu-şi petreacă restul dimineţii zăcând în pat şi perpelindu-se în jurul unor întrebări ale căror răspunsuri le-ar fi putut afla cu uşurinţă. Aşa că se dădu jos din pat cu aplomb. Însă fu nevoit să se sprijine de tăblia patului când trupul său chinuit protestă violent după mişcarea aceea bruscă. Pe de altă parte, încasase bătăi mai aprige decât aceea şi nu-i luă mult înainte să se ridice.

Iar apoi porni să-şi caute bastonul.

Capitolul 3

— E nebun de legat!

Winnefred nu se adresă nimănui în mod special. Plecase de la căbănuţă şi se hotărâse să meargă la conac pe drumul mai lung. Şi acesta includea aleea din jurul grădinii de legume – care, la drept vorbind, nu era tocmai drumul spre conac. Dar avea nevoie de timp şi de spaţiu ca să-şi limpezească mintea. Şi îi era mult mai uşor să gândească dacă îşi ţinea mâinile ocupate.

Era mereu ceva de făcut acolo. Mereu câte un lucru care avea nevoie de atenţia ei – o sarcină gospodărească, o responsabilitate sau o treabă de rezolvat. Murdoch House şi terenul pe care era aşezat conacul nu prea putea fi considerat o fermă. Singurele lor posesiuni agricole, în afară de grădina de legume, erau o vacă, un viţeluş deja promis unui vecin, o capră şi câteva găini. Dar chiar şi acele mici agoniseli fuseseră câştigate cu mulţi ani de muncă grea şi sacrificii, aşa că necesitau atenţie şi îngrijire constantă.

Dar ea şi Lilly nu supravieţuiseră atâta timp îngăduindu-şi prea multă indolenţă.

Se opri în faţa răsadurilor de napi, ca să smulgă nişte buruieni şi se gândi la evenimentele din acea dimineaţă şi la bărbatul care le pusese pe toate în mişcare.

Lordul Gideon nu venise acolo ca să le evacueze şi nu minţea în legătură cu intenţiile lui. Cel puţin de lucrurile astea era destul de sigură. Îi studiase cu foarte mare atenţie reacţiile, în clipa în care-i spusese că poate ar fi izbutit să ţină casa principală deschisă, dacă ar fi fost în stare să înţeleagă adevărata valoare a banilor. Afirmaţia aceea fusese aproape cuvânt cu cuvânt un citat din scrisoarea îngrozitoare pe care i-o trimisese el cu un an în urmă.

Şi totuşi, el nu păruse să o recunoască. Văzuse amestecul de confuzie şi de amuzament din ochii lui negri.

— Omul ar trebui să fie închis într-un azil sau îngrijit de familia sa, ca nu să alerge de colo-colo prin ţară, mormăi ea. Pentru că dacă nu ţinea minte scrisorile pe care le scrisese şi chiar credea cu adevărat că o gospodărie putea fi întreţinută cu numai cinci lire pe an, atunci, cu siguranţă, era nebun de legat.

Şi dacă ar fi fost oricine altcineva în locul lui – oricine, dar nu un Haverston –, cu siguranţă i-ar fi fost milă de el şi ar fi făcut absolut tot ce i-ar fi stat în putinţă să-i asigure confortul, în timp ce ele i-ar fi căutat familia. Dar *era* un Haverston – ba chiar următorul pretendent la titlul de marchiz. Aşa că orice compasiune pe care ar fi simţit-o pentru starea lui de sănătate cădea pe un îndepărtat loc doi, pe lângă îngrijorarea pe care o simţea pentru soarta ei şi a lui Lilly.

Alocaţia ei pe doisprezece ani, plus o despăgubire şi salariile din urmă ale lui Lilly. Şi toate deodată! Suma totală nu era o avere, desigur, dar va fi suficientă ca să mai cumpere nişte viţeluşi şi câţiva porci şi să mai şi pună ceva bani deoparte, pentru vremuri grele. Dacă îşi chibzuiau banii, existau toate şansele să nu mai fie niciodată nevoite să facă foamea. Şi poate că atunci îşi vor permite chiar şi luxul de a cumpăra o pereche nouă de pantofi pentru ea şi

o bonetă drăguţă pentru Lilly.

Puteau face foarte multe lucruri cu banii aceia. Visurile despre vite şi pantofi confortabili începuseră să i se învârtă prin minte încă din prima clipă în care lordul Gideon le făcuse promisiunea de a le da banii care li se cuveneau. De altfel, Winnefred era absolut sigură că la fel se întâmplase şi-n cazul lui Lilly. Ei bine, poate că prietena ei nu visase neapărat şi la nişte vite… dar la o bonetă nouă, cu siguranţă da. Ştia foarte bine că lui Lilly îi plăcuseră mereu astfel de lucruri: bonetele frumoase, rochiţele cu dantelă şi ceşcuţele de ceai simandicoase, care nu aveau nicio utilitate practică.

Winnefred văzuse cum ochii prietenei sale se luminaseră de speranţă. Şi asta o speriase cum foarte puţine alte lucruri puteau. Dacă lordul Gideon nu era de fapt în măsură să le facă astfel de promisiuni? Ce se întâmpla dacă Lilly începea să îşi dorească din tot sufletul o pălărie nouă şi în săptămâna următoare apăreau oamenii lui Engsly ca să-l ia de acolo pe lordul nebun?

Pe de altă parte, dacă era adevărat ce spunea şi scrisoarea ei, precum şi cele trimise de Lilly căzuseră de fapt în mâinile cui nu trebuia?

Sau dacă se înşela în privinţa sincerităţii lui, şi nu era decât un actor foarte bun căruia îi plăcea să le joace feste răutăcioase unor făpturi nevinovate?

Ar fi trebuit să îi arate scrisoarea! Ar fi trebuit să-l oblige s-o citească şi să-i dea o explicaţie.

— La naiba! Se ridică din locul unde smulgea buruieni, se împiedică de tivul rochiei şi aproape căzu cu capul înainte în răsadurile de napi. La naiba cu surplusul ăsta inutil de material!

Îşi trase apoi peste cap rochia aceea enervantă. Nu suficient de tare încât să o strice în vreun fel – pentru că asta i-ar fi provocat lui Lilly o criză de isterie –, dar destul cât să simtă o mică satisfacţia pentru victoria sa.

— Ei bine, asta nu e ceva ce un bărbat vede în fiecare zi, răzbătu imediat vocea lordului Gideon prin materialul

subţire al rochiei. Sau cel puţin nu la lumina zilei. Păcat că porţi cămaşă şi pantaloni pe dedesubt.

Pentru câteva clipe îngrozitoare, Winnefred rămase acolo, încremenită, cu mâinile întinse deasupra capului şi cu chipul ascuns în ţesătură. Văzuse cândva un desen care ilustra o broască-ţestoasă şi îi veni imediat în minte gândul ridicol că probabil în momentul acela semăna şi ea cu una.

— Cred că ar fi cazul să termini ce-ai început, Winnefred. Ştiu că tu ai fost în grajd azi-noapte.

Iar faptul că izbucni în râs după afirmaţia aceea o înfurie la culme. Nu o deranja când cei pe care-i cunoştea şi-n care avea încredere făceau glume pe seama ei – în fond, nu era tocmai bine ca un om să se ia prea în serios. Dar să fie luată peste picior de lordul Gideon era prea mult pentru mândria ei!

Înjură aprig şi trase de rochie, dar, într-un final, nu reuşi decât să se încurce şi mai mult în material.

— Oh, *fir-ar!*

— Stai nemişcată o clipă!

Îl simţi apoi venind în spatele ei. Două mâini mari îi atinseră părul şi gâtul. Şi din motive pe care nu ştia – sau nu voia – să le numească, senzaţia aceea îi trimise fiori fierbinţi pe şira spinării.

— Aş putea să te ajut, dar ar trebui să-ţi descheiem câţiva nasturi mai întâi, zise el de undeva de deasupra ei.

Avu doar câteva secunde la dispoziţie ca să conştientizeze că nişte degete abile se jucau pe ceafa ei, şi imediat rochia îi părăsi trupul cu un fâsâit puternic.

— Aşa. Gata.

Winnefred se uită în sus… şi tot mai sus… după care făcu un pas în spate şi se uită şi mai în sus. Doamne, cât de înalt era bărbatul acesta! Observase încă de la început că avea o înălţime peste medie, dar îi fusese greu să-şi dea seama cât de înalt era de fapt, pe întuneric sau când stătea culcat. Şi în clipa aceea presupuse că avea peste un metru optzeci.

Şi că era şi destul de voinic. Nu rotofei ca vecinul lor,

domnul McGregor, nici îngrozitor de îndesat ca fierarul lor, domnul Dowell, ci extrem de musculos. În zona pieptului, a braţelor, a picioarelor… şi peste tot, de altfel. Ca un soldat, îşi zise. Sau poate ca un gladiator, precum cei pe care-i văzuse desenaţi în cărţi.

Doar că soldaţii şi gladiatorii nu aveau ochi negri care străluceau atunci când se uitau la ea. Şi nici nu mergeau folosind bastoane. Cu atât mai mult bastoane din lemn de abanos, cu mânere sculptate în forme ciudate, care semănau cu un soi de peşte.

— Ai nevoie de ăsta? întrebă ea brusc. Sau este vreun fel de pretenţiozitate?

El se uită imediat spre baston.

— Pot să merg şi fără el, la fel cum am făcut acum, când am fost să-l iau din grajd, dar de obicei îmi uşurează disconfortul de a merge cu un picior beteag. Dar de ce întrebi? zise el şi îi rânji. Ţi s-a făcut brusc ruşine că ai doborât la pământ un biet infirm?

— Poate că da, recunoscu ea, studiindu-i silueta atletică. Dar mie mi se pare că eşti destul de vânjos. Ai de gând să ne acuzi de ceva?

— Nu, zise el şi-i întinse rochia. Nu am de gând să vă acuz de nimic. În primul rând, aţi avut tot dreptul să vă apăraţi. Şi-n al doilea… ce bărbat ar anunţa public şi de bunăvoie, că a pierdut o luptă cu o femeie? Ba chiar aş vrea să fac un târg cu tine pe tema asta. Tu ţii pentru tine această mică informaţie ruşinoasă, şi eu n-o să spun la nimeni că domnişoara Winnefred Blythe zburdă de colo-colo, îmbrăcată în nădragi.

Winnefred se uită în jos la pantalonii ei şi se încruntă imediat la materialul maroniu.

— Îi purtăm numai atunci când muncim, pentru că sunt mai practici, zise ea, pe un ton oarecum defensiv. Şi un pic mai confortabili decât rochia aceasta veche şi odioasă. Orice femeie sănătoasă la cap ar da-o jos cu prima ocazie.

Dar făcu imediat ochii mari de groază, când îşi dădu

seama ce spusese. Îşi ţinu respiraţia o clipă şi aşteptă ca el să o batjocorească sau să o dispreţuiască pentru remarca asta. În schimb, din pieptul lui se rostogoli un râset jos şi plăcut.

— Şi ce bărbat sănătos la cap te-ar contrazice?

Reacţia lui o făcu să prindă mai mult curaj şi fu pe punctul de a-l întreba dacă el *era* sau nu sănătos la cap. Însă ceva o făcu să ezite. Poate faptul că era o întrebare inadmisibil de nepoliticoasă. De obicei nu era tocmai preocupată de bunele maniere – mai cu seamă că nici nu îi erau foarte familiare –, dar să-l întrebe direct: „Eşti cumva nebun?” i se părea şi ei o mojicie mult prea mare.

Plină de îndoieli şi convinsă că avea să-şi piardă curajul, băgă mâna în buzunar după scrisoare. Şi abia îşi putu ţine mâna să nu-i tremure, când îi întinse foile.

— Tu ai scris asta?

Sprâncenele lui întunecate se ridicară mirate când luă scrisoarea.

— Asta este scrisoarea pe care ai luat-o din căsuţă?

— Da.

— Şi acesta-i motivul pentru care te uiţi la mine de parcă aş avea două capete şi coadă şi pentru care te-am auzit acum câteva minute bombănind ceva despre aziluri?

Ea înghiţi apăsat şi căzu pe gânduri o clipă, dar în cele din urmă se hotărî să-i răspundă sincer:

— Da.

— Aha. Păi, bine atunci, hai să vedem despre ce e vorba!

Îşi mută bastonul în cealaltă mână ca să desfacă scrisoarea şi Winnefred îl privi agitată în timp ce citea. Dispărură treptat amuzamentul şi curiozitatea, despre care ajunsese să creadă că erau veşnic întipărite pe chipul său. Iar dispoziţia lui devenea tot mai întunecată, pe măsură ce citea. Când ajunse la finalul ultimei pagini, era deja încruntat, iar buzele lui strânse într-o linie furioasă.

— De ce nu i-ai dat foc? o întrebă apoi încet.

— Tu ai scris-o?

Trebuia să fie sigură. Trebuia să fie absolut sigură.

— În niciun caz, răspunse el şi i-o întinse înapoi. Este o ticăloşie şi, dacă ar fi să ghicesc, aş spune că a fost scrisă de mama mea vitregă.

Winnefred se uită gânditoare la scrisoare, după care ridică ochii şi-i întâlni privirea.

— Îmi dai cuvântul tău de onoare că nu ai primit niciodată misiva pe care ţi-am trimis-o?

— Da. Ce scria în ea?

Ea simţi imediat cum se îmbujorează. Lilly fusese bolnavă – de fapt îngrozitor de bolnavă – şi nu avuseseră bani ca să plătească un doctor. Era în pragul disperării în ziua în care îi scrisese şi asta o împinsese să facă ceva ce-şi promisese că nu va face niciodată. Implorase.

— A fost o cerere de ajutor, mormăi ea, sperând în sinea ei că scrisoarea aceea îşi găsise cumva sfârşitul undeva în flăcările unui şemineu. Ridică din umeri şi îndepărtă din mintea ei amintirea acelor zile de coşmar. Dar lucrurile s-au aşezat astfel încât să nu mai avem nevoie de ajutor. Aşa că nu mai contează acum.

— Înţeleg.

Mâna lui caldă şi aspră se întinse şi îi cuprinse obrazul. Şi rămase cuibărită acolo timp de câteva clipe. Iar acest gest simplu o făcu să încremenească. Stomacul i se strânse şi respiraţia i se întretăie. După aceea unul dintre degetele lui alunecă mai jos spre bărbia ei şi-i ridică uşor faţa spre a lui.

— Şi mie îmi pare rău, continuă lordul Gideon.

Pentru o fracţiune de secundă îngrozitoare, Winnefred simţi lacrimi adunându-i-se în colţurile ochilor. Însă clipi numaidecât ca să le îndepărteze. O surprindea şi pe ea reacţia aceea. Pentru că omul nu făcuse altceva decât să-şi ceară scuze şi să o mângâie uşor – şi destul de necuviincios – pe obraz. Îşi spuse că de vină era doar epuizarea, pricinuită de lipsa de somn, de teamă, de îngrijorare şi – poate cea care te secătuia cel mai tare – lipsa de speranţă. Oamenii făceau cele mai ciudate lucruri, atunci când erau

frânţi de oboseală.

Şi nu voia să-şi aducă aminte că altă dată fusese mult mai obosită şi mult mai îngrijorată, şi totuşi nu simţise nevoia să se smiorcăie ca un ţânc.

Era pe punctul de a se întoarce de la el şi de a face o glumă cu care să-şi ascundă nedumerirea, când îl auzi vorbind:

— Ai tot anul pistruii aceia?

— Dacă am…? Clipi uimită de întrebarea lui şi uită imediat de orice lacrimă. Pardon?

El o bătu uşor cu degetul pe obraz, după care-şi lăsă mâna să-i cadă.

— Era un băiat pe corabia mea. Joseph O'Dell. Lui îi dispăreau pistruii iarna şi-i apăreau din nou vara. Aş putea jura că erau altfel, de fiecare dată când reapăreau, dar, pe de altă parte… nu m-am uitat niciodată prea atent. Ar fi fost un pic necuviincios… ca un bărbat în toată firea să numere pistruii unui băiat, nu crezi?

— Păi, cred că da, reuşi ea să spună. În clipa aceea se simţea undeva la jumătatea distanţei dintre uimire şi încântare. Auzi, eşti absolut sigur că nu eşti scrântit?

El ridică din umeri.

— Cred că niciun om nu are cum să fie absolut sigur în legătură cu asta, pentru că ar fi mereu ultimul care ar afla.

— Ceea ce-mi spui nu e deloc liniştitor, zise ea şi se pomeni zâmbindu-i oricum. Şi este foarte posibil ca aceasta să fie cea mai absurdă conversaţie pe care am purtat-o vreodată cu cineva.

— Mi s-a mai spus că am un talent deosebit în sensul ăsta. Dar ai de gând să-mi răspunzi la întrebare?

Nu-i venea în minte niciun motiv pentru care să nu-i răspundă.

— O parte din pistrui îmi dispar iarna. Dar n-aş putea să-ţi spun dacă ceilalţi îşi modifică poziţia de la an la an, pentru că nu m-am obosit niciodată să fiu atentă la asta. Dar ai tăi?

El se uită o clipă chiorâş la ea, după care rânji.

— Ai mei? Adică eu am pistrui?

— Şapte, îl informă ea, dându-şi cu întârziere seama că probabil era la fel de necuviincios ca o femeie să numere pistruii unui bărbat, precum era ca un om matur să numere pistruii unui băiat. Dar alungă imediat din minte îngrijorarea aceea. În fond era adevărul şi nu era ca şi când se holbase la el prea mult. Ai trei pe partea stângă şi patru pe dreapta. Sunt foarte mici, dar sunt acolo. Şi poate că nu se văd decât la lumina soarelui.

— Nu am obiceiul să mă uit în oglindă când sunt afară, aşa că probabil ai dreptate, spuse şi îi zâmbi. Pistruii mi s-au părut mereu ceva adorabil. Şi nu sunt prea sigur că m-aş simţi în largul meu ca descrierea asta să fie valabilă şi-n cazul meu.

Cu toate că îl cunoştea de mai puţin de o zi, Winnefred simţi dintr-odată că i se potrivea destul de bine cuvântul „adorabil”. Şi asta nu i se părea deloc în regulă. Bărbaţilor care arătau ca lordul Gideon trebuiau să li se asocieze mai degrabă cuvinte precum oacheş, întunecat şi periculos. Bărbaţii de statura lui nu ar fi trebuit să râdă încet. Ochii lor negri nu ar fi trebuit să strălucească năzdrăvan. Şi, cu siguranţă, nişte mâini aspre nu ar fi trebuit să se simtă atât de blânde atunci când atingeau pielea unei femei.

Îşi mută privirea şi zise:

— Ar trebui să intrăm. Cred că Lilly a terminat până acum.

— Aşadar, am căzut la pace, nu-i aşa? o întrebă el.

Winnefred se gândi o clipă ce să-i răspundă. Nu minţea. Şi nici nu era nebun. De fapt, era chiar destul de simpatic. Rămânea desigur o problemă – faptul că el credea că o gospodărie putea fi întreţinută cu numai cinci lire pe an… Pe de altă parte, uneori cei care dispuneau de cele mai mari averi înţelegeau cel mai puţin valoarea reală a banului. Pesemne lordul Gideon era doar excentric. Şi atâta timp cât a fi excentric nu însemna şi să facă promisiuni

deşarte, nu prea găsea niciun motiv să se certe cu el.

Aşa că încuviinţă din cap, hotărâtă.

— Pace.

*

În mod normal, micul dejun la Murdoch House era compus din unul din trei ingrediente: ouă, peşte sau terci de ovăz. Winnefred prindea şi curăţa peştele. Lilly aduna şi prepara ouăle. Iar sarcina de a face terciul de ovăz – care nu îi plăcea nici uneia şi de obicei era servit doar în cazuri extreme – cădea în general pe cea care era suficient de flămândă, încât să-şi bată capul cu pregătirea lui.

Şi de obicei mâncau în bucătărie, unde avea fiecare câte un sigur castron şi câte o singură furculiţă. Aşa că Winnefred fu destul de surprinsă când descoperi că pe masa micuţă din sufragerie fuseseră aranjate farfuriile ciobite din porţelan pe care le găsiseră în pod şi o omletă cât toate zilele, pâine şi brânză. Se afla acolo mâncare cât pentru câteva zile! Iar acea risipă o făcu pe Winnefred să rămână cu gura căscată.

— Ce n-ai…?

— Ia loc, te rog, milord, interveni imediat Lilly. *Winnefred,* continuă apoi şi îi aruncă prietenei sale o privire care în acelaşi timp o ruga să nu spună nimic, dar îi şi promitea consecinţe grave, dacă refuza să-i dea ascultare.

Winnefred cunoştea destul de bine mândria – dar şi rarele crize de furie ale lui Lilly –, aşa că ocoli masa, pregătindu-se să se aşeze. Doar că prietena sa o prinse imediat de cot şi o întrebă într-o şoaptă furioasă:

— Ce s-a întâmplat cu rochia ta?

Winnefred clătină din cap.

— Nu e supărat. O să-ţi explic mai târziu.

Preţ de o clipă păru că Lilly ar fi vrut să se certe cu ea, dar în cele din urmă îi dădu drumul la cot şi se duse să se aşeze la locul ei, cu o expresie încruntată pe chip.

Gideon se aşeză în capul mesei şi se uită la farfuria

sa, plină cu mâncare aburindă.

— Arată şi miroase delicios, domnişoară Ilestone.

Winnefred afişă un zâmbet cunoscător şi aşteptă ca el să ia prima îmbucătură. Gideon luă în furculiţă puţină omletă şi gustă. Făcu ochii mari de uimire, după care închise pleoapele, vădit mulţumit.

— Sfinte Sisoe! murmură el, cu gura plină. Mestecă, înghiţi, după care mai luă o îmbucătură mare.

Lilly se înroşi şi zâmbi.

— Mă bucur, dacă îţi place, milord.

Gideon încuviinţă din cap energic, dar aşteptă să termine de înghiţit, înainte de a vorbi din nou:

— E extraordinară! Dar absolut extraordinară! Ce-ai pus în ea?

— Ei, câte un pic din toate… smântână, nişte mărar… lucruri din astea.

— Toate mesele voastre sunt la fel de delicioase?

— Când găteşte Lilly, da, îi răspunse Winnefred.

— Dar şi Winnefred face un păstrăv excelent, milord.

— Te rog, spune-mi Gideon, o invită el. Atunci bănuiesc că de asta nu aveţi nevoie de o bucătăreasă care să vă gătească. N-ar avea niciun rost să angajaţi una.

— Mă tem că nu ne-am permis să angajăm o bucătăreasă din banii pe care ni i-a trimis lordul… sau poate că mai bine ar trebui să spun *Lady* Engsly, răspunse Lilly.

Gideon se opri imediat din mâncat.

— Păi, cum se face că două femei inteligente şi chibzuite nu pot întreţine o căsuţă şi… Dar se opri imediat din vorbit, parcă gândindu-se la ceva. Mai exact câte lire vă trimitea Lady Engsly?

— Cinci, răspunse Winnefred, mestecând o îmbucătură de omletă. Credeam că ştii asta.

— Cinci? repetă el mirat. Lăsă jos furculiţa, îşi frecă faţa cu mâna şi înjură în şoaptă. Vrei să spui cinci, virgulă zero?

— Da, desigur, răspunse Lilly, surâzând.

Gideon mai murmură o înjurătură.

— Îmi cer mii de scuze. Dar speram sincer să te referi la sute.

— Sute? Winnefred ar fi izbucnit şi ea în râs, dar şocul îngrozitor care se citea pe chipul lui Gideon îi cam trimitea fiori pe şira spinării. Lady Engsly nu a furat doar jumătate din sumă, nu-i aşa?

— Nu, zise el şi oftă adânc. Alocaţia ta a fost stabilită la suma de optzeci de lire pe an.

Cele două femei icniră, după care se auzi clinchetul argintăriei căzând pe masă. Lilly încremeni, cu gura căscată de uimire şi cu ochii cât cepele. Winnefred mişcă gura, parcă încercând să spună ceva, dar se pomeni incapabilă de a scoate vreun sunet.

— Rămâne şi despăgubirea, desigur, le aminti Gideon, după care se încruntă în jos la farfuria lui. Şi la nedreptatea pe care v-a făcut-o Lady Engsly… aş spune că sunteţi îndreptăţite să primiţi şi orice altceva mai doriţi.

Dar Winnefred nu se putea gândi la nimic altceva în clipa aceea, decât la vocea lui Gideon care-i răsuna în minte iar şi iar, şi iar. „Optzeci de lire pe an. Optzeci de lire pe an. Optzeci de lire…”

— Vreau ca Winnefred să aibă parte de un sezon la Londra.

Afirmaţia aceea bruscă, hotărâtă şi complet neaşteptată a lui Lilly o luă pe Winnefred pe neaşteptate.

— *Poftim?*

Dar Lilly o ignoră cu stoicism şi i se adresă lui Gideon:

— Ai spus orice în limite rezonabile… şi cred că un sezon la Londra pentru o tânără domnişoară de obârşie nobilă nu este ceva care să treacă în sfera absurdului.

Lilly îşi îndreptă imediat umerii şi ridică bărbia sfidătoare, în mod evident, aşteptându-se ca el să spună ceva prin care s-o contrazică. Însă descoperi într-o clipită că nici nu ar fi trebuit să se mai obosească.

— Aşa vom face. Winnefred va avea parte de un sezon la Londra. Gideon ridică apoi furculiţa, încă încruntat

şi tăie omleta. Cinci lire pe an! E un miracol că aţi reuşit să supravieţuiţi cu atât de puţin.

Winnefred clătină din cap, uimită.

— Dar e absurd! Ce naiba să fac eu un sezon la Londra?

— Păi, să-ţi găseşti un soţ, veni îndată răspunsul lui Gideon.

Dar afirmaţia lui nu făcu altceva decât să o nedumerească şi mai mult.

— Păi, şi ce naiba să fac eu cu un *soţ?*

— Vei dobândi stabilitate financiară pe termen lung, îi spuse atunci Lilly. Ceva mai de nădejde decât de la câteva oi care se pot îmbolnăvi şi de la nişte recolte, care se pot dovedi insuficiente.

— Dar şi un soţ se poate îmbolnăvi oricând, contracară ea. Şi pot să pun pariu că soţii îşi dezamăgesc mereu soţiile. În plus, noi nu avem *nici* oi, *nici* recolte.

— Dar vom avea, dacă lucrurile se aşază după voia ta.

— Păi, şi ce e în neregulă cu asta?

Lilly dădu să spună ceva. Probabil să îi explice ce era în neregulă cu asta. Aşa că Winnefred se grăbi să încerce o altă abordare:

— Am aproape douăzeci şi şase de ani. Sunt prea bătrână.

— Ca să-ţi faci ieşirea în societate în mod tradiţional, da, dar nu şi pentru un simplu sezon, zise Lilly şi se aplecă în faţă, entuziasmată. Gândeşte-te un pic, Winnefred. Ai putea să mergi la operă, la prăvălii cu lucruri de calitate, la baluri şi serate… Ai putea să te plimbi prin Hyde Park şi să călătoreşti cu trăsura pe Bond Street. Ai putea avea viaţa aceea… Dar se opri brusc din vorbit, aparent amintindu-şi cu cine vorbea şi schimbă tactica: Ai putea avea un soţ care să aibă o avere suficient de mare, încât să te ţină îngropată în oi şi în moşii pentru tot restul vieţii tale.

Winnefred căzu pe gânduri şi îşi studie prietena. Felul în care i se luminaseră ochii lui Lilly când vorbise despre Londra era absolut evident.

— Tu ar trebui să ai parte de sezonul acesta, hotărî atunci. Tu cu siguranţă te-ai bucura mai mult şi ai profita cum se cuvine de el.

Gideon răspunse înainte ca Lilly să apuce să spună ceva:

— E o idee minunată!

— Dar, milord… cheltuiala… deranjul… protestă Lilly.

— Sunt lucruri pentru care nu trebuie să-ţi faci griji, zise el, terminând propoziţia în locul ei. Moşia Engsly îşi poate permite asta cu vârf şi îndesat şi am o mătuşă de-a doua căreia i-ar plăcea la nebunie să aibă ocazia să facă intrarea în societate a două domnişoare minunate.

— Dar va trebui să se mulţumească doar cu una singură, rosti ferm Winnefred. Era foarte hotărâtă că *în niciun caz nu* se va duce la Londra, ca să joace acel joc stupid al vânătorii de soţi.

Lilly strânse tare din buze.

— Eu nu merg fără tine.

— Asta nu-i corect, Lilly!

— Corect sau nu, ştii şi tu foarte bine că n-am de gând să te las singură aici.

— Eu… Se uită atunci spre Gideon, dorind să-i ceară ajutorul. Dar omul se încrunta din nou la omleta lui şi mormăia ceva în şoaptă despre cele cinci lire. Se gândi o clipă să ia furculiţa şi să i-o arunce în cap, dar reuşi să se abţină. O să fiu bine, Lilly. Serios! O să…

— Ori vii la Londra cu mine, ori rămânem amândouă aici!

Winnefred mototoli şervetul pe care-l ţinea în poală şi întâlni privirea extrem de hotărâtă a prietenei sale, întrebându-se cum ar fi putut s-o refuze. Lilly îşi dorise dintotdeauna mai mult decât putea avea la Murdoch House. Mai mult decât puteau cumpăra cu puţinii lor bani din satul Enscrum, din apropiere. Nu se plânsese niciodată de nimic şi nu se dăduse în lături de la sarcinile cele mai dificile. Făcuse foamea cu zâmbetul pe buze, purtase haine la mâna a doua fără să protesteze în niciun fel… şi acceptase

cu braţele deschise un copil pe care nu-l dorise nimeni altcineva.

Şi uneori, noaptea… când le fusese prea foame sau prea frig, sau când fuseseră prea înspăimântate ca să poată dormi… îi vorbise visătoare despre perioada pe care o petrecuse la Londra.

Despre operă şi despre serate, şi despre plimbări cu trăsura pe Bond Street.

Winnefred aruncă şervetul pe masă şi înjură – aparent suficient de tare şi clar, încât să-i distragă atenţia lui Gideon de la omleta sa. După care se ridică în picioare.

— Bine atunci. Mergem la Londra.

— Mulţumesc, Freddie…

— Şi acum am de reparat un gard.

*

Gideon o privi pe Winnefred plecând furioasă din încăpere. Un temperament foarte vulcanic, remarcă el. Nu genul neplăcut şi potenţial violent precum cel al mamei lui vitrege. În plus, descoperi că tânăra era mult mai atrăgătoare decât ar fi vrut să recunoască.

Se întoarse spre Lilly şi observă că era palidă, trasă la faţă şi că avea ochii roşii.

— Probabil mă consideri o persoană foarte rea, zise ea încet.

— Dimpotrivă, te consider foarte inteligentă şi neobişnuit de altruistă.

Adevărul era că ridicase şi el privirea din farfurie suficient cât să observe nostalgia şi durerea din ochii ei, atunci când vorbise despre Londra. Femeia aceea riscase totul, pentru a obţine ce credea că era cel mai bine pentru cea mai bună prietenă a ei.

— Să ştii că faci ce e cel mai bine pentru Winnefred.

— Sau cel puţin ce este *mai* bine, zise Lilly, ridicând furculiţa şi înfigând-o în mâncarea din farfuria sa. Ea e mulţumită aici… şi nu va căuta niciodată ceva mai mult de

atât, dacă nu o obligă cineva cu forţa. Vreau să aibă şansa la o fericire adevărată.

— Şi va găsi asta într-un sezon petrecut la Londra?

Lilly îl surprinse cu un hohot de râs.

— O, Doamne, nu! Cu siguranţă o să fie absolut nefericită acolo. Dar are nevoie să aibă măcar un termen de comparaţie, nu crezi? Şi, în plus, există întotdeauna şansa să se îndrăgostească nebuneşte de un domn înstărit. Oftă nostalgică, după care continuă, parcă mai mult pentru sine: O, nu ar fi absolut minunat să se întâmple asta?

Nu i se părea că Winnefred avea tocmai o fire romantică, aşa că se abţinu de la a face vreun comentariu.

— Iartă-mi, te rog, sinceritatea, dar, crezi că e suficient de bine… pregătită pentru înalta societate?

— Să ştii că poate să fie foarte politicoasă, îl asigură imediat Lilly. Doar că alege să nu fie. Dar cred că vor fi suficiente câteva săptămâni ca să se dezveţe de asta şi să aibă parte de instruirea necesară. Asta înseamnă că vom întârzia un pic în sezon, desigur… dar nu avem de ales.

Gideon se întrebă imediat dacă nu cumva câteva săptămâni ar fi fost cu câţiva ani mai puţin decât avea nevoie fata ca să înveţe să devină o doamnă rafinată din înalta societate. Cu toate astea, alese să nu dea glas îngrijorării sale.

— Ar trebui să plecăm cât mai repede la Londra, dacă vrei să angajezi o modistă cât de cât, să găseşti un profesor de dans şi toate celelalte. Cât timp crezi că va dura să găsiţi pe cineva care să se ocupe de animalele voastre? Două… sau poate trei zile?

— Zile? repetă Lilly şi clătină din cap. O, nu. Nu am avea nicio şansă să o luăm pe Winnefred la Londra în trei zile. Obiceiurile ei sunt mult prea adânc înrădăcinate ca să o fac să scape de ele într-un timp atât de scurt. O să am nevoie de cel puţin trei săptămâni.

Gideon lăsă jos furculiţa.

— Mă tem că asta nu se poate.

Cuvintele acestea îi ieşiră prea repede şi cu siguranţă

un pic prea tăios. Dar *trei săptămâni?* El venise în Scoţia cu intenţia de a o găsi pe domnişoara Blythe, de a-i oferi alocaţia cuvenită şi de a se asigura că locuia confortabil. Una pesta alta, nu plănuise să petreacă mai mult de două zile în compania ei. Era un om înţelegător, desigur, şi implicit, era dispus să mai adauge o zi sau două în condiţiile acelea… Dar nici nu se punea problema ca femeia să petreacă trei săptămâni în grija lui şi numai a lui. După război, îşi făcuse un obicei din a evita pe cât posibil acest gen de responsabilitate.

— Sunt sigur că te poţi descurca foarte bine să faci asta şi la Londra, adăugă apoi pe un ton care încerca să fie suficient de convingător. Mătuşa mea o să…

— Dar, Lord Gideon, îl întrerupse Lilly răbdătoare. Winnefred a venit aici când era doar o copilă de treisprezece ani, după ce a fost crescută de mai multe guvernante indiferente, angajate de un tată neglijent. Asta s-a întâmplat acum doisprezece ani. Şi cam în asta constă cea mai recentă întâlnire a ei cu societatea politicoasă.

— Fără îndoială, trebuie să existe şi în sat ceva care să se apropie măcar de întâlnirile sociale adecvate.

— Parohul şi soţia lui, domnul şi doamna Howard, reprezintă probabil elita socială din Enscrum. Iar noi n-am fost niciodată bine-venite să ne alăturăm grupului lor select de prieteni.

— De ce nu? Cu siguranţă, când aţi ajuns aici pentru prima oară…

— Pentru că în prima săptămână când am venit aici, a venit să ne viziteze doamna Howard… iar Winnefred a informat-o încă de atunci că parohul nu trebuia să se aştepte s-o vadă duminica stând în stranele de lemn ale bisericii lui.

— Dar a zis şi de ce?

— Dacă îmi amintesc bine, i-a explicat cam aşa… că a citit Biblia din scoarţă în scoarţă şi că nu a găsit nicăieri un pasaj în care să scrie că o persoană care nu a petrecut fiecare duminică a vieţii sale, durând-o fundul pe stranele

din lemn ale bisericii, nu va ajunge în rai.

Gideon se strădui să-şi înăbuşe un zâmbet nedorit.

— Păi, în apărarea lui Winnefred, chiar nu există un astfel de pasaj.

Lilly îi aruncă un zâmbet diplomat.

— Are nevoie de timp pentru a deprinde o instruire aşa cum se cuvine.

El bătu uşor cu un deget în masă şi zise:

— Cum se face că voi, doamnele, reuşiţi mereu să faceţi un sezon social să sune ca un eveniment sportiv competitiv?

— Păi, pentru că exact asta este, pentru o femeie nemăritată. Ridică apoi din sprâncene, întrebătoare. Aşadar, ne vei acorda cele trei săptămâni?

Nu prea putea să spună nu, de vreme ce tocmai îşi dăduse cuvântul că le va oferi tot ce îşi vor dori. Sau cel puţin nu fără a renunţa la orice pretenţie de onorabilitate şi la dreptul de a se numi un gentleman.

În esenţă, se simţea strâns cu uşa, într-un fel care nu-i plăcea deloc. Şi dintr-odată, parcă răspunsul pe care-l dăduse Winnefred când auzise cererile prietenei sale nu i se mai păru la fel de scandalos. Pentru că, în realitate, în clipa aceea se simţea şi el chinuit de o dorinţă aprigă de a înjura cu voce tare.

Din păcate însă, el nu avea nicio scuză pentru o asemenea încălcare grosolană a regulilor de bună-cuviinţă.

Prin urmare, încuviinţă din cap aprobator, se scuză şi plecă să facă o plimbare lungă, menită să-i aline suferinţa.

Capitolul 4

Winnefred stătea în faţa scândurii căzute din gard, cu căpriţa Claire lângă ea, cu un ciocan în mână şi cu o expresie furioasă pe chip. După ce cedase în faţa cererilor lui Lilly şi acceptase să participe la un sezon londonez,

plecase din casă şi se dusese glonţ spre sacul cu unelte din grajd. Şi de acolo direct la cea mai apropiată scândură ruptă de gard. Nici nu mai conta că delimita o păşune pe care o foloseau foarte rar. Simţise nevoia de a lovi ceva.

Iar în starea de spirit în care se afla în acel moment, erau toate şansele să lovească acel ceva până când se făcea ţăndări. Dându-şi seama ce făcea, azvârli supărată ciocanul. Nu avea obiceiul să distrugă lucruri la mânie. Şi nici nu îşi permitea să facă crize de nervi, când ceva nu mergea după cum voia ea.

„Dar sincer… un sezon londonez?”

— Bărbaţi şi femei în toată firea care se perindă în toate părţile ca un stol de păuni, mârâi ea.

Winnefred *detesta* păunii. Vizitase cândva un conac grandios cu tatăl ei, în timpul uneia dintre rarele petreceri care îngăduiseră – nu încurajaseră desigur, doar îngăduiseră – prezenţa copiilor. Iar gazdele lor aveau şase păuni. Şi fiecare dintre ei păruse mai hotărât decât celălalt să ţipe mai zgomotos, să se umfle în pene mai mult şi să intimideze mai tare orice biet om nefericit care se aventura din greşeală pe teritoriul lor.

Şi după cum îşi închipuia ea, comportamentul nobililor din înalta societate nu putea fi cu mult diferit.

— Caprele sunt mult mai bune, îi spuse atunci lui Claire. Sunt deştepte, loiale şi amuzante… Nişte animale foarte bune pe lângă casa omului. Nu crezi?

Claire ţopăi repejor ca să miroasă ciocanul. Dar ajunse destul de repede la concluzia că nu era bun de mâncat, aşa că ţopăi înapoi lângă ea şi se aşează pe iarbă.

— Sau, cel puţin, cu siguranţă mai inteligente decât păunii, murmură Winnefred.

Se aplecă să mângâie căpriţa pe cap, după care se îndreptă la loc şi-şi întoarse faţa spre adierea blândă. Inspiră aerul cald, închise ochii şi îşi aminti de acea călătorie de demult, care le adusese prima dată în Scoţia pe ea şi pe Lilly. Fusese o copiliţă de numai treisprezece ani, îndoliată, temătoare, care se întreba ce fel de primire

rece o va aştepta la capătul călătoriei sale. Pentru că nu îi trecuse nicio clipă prin minte că ar fi putut avea parte de o primire călduroasă.

Pentru că nimeni nu păruse niciodată prea bucuros s-o vadă pe Winnefred Blythe.

Tatăl ei fusese mai mereu plecat la partide de vânătoare. Iar în rarele momente când venise să o viziteze în casele dărăpănate în care locuiseră cu chirie, o întâmpinase întotdeauna cu un aer de nedumerire, amestecat cu dezamăgire. De parcă nu prea putea înţelege cum de ajunsese să aibă pe umeri povara creşterii unei fetiţe.

Guvernantele ei o trataseră mereu cu intoleranţă. Lordul Engsly o primise cu o ostilitate făţişă, iar Lady Engsly cu zâmbete ipocrite, când se aflaseră în compania altora, şi cu dispreţ nedisimulat, când rămăseseră singure. Chiar şi Lilly fusese iniţial – şi pe bună dreptate – copleşită de greutatea neaşteptată a unei îndatoriri noi.

Aşa că se gândise… cum avea să fie privită de stăpânul şi de stăpâna de la Murdoch House? Ca pe o povară? Ca pe o intrusă?

Ca pe ceva ce trebuia îndurat sau abandonat? I se păruse întotdeauna că dispreţul era mai dureros decât abandonul, aşa că nădăjduise sincer să aibă parte de ultimul.

Şi într-un fel i se cam îndeplinise dorinţa.

Când ajunseseră acolo, nu fusese nimeni care să le primească. Nu le aşteptase nimic, cu excepţia unor ogoare în paragină, a unor clădiri părăsite şi dărăpănate şi a unui conac de piatră, din care lipseau majoritatea pieselor de mobilier.

Şi Lilly căutase disperată prin toate încăperile, de parcă s-ar fi aşteptat ca în orice clipă să sară cineva din spatele unei draperii pline de praf şi să admită că nu fusese altceva decât o mare glumă.

Dar Winnefred rămăsese afară pe verandă, în lumina muribundă a amiezii şi ascultase ceea ce Lilly nu reuşise să

audă.

Bun venitul care se ascundea în spatele tăcerii. Rugămintea tăcută pentru viaţă. Pentru că în fond ce era o fermă fără vite şi fără recolte? Sau o casă fără lumină, sunete şi voci?

Era o copilă la momentul respectiv. Şi încă mai avea abilitatea aceea unică a celor foarte tineri de a amesteca fantezia şi realitatea într-un tot inseparabil. Aşa că îşi imaginase că auzise Murdoch House şoptindu-i cu vocea vântului.

„Bun venit. Bun venit”.

„Rămâneţi!”

Aşa că făcuseră întocmai. Şi chiar dacă nu prea avuseseră de fapt de ales, iar supravieţuirea la o fermă, lipsite de bani sau de experienţă, se dovedise o treabă cu mult mai grea decât se aşteptase ea, Winnefred nu-şi dorise niciodată să aibă ocazia să plece de acolo. Era mândră de tot ce realizaseră împreună. Şi entuziasmată de tot ce ar fi putut face în continuare.

Ajunseseră foarte departe. Aveau un cămin. Iar Lilly era foarte hotărâtă să lase totul în urmă pentru un conac de la oraş şi pentru o femeie care era posibil să le primească sau nu.

*

Gideon se plimba pe proprietatea care împrejmuia Murdoch House. Exerciţiile fizice îi întăreau piciorul slab, iar liniştea îi permitea să cugete asupra caracterului complex al promisiunilor.

Auzise oameni făcând tot soiul de jurăminte solemne în focul şi grozăvia luptei. Unii încercau să facă un pact cu Dumnezeu. Şi jurau că, dacă îi ajuta să scape cu viaţă, aveau să renunţe la băutură şi la jocuri de noroc, sau să meargă la slujbă în fiecare duminică, sau să se poarte mai frumos cu nevestele şi amantele lor – şi în cazul câtorva ofiţeri, *şi* cu nevestele, *şi* cu amantele lor.

Alţii îşi făceau promisiuni lor înşişi. Îşi aminti atunci o conversaţie pe care o auzise în timpul unei bătălii, între doi dintre oamenii săi. Christopher Weathers şi Ian McClay fuseseră prieteni la cataramă şi mereu puşi de şotii. Şi îşi strigaseră unul altuia, peste gloanţele care şuierau, peste bubuitul tunurilor şi peste ţipetele oamenilor:

— Ian, dacă scăpăm cu viaţă din asta şi ajungem înapoi în port, o să-mi cumpăr cea mai frumoasă curvă pe care mi-o permit! Şi cu restul banilor o să îmbăt rangă.

— Eşti prost, omule? Îmbată-te mai întâi şi cumpără o fătucă ieftină! Îţi promit că n-o să simţi diferenţa!

În final însă, McClay băuse şi mersese la târfe pentru amândoi.

Gideon făgăduise un lucru şi numai unul.

Că nu va mai fi niciodată responsabil de binele altei persoane.

Şi reuşise destul de bine să-şi păstreze promisiunea aceea în cei doi ani de când părăsise nava *Perseverance.* Jurase să nu se căsătorească niciodată, se lepădase de tradiţii şi reuşise cu succes să evite să-şi angajeze un valet. Refuzase chiar şi să aibă servitori care să locuiască în casă, preferând să mănânce la clubul său şi plătind o menajeră, care să vină pe timpul zilei.

Nu era pustnic. Din contră, căuta compania altora şi se bucura din plin de ea. Dar la sfârşitul zilei, nu trebuia să poarte de grijă nimănui, decât de el însuşi.

Păi şi atunci cum dracului se pomenise legat la cap cu două femei tinere pentru trei săptămâni?

Şi ce naiba trebuia să facă cu ele?

Avu nevoie de câteva minute lungi de îngrijorare şi frustrare, dar în cele din urmă se hotărî că el, personal, nu va face nimic cu ele. Va angaja pe altcineva care să se ocupe de femei. De fapt, avea de gând să angajeze mai mult persoane. Va umple Murdoch House de servitori, provizii şi distracţii – mai multe decât ar fi avut nevoie două femei astfel încât prezenţa lui să devină de prisos. După aceea se va ascunde într-o odaie şi se va preface că nu se

gândise niciodată să vină în Scoţia să se joace de-a eroul. Era un gest lipsit de noimă, laş şi copilăresc. Dar absolut necesar pentru sănătatea lui mintală.

Odată ce luă această deciziei se simţi mult mai bine în legătură cu întreaga situaţie. O apucă pe o cărare care împrejmuia un iaz mic şi continuă de-a lungul unui gard de lemn, care părea să separe o păşune nefolosită de un câmp neîngrijit. Urcă un deluşor şi o văzu pe Winnefred stând la nici trei metri distanţă, cu spatele la el.

Părul ei era împletit într-o coadă, care începuse să se desfacă. Şuviţele aurii, care străluceau în soarele amiezii, se îmbinau din loc în loc, ca nişte panglici, cu restul părului ei mai închis la culoare. Făcea ceva la gard şi vorbea cu ceva ce părea să fie un câine alb cu negru, cu blana aspră.

— Lasă că o conving eu să nu plecăm nicăieri. Trebuie să fie şi altceva ce i-ar plăcea! Eu am multe responsabilităţi aici, nu-i aşa? În fond cineva trebuie să se îngrijească de animale… şi la fel şi de grădină. Ca să nu mai zic că trebuie adunate lemne şi tăiate pentru iarnă. Şi mai sunt multe alte locuri în care scândurile din gard stau să se prăbuşească la cea mai mică atingere. Dacă uităm şi-l aducem aici pe Lucien? Şi unde o să punem viţeii noi…?

Gideon încetă să o mai asculte în clipa în care se aplecă să studieze o porţiune căzută din gard. Şi se gândi imediat că pantalonii ar trebui să fie o ţinută obligatorie pentru fiecare femeie. Cum se făcea că bărbaţii – lorzii şi conducătorii, oamenii de seamă ai societăţii – nu insistaseră încă asupra acestei chestiuni? Era adevărat că lăsau un pic mai puţin loc imaginaţiei… dar nici imaginaţia nu putea conduce prea departe.

Pe de altă parte, poate că uneori imaginaţia chiar se ducea un pic mai departe decât trebuia. Începură imediat să-i danseze prin minte tot felul de imagini erotice. Rămase nemişcat, dar îşi închipui cum ar fi să se ducă în spatele ei şi cum să-şi treacă mâna în jos pe spatele ei puternic. Cu siguranţă ar fi icnit din cauza şocului. Dar apoi ar fi suspinat de plăcere, la fel ca o pisică, care stătea la mângâiat. Şi ar

fi văzut scânteia pasiunii în ochii ei, de îndată ce va fi întors capul. Apoi ar fi aplecat-o şi mai mult în jos… ar fi fost a lui să o ia şi să o posede. Ar fi scăpat uşor de nasturi şi nu îi va mai fi rămas decât să-i tragă jos pantalonii şi…

Şi ce naiba era în *neregulă* cu el?

După toţi anii petrecuţi pe mare, cunoştea şi el foarte bine visurile nestăvilite, în care apăreau femei frumoase cu comportamente mai mult decât păcătoase. Dar era prima dată când fanteziile sale includeau o fată nevinovată, care pe deasupra mai era şi în grija lui – indiferent cât de mult ar fi încercat *el* să se eschiveze de la responsabilitatea aceea.

Şi tocmai *acesta* era motivul pentru care nu trebuia să mai fie niciodată responsabil de binele altei persoanei. Pentru că nu se putea avea încredere în el să facă ceea ce trebuia.

Rămase acolo nemişcat, blestemându-se pentru că era un ticălos atât de mare şi aproape rugându-se ca ea să nu se întoarcă. Se concentră să arate cuviincios. Avu nevoie de câteva inspiraţii lungi şi liniştitoare şi o singură imagine deloc excitantă a prinţului regent, de când îl văzuse ultima dată – pe jumătate dezbrăcat şi pipăind-o pe amanta sa. Dar în cele din urmă reuşi.

Se simţea din nou stăpân pe sine. Aşa că se îndreptă spre Winnefred şi câinele ei ciudat. Când se uită mai îndeaproape observă că animalul avea un cap pătrăţos, urechi clăpăuge şi o coadă scurtă şi ascuţită. Era o capră. O capră imensă, care după părerea lui Gideon nu semăna deloc cu caprele pe care le ştia el. Stătea pe iarbă, se uita la Winnefred şi îi asculta nemulţumirile, plină de înţelegere. Se gândi apoi că totuşi era posibil ca doar să o privească rugătoare pe stăpâna sa. Sau poate cerşea ceva de mâncare din buzunarul ei.

— Caprele cerşesc? îi strigă atunci.

Winnefred se uită scurt peste umărul ei, după care propti pe genunchi scândura ruptă din gard. Cu siguranţă activitatea ei era un argument puternic şi *practic* pentru purtarea pantalonilor.

Înainte să ajungă la ea, ca să o ajute în vreun fel, Winnefred ridică singură scândură, folosindu-şi genunchiul şi braţele, şi o aşează între doi stâlpi din gard. „Foarte încăpăţânată!”, constată el.

Pe de altă parte, era la fel de probabil să fi fost atât de obişnuită să se descurce de una singură, încât nici măcar să nu îi fi trecut prin cap să ceară ajutor. După aceea băgă mâna în buzunar şi scoase un şervet plin cu resturi de mâncare.

— Claire, da, zise ea şi aruncă animalului mâncarea. Capra o înfulecă pe toată cu lăcomie, după care îşi întoarse din nou ochii rugători spre stăpâna sa.

Gideon îşi propti bastonul de gard şi-şi sprijini şoldul de lemn.

— Ai făcut un lucru foarte drăguţ pentru prietena ta, azi-dimineaţă, îi spuse el, în special pentru că părea să aibă nevoie să audă asta.

Ea lovi o piatră cu piciorul şi o privi încruntată cum se rostogolea prin iarbă.

— Da, ei bine, n-am făcut-o prea elegant.

— Nu, nu a fost deloc elegant, dar ai făcut-o. Înclină uşor capul, încercând să-i întâlnească ochii. Chiar o să fie atât de îngrozitor să petreci câteva luni la Londra?

— Da.

Convingerea de neclintit din vocea ei îl făcu să se îndrepte la loc.

— Dar ai fost vreodată la Londra?

Winnefred veni şi se sprijini de gard lângă el.

— Tu nu ai niciun lucru despre care să ştii sigur că nu vrei să-l faci, chiar dacă nu l-ai mai încercat niciodată?

— Să mor ar fi unul dintre ele.

Un colţ al gurii ei se ridică, luând forma unui zâmbet strâmb.

— Nu e tocmai la ce mă referam eu, dar cred că principiul rămâne acelaşi.

El îşi dădu capul pe spate şi se gândi o clipă.

— Nu mi-ar plăcea deloc să moştenesc titlul de

marchiz, hotărî apoi. Şi nu doar pentru că ţin la fratele meu şi moartea lui ar fi o condiţie obligatorie în acest sens. Pur şi simplu nu-mi doresc această povară.

— Ar fi chiar atât de îngrozitor să fii marchiz? întrebă ea.

— Da, răspunse el, chicotind. Fără îndoială, *da.* Proprietăţile, oamenii, politica… toate cer timpul şi atenţia omului în cauză. Este adevărat că aş putea enumera câteva lucruri care mi-ar plăcea şi mai puţin decât asta… precum treaba cu muritul, pe care am menţionat-o mai devreme… dar în afară de asta, ar fi o listă teribil de scurtă.

Ea încuviinţă din cap, înţelegătoare şi asta îl făcu să se gândească la faptul că *înţelegerea* era un lucru extrem de rar întâlnit în rândul doamnelor pe care le cunoştea el. În general, doamnele din înalta societate considerau un titlu cel mai mare trofeu pe care-l puteau obţine în decursul vieţii, iar dacă îl obţineau devenea automat cea mai mare realizare a lor. Să speri să nu dobândeşti un titlu, cugetă el, ar fi fost considerată una dintre cele mai mari prostii.

Rămaseră acolo o vreme, într-o tăcere oarecum prietenoasă. Cel puţin până când Claire – care aparent se cam plictisise – se ridică de la locul ei de pe iarbă şi ţopăi spre Gideon. Capra îşi lipi botul de piciorul lui şi pufni zgomotos.

— N-o băga în seamă pe Claire, îi spuse absentă. Face asta cu toţi oamenii pe care-i place. Deşi, ca să fiu sinceră, cred că alege la întâmplare.

— Înţeleg. Se uită la capră încruntat. Era puţin îngrijorat că ar fi putut să încerce să-i arate afecţiunea sa nou descoperită muşcându-l zdravăn. Claire… acesta-i un nume foarte interesant pentru o capră.

— Hmm. Parohul din sat are o nevastă nesuferită, pe nume Clarisse.

— Aha, zise el amuzat şi scutură din picior, în încercarea de a o îndepărta pe noua sa prietenă. Şi cine-i Lucien, despre care te-am auzit vorbind?

Poate că era o coincidenţă că pe fratele său îl chema

tot Lucien. Dar adevărul era că se îndoia foarte mult de asta.

Un zâmbet mic apăru atunci pe buzele ei.

— Viţelul nostru… Sau, mai bine zis, al vecinului nostru, de vreme ce a plătit deja pentru el.

Gideon se gândi atunci cât de mult se va distra când avea să-l informeze pe fratele lui despre tizul său.

— Creativ.

— Nu chiar, recunoscu ea. Avem câte un singur viţeluş pe an şi pe toţi îi dăm vecinului nostru, domnul McGregor. Tuturor masculilor le dăm numele de Lucien… Ca să nu ne ataşăm prea mult de ei… înţelegi tu.

— Da, înţeleg perfect. Bănuiesc că niciunul nu ajunge taur, nu-i aşa?

— Niciunul.

— După cum am zis, e creativ. Se uită apoi la câmpuri. Există vreun Gideon pe undeva despre care ar trebui să ştiu?

De data aceasta, răspunsul ei veni însoţit de un rânjet strălucitor care îi lumină toată faţa şi de o sclipire năzdrăvană în privire.

— Avem o vacă pe nume Giddy. Are cele mai mari ugere pe care le-ai văzut vreo… Se opri imediat din vorbit, când el izbucni în râs. Înclină uşor capul şi-i aruncă o privire pătrunzătoare. Gândul de a deveni marchiz te face să baţi în retragere, dar bag seama că îţi place că există o văcuţă, care a fost botezată după tine. Nu sunt sigură dacă mi se pare lăudabil sau complet absurd.

— Absurditatea e ceva foarte drăguţ, îi răspunse el încă chicotind. În general, subestimată sau trecută cu vederea. Şi totuşi, se găseşte în aproape orice situaţie. Chiar şi în cele mai întunecate împrejurări există o mică licărire de umor care poate fi etichetată ca fiind absurdă… în război, în politică… Îi făcu cu ochiul, după care adăugă: în sezoanele londoneze. Mi se pare liniştitor, nu-i aşa? Şi e nevoie şi de ceva talent să descoperi absurdul.

Şi, uneori, reflectă el, acesta era singurul lucru care

stătea între un bărbat şi deznădejde. Tulburat de direcţia în care se îndreptau gândurile sale, se îndepărtă de gard şi ridică bastonul.

— Ei bine, este o dimineaţă minunată, dar am nişte treburi de rezolvat în oraş. Presupun că nu aveţi un faeton sau ceva de genul acesta ascuns pe undeva, nu?

Winnefred pufni când menţionă un faeton.

— Este o cabrioletă în spatele grajdurilor, dar nu cred că mai funcţionează.

— Şi dacă da, vii cu mine în oraş?

— Mulţumesc, nu. Trebuie să mă ocup şi eu de treburile mele.

— Cum doreşti. Ai vrea să iau ceva, dacă tot merg acolo?

Clătină scurt din cap, dar apoi se opri, de parcă se gândi mai bine.

— Nu ar trebui… Chiar nu ar trebui să îndrăznesc, dar… poţi să mă aştepţi o clipă? Am nişte bani la căsuţă şi…

— Putem să rezolvăm asta mai târziu, o întrerupse Gideon.

Era cazul să se deprindă cu ideea ca altcineva să-i cumpere tot ce avea nevoie, însă ştia că trebuia să o ia încetul cu încetul. Obiceiurile ei erau urmarea a mulţi ani de independenţă totală şi era pe deplin conştient că nu o putea face să se descotorosească de ele în câteva ore.

— Bine, dacă nu te superi. Deveni dintr-odată entuziasmată şi zâmbitoare, şi îşi muşcă buza în acelaşi timp. Este o brutărie în oraş… brutăria doamnei Morrow. Are cele mai minunate produse de patiserie în vitrină. Şi este o prăjitură pe care mi-aş dori-o în mod special. E pufoasă şi rotundă şi acoperită cu un fel de glazură, zise ea, încercând să arate cu mâinile forma respectivei prăjituri.

Din păcate, asta nu-l ajuta deloc.

— Şi cum se cheamă nebunia asta?

— Nu am nici cea mai mică idee, dar este plină cu ceva… cred. E prea mare ca să nu fie aşa… poate cu

fructe… sau cu cremă. Oftă pofticioasă. Sper sincer să fie cremă.

Gideon îşi dădu seama că Winnefred nu mâncase niciodată prăjitură. Dar cu siguranţă şi-o dorise suficient de mult şi de destul timp, încât simplul gând să o facă să ofteze… şi nu i se părea deloc că era genul de femeie care să ofteze din orice. Oare ce alte bucurii – mari şi mici – îi fuseseră furate în acelaşi fel?

— Am eu grijă să aduc ce trebuie.

Şi se va asigura şi că era plină cu cremă… chiar dacă ar fi trebuit să scoată el însuşi toate fructele şi să o umple la loc.

— Ai putea să aduci două? îl întrebă apoi, destul de ruşinată. Una şi pentru Lilly? Dacă e prea mult nu-i nimic, o să…

— O să aduc două.

*

Winnefred îşi petrecu restul după-amiezii şi o bună parte a serii, ocupându-se de treburile ei. Sări peste masa de prânz, în parte şi pentru că luaseră târziu micul dejun, dar mai ales fiindcă nu se simţea încă pregătită să dea ochii cu Lilly.

Îi trecuse furia şi la fel şi autocompătimirea. Se împăcase cu ideea de a merge la Londra şi de a se descurca acolo cum putea mai bine. La ce ar fi ajutat să stea îmbufnată şi să-i facă pe cei din jur să se simtă mizerabil? Ceea ce o îngrijora însă erau pregătirile.

Winnefred era pe deplin conştientă de defectele ei. Ştia că nu era suficient de bine instruită pentru un sezon londonez şi că Lilly făcea – chiar şi în clipa aceea – toate eforturile pentru a rezolva problema. Nu avea de ales, aşa că era capabilă şi hotărâtă să ia taurul de coarne. Din păcate însă, era şi destul de reticentă.

Aşa că îşi făcu de lucru pe afară. Aşteptă să apună soarele şi lumina să dispară până să intre în căsuţă.

O găsi pe Lilly la uşa de la intrare, ţinând o cutie de la brutărie şi un bilet. Părea un pic nedumerită.

— Am primit un bilet de la lordul Gideon. Tocmai a plecat mesagerul.

Winnefred se uită spre alee şi încă mai putea vedea norul de praf, lăsat în urmă de calul celui care adusese scrisoarea.

— Şi ce scrie?

— Nu ştiu. Încă nu l-am deschis.

— Păi, de ce, Doamne, iartă-mă, nu? Şi în clipa aceea îi trecu prin minte ceva absolut îngrozitor. Crezi că nu are de gând să se mai întoarcă? Crezi că…?

— Poftim? A, nu, în niciun caz. Doar că… ei bine, e prima dată când primim o scrisoare… în doisprezece ani în şir, nu am primit nici măcar o dată o misivă, în afară de alocaţia anuală de la Lady Engsly. Zâmbi apoi spre plicul pe care-l ţinea în mână. Şi acum uită-te şi tu! Am primit o scrisoare livrată prin curier special… şi încă de la un lord! Cred că este una dintre cele mai frumoase zile pe care le-am avut de ani întregi!

Dar îi stătea în fire prietenei sale să se entuziasmeze dintr-un motiv atât de prostesc. Winnefred izbucni în râs şi o strânse în braţe pe Lilly, aproape strivind scrisoarea şi cutia cu prăjituri.

— Te iubesc, Lilly Ilestone! zise ea şi îşi sărută pe obraz prietena. Îmi pare rău că am fost aşa de nesuferită la micul dejun.

Lilly o sărută şi ea, după care zise:

— Şi mie îmi pare rău. Te-am manipulat în mod îngrozitor ca să faci ceva ce nu doreşti.

— Îţi pare suficient de rău, încât să…?

— Nici vorbă.

Winnefred izbucni din nou în râs şi îi dădu drumul prietenei sale.

— Păi, bine atunci, deschide scrisoarea aceea odată!

Lilly aşează cutiuţa sub braţ şi deschise cu grijă plicul, atentă să nu rupă hârtia aceea fină.

— Nu a găsit tot ce avea nevoie în Enscrum, aşa că vrea să se ducă până la Langholm. Zice că se întoarce mâine-dimineaţă. Şi a semnat cu „servitorul vostru mereu loial”. Nu-i aşa că e minunat?

— Da, da… absolut! Deschide cutia.

Dar Lilly o ignoră şi se încruntă la scrisoare.

— Înainte să plece m-a întrebat dacă vreau să aducă ceva, şi i-am dat o listă mică. Dacă se deranjează atât din cauza mea?

— În locul tău, nu mi-aş face prea mari griji în privinţa asta, Lilly. Lordul Gideon este foarte capabil să zică nu. Apoi zâmbi jucăuş şi adăugă: Sau poate că e prea politicos să refuze rugăminţile unei doamne şi te înjură chiar în clipa asta s-o ia naiba pe domnişoara Ilestone. A dracului femeie a insistat să-i iau mere, când se găsesc căpşune foarte bune la fiecare colţ de stradă în Enscrum”.

Lilly scoase un sunet dezaprobator.

— Cred că Enscrum are exact patru colţuri de stradă. Şi nu prea găseşti nimic pe nicăieri.

— Da, însă bărbaţii tind să exagereze atunci când se enervează. Winnefred se gândi că exact acest obicei îl avea şi Lilly. Enscrum era într-adevăr un cătun, însă era absolut minunat şi avea şi câteva prăvălii. Ce e în cutie?

Lilly deschise capacul cu grijă. În interior stăteau cuibărite şase prăjiturele.

— O, *Doamne!* Winnefred oftă şi se întinse să ia una. Ridică la nas o prăjiturică şi inspiră mirosul dulce de cremă proaspătă şi zahăr. Ea şi Lilly mâncau foarte rar dulciuri, iar nişte prăjiturele atât de extravagante ca acelea erau un lux pe care nu şi-l permiseseră niciodată până atunci. Îşi dorea să savureze fiecare clipă. Să se bucure şi să prelungească fiecare secundă de plăcere. Cu toate acestea, erau într-adevăr şase prăjituri în cutie… Se încruntă când se gândi cât de mult îl costase asta. Eu i-am cerut numai două. Crezi că restul sunt ale lui? N-am vrut să cheltuiesc atât de mult…

— Sunt un cadou din partea lui. Lilly luă şi ea o

prăjitură şi, la fel ca Winnefred, inspiră aroma ei dulce. O, Doamne, *chiar* miroase grozav, nu-i aşa?

— Eşti sigură?

Lilly clipi un pic nedumerită, întrucât încă mai savura aroma delicioasă a prăjiturii.

— Că miroase grozav?

— Că sunt un cadou.

— Desigur, zise Lilly, după care căzu pe gânduri o clipă. Uneori uit cât de puţină experienţă ai cu astfel de lucruri.

— Ce fel de lucruri?

Lilly ridică din umeri.

— Bărbaţi, cadouri, să aibă cineva grijă de tine…

Tot ce spunea era absolut adevărat. Şi asta o făcea pe Winnefred să nu se simtă în largul ei. Aşa că vru să schimbe subiectul:

— Dar gândeşte-te cât costă…

— O, aşteaptă să vezi ce i-am cerut eu! zise Lilly râzând. Haide, muşcă! Aş prefera să fii într-o dispoziţie bună, când îţi spun ce am hotărât eu şi lordul Gideon azi-dimineaţă, după ce ai plecat… De fapt, ce-ar fi să le iei pe toate şi să te delectezi cu ele, cât eu mă ocup de cină? Îi înmânã apoi cutia şi se întoarse spre casă. O să-ţi povestesc la masă despre planurile mele.

Winnefred acceptă cutia, cu o expresie încruntată şi îngrijorată pe chip. Nici nu voia să-şi închipuie ce fel de plan necesita o mită de cinci prăjituri.

Dar îşi aminti că îşi promisese să facă tot ce-i stătea în putinţă. Se aşeză pe treptele de la intrare şi muşcă din prăjitură. „Mmm… e umplută cu cremă!” gândi şi oftă cu gura plină. Ştiuse că trebuia să fie cu cremă delicioasă.

Îşi spuse apoi că era foarte bine că până atunci nu fusese niciodată tentată să-şi cumpere o prăjitură. Pentru că, fără îndoială, după aceea nu s-ar fi putut abţine să cumpere şi altele. Jumătatea din lira pe care o agonisise ar fi dispărut în mai puţin de două săptămâni. Dar aşa, dulciurile acelea o vor fi costat… „Nimic”. Toate

prăjiturelele acelea nu o costaseră nimic.

„Sunt un cadou”.

Winnefred mai luă o muşcătură şi cugetă asupra cuvintelor lui Lilly. Era adevărat că nu ştia cum e să aibă parte de cadouri. Cu atât mai mult, de la bărbaţi. Şi cu siguranţă, nu de la bărbaţi chipeşi, a căror prezenţă o neliniştea nefiresc de mult – de parcă nu se mai simţea confortabil în propria piele.

Trăise o senzaţie foarte ciudată în dimineaţa aceea, când îi desfăcuse nasturii rochiei. Inima îi tresărise şi simţise fiori pe piele. Apoi îşi aminti cât de plăcut i se păruse să stea împreună cu el rezemată de gard, râzând, vorbind şi bucurându-se de tăcerea aceea prietenoasă. Iar asta i se părea deopotrivă tulburător şi uimitor. I se strânsese stomacul într-un mod neobişnuit de plăcut şi simţise o tentaţie neaşteptată de a se apropia de el, astfel încât să i se atingă braţul de al lui.

Era cufundată în gânduri, aşa că termină prima prăjitură şi se întinse să mai ia încă una. În dimineaţa aceea se simţise împovărată de griji de parcă ar fi avut o piatră pe umeri şi nu voise să mai adauge şi altele la cele deja existente, reflectând la reacţia fizică surprinzătoare pe care o avusese faţă de Gideon. Dar în clipa aceea mintea şi inima ei se împăcaseră cu ideea că va avea parte de un viitor cu mult diferit de cel pe care şi-l închipuise. Aşa că nu mai avea niciun motiv să nege ceea ce era evident.

Se simţea atrasă de lordul Gideon Haverston.

Gândul acela i se părea mai degrabă interesant, decât alarmant. Atracţia fizică pentru cineva nu-i era complet străină. Observase mai demult că fiul măcelarului era destul de chipeş. Dar interesul vag faţă de băiatul acela nu se compara nici pe departe cu ceea ce simţea când se afla în compania lui Gideon. Era atrasă de el într-un fel cu totul necunoscut până atunci. Şi i se părea tulburător că aceste simţăminte îi apăruseră înainte să înceapă să aibă încredere în el.

Mâncă şi a doua prăjitură şi ajunse în cele din urmă la

concluzia că era absolut firesc ca un bărbat atât de chipeş ca Gideon să-i fi stârnit imediat interesul. La urma urmei, era şi ea om, iar oamenii făceau parte din regnul animal. Aşa că era normal ca un specimen masculin cu calităţi fizice superioare să i se pară la fel de atrăgător, cum i s-ar fi părut un taur frumos lui Giddy.

Din fericire, ea mai avea încă abilitatea de a judeca obiectiv. Şi era perfect adevărat că Gideon o fascina. Însă nu avea nici cea mai mică intenţie de a da curs fascinaţiei pe care o simţea... cel puţin nu încă. Poate că era ceva trecător. Sau poate că va spori, pe măsură ce creştea încrederea dintre ei.

În orice caz, i se părea cel mai înţelept să aştepte şi să vadă ce se va întâmpla.

Foarte mulţumită de decizia ei, înghiţi îmbucătura pe care o mesteca, după care se întinse să mai ia o prăjitură.

Capitolul 5

Gideon se întoarse a doua zi dimineaţă, întocmai după cum le promisese, însă nu veni singur. Aduse cu el o mică armată de servitori şi provizii – o trăsură, în spatele căreia călătoreau doi lachei, un vizitiu şi doi grăjdari care se aflau sus pe capră şi trei slujnice, în interior. Iar în spatele lor se aflau două căruţe pline cu mâncare, aşternuturi, mobilă, o bucătăreasă (despre a cărei prezenţă discutase cu Lilly în prealabil) şi alţi trei servitori, cu care nu avea nici cea mai mică idee ce să facă. Dar din punctul lui de vedere, asta nu conta deloc, câtă vreme se aflau acolo.

— O, Doamne, Dumnezeule, ce înseamnă toate astea?

Lilly stătea pe treptele casei cu o expresie pe jumătate încântată, pe jumătate uimită.

Gideon descălecă şi-i întinse hăţurile unui grăjdar, care sări de pe capră ca să le prindă.

— Parcă ţi-am spus că mă duc după ajutoare, nu?

— Ei bine, da, dar… Lilly se opri neştiind ce să spună şi-l urmări scoţând două pachete din trăsură. Şi o să rămână aici *toţi?*

— Păi, cam asta ar fi ideea.

Gideon urcă treptele, mută bastonul şi pachetele în cealaltă mână şi o prinse de cot, ca să o zorească să intre înăuntru.

— Dar… Lilly întinse gâtul de două ori ca să se uite în spate. Dar unde o să-i punem pe toţi? Avem doar două odăi pentru servitori.

Gideon o conduse înăuntru.

— În două odăi pot dormi patru persoane, în podul de deasupra grajdurilor încap alte şase, şi în dormitorul liber mai pot sta temporar doi oameni. Avem suficient spaţiu.

— Bine, dar…

— Vrei să vezi ce am adus? o întrebă el şi îi întinse unul dintre pachete. Păi, haide, atunci, deschide-l!

Lilly clipi zăpăcită când se uită la cutie, recunoscând ce se afla înăuntru, după mărime şi formă.

— Dar asta este pentru Winnefred. Te-am rugat să…

— Winnefred are şi ea una… Dar dacă preferi s-o duc înapoi…

Dar ea îi smulse cutia din mână râzând şi o desfăcu imediat.

Înăuntru se afla o rochie superbă de muselină, cu nişte dungi verticale bleu, minunat brodate. Gideon se gândise că nuanţa aceea i-ar fi pus în evidenţă ochii, iar croiala – chiar dacă nu era la fel de elegantă ca a rochiilor de la Londra – cu siguranţă era mult mai rafinată decât cea pe care o purta acum.

— Şi mai sunt câteva, îi spuse Gideon. Mă tem că toate sunt gata făcute, aşa că probabil vor necesita mici ajustări. Dar mâine o să vină şi modista şi…

— Este perfectă. E absolut perfectă! Pot s-o scurtez sau s-o strâmtez eu, dacă e nevoie. Apoi scoase de tot rochia din cutie şi o puse pe lângă ea. O rochie nouă!

exclamă cu sufletul la gură şi se uită în jos, entuziasmată.

Făcu o piruetă şi izbucni în râs. Era un sunet liber şi fericit, care îl făcu pe Gideon să se întrebe dacă nu cumva el şi Lucien pierduseră foarte multe, neavând o soră pe care să o răsfeţe şi să o tachineze.

— Aşadar, îţi place?

— Dacă îmi place? Am prima mea rochie nouă în zece ani! Am mobilă nouă pentru casă, odaia mea şi oameni care să se ocupe să le îngrijească pe amândouă. O, Lord Gideon, te-aş săruta pe loc, dacă nu ar fi ceva impardonabil de îndrăzneţ.

— Spune-mi Gideon, îi aminti el, după care se aplecă şi-i oferi obrazul.

Lilly îi dădu un pupic, dar tresări imediat, când auzi de pe hol o bubuitură, un ţipăt şi mai multe icnete.

— Cine naiba sunt toţi oamenii ăştia? strigă Winnefred. Părea incredibil de agitată şi nervoasă. Avea hainele şifonate, coada ei lungă împletită era ciufulită, iar chipul său alb ca varul, pe sub pistrui.

— Ţi-e rău? ceru să ştie Gideon.

Simţea pe şira spinării ceva ce semăna foarte mult cu panica.

— Nu, eu…

— Desigur că îi e rău, zise Lilly amabilă. Doar ai trimis prăjiturile acelea cu cremă.

— A fost ceva în neregulă cu ele? „La naiba cu tot, am îmbolnăvit-o pe femeie!”, se gândi imediat. Poate să ţi se facă rău dacă mănânci prăjituri stricate?

— Nu, îl asigură imediat Lilly. Dar poate să ţi se facă rău dacă mănânci şase prăjituri proaspete.

— *Şase?*

— Cinci, zise Winnefred pe un ton defensiv, din pragul uşii. Şi să-mi răspundă odată cineva la întrebare. Cine sunt toţi…?

— Noii noştri servitori, îi explică Lilly. Nu-i aşa că-i minunat? Gata cu curăţenia şi cu gătitul, cu spălatul, cu tăiatul şi cu…

— Da, da, da. Ştiu şi eu ce fac servitorii, zise Winnefred şi se mai uită o dată pe coridor. Mă gândeam că poate o să angajezi o persoană sau două, care să se ocupe de… de orice trebuie să se ocupe un lord… dar chiar ai nevoie de atât de mulţi oameni?

— Nu sunt pentru mine. Sau cel puţin nu toţi, o informă imediat Gideon. Sunt aici ca să se ocupe de tot ce aţi putea avea nevoie tu şi Lilly.

Winnefred se întoarse spre el, cu o expresie uluită pe chip.

— Dar eu n-am nevoie de nimic. Eu…

— Ba sigur că ai, zise Lilly. Ai nevoie de cineva care să se ocupe de animale, de grădină, de garduri şi să adune lemne pentru la iarnă…

— Toate astea le pot face eu.

— Poţi şi ai făcut-o suficient de mult. Dar acum ai altceva cu care să-ţi ocupi timpul… cu instruirea ta, ai uitat?

Winnefred tresări.

— N-am uitat, doar că am presupus că… Se opri din vorbit şi clipi când văzu rochia nouă pe care Lilly tocmai o mângâia.

Gideon făcu un pas spre ea.

— S-a întâmplat ceva?

— Asta e o rochie nouă, zise ea cu o voce uimită. Nu am observat. Nu eram atentă. O, Lilly, am crezut că te joci cu o faţă de masă… sau… de fapt, nu ştiu nici eu ce-am crezut… Dar, Lilly… Ai o rochie nouă!

Poate că Gideon nu avea o soră, însă avusese suficiente amante de-a lungul timpul, încât să recunoască o expresie invidioasă şi rănită, la fel de uşor ca oricare alt bărbat. Nu se aşteptase la asta din partea lui Winnefred. Dar pe de altă parte, nu o cunoştea aproape deloc pe femeie. Dădu să spună ceva ca să-i atragă atenţia spre pachetul pe care încă îl ţinea sub braţ, dar nu apucă să facă altceva decât să inspire scurt, pentru că Winnefred se răsuci spre el şi-i dovedi că o cunoştea totuşi destul de

bine.

— I-ai adus o rochie nouă lui Lilly! zise ea şi îi zâmbi.

Şi nu era un zâmbet de genul „Unde e rochia mea, atunci?” sau şi mai îngrozitorul „Sunt extrem de dezamăgită, dar n-o să recunosc asta nici într-o mie de ani”. Ci un zâmbet sincer, care-i transmitea făţiş „Eşti cel mai drăguţ, inteligent şi minunat bărbat din lume”.

Pe scurt, Winnefred radia de bucurie. Iar asta îl tulbură profund pe Gideon. Ochii ei de culoarea chihlimbarului se luminaseră, ţinea buzele uşor întredeschise, iar pe obrajii ei îşi făcuse loc o îmbujorare rozalie minunată. Arăta, îşi spuse el, mult prea ispititoare.

Îşi drese glasul, scoase pachetul de la subsuoară şi aproape că i-l împinse în braţe.

— Am una şi pentru tine. De fapt, am adus mai multe pentru amândouă. Sunt sigur că una dintre servitoare le poate duce în odăile voastre. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, am nişte… nişte… nişte corespondenţe de care trebuie să mă ocup.

Şi după acel discurs scurt şi neelegant, părăsi încăperea foarte hotărât să-şi pună în aplicare planul de a le evita pe doamnele casei în următoarele trei săptămâni.

În special pe Winnefred Blythe.

*

Gideon plecă mult prea repede ca Winnefred să apuce să facă altceva decât să se uite după el, şocată şi destul de dezamăgită că nu avusese ocazia să-i mulţumească aşa cum se cuvenea pentru că-i adusese lui Lilly o rochie nouă. Fusese un gest extrem de amabil din partea lui. Unul care străpunsese curat şi eficient mai multe straturi de neîncredere.

— Am spus ceva greşit?

Lilly clătină din cap liniştitor.

— Deloc. Însă cred că Lord Gideon al nostru este un individ destul de ciudat. Dar unui bărbat cu statutul său i se

permit unele ciudăţenii. Nu ai de gând să deschizi cutia ta?

— Hmm? A! Aşează cutia pe o măsuţă laterală şi îi scoase capacul. Rochia dinăuntru era tot din muselină albă, dar, spre deosebire de a lui Lilly, a ei nu avea nicio broderie colorată. Ci doar un model simplu cu linii verticale, albe pe alb şi puţină dantelă la mâneci şi la tiv.

Lilly zâmbi şi încuviinţă din cap aprobator.

— O alegere înţeleaptă. O să-ţi stea minunat.

— Eu… eu… dar se opri din vorbit, când atinse uşor materialul cu degetul. Oh! E atât de fină!

Rochia ei veche era scămoşată şi aspră. O zgâria la subsuoară şi o jena pe părţi, chiar şi la cea mai mică mişcare. Se gândi imediat că poate nu ar fi fost atât de îngrozitor să poarte ceva de genul acela. Atât de moale şi de fin…

— Este ca să o port la Londra? întrebă.

— Nu, este pentru tine, să o porţi aici.

Îşi trase mâna ca arsă.

— Doar nu vorbeşti serios! Mai avem câteva săptămâni bune până la plecare. Dacă o stric?

— Atunci vei fi biciuită public şi lăsată să mori pentru păcatele tale.

— Vorbesc serios, Lilly! Nu am nici cea mai mică idee ce să fac cu o rochie atât de frumoasă ca asta, zise ea, arătând spre rochia din cutie. O s-o murdăresc de noroi în mai puţin de o oră.

Lilly se apucase deja să-şi împăturească propria rochie.

— Crezi că eşti prima femeie din istorie care calcă pe o potecă noroioasă?

— Nu, sigur că nu, dar…

— Noroiul se spală, Freddie.

— Dar eu nu am nevoie de o rochie nouă acum. O am pe cea veche… şi am şi pantalonii, şi cămaşa.

Lilly îşi puse rochia înapoi în cutie.

— Nu. Acum nu mai ai nevoie de rochia veche, de pantaloni şi de cămaşă. Ai rochii noi. Şi mâine o să începem

şi lecţiile tale. Gata cu scuzele... şi gata cu dulciurile, te rog! Şase prăjituri...?! Serios acum...

— Cinci, îi aminti Winnefred. Îşi frecă apoi stomacul dureros cu mâna, se aşeză şi oftă. Dar a meritat din plin.

Capitolul 6

Iniţierea lui Winnefred în complicatele – şi după părerea ei cu adevărat bizarele – reguli ale societăţii începu a doua zi şi continuă fără întrerupere pe tot parcursul acelei săptămâni. Din zori şi până seara, era instruită în toate – de la eticheta cuviincioasă pentru cină şi executarea reverenţei perfecte şi până la cum să li se adreseze diferiţilor lorzi şi doamne din Europa.

Descoperi astfel că noile schimbări de la Murdoch House nu erau tocmai neplăcute, ci dificile. Ea şi Lilly împărţiseră o odaie încă de când veniseră în Scoţia. La început pentru alinare, iar mai târziu din considerente practice. Dar acum Winnefred se culca şi se trezea singură – sau cel mult cu o străină în cameră, care aţâţa focul în şemineu. Şi încă nu-şi putea da seama care din aceste lucruri o deranja mai tare.

Purta rochii frumoase, mânca bine din farfurii din porţelan fin sau de pe platouri de argint şi era instruită pe deplin în arta bunelor maniere. Totul, i se părea lui Winnefred, era absolut şi enervant de *elegant.*

Îi era dor de plimbările la râu, pe care le făcea în fiecare dimineaţă cu Claire, pe cărarea noroioasă. Îi era dor de libertatea de a purta ce voia, când voia, de a spune exact ceea ce gândea şi de a face exact ce avea chef. Îi era dor de sentimentul acela de mândrie pe care i-l oferea faptul că făcea în fiecare zi ceva real şi palpabil – indiferent dacă era vorba de a prinde peşte pentru micul dejun, de a repara o uşă de la grajd sau de a spăla lenjeria de pat.

Cu siguranţă şi lecţiile lui Lilly erau o provocare

pentru ea. Însă nu reprezentau ceva palpabil spre care Winnefred să poată arăta şi să spună: „Eu am făcut asta. Şi m-am descurcat de una singură”.

Probabil că *ar fi putut* spune la fel şi despre lecţii… *dacă* ar fi arătat că avea vreo înclinaţie reală spre a le învăţa şi a le ţine minte.

— Chiar este nevoie de asta, Lilly?

Era deja a şaptea zi, iar ea şi Lilly stăteau cu spatele drept şi cu gleznele încrucişate în încăperea desemnată de curând noul salon de zi. Winnefred primea prima ei lecţie în arta mânuirii evantaiului, iar obiectul acela blestemat format din pene şi balene metalice refuza să coopereze cu ea. Se încăpăţâna să se închidă când îl flutura, să se deschidă când îl bătea uşor cu degetul şi să împrăştie pene peste tot, de fiecare dată când încerca să-l strângă, îşi scoase câteva pene din gură… şi era sigură că mai avea şi altele prin păr.

— Cred că al meu este defect.

— Nu este, doar că îl mânuieşti prea brutal. E un evantai, nu un ciocan cu care să loveşti în toate părţile, zise Lilly şi se aplecă să corecteze felul în care ţinea Winnefred mâna pe evantai. Şi da, *este* necesar. Comunicarea cu evantaiul s-a mai demodat în ultima vreme, dar sunt sigură că semnalele în sine au rămas aceleaşi. Dacă îi faci o propunere unui bărbat fără să-ţi dai seama?

— Păi, nu ştiu, depinde… Bărbatul e chipeş?

— Nu asta era ideea.

— Dar ar putea fi. Dacă ar fi chipeş, ar fi ceva îndrăzneţ şi provocator, şi minunat de păcătos din partea mea, zise Winnefred, după care-şi muşcă obrazul interior ca să nu izbucnească în râs. Dar dacă ar fi urât, ar fi o prostie incredibil de mare din partea mea.

Lilly îşi înăbuşi un oftat şi se uită spre tavan, ca şi cum ar fi căutat inspiraţie.

— În primul rând, să-i faci orice fel de propunere unui bărbat ar fi neiertat de îndrăzneţ şi implicit *incredibil* de prostesc, în al doilea rând, valoarea unui bărbat nu constă

doar în aspectul fizic.

— Dar a unei femei, da, zise Winnefred îmbufnată.

— Nu. Sau cel puţin nu şi dacă femeia în cauză are şi o zestre bună şi multe conexiuni sociale. Cel puţin… Şi nu mai ridica din umeri. E un gest vulgar.

Winnefred icni când auzi asta.

— Dar şi pe tine te-am văzut ridicând din umeri de *sute* de ori.

— Nu şi în ultima săptămână, îi răspunse Lilly cu multă demnitate. Am reuşit cu succes să mă dezvăţ de acest obicei. Aşa că o poţi face şi tu.

În clipa aceea lui Winnefred îi venea să frângă mai multe lucruri – printre care şi evantaiul acela ridicol. Dar îşi promisese să facă tot ce putea… şi intenţiona să se ţină de cuvânt.

Lecţia mai continuă încă o oră – după părerea ei o oră insuportabil de lungă, apoi intră o servitoare, care le anunţă că era gata cina.

Lilly îi zâmbi tinerei.

— Mulţumesc, Bess. Excelenţa Sa ni se va alătura la masă în seara asta?

— Nu, domnişoară. A cerut să-i fie dusă mâncarea în cameră.

„Iar!” gândi Winnefred şi aruncă evantaiul înapoi în cutia lui.

Îl văzuse foarte puţin pe lord din dimineaţa în care se întorsese cu rochiile. În timpul zilei era adesea plecat de acasă cu treabă la Enscrum. Iar când rămânea acasă se izola în camera lui şi le spunea foarte clar tuturor că nu voia să fie deranjat.

Absenţa lui continuă nu făcea decât să sporească şi mai mult gândurile negre ale lui Winnefred. În ziua în care Gideon se întorsese de la Langholm, Winnefred ajunsese la concluzia că, în ciuda puţinului timp pe care-l petrecuseră împreună, simţea mai mult decât o atracţie fizică pentru el. Începuse să îi fie drag. Fusese foarte drăguţ din partea lui să îi aducă lui Lilly o rochie nouă, din proprie iniţiativă. Şi

fusese destul de rezonabil şi în ce privea neînţelegerea din grajd. O făcuse să zâmbească, atunci când fusese atât de frustrată, încât nu-şi dorise nimic altceva decât să lovească gardul acela până când îl făcea ţăndări. Le trimisese prăjiturile acelea delicioase cu cremă şi apoi, când se întorsese din oraş, le adusese cel mai minunat dintre luxuri... Ciocolată caldă. Cum ar fi putut să nu îi fie drag? Cum ar fi putut să afle dacă felul în care i se înfierbânta pielea şi i se strângea stomacul de fiecare dată când îl zărea era ceva mai mult decât o atracţie şi o simpatie trecătoare, dacă omul refuza să stea de vorbă cu ea? Cum să...?

— Mă asculţi, Winnefred?

— Eu... Clipi ca să alunge gândurile alarmante care-i treceau prin minte şi descoperi că Bess plecase şi că Lilly se uita la ea răbdătoare. Aşa că zâmbi uşor, încercând să-şi ceară scuze. Îmi pare rău. Visam cu ochii deschişi.

— Ba îţi făceai griji, o corectă Lilly. Şi exact despre asta vorbeam. De ce nu mergi să faci o plimbare după ce mâncăm? O să-ţi prindă bine să iei un pic de aer.

— Dar nu avem planuri după cină?

— Nu e nimic care să nu poată fi amânat o seară şi recuperat după aceea. Oricum, în timpul cinei o să avem o lecţie despre eticheta la masă.

Bucuria pe care o simţise la gândul unei plimbări solitare prin împrejurimi păli puţin. Aşa că oftă şi murmură încet:

— Sigur că da.

*

Gideon coti pe după un pâlc de pini şi se opri brusc. Acolo, aşezată pe un bolovan de lângă râul care delimita hotarul pământurilor care ţineau de Murdoch House, se afla Winnefred. Era însoţită de capra ei, Claire. Niciuna din ele nu-i remarcă prezenţa.

Inima începu să-i bată mai repede. Se pare că aşa se

întâmpla de fiecare dată când o vedea. Iar el se simţea sfâşiat între dorinţa de a-şi întoarce privirea şi gândurile de la ea şi cea de a rămâne s-o privească.

Alesese să stea ascuns şi să se uite la ea o singură dată până atunci. În a patra zi petrecută în închisoarea aceea – pentru că aşa ajunsese să considere şederea lui în Scoţia când Lilly o scosese afară pe Winnefred pentru a exersa. Sau cel puţin aşa i se păruse de la fereastră, de unde o privise.

Îl intrigase gândul că mersul unei femei trebuia să fie ceva obţinut printr-o serie de încercări şi erori. Aşa că o urmărise pe Winnefred plimbându-se în sus şi-n jos pe aleea prăfuită cu precizia unui infanterist care mărşăluia pe câmpul de luptă.

Cu siguranţă femeia nu avea pic de graţie – şi nimeni nu ar fi putut nega asta. Dar tot imposibil de negat era şi faptul că i se păruse încântător felul mândru în care înclinase uşor capul şi în care mersese cu paşi mari şi vioi. Ba nu, de fapt fusese mai mult decât încântător. Florile proaspete şi pisicuţele zburlite erau *încântătoare.*

Winnefred Blythe era o ispită păgână.

Îl mâncaseră degetele de dorinţa de a-i atinge părul, când văzuse şuviţele acelea aurii strălucind în lumina soarelui. Iar felul în care adierea de vânt îi lipise rochia de trup, dezvăluindu-i formele, îl făcuse să-şi aducă aminte cum arăta în pantaloni, aplecată peste scândura ruptă din gard…

O dorea. La fel de intens şi de dureros cum dorea şi să o lase în pace.

În ziua cu pricina plecase de la fereastră.

Dar acum se întreba dacă exista vreo posibilitate să se strecoare pe lângă ea nevăzut. În ultima săptămână învăţase să se furişeze – la Enscrum, pe câmpuri, în camera sa, sau doar în cealaltă parte a holului sau pe uşă afară, atunci când vreuna din cele două doamne apărea în raza lui vizuală. Şi cum se făcea că apăreau mai mereu în câmpul lui vizual? Pentru numele lui Dumnezeu, erau numai două!

Păi, şi atunci cum se putea ca una din ele să fie întotdeauna în calea lui?

Făcu un pas în spate, cu intenţia să scape.

Dar chiar atunci Winnefred oftă. Şi nu era un oftat uşor, care să fi dat de înţeles că era mulţumită. Ci o ridicare greoaie a umerilor şi un oftat lung şi puternic, care vorbea mai degrabă despre nefericire.

La naiba!

Nu putea să plece pur şi simplu. Nu în clipa aceea.

Aşa că se hotărî să-i ofere câteva cuvinte de îmbărbătare sau de alinare – sau de orice altceva avea nevoie. Tuşi tare şi făcu un pas spre ea.

— Claire nu prea e cine ştie ce paznic, nu-i aşa?

Winnefred ridică privirea de la apă, şi capra ţopăi imediat spre el.

— Se pricepe mai bine să-mi ţină companie.

Gideon făcu un pas în lateral şi evită tentativa caprei de a-şi lipi botul de piciorul lui.

— Da, cu siguranţă este… foarte prietenoasă. De ce stai aici singură? Credeam că încă mai lucrezi cu Lilly.

— Mi s-a oferit o pauză mică, zise ea, ridicând uşor din umeri. Tocmai am mai încheiat o lecţie.

— Şi cum a mers?

— Groaznic. Se aplecă apoi să o scarpine în cap pe Claire, într-o încercare evidentă de a evita contactul vizual. O s-o fac de ruşine pe Lilly.

Gideon se aşeză lângă ea şi simţi din nou un iz slab de parfum de levănţică. Doar că de data aceea nu mai era amestecat cu mirosul de fân. Şi descoperi că îi era dor de el.

— Sunt sigur că nu e chiar aşa de rău cum zici, încercă el.

— O, ba da. Ieri am încercat să servesc ceaiul.

Ridică mâna şi Gideon observă că avea un bandaj mic şi alb în palmă.

Şi apoi, înainte să aibă timp să se gândească de două ori, întinse mâna, o cuprinse pe a ei şi îşi frecă buricul

degetului mare pe locul unde bandajul întâlnea pielea ei palidă. Descoperi o linie mică de bătături sub degetele ei şi simţi imediat dorinţa bruscă şi iraţională de a le face să dispară. Se pomeni dorindu-şi să se întoarcă doisprezece ani în timp şi să o salveze pe Winnefred de toţi anii grei de muncă pe care îi îndurase. Apoi se hotărî ca, de îndată ce va pleca din Scoţia, să i se alăture fratelui său în încercarea de a o găsi pe mama lor vitregă. Iar când o găseau, avea să o strângă de gât pe femeie, până când se mai domolea furia ce clocotea în pieptul lui… sau până când îi ieşeau ochii din orbite…

— Nu e o rană gravă, o auzi pe Winnefred spunând încet.

Şi atunci îşi dădu seama că se uita încruntat la palma ei. Îl surprindea şi pe el reacţia violentă pe care o avea la ceva simplu şi banal, precum o bătătură. Aşa că îi aşeză prudent mâna pe bolovan, de parcă ar fi fost ceva extrem de fragil, dar la fel de periculos.

— Trebuie să te vadă un doctor.

Când ridică din nou capul, o surprinse privindu-l cu o curiozitate făţişă şi cu ceva ce părea – o, să-l ajute Dumnezeu – interes răbdător.

— Un doctor? se miră ea. Dar e o nimica toată… E doar o…

— Va trebui să te vadă oricum.

Arsurile puteau fi foarte dureroase. Dacă se infecta? Dacă făcea febră? Dacă…?

Dar Winnefred ridică mâna şi smulse bandajul, dezvăluind un petic mic şi roşu de carne, pe care nu avea nici măcar o băşică.

— Crede-mă când îţi spun că *nu* am nevoie de un doctor.

Se încruntă când văzu rana aceea infimă.

— Poate că nu.

— De fapt, nici măcar n-am nevoie de pansament, dar Lilly a insistat să…

— Mai bine lasă-l pe mână. Şi ai grijă să rămână curat.

Şi să ne ţii la curent cu evoluţia rănii pe mine şi pe Lilly.

Ea lăsă palma să-i cadă în poală, vădit exasperată.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Dar nu e nevoie de…

— Până acum nu ai mai turnat niciodată ceai?

Întrebarea lui fu întâmpinată cu o îngustare a ochilor şi o licărire amuzată în privire.

— Faptul că schimbi subiectul nu înseamnă că sunt de acord cu tine.

Ba însemna în ceea ce îl privea.

— Ai prefera să continuăm să discutăm despre rana ta?

— Nu.

— Atunci povesteşte-mi cum a decurs lecţia.

Ea dădu să spună ceva – parcă să se certe cu el apoi clătină din cap şi îşi întoarse privirea spre apă.

— Am mai turnat ceai, dar acum e altceva. Acum nu mai suntem doar eu şi Lilly în salonul acela… ci acolo se află întreaga Londră. Sau cel puţin aşa simt eu. Şi în loc să-şi vadă toţi de treburile lor, sunt atenţi la mine să vadă dacă vărs ceai, dacă umplu prea mult ceşcuţele, sau nu îndeajuns de mult, sau dacă las porţelanurile să se clatine… Se ridică apoi, dar rămase cu privirea aţintită spre lac. E doar apă fierbinte, cu câteva frunze de plantă. Nu înţeleg de ce societatea trebuie să fie atât de… de… Se opri din vorbit, parcă negăsindu-şi cuvintele şi lovi cu piciorul o piatră, după care o privi rostogolindu-se în râu.

— Ridicolă? îi oferi el. Severă? Pretenţioasă?

Ea oftă scurt, apoi afişă un zâmbet mic.

— Da… toate lucrurile astea.

— Ei bine, încearcă să ţii minte că nu o să fii singura nou-venită în sezonul acesta. La fel ca tine sunt zeci de debutante care o să facă primele lor reverenţe.

— Şi crezi că vreuna dintre ele o să-şi opărească invitaţii cu ceai?

— Mă îndoiesc de asta, recunoscu el. Păi, şi atunci o s-o laşi pe Lilly să facă onorurile când vine cineva în vizită. Sunt o grămadă de moduri de a evita astfel de lucruri… mai

ales că nu eşti tu singura care încearcă să reţină toate regulile deodată.

— Şi dacă nu-mi amintesc cum să mă adresez corect unui lord, când ni se fac prezentările?

— Încearcă să strănuţi.

Întoarse brusc capul de la râu şi se uită la el cu ochii mari, apoi clipi nedumerită de câteva ori.

— Pardon?

— Inventează o sensibilitate la pisici sau la flori, sau la orice ai în jur, cere-ţi scuze şi retrage-te într-o criză de strănutat!

Winnefred scoase un sunet ciudat, care părea un râset înăbuşit – dar care ar fi putut fi la fel de bine un icnet de şoc şi de neîncredere.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Ba da. Va trebui să te căieşti pentru asta, desigur şi apoi să adopţi o expresie de mare suferinţă. Pentru că în cazul acesta, cheia succesului constă în a obţine compătimirea celorlalţi.

Şi de data aceea chiar izbucni în râs, limpede ca lumina zilei.

— Nu ştiu dacă aş putea strănuta prea convingător la comandă.

— Trebuie să fie ceva la care să te pricepi. Concentrează-te asupra punctelor tale forte, Winnefred. Ştii să cânţi la vreun instrument?

— Mă tem că nu.

— Să pictezi sau să desenezi?

— Nu.

— Ştii să cânţi?

— Nu prea bine.

— Ştii vreun pic de franceză, atunci?

Un colţ al gurii ei se ridică într-un zâmbet mic, când îi răspunse:

— Ştiu un pic.

Îşi drese glasul, după care începu să recite o listă foarte lungă de înjurături în limba franceză, atât de

obscene, încât chiar se găsiră printre ele şi câteva pe care el nu le mai auzise niciodată.

Rămase cu gura căscată.

— Situaţia este într-adevăr foarte tristă atunci când o tânără domnişoară ştie să înjure mai bine ca un căpitan de vas. Sau poate că este doar ciudată, nu pot să mă hotărăsc. De unde, Doamne, iartă-mă, ai învăţat toate astea?

— De ici, de colo, răspunse ea şi afişă un rânjet larg, care-i trăda mândria şi încântarea diabolică pe care le simţea pentru că reuşise să-l şocheze.

— N-aş spune că cineva poate învăţa astfel de înjurături de ici, de colo.

— O, ba poate... mai ales dacă la şapte sau opt kilometri distanţă se află o închisoare, care are un pavilion plin de soldaţi francezi.

— A, da!

Îi auzise pe oamenii din Enscrum vorbind despre închisoarea aceea relativ nouă, folosind atât cuvinte de recunoştinţă, cât şi de ocară. Nu le convenea că toate scursurile societăţii se aflau la uşa lor, însă apreciau din plin banii care le reveneau de pe urma acestui fapt.

— Bănuiesc că nu aveau cum să nu scape în oraş câteva vorbe alese în franceză. Vreau să ştiu cum de ai reuşit să le înveţi?

— Mă cam îndoiesc de asta.

— Mă gândeam eu. Se ridică de pe bolovan şi-i ridică bărbia cu un deget, ca să-i poată studia mai bine chipul. Îi revenise culoarea în obraji şi dispăruse amărăciunea din ochii ei. Te simţi mai bine acum?

Winnefred aproape că încremeni în clipa în care o atinse şi privirea ei se îndreptă ţintă spre gura lui.

— Da.

Gideon se gândi imediat că nu ar fi trebuit să o atingă din nou. De fapt, ştiuse asta încă de dinainte să ridice mâna. Dar nu se putuse abţine. La fel cum nu se putea abţine să nu-i atingă obrazul şi să nu-şi închipuie cum ar fi să o guste chiar acolo... unde pielea era atât de moale şi de

încordată. Un sărut scurt, o atingere uşoară cu vârful limbii, o trecere blândă cu dinţii pe…

Avu nevoie de foarte multă voinţă şi stăpânire de sine să-şi lase mâna să-i alunece natural pe lângă corp. Dar nevoia de a o îndepărtă era aproape la fel de puternică precum dorinţa de a o lua de gât şi de a o trage mai aproape.

— Plăcerea a fost de partea mea. Aproape că nu-şi putea auzi propria voce, din cauza felului în care îi vuia sângele în urechi. Dacă mai ai vreodată nevoie de ceva, nu trebuie decât să-mi spui.

Îşi zise că oferta aceea nu era nimic mai mult decât o formalitate. Era genul de lucru pe care-l spunea un domn unei doamne, înainte de a pleca. Aşa că ignoră cu stoicism bănuiala că în momentul acela ar fi fost de acord cu orice i-ar fi cerut.

Winnefred nu zise nimic, de parcă nici măcar nu îl auzise. Ochii ei, îşi dădu el seama tot mai stânjenit, erau încă aţintiţi spre buzele lui.

Făcu un pas mare în spate.

— Ei bine, dacă nu mai e nimic altceva…

Plecarea lui bruscă păru să o trezească din reverie. Ochii ei se mutară imediat spre ai lui.

— Poftim? Se încruntă scurt, dar spre marea lui uşurare, păru apoi să se adune imediat. O, da, stai… ar fi ceva ce mi-ar plăcea, dacă nu e prea mare deranjul. Te duci în oraş mâine?

— Da, cred că aş putea să mă duc. „Să plece cu treabă la câţiva kilometri distanţă. Da, cu siguranţă putea rezolva asta”. Ai nevoie de ceva?

— De ciocolată caldă. Nu am băut niciodată până să vii tu, dar acum, că am încercat-o, se pare că nu mă mai pot opri. Nu am gustat în viaţa mea ceva atât de delicios. Şi cred că nu mai avem decât pentru o singură ceaşcă.

— Mă tem că puţinul pe care l-am adus a fost tot ce avea domnul McDaniel pe stoc. Următoarea livrare ar trebui să vină… parcă a zis că peste două săptămâni, dacă nu mă

înşel.

— Peste două săptămâni? Dar o să plecăm la Londra până atunci!

Îl tulbura dezamăgirea pe care o auzea în glasul ei. Nu ar fi trebuit să mai aştepte să ajungă la Londra. Nu după ce aşteptase deja doisprezece ani.

— O să mă duc la Langholm.

— După ciocolată? întrebă ea, după care râse şi flutură din mână, îndepărtând afirmaţia lui. Nu fi prostuţ! Îţi mulţumesc că te oferi, dar să ştii că nu am devenit chiar atât de răsfăţată. O să aştept şi o să păstrez ultima ceşcuţă pentru o ocazie specială.

— Cum ar fi?

— Ei bine, doar nu am cum să ştiu asta de pe acum, nu? Dar sigur va trebui să fie ceva extraordinar. Poate pentru momentul când voi executa prima mea reverenţă graţioasă. Se opri o clipă şi, când vorbi din nou, ezitarea din vocea ei îl tulbură foarte mult: Ar mai fi ceva ce mi-aş dori să te rog.

Gideon spera în sinea lui să fie un alt comision.

— Sunt la dispoziţia dumitale.

— Ar fi… Ţi-aş cere prea mult, dacă te-aş ruga să mai vii să iei masa cu noi din când în când? Adică ştiu că preferi să mănânci în camera ta… adăugă în grabă, de parcă ar fi ghicit făgaşul spre care se îndreptau gândurile lui… dar dacă Lilly ar avea ceva care să-i mai distragă atenţia din când în când… asta cu siguranţă i-ar mai uşura sarcina. Şi mie la fel. A devenit un pic fanatică în legătură cu călătoria noastră, de când nu mai are altceva ce să facă sau la care să se gândească. Şi nu cred că e tocmai sănătos.

— Este foarte devotată.

— E aproape nebună! Lord Gideon… înghiţi apăsat, după care îi întâlni privirea. Ochii ei erau atât de plini de speranţă, încât ştia şi el că nu o va putea refuza, chiar dinainte să vorbească. Gideon, *te rog!*

„Poate doar o dată sau de două ori”, îşi spuse el. Doar câte o oră, din când în când. În plus, ar fi fost însoţiţi de

Lilly şi ar fi stat de cealaltă parte a unei mese imense de stejar. Putea face asta.

— Desigur, se auzi zicând. O să am grijă să se întâmple.

Winnefred radia de bucurie.

— Mulţumesc.

— Sunt sigur că plăcerea e mai degrabă de partea mea. „Şi cu siguranţă la fel avea să fie şi tortura”. Dacă nu mai este nimic altceva…

— De fapt, ar mai fi ceva…

„O, la naiba!”

Gideon se sprijini tare în bastonul său şi întrebă:

— Ce anume?

Ea îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi-şi ascunse mâinile la spate, ca şi când ar fi încercat să nu-i arate că era agitată.

— Ştiu că poate nu e cel mai bun moment să aduc vorba despre asta… mai ales după ce ai fost atât de amabil cu noi… dar am tot vrut să discut cu ţine de câteva zile şi nu am avut deloc ocazia să o fac. Eşti aproape mereu plecat sau nu vrei să fii deranjat, rosti ea cu o grimasă. Adică… nu am vrut să sune aşa de mult ca o nemulţumire sau ca o mustrare… Doar că…

— Înţeleg. Adevărul era că *el* făcuse să-i fie destul de dificil… ba chiar aproape imposibil să mai stea de vorbă cu el. Şi nu putea nega asta. Ce anume voiai să-mi spui?

— Păi… Aş vrea să încep prin a-ţi spune că am început să ţin destul de mult la tine.

„O, la dracu! La dracu cu tot!”

Gideon încuviinţă din cap încet şi zise:

— Şi eu ţin la tine, Winnefred…

— Vreau să înţelegi că tot ceea ce o să-ţi spun acum nu înseamnă că nu-ţi sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru noi… sau că nu te plac… Doar că o plac mai mult pe Lilly. Ea este sora mea, chiar dacă nu există de fapt nicio legătură de sânge între noi.

Toată neliniştea lui se transformă imediat în uimire.

Încuviinţă din cap din nou, dar nu era deloc sigur încotro se îndrepta conversaţia.

— Da, sigur că da.

— Lilly e foarte încântată în legătură cu călătoria asta.

— Nu mă îndoiesc deloc de asta.

— Şi are aşteptări enorme de la ea.

— E ceva normal.

— Ea a... de fapt, călătoria asta a... Strânse tare din buze, enervată că nu-şi găsea cuvintele. Vreau să spun... Ea nu este în măsură să... în măsură să...

— Zi odată, Winnefred.

— Da. Încuviinţă din cap o dată scurt, după care ridică trufaşă bărbia şi-l privi în ochi. Dacă cineva o răneşte sau o dezamăgeşte pe timpul călătoriei... şi vreau să zic indiferent cine-ar fi... şi indiferent din ce motiv... O să-ţi scot inima din piept şi o s-o mănânc crudă.

— Aha.

Nu se îndoia nicio clipă că va încerca realmente să facă asta. Şi dintr-odată simţi o dorinţă nestăpânită şi nedorită de a izbucni în râs. Nu ca să râdă de ea. Ci pentru că îl încânta extrem de mult. Îl ameninţa aproape cu înverşunare. Şi nu o făcea pentru ea, ci pentru Lilly... şi nu înainte să-l fi rugat să îi facă o favoare. „Ce femeie minunată şi inteligentă!” se pomeni gândind.

— Ce te face să crezi că aş permite să i se întâmple vreun rău vreuneia din voi?

„Cu excepţia faptului că n-am nici cea mai mică intenţie de a-mi asuma responsabilitatea pentru voi, odată ce ajungem la Londra”, adăugă în gând. Dar ea nu ar fi avut de unde să ştie asta.

— Nu e ceva anume care să mă facă să cred asta. Voiam doar să ştii că te consider personal responsabil pentru fericirea lui Lilly.

— Nu crezi că e o responsabilitate cam mare, de aruncat asupra unui singur om?

Winnefred se gândi o clipă, apoi îi răspunse ferm:

— Nu.

— Înţeleg. Gideon simţea cum îi zvâcneau buzele, în ciuda faptului că se chinuia să nu zâmbească. Ei bine, atunci am să fac tot ce îmi stă în putinţă ca să mă asigur că Lilly va fi fericită şi că organele mele interne rămân... în interior.

Ea încuviinţă din cap, aparent mulţumită de răspunsul său.

— Mulţumesc. Şi îmi cer scuze că am simţit nevoia să aduc asta în discuţie.

— Cu plăcere şi te iert. Se întoarse şi începu să se îndepărteze, dar după nici trei paşi, cedă amuzat în faţa curiozităţii şi se răsuci din nou spre ea. Dar de ce „crudă”?

— De ce...? Pardon?!

— De ce să-mi mănânci inima *crudă?* repetă el. Este foarte ciudat... E ca şi când ai presupune că eu aş prefera s-o mănânci prăjită şi cu un sos bun de prune.

— Sos de prune? zise ea şi rămase o clipă cu gura căscată de uimire. Apoi izbucni în râs. Da, chiar *cred* că eşti nebun!

— Nu, nu, chiar sunt curios. Crezi că fapta ar fi mai puţin barbară, dacă ai găti-o înainte sau cum? Şi cum rămâne cu restul etichetei de servire a mesei? Este permis orice? Cum ar fi argintăria sau şervetele? Un loc la masă şi un pahar de vin de Porto?

Ochii ei de culoarea chihlimbarului dansau de veselie, iar buzele îi tremurau încercând să nu râdă.

— Eu o să plec acum. La revedere, Lord Gideon.

— Ar putea exista şi garnituri şi conversaţii plăcute? Gideon ridică vocea, când ea se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă de el, cu Claire pe urmele sale. „Dă-mi, te rog, chiflele, doamnă Butley. A, şi aş mai dori şi o porţie din inima crudă a lordului Gideon. Nu, nu, dragă, poţi să iei cu mâna, îl pedepsim acum”.

Auzi râsul ei cristalin ajungând până la el. Nu-şi putea muta privirea, aşa că rămase acolo, uitându-se cum se îndepărta şi se îndrepta spre casă. Şi atunci se hotărî că avea să ia micul dejun cu ele. Aceasta avea să fie cea mai

scurtă masă servită la Murdoch House. Dar şi mai important decât atât, dacă îşi onora acea datorie dimineaţa, îşi putea petrece singur restul zilei.

Nu voia şi nu avea de gând să ia cina cu ele. Nu dorea să-şi încheie ziua şi să se culce cu imaginea lui Winnefred Blythe încă atât de proaspătă în minte.

Nopţile, reflectă el, erau şi-aşa suficient de dificile.

Capitolul 7

Gideon studia harta neclară. Avea nevoie de un plan. Trebuia să găsească o cale de ieşire din dezastrul acela.

Dar harta strălucea şi imaginea ba devenea clară, ba era din nou nefocalizată. Nu o putea citi. Şi nu putea gândi.

Dacă s-ar fi oprit bătălia aceea măcar un minut... dacă ar fi fost linişte pe navă măcar un minut blestemat, atunci ar fi putut gândi.

— Pot să lupt, căpitane. Lăsaţi-mă să lupt!

Ridică ochii de pe masă. Oare când intrase băiatul?

— Du-te-n cală, Jimmy.

— Dar pot să lupt, căpitane. Doar daţi-mi un pistol.

— Nu poţi să lupţi, zise şi gesticulă nerăbdător spre pieptul băiatului. Nu ai braţe, pentru numele lui Dumnezeu!

Băiatul se uită în jos la rănile sângerânde.

— Fir-aş al naibii! Aşa-i, n-am! Maică-mea o să fie furioasă pe mine.

Gideon clipi când văzu sângele. Nu era în regulă, nu?

Nu, nu era deloc în regulă.

Trebuia să-l ducă pe băiat undeva, unde să fie în siguranţă. Era responsabilitatea lui să-l ducă undeva în siguranţă.

— Du-te-n cală. Oare nu le spusese deja tuturor băieţilor să se ducă jos? Acum!

— Nu! zise Jimmy şi ridică din umeri. De fapt, nu prea am nevoie de braţe. Da Bill nu mai are cap. Asta s-ar putea

să fie o problemă.

Uşa cabinei sale se deschise atunci şi intră Colin Newberry. Avea în burtă o gaură de mărimea unui platou de cină şi ţinea în mână capul lui Bill, ca pe un felinar.

— L-am găsit! Acu' unde-i restu' din el?

— Vă pierd, se auzi Gideon şoptind. Vă pierd.

În spatele lui Colin intră lordul Marson. Partea superioară stânga a corpului lui nu mai era – ci dispăruse complet – şi din cealaltă jumătate îi ţâşnea sânge, care se scurgea într-o baltă pe podea.

— Ce-a pierdut căpitanul? Hei! Ăla-i capul lui Bill? O să-l caute.

— Duceţi-vă jos! Pentru numele lui Dumnezeu, v-am tot spus să vă duceţi jos!

Ochii lui Bill clipiră la el din capul său retezat.

— Dar, căpitane, tocmai venim din cală!

Siluetele din faţa lui se înceţoşară, un ţipăt îi răsună în minte şi i se blocă în gât. Gideon încercă să împingă sunetul afară cu forţa. Dacă reuşea… dacă reuşea măcar o dată să oblige sunetul să iasă, agonia lui s-ar mai fi domolit. Dar nu îi ieşea nimic pe gură cu excepţia unui geamăt pe care-l putea auzi parcă de la distanţă.

— Gideon! Gideon, trezeşte-te! Te rog, trezeşte-te!

Vocea lui Winnefred pluti spre el peste valurile de durere şi frustrare. Şi atunci, în cele din urmă… *într-un sfârşit* sunetul începu să se stingă şi să dispară treptat, precum nota finală a unei simfonii violente.

Mai întâi îi văzu ochii. Era foarte ciudat să vadă altceva decât tavanul sau partea de jos a baldachinului, când se trezea din vis. Aşa că pentru o clipă rămase nemişcat, holbându-se la ea, în timp ce visul dispărea. De fapt, nu era atât de îngrozitor să se trezească şi să vadă nişte ochi minunaţi şi plini de îngrijorare… şi de frică.

— Gideon?

— Fir-ar al dracului! exclamă el şi o împinse la o parte cu mâini tremurânde. O clipă! Lasă-mă o clipă!

— Da. Desigur.

Se ridică în capul oaselor şi se întinse după cămaşa pe care o aruncase pe podea, când i se făcuse prea cald în timp ce citea.

Şi-o puse pe el, apoi sări din pat. Era foarte recunoscător că adormise cu pantalonii pe el. După aceea îşi propti mâinile în şolduri şi se concentră să-şi liniştească bătăile inimii.

Se întoarse cu faţa spre Winnefred doar după ce fu sigur că îşi recăpătase un minimum de stăpânire de sine.

Ea stătea pe marginea patului său şi abia atunci observă că purta cămaşa de noapte şi halatul crem pe care i le cumpărase. Nuanţa aceea îl făcuse să se gândească la pielea ei. Dar în momentul acela chipul îi era palid şi contrasta şocant cu ploaia de pistrui de pe nas şi de pe pomeţi. Avea ochii cât cepele de îngrijorare şi de teamă, constată el cu inima cât un purice o speriase.

— Eu… dar se simţi imediat dezgustat de sine, când realiză că vocea îi ieşea aspră şi răguşită. Aşa că îşi drese glasul şi mai încercă o dată: Te-am speriat. Îmi pare rău.

Însă ea clătină din cap şi zise încet:

— Nu mi-e frică de tine, Gideon. Mi-a fost doar frică pentru tine, când te-am auzit ţipând. Nu cumva îţi e… Nu cumva îţi e rău, nu?

— Nu, nu, nu mi-e rău. Eu doar… Dar se opri din vorbit neştiind ce să-i spună sau cum să reacţioneze. Aşa că se apucă de sarcina binecuvântat de obişnuită de a-şi încheia nasturii de la cămaşă. De ce nu eşti în pat?

Winnefred se ridică în picioare. Dar încă îl mai cerceta cu atenţie.

— Am vrut un pahar cu lapte. Tocmai treceam pe lângă uşa ta, când am auzit…

— Ar fi trebuit să chemi o servitoare.

— Oh! Dacă ai prefera să vină o servitoare, aş putea s-o trezesc pe Bess şi să o…

— Nu. Pentru lapte… Clătină din cap. Era furios pe sine şi pe întreaga situaţie. Nu mai contează. Aş vrea să fiu singur, Winnefred.

— A, da. Desigur. Şovăi o clipă. Dădu să plece, dar se răsuci din nou spre el. Mâinile ei frământau agitate cordonul halatului. Am observat că uneori poate fi de mare folos să discut cu Lilly despre lucrurile care mă neliniştesc. Dacă ai vrea să-mi povesteşti despre ce ai visat…

— Nu vreau. Îi răspunse pe un ton tăios, dar nu se putuse abţine. Aproape că se simţea copleşit de dorinţa de a accepta… de a-i spune totul. Era o senzaţie complet nouă pentru el. Nu simţise niciodată nevoia de a vorbi cu altcineva despre visele lui. Nici măcar cu fratele lui. Iar asta îl făcea să se simtă un laş. Visul acela şi cauza lui erau povara *lui* şi numai a lui. O meritase şi avea de gând să o poarte de unul singur. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Dacă eşti sigur…

— Sunt. „Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă odată!” Noapte bună, Winnefred.

— Da, păi bine, atunci, zise şi îi zâmbi uşor. Noapte bună, Gideon.

Se întoarse din nou şi părăsi încăperea. Uşa se închise cu un mic zgomot în spatele ei. Gideon rămase mult timp ţintuit locului. Holbându-se pur şi simplu la uşă. Prima dată se gândi că ar fi fost simplu… ba de fapt, extrem de simplu s-o strige să vină înapoi.

Se gândi la asta câteva clipe – până când era sigur că nu îi mai putea auzi vocea, nici dacă ar fi cedat şi ar fi strigat-o.

Şi apoi se gândi cât de uşor ar fi fost să iasă din cameră şi să o prindă din urmă pe coridor, înainte să ajungă în odaia ei.

Câteva minute mai târziu, începu să-şi imagineze cum ar fi fost să se strecoare tiptil prin casă şi să bată încet la uşa ei. Sigur l-ar fi primit. Nici măcar nu s-ar fi gândit de două ori că era un lucru foarte necuviincios. În fond, nu se gândise deloc la ce era cuviincios când intrase în camera lui, nu?

Aşa că se lăsă pradă acelor gânduri. Îşi imagină cum ar fi închis uşa camerei ei şi cum ar fi stat amândoi pe patul

moale, în timp ce-i povestea despre coşmarurile lui. Se gândi apoi că probabil ar fi fost foarte înţelegătoare şi plină de compătimire. Şi cât de uşor i-ar fi fost să întoarcă înduioşarea ei în favoarea lui. Să îndrepte simpatia aceea pentru plăcerea lui egoistă. Era ceva atât de frumos, de reconfortant ca un bărbat să se piardă într-o femeie... sau cel puţin aşa era de obicei. Cu Winnefred ar fi fost mai mult. Şi acel mai mult nu avea dreptul să-l ia... şi nici abilitatea să îl ofere.

Cu toate astea, rămase unde era şi continuă să se tortureze singur, închipuindu-şi cum ar fi fost să se ducă după ea. Nu ştia nici el cât timp îşi lăsase imaginaţia să zburde sau cât ar mai fi lăsat-o aşa, dacă nu ar fi auzit un ciocănit slab la uşa lui. *Winnefred.*

Ar fi trebuit să ştie că nu va accepta un refuz cu una, cu două. Ar fi trebuit să ştie că încăpăţânarea şi dorinţa aceea înnăscută de a proteja nu o vor fi lăsat să renunţe aşa de uşor.

Inspiră adânc ca să se liniştească şi traversă camera ca să deschidă uşa. Era pregătit sufleteşte să o izgonească din nou.

Numai că Winnefred nu se afla acolo. În schimb, văzu o tavă micuţă în pragul uşii. Pe ea se aflau o felie de pâine prăjită, un bilet şi o ceaşcă de ciocolată caldă.

Dragă Gideon.

Lilly insistă să mănânc pâine prăjită ori de câte ori nu mă simt bine. Cu toate astea, eu prefer ciocolata caldă. Sper sincer ca una din ele să te ajute şi să-ţi aducă o mică alinare.

A ta cu sinceritate.

Winnefred

Observă imediat că scria îngrozitor de urât. Se aplecă să ia tava şi o aşeză pe biroul lui. Luă ceşcuţa, se duse la

fereastră şi se uită orbeşte în întuneric. Şi sorbi din ultima porţie de ciocolată caldă a lui Winnefred.

Era pierdut în labirintul gândurilor sale, aşa că nici nu-şi dădu seama că buzele lui se arcuiseră, luând forma unui zâmbet mic.

Capitolul 8

A doua zi dimineaţă, Winnefred se trezi cu inima grea şi cu mintea tulbure. Stătuse trează aproape tot restul nopţii, amintindu-şi iar şi iar frica pe care o văzuse în ochii lui Gideon în clipa în care se trezise din coşmar şi amărăciunea care-i urmase.

O măcinase gândul că era singur şi în suferinţă. Şi de mai multe ori se imaginase întorcându-se la uşa lui şi ciocănind până când o lăsa înăuntru şi apoi… Şi apoi îşi amintise că prima ei încercare de a-l alina fusese dureros de ineficientă şi îi slăbise hotărârea de a mai încerca încă o dată.

Pentru că pur şi simplu nu ştiuse cum să-l ajute.

În puţinele rânduri când Lilly nu fusese în apele ei, lui Winnefred îi fusese foarte uşor să-i ofere prietenei sale ceea ce avusese nevoie ca să zâmbească din nou – ba chiar îi venise natural. Lui Lilly îi plăceau foarte mult florile de câmp, ceaiul cu miere şi să audă un limerick improvizat, uşor licenţios (în niciun caz vulgar), frumos recitat.

Dar Winnefred nu avea nici cea mai mică idee ce fel de lucruri îl făceau să zâmbească pe un bărbat ca Gideon.

Iar atunci, în lumina slabă a zorilor, se întreba dacă nu cumva pâinea prăjită şi ciocolata caldă nu i se păruseră un dar copilăresc – sau dacă nu cumva îi amintise de o fetiţă care-i oferea unui adult jucăria ei preferată, în încercarea de a-i alunga suferinţa.

Se încruntă când îi veni în minte acel gând. Se dădu jos din pat şi se îmbrăcă repede, fără să cheme o servitoare să o ajute. Era încă foarte devreme şi avea nevoie să fie singură şi să facă o plimbare lungă pe câmp cu Claire.

Măcar pentru câteva ore îşi dorea ca lucrurile să fie din nou simple…

O găsi pe Claire în grajd dormind pe o grămadă mare de fân proaspăt. Winnefred se gândi cu o uşoară urmă de regret că altcineva îi oferise companioanei ei acel pat atât de frumos. Dar chiar şi aşa, se bucura s-o vadă pe Claire atât de bine îngrijită. Îşi încrucişă braţele pe marginea de sus a staulului şi-şi sprijini bărbia pe încheieturi.

— Uită-te la tine, zise ea încet. Trăieşti ca o prinţesă… dar eşti destul de prostovană să dormi pe hrana ta!

Claire înălţă capul, clipi de două ori, după care se ridică repede în picioare.

Winnefred râse şi îşi dădu la o parte braţele, ca să deschidă uşa staulului.

— Aşadar, a început să-ţi placă şi ţie să dormi până târziu, ei? Să ştii că Lilly numeşte asta că ne-am adaptat la viaţa de oraş. Dar de fapt, e un mod prostesc de-a spune că lenevim. Îngenunche apoi în fân, băgă mâna în buzunar şi scoase un şervet plin cu resturi de mâncare, pe care le adunase din bucătărie. Vino aici, scumpo! Am ceva pentru tine.

Şi desigur, promisiunea mâncării o ademeni pe Claire să-şi părăsească patul şi să iasă din staul.

Winnefred era totuşi un pic îngrijorată că prietena ei s-ar fi putut întoarce înapoi la culcare, aşa că îi aruncă pe rând bucăţele de mâncare, până când se îndepărtară suficient de mult de grajduri.

— E destul de trist că trebuie să te mituiesc ca să-mi ţii companie, rosti ea, după care se opri, ca să-i dea şi ultimele rămăşiţe de mâncare.

Dar Claire nu păru deloc afectată de mustrarea stăpânei sale. Îşi înfulecă repede micul dejun, după care alergă să cerceteze un buştean vechi.

Winnefred zâmbi şi îşi continuă plimbarea. Aerul de dimineaţă era ceţos, umed şi destul de răcoros, însă o adiere caldă se juca discret cu fustele ei, iar stratul subţire de nori promitea să se risipească până la mijlocul zilei.

Se gândi că era o dimineaţă perfectă. Şi tocmai lucrul de care avea nevoie ca să-şi limpezească mintea şi să se bine dispună. Chiar dacă intenţia ei iniţială fusese de a uita de griji, acum nu prea mai era la fel de dornică s-o facă. Pentru că nu voia deloc să strice scena aceea superbă, întunecând-o cu grijile sale. Avea suficient timp să se gândească la Gideon. De fapt, probabil o zi întreagă. Pentru că, fără îndoială, el avea să rămână închis în camera lui sau să plece la Enscrum – aşa cum făcea de obicei. În plus, şi ea va fi ocupată cu lecţiile lui Lilly. Şi era foarte puţin probabil să se întâlnească înainte de cină.

Prin urmare, fu destul de surprinsă când coti după un pâlc mic de copaci şi îl zări lângă iaz, stând printre trestii, tăcut şi nemişcat ca o statuie. Nu se întoarse spre ea şi nici nu făcu nimic altceva care să indice că îşi dădea seama că nu era singur… Părea că se bucură de singurătate. Se afla încă prea departe ca să-i vadă chipul, însă îşi închipuia că era la fel de senin şi de neclintit ca restul trupului. Poate asculta ciripitul păsărilor, adierea vântului şi mugetul îndepărtat al vitelor. Privea ceaţa matinală care încă plutea deasupra iazului, valurile mici care mângâiau malul cu blândeţe şi iarba care se unduia uşor în bătaia vântului.

De când îl văzuse în acea primă noapte în căsuţa grădinarului i se păruse chipeş, iar a doua zi în grădină îl găsise fermecător. Îl văzuse ca pe un bărbat puternic, bogat, inteligent, spiritual şi amuzant. Abia noaptea se gândise că era un om cu secrete.

Dar în clipa aceea… când privea ceaţa prelingându-se de pe lac şi încolăcindu-se în jurul picioarelor lui… credea doar că era foarte frumos. Şi asta o făcu să se întrebe pentru prima dată în viaţa ei cum ar fi fost ca un bărbat ca el să se întoarcă spre ea, să-i zâmbească şi să-şi deschidă braţele.

Instinctul o împinse să facă imediat câţiva paşi în spate. Una era să se simtă atrasă fizic de un bărbat, şi cu totul altceva să îşi dorească ceva mai mult – ceva ce poate nu va avea niciodată. Dar mândria şi curajul o îndemnară

să meargă din nou înainte. Nu era laşă. Şi, în plus, avea nevoie să ştie dacă încă mai suferea sau nu.

Îşi drese glasul ca să-l atenţioneze în legătură cu prezenţa ei, dar nu mai fu nevoie să facă asta. Gideon se uită peste umăr şi îi oferi un zâmbet strălucitor. De parcă ar fi ştiut tot timpul că era acolo.

— Bună dimineaţa, Gideon.

— Winnefred. Claire.

Se duse lângă el şi rămase acolo, cu mâinile împreunate la spate şi scormonindu-şi mintea să spună ceva interesant.

— Te-ai odihnit bine? îl întrebă ea.

— Da, mulţumesc.

Îi cercetă chipul, însă expresia lui nu trăda nimic. Strivi uşor o buruiană cu vârful piciorului.

— E foarte devreme. Nu mă aşteptam să mai fie nimeni treaz şi să se plimbe pe aici.

— Cât am fost pe mare, mă trezeam mereu odată cu răsăritul. Am descoperit că mi-e greu să mă dezvăţ de obiceiul acesta.

— Ţi-e dor de mare?

Trecură câteva clipe înainte ca el să-i răspundă:

— Am nişte amintiri foarte frumoase din copilărie cu ţărmul. Mama obişnuia să ne ducă des pe mine şi pe fratele meu, Lucien, să vedem marea, când tata era plecat la Londra sau la vreo partidă lungă de vânătoare. Râse încet, după care se aplecă să ia o pietricică mică şi rotundă. Fără îndoială, absenţa tatălui meu a făcut ca percepţia mea timpurie despre mare să fie foarte colorată.

Chiar dacă rostise cuvintele pe un ton indiferent şi relaxat, Winnefred simţi mânia şi amărăciunea care se ascundeau dedesubt. Şi nu ştia cum să răspundă.

— Deci ţi-e dor de mare.

— Nu, nu îmi este, zise el, după care aruncă pietricica şi o privi alunecând pe apă. Percepţia se schimbă cu timpul.

Se simţea neputincioasă, aşa că îşi petrecu braţele în jurul taliei şi înclină capul ca să se uite la picioarele ei. Găsi

în cele din urmă curajul de a vorbi, însă cuvintele ei se îndreptară spre vârfurile pantofilor să-i.

— Gideon… eşti absolut sigur că eşti bine?

— Sunt foarte bine, te asigur.

— Nu pari. Ai vrea să-mi povesteşti despre visul de noaptea trecută…?

— Miroşi iar a fân.

Îşi îndreptă imediat ochii spre faţa lui, când auzi acea afirmaţie complet uimitoare – dar care nu avea nicio legătură cu subiectul. Oare încerca să fie comic şi să râdă de ea? Nu părea deloc să se amuze pe seama ei. O privea cu un zâmbet cald şi luminos.

— Abia acum am observat asta, zise el, încercând parcă să îi explice. Când ne-am cunoscut, miroseai a levănţică şi a fân. Dar de atunci n-ai mai mirosit niciodată a fân.

— Era fân azi-dimineaţă în grajd, când m-am dus s-o iau pe Claire, zise ea şi lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp. Dacă mirosul acesta te deranjează…

— Nu, deloc. Se aplecă spre ea şi o adulmecă uşor. De fapt, mi se pare chiar plăcut.

Winnefred nu avea nici cea mai mică idee cum să-i răspundă. Aproape că o zăpăcise schimbarea bruscă de subiect. În plus, nu se întâmpla în fiecare zi ca o femeie să fie complimentată pentru că mirosea ca un staul.

Gideon se îndreptă la loc şi se bătu gânditor cu capătul bastonului pe pantof.

— Nu e ciudat că ni se par plăcute foarte multe mirosuri, dar alegem numai câteva dintre ele? Cum se face că toate doamnele vor să miroasă ca nişte flori? De ce nu ca un muşchi de porc fraged sau ca o friptură de vită? Încă nu mi-a fost dat să întâlnesc un bărbat care să nu aprecieze o bucată bună de carne de vită.

Winnefred nu se putu abţine să nu izbucnească în râs la imaginea unei femei parfumându-se cu carne în spatele urechilor.

— Cred că ar fi un pic cam mult.

— Mda, aici ai dreptate. Atunci de ce să nu miroasă ca pâinea proaspăt scoasă din cuptor?… Sau ca sparanghelul? Mie, unul, îmi place foarte mult sparanghelul.

Winnefred renunţă atunci la ideea de a încerca să poarte o discuţie serioasă cu el. Era mai mult decât evident că nu avea nici cea mai mică intenţie de a-i povesti despre visul lui sau de a-i explica de ce fusese într-o stare atât de sumbră, când se dusese la el. Şi de vreme ce conversaţia aceea prostească părea să-l bine dispună, nu-i venea în minte niciun motiv pentru care să-l facă să se răzgândească.

— Nu ştiu dacă sparanghelul este admirat de toată lumea, îi răspunse ea. Sau dacă are vreun miros specific. Dar cel de dovleac s-ar putea să fie plăcut.

— Da, s-ar putea. Toată discuţia asta despre mâncare îmi aminteşte că încă nu am luat micul dejun, zise el dintr-odată. Se întoarse brusc cu spatele la iaz şi îi oferi braţul. Ai vrea să mă însoţeşti până acasă şi să ai grijă să fiu hrănit?

Ea îl luă de braţ cu zâmbetul pe buze şi se întoarseră în pas uşor de plimbare.

— Am planuri speciale pentru micul dejun. Vreau să facem picnic pe pajiştea din spatele casei.

— Un picnic?

Winnefred ignoră regulile lui Lilly şi ridică din umeri.

— Vremea e foarte frumoasă pentru această perioadă. De ce să nu profităm de ea?

— Într-adevăr… de ce nu? Abia aştept.

— Ai de gând să ni te alături la micul dejun?

— O să vin o dată sau de două ori, după cum am promis.

Ea se gândise la cină, când îl rugase să mai ia masa cu ele. Dar după ce cugetă puţin, îşi spuse că era la fel de bine şi să ia împreună micul dejun. Cu puţin noroc, o atmosferă de dimineaţă relaxantă i-ar fi înveselit pentru tot restul zilei.

— Ai vrea ca bucătăreasa să pregătească ceva special? îl întrebă.

— Crezi că am putea-o convinge pe Lilly să facă omleta ei specială?

Winnefred pufni auzindu-l.

— Ar trebui s-o convingem mai întâi să se dea jos din pat.

— Păi, şi crezi că se poate?

— Nu fără un preţ.

Gideon păru să reflecteze.

— Şi cât de mare ar fi acest preţ?

— Să zicem că în cel mai bun caz ai avea nevoie de ajutorul unui baston mai rezistent.

El izbucni în râs, întocmai cum sperase ea.

— Înţeleg. Şi mereu e violentă dimineaţa?

— Din contră, ea este destul de veselă dimineaţa. Inspiră adânc, după care eliberă un oftat lung şi dramatic, plin de dispreţ. Dar *mie* îmi place *la nebunie* să am câteva ore în care să pot să fac orice poftesc. Îţi jur că, dacă Lilly se trezeşte, şi va trebui să petrec următoarele ore captivă la lecţii, în loc să plănuiesc un picnic…

— Bine, bine, mă mulţumesc şi cu omleta făcută de bucătăreasă.

— Mă bucur să aud.

În timp ce se plimbară, Winnefred îi povesti despre planurile ei. Iar când ajunseră la conac, îi mai studie o dată chipul. Observă cu plăcere că îi revenise buna dispoziţie.

— Ai vrea să mă ajuţi cu picnicul?

Gideon făcu un pas în faţă ca să-i deschidă uşa.

— Mă tem că n-am niciun talent la a plănui mese… ci doar la a le mânca. Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti în grajduri.

— Ei, asta e atunci, zise ea, după care se aplecă şi o mângâie pe Claire de despărţire.

Cu toate astea se opri înainte de a păşi pe coridor. Simţea cumva că mai era ceva de zis sau de făcut. Dar cum nu îi mai veni nicio idee, îi făcu semn cu mâna lui Gideon, se întoarse şi porni de-a lungul holului.

— Winnefred?

Se întoarse şi-l văzu pe Gideon privind-o din pragul uşii deschise.

— Da?

— Îţi mulţumesc pentru ciocolata caldă.

— A, deci ai băut-o! La un moment dat se gândise că era posibil ca gestul ei să-l fi făcut să-şi dea ochii peste cap şi să fi lăsat băutura să se răcească.

— Desigur că am băut-o. Şi a făcut minuni.

Zâmbi nesigură, când Gideon se îndepărtă şi lăsă uşa să se închidă singură în urma lui. Companie, câteva râsete şi o ceşcuţă de ciocolată caldă. Poate că, în ciuda lipsei ei de experienţă cu astfel de lucruri, reuşise totuşi să-i ofere un dram de alinare.

Sau poate că era doar o simplă coincidenţă.

Şi în clipa aceea se pomeni dorindu-şi ca Lilly să o înveţe şi altceva despre lorzi şi domni în general, în afară de cum să nu-i facă unuia vreo propunere cu evantaiul.

Capitolul 9

Winnefred se aşează confortabil pe pătura de picnic, între Gideon şi Lilly, şi se bucură de sunetele şi mirosurile moşiei Murdoch House, care abia se trezea din somn. Putea auzi mugetul lui Giddy, simţea mirosul fumului de lemn care se ridica unduios din coşul de la bucătărie şi o privea pe Claire ţopăind veselă în direcţia grajdurilor, ca să investigheze evenimentele ciudate de pe câmpul din spate. Norii de dimineaţă se risipiseră deja, iar lumina soarelui arunca o căldură strălucitoare asupra pământului.

După părerea lui Winnefred, era un peisaj pastoral minunat. Şi probabil că ar fi mers atât de departe încât să spună că era absolut perfect, dacă discuţia care avea loc în acel moment ar fi fost despre altceva – despre *orice* altceva – decât viitoarea călătorie la Londra.

Nu putea să nu-i acorde credit lui Gideon, deoarece

chiar încercase să schimbe subiectul. Însă încetase să se mai străduiască în clipa în care Lilly îl rugase să i-l descrie pe prinţul regent, în plus, i se părea că el nu renunţase neapărat, cât se dedase bucuriei sarcinii. Aparent, Gideon avea foarte multe de spus despre omul acela. Foarte puţine lucruri flatante desigur, multe dintre ele şocante şi aproape toate incredibil de amuzante – sau cel puţin care i se păreau astfel lui Lilly.

Winnefred zâmbi şi muşcă din felia ei de pâine prăjită. Poate că o dezamăgise întrucâtva capitularea lui rapidă… însă combinaţia dintre mâncare şi conversaţie veselă părea foarte eficientă în a i îndepărta şi ultima urmă de proastă dispoziţie. Aşa că nu prea putea spune că îi părea rău.

Surprinse sclipirea familiară din ochii lui Gideon, când începu să descrie câteva lucruri nostime făcute la beţie de prinţul regent la un bal foarte vesel şi apoi observă felul în care scânteia aceea deveni o strălucire în toată regulă, când Lilly izbucni în râs. Lui Gideon îi plăcea asta, îşi dădu ea seama. Îi plăcea foarte mult să îi facă pe alţii să râdă.

Lilly îşi şterse lacrimile din ochi cu o mână, iar cu cealaltă ridică furculiţa şi o îndreptă spre Winnefred.

— Freddie, tu să nu vorbeşti astfel despre prinţul regent faţă de altcineva.

Winnefred tocmai se întindea să mai ia o felie de şuncă, aşa că încremeni cu mâna în aer.

— Dar eu n-am spus nimic despre el.

— Mă refeream să nu urmezi exemplul nostru. O tânără doamnă necunoscută şi nemăritată nu poate defăima un membru al familiei regale… mai ales nu în public.

— Dar pot măcar să râd dacă îl defăimează altcineva?

— Depinde cine.

— O doamnă bătrână, măritată şi foarte cunoscută, zise ea tărăgănat.

— Da, în cazul acesta, da.

— Mă voi strădui să ţin minte asta. Apropo… ai văzut grădina în dimineaţa asta? A ajuns ceva la morcovi.

Gideon chicoti imediat când auzi încercarea ei deloc subtilă de a dirija conversaţia de la ceva ce părea să fie o altă lecţie de bune maniere.

Lilly doar oftă şi zise:

— Ştiu că nu eşti deloc nerăbdătoare să mergem la Londra, dar ne-a mai rămas foarte puţin timp şi mai avem foarte multe de făcut înainte de plecare.

— Da, ştiu. Se gândi imediat că poate stricase întrucâtva plăcerea acelei dimineţi pentru prietena ei, aşa că se chinui să pară veselă când zise: N-am nicio îndoială că momentul când îl voi vedea pe prinţul regent va fi absolut memorabil.

— Să ştii că Londra are mult mai multe de oferit, în afară de a ieşi în societate, o informă atunci Gideon.

Winnefred încuviinţă din cap aprobator.

— Cum ar fi opera şi… şi alte lucruri. Nu-şi putea aminti ce altceva mai menţionase Lilly, aşa că se rezumă să încheie cu: Sunt sigură că totul o să fie foarte interesant.

Nu era cu adevărat entuziasmată de călătorie. Însă o intriga ideea unei seri petrecute la teatru şi se gândea că asta era suficient.

— O, dar mai sunt multe alte lucruri pe lângă operă, zise Lilly. Cum ar fi Vauxhall Gardens şi Smithfield Market… deşi nu sunt sigură dacă vei avea voie să mergi acolo.

Winnefred simţi primul fior de nerăbdare la gândul de a vizita o piaţă imensă de carne şi de produse avicole.

— O, mi-ar plăcea să văd asta. Şi ce altceva?

— Păi ar mai fi şi Hyde Park, continuă atunci Lilly. Royal Circus… A, sau poate că i se spune altfel acum?

— Teatrul Surrey, îi răspunse Gideon, după care se întoarse spre Winnefred şi adăugă: Mai este şi Muzeul Britanic şi…

— O, ţin minte că fratelui tău îi plăcea foarte mult muzeul acela, interveni Lilly râzând.

Privirea lui Gideon se mută imediat spre Lilly.

— L-ai cunoscut pe fratele meu la Londra?

Lilly şovăi o clipă, după care, dintr-odată, felia ei de

pâine prăjită i se păru extraordinar de interesantă.

— Suntem cunoştinţe din copilărie. Îmi dai şi mie untul, te rog, Freddie?

— Lucien nu discută despre pasiunea lui pentru istorie cu cunoştinţe trecătoare, zise Gideon.

— Bănuiesc că era mai sociabil când era tânăr.

— Din câte îmi amintesc eu, nu.

— Da, ei bine... Fără îndoială, copiii trec prin multe schimbări de caracter. Şi probabil un frate mai mic nu-şi dă seama de toate micile feluri în care se schimbă fratele lui mai mare. Mai ales când sunt amândoi foarte tineri. Dă-mi untul, te rog, Winnefred!

Winnefred puse farfurioara cu unt în faţa prietenei sale, deşi nu-şi imagina ce ar fi putut face cu ea, de vreme ce Lilly rupsese felia de pâine în zeci de bucăţele mici.

Cu toate acestea, Gideon nu lăsa deloc să se înţeleagă dacă remarcase şi el agitaţia ei. Încuviinţă din cap simplu şi se întinse după băutura sa.

— Probabil ai dreptate. Ai stat mult la Londra în timpul vizitei tale?

— Doar câteva săptămâni. Nici pe departe suficient. Şi nu am avut ocazia să am parte nici măcar de jumătate din tot ce-am vrut. Îmi doream foarte mult să încerc îngheţata de la Gunter’s.

Winnefred mai era doar pe jumătate atentă la discuţie, în timp ce Lilly şi Gideon începuseră să înşire din nou toate calităţile Londrei. Se simţea măcinată de curiozitate, aşa că începu să mărunţească omleta cu furculiţa. Lilly ascundea ceva. Nu îi era deloc greu să-şi dea seama când prietena ei avea un secret – dar, în fond, nici nu se putea spune că Lilly era o mincinoasă bună. Cu toate astea, îi era imposibil să îi ceară vreo explicaţie, câtă vreme se aflau în compania lui Gideon.

Se resemnase deja cu gândul că va mai avea de aşteptat cel puţin o oră înainte să aibă ocazia de a vorbi cu Lilly între patru ochi, aşa că fu destul de surprinsă cinci minute mai târziu, când Gideon lăsă jos furculiţa şi anunţă

că terminase de mâncat. Pe de altă parte, farfuria lui – pe care o umpluse cu vârf mai devreme – era goală. Winnefred rămase cu gura căscată de uimire şi se întrebă cum de reuşise să mănânce atât de mult, atât de repede, de vreme ce participase şi la conversaţie. Şi asta o făcu să se întrebe dacă nu cumva oare era o abilitate pe care ar fi putut-o deprinde şi ea şi folosi în timpul cinelor de la Londra. Probabil că nu.

— Ai mâncat foarte repede, constată ea.

Adevărul era că se simţea un pic dezamăgită de faptul că părea atât de dornic să plece.

Gideon se ridică cu ajutorul bastonului, şi silueta lui mare aruncă o umbră asupra păturii.

— Am ceva treburi de rezolvat în dimineaţa asta.

Şi-ar fi dorit atunci să-l întrebe ce fel de treburi necesitau să înghită mâncarea fără o mestece, însă reuşi să se abţină. Îl privi făcând o plecăciune şi îndepărtându-se, după care îşi îndreptă atenţia către Lilly.

— Ce-mi ascunzi?

Lilly ridică ochii din farfuria sa.

— Poftim?

— Minţeai mai devreme când vorbeai despre Londra şi fratele lui Gideon. Şi vreau să ştiu ce îmi ascunzi.

— Nimic. Eu… Lilly se întristă dintr-odată. Of, da, ai dreptate. Mint. Îmi pare rău, Freddie. E ceva ce vine din obişnuinţă.

— Dar tu nu ai obiceiul să minţi.

— Ba despre asta, da. Nu l-am cunoscut pe lordul Engsly când eram copil, zise ea, după care oftă adânc. L-am cunoscut când aveam şaptesprezece ani… Şi… am avut o înţelegere.

În clipa aceea Winnefred ar fi putut jura că pământul chiar se mişca sub ea. Dacă ar fi pus-o cineva să ghicească despre ce era vorba, nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte să se gândească la o logodnă.

— Doar nu vorbeşti serios. O înţelegere? Cu fratele lui Gideon? Cu *lordul Engsly?*

— La vremea aceea nu era lordul Engsly şi, în plus, nu este o chestiune pe care să o fi făcut publică. Tatăl şi mama lui vitregă nu erau de acord cu asocierea noastră.

— Dar, de ce, Doamne, iartă-mă, nu?

— Pentru că eu eram fiica fără zestre a unui gentleman provincial. Moşia Engsly nu ar fi avut nimic de câştigat de pe urma uniunii noastre. Aşa că ne-am ţinut secretă logodna. Zâmbi apoi uşor, când îşi aminti. El obişnuia să-mi spună Rose.

— Rose?

— Da. Eu aveam doar şaptesprezece ani, şi el nouăsprezece la vremea aceea… ne-am cunoscut într-o grădină de trandafiri, dar era interzis să avem orice fel de contact. Aşa că ne-am gândit că ar fi inteligent să folosim un nume de cod.

— Înţeleg, zise Winnefred. Dar nu înţelegea de fapt cu adevărat. La şaptesprezece ani lumea ei fusese complet diferită.

— Am fost nişte copii prostuţi, zise Lilly încet.

— Nu e o prostie să te îndrăgosteşti.

— Nu, nu este. Dar a fost o prostie din partea noastră să credem că ne putem asigura viitorul doar cu o poreclă şi *iubire.* El şi-a cumpărat un brevet militar, ca să putem trăi fără ajutorul tatălui său şi a promis că se va întoarce după mine de îndată ce va putea. Mi-a scris în fiecare zi timp de o lună. Şi apoi a încetat. Nu mi-a dat niciun motiv şi nu mi-a oferit niciun avertisment. Ci s-a oprit pur şi simplu.

Winnefred asimilă informaţia aceea şi o întoarse pe toate părţile în minte, înainte de a vorbi din nou:

— Crezi că Lady Engsly a avut ceva de-a face cu asta?

— Pare destul de probabil, nu-i aşa? Bănuiesc că o să am ocazia să-l întreb personal, dacă se va întoarce la Londra în timpul şederii noastre acolo. Oftă adânc, după care îşi îndreptă umerii. Dar ce mai contează asta acum? S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

„Ba contează!” se gândi Winnefred. O cunoştea suficient de bine pe Lilly, încât să înţeleagă ce se ascundea

dincolo de gestul ei nepăsător şi de tonul indiferent. Aşa că îşi putea da seama că era ceva ce conta destul de mult pentru prietena ei. Dar o cunoştea şi suficient de bine, încât să ştie când să o preseze să-i spună mai multe şi când să-i ofere un pic de spaţiu.

Lilly îşi lipi palma de stomac şi zise:

— Te-ar deranja foarte mult dacă am mai amâna următoarea lecţie cu o jumătate de oră? Cred că am mâncat prea mult.

„O, da, cu siguranţă, contează foarte mult pentru ea!" îşi spuse Winnefred. Se întinse şi o prinse de mâna liberă pe prietena ei.

— Du-te şi fă o plimbare, Lilly! Sau aşează-te puţin în pat!

O privi apoi pe prietena ei ridicându-se în picioare şi îndepărtându-se. Avusese o *înţelegere* cu marchizul de Engsly. Era ceva aproape imposibil de imaginat. Viaţa lui Lilly ar fi fost extrem de diferită în momentul acela dacă cei doi nu ar fi fost despărţiţi. Şi-ar fi putut petrece fiecare sezon la Londra, la teatrele şi la magazinele acelea pe care le adora. Nu ar mai fi venit niciodată în Scoţia. Dar o parte mică şi egoistă din ea se bucura că prietena ei nu devenise marchiza de Engsly. Aşa că îndepărtă din minte acele gânduri, îşi scutură fustele şi se ridică în picioare. Mai putea face încă foarte multe lucruri în acea jumătate de oră liberă.

— Mai ai un minut de pauză, Winnefred?

Sunetul vocii lui Gideon o luă prin surprindere, aşa că se răsuci imediat în direcţia din care venea şi descoperi că ieşea din nou din casă. Simţi un fior de plăcere dansând pe şira spinării. Poate că la urma urmei nu se grăbise atât de tare să scape de compania ei.

— De fapt, se întâmplă să mai am chiar o jumătate de oră. Nu-mi spune… ţi-a revenit apetitul?

— Nu, zise el şi-i făcu semn să ia loc înapoi pe pătură. Am venit să te întreb cum se mai simte Lilly.

— Lilly? Dar de ce ai… Se opri însă imediat din vorbit

şi făcu ochii mari. Ai tras cumva cu urechea la conversaţia noastră?

Buzele lui zvâcniră şi luară forma unui zâmbet.

— Nu. Dar v-am privit de la fereastră.

— Păi, de ce, Doamne, iartă-mă, ai face asta?

— Am observat şi eu cât de neliniştită a devenit când am vorbit despre fratele meu, zise el încet şi se aşeză lângă ea.

— Oh! Nu păreai să fi observat.

— Am presupus că Lilly s-ar simţi mai în largul ei să discute chestiunea asta cu tine.

Winnefred căzu o clipă pe gânduri şi se aplecă să îndepărteze o scamă de pe pătură.

— Nu am mai fost niciodată pusă în postura de a… De a avea mai mult decât o singură prietenă. Sau de a avea prieteni care păstrează secrete.

Gideon încuviinţă din cap înţelegător.

— Nu vreau să te fac să încalci confidenţa pe care ţi-a făcut-o, Winnefred. Vreau doar să ştiu dacă este într-adevăr ceva mai mult acolo. Cred că ar trebui să ştiu asta.

— Şi dacă ar fi?

— Atunci o să încerc să mai discut despre asta cu Lilly.

I se părea rezonabil.

— Nu, hotărî apoi şi clătină ferm din cap. La urma urmei, nu Gideon fusese cel care-i frânsese inima lui Lilly. Nu, nu e ceva care să ne privească pe noi.

— Nu cumva Lucien s-a purtat urât cu ea în vreun fel, nu?

— Fratele tău este genul de om care să se poarte urât cu o doamnă? întrebă ea, evitând să-i răspundă.

— S-au cunoscut când erau copii, îi aminti el. Chiar şi cei mai cuminţi copii pot fi cruzi din când în când.

De fapt, prietena ei şi fratele lui nu fuseseră tocmai copii… însă nu vedea niciun rost în a-l corecta.

— Aş pune pariu că tu n-ai fost niciodată crud.

— Ei bine, atunci ai pierde acel pariu, zise el şi afişă

un zâmbet şăgalnic. Am împins-o pe domnişoara Mary Watkins într-o baltă de noroi, când aveam amândoi şapte ani.

Lui Winnefred îi venea destul de uşor să şi-l închipuie pe Gideon ca un băieţel brunet şi neastâmpărat. Însă îi era imposibil să-şi imagineze că ar fi doborât la pământ pe cineva, fără niciun motiv.

— De ce?

— Mi-a lovit câinele.

Winnefred nu avusese niciodată un câine, dar în clipa aceea se gândi că probabil ar fi reacţionat la fel într-o astfel de situaţie, dacă ar fi avut unul.

— Asta nu este cruzime... este răzbunare. Şi complet justificată, după părerea mea.

— După aceea a plâns o jumătate de oră.

Îi aruncă o privire compătimitoare şi-l întrebă:

— Şi ţi-a părut rău, nu-i aşa?

— Nu pe atât de rău pe cât mi s-a spus că ar fi trebuit să-mi pară.

Winnefred izbucni în râs şi îndreptă degetul arătător spre el.

— Exact! Pentru că ştiai că a meritat-o! Şi nu e o cruzime, dacă cineva o merită. Aşa că aş spune că am câştigat pariul.

— A, păi şi dacă ţi-aş spune că până în ziua aceea nefericită domnişoara Watkins a fost o copilă dulce şi cuminte, care s-a transformat mai târziu într-o domnişoară splendidă?

— Aşa a fost?

— Nu, zise el scurt şi rânji, când ea izbucni în râs. Dar e posibil să se fi întâmplat.

— Presupun că da, aprobă ea. Bine, ce zici de asta, atunci? Pot să te asigur că, din câte ştiu eu, fratele tău n-a împins-o niciodată pe Lilly într-o băltoacă de noroi şi nici nu i-a lovit câinele.

— Aşadar, nu este nimic ce ar trebui sau aş putea să fac pentru ea?

Winnefred se gândi la viaţa pe care ar fi putut-o avea prietena ei, comparativ cu cea pe care o ducea acum.

— Ba da, este. Îi întâlni ochii şi îi susţinu privirea. Poţi să te ţii de promisiunile pe care le-ai făcut.

Capitolul 10

Chiar a doua zi, un pian fu livrat la Murdoch House şi Winnefred luă prima ei lecţie de dans de la Lilly. Şi, spre imensa ei bucurie, descoperi şi că nu trebuia să fie bună la ceva, ca să-i placă acel lucru. De fapt, când venea vorba despre dans, plăcerea activităţii părea să crească invers proporţional cu abilităţile demonstrate.

Conacul lor nu avea o sală de bal sau o cameră dedicată muzicii, însă, din fericire, odată ce mobila din salonul din partea din faţă a casei fu lipită de perete, încăperea se dovedi suficient de mare pentru a putea încăpea pianul şi o pereche de dansatori. Lilly era singura din casă care ştia să cânte la pian, aşa că Bess fusese recrutată pentru a servi drept partenera de dans a lui Winnefred. Din păcate, Bess cunoştea dansurile populare un pic mai mult decât Winnefred şi în plus nu avea deloc experienţă să joace rolul de domn. Aşa că ea şi stăpâna ei petrecuseră ultima jumătate de oră lovindu-se şi împiedicându-se una de alta şi de mobilă.

Iar Winnefred nu-şi putea aminti să se mai fi distrat vreodată atât de mult.

— Stop! Stop! strigă Lilly şi se aplecă peste clapele pianului, încercând să articuleze câteva cuvinte printre hohotele de râs… O, Doamne!… Voi două… semănaţi cu două păpuşi bete!

Winnefred se uită imediat spre Bess. Fata părea destul de speriată.

— Eu credeam că ne descurcăm destul de bine.

Nu se ciocniseră decât de două ori în ultimele cinci

minute, iar asta era o îmbunătăţire considerabilă.

Lilly inspiră adânc şi se îndreptă de spate.

— V-aţi evitat ca şi când aţi avea variolă şi asta nu înseamnă deloc că v-aţi descurcat bine. În plus, tu ai dansat paşii domnului, Freddie!

— A! exclamă ea gânditoare şi ţuguie buzele. Se încurcaseră de cele mai puţine ori, când ea jucase rolul de domn. Şi presupun că nu există vreo circumstanţă atenuantă în care o doamnă să poată…

— Nu! Nu este deloc cuviincios ca o doamnă să conducă!

Winnefred se uită la Bess şi-i făcu cu ochiul.

— Păcat!

— Nu este vina domnişoarei Blythe, spuse atunci Bess. Pur şi simplu, eu nu mă pricep deloc să dansez ca un domn.

Winnefred îi rânji imediat lui Lilly.

— Vezi? Eu am dansat paşii domnului, pentru că Bess făcea paşii doamnei. Şi cred că asta înseamnă că am urmat-o pe ea.

— Înseamnă că a ieşit o bătaie de joc, în loc de un dans frumos, zise Lilly şi oftă frustrată. Avem nevoie de un domn adevărat.

Winnefred se întoarse atunci şi descoperi că Gideon stătea în pragul uşii deschise a salonului. Ba nu, nu stătea, se corectă. Ci se sprijinea confortabil de cadrul uşii. Iar asta o făcu să se întrebe de când se afla acolo, privind.

Gideon zâmbi, se îndreptă şi păşi în încăpere.

— Ai vrea să-mi acorzi onoarea de a dansa cu mine, Winnefred?

Winnefred îi aruncă imediat prietenei ei o expresie îngâmfată. Ea sugerase încă de mai devreme să-l roage pe Gideon să fie partenerul ei de dans, însă Lilly insistase că o astfel de rugăminte ar însemna să dea dovadă de o mare lipsă de sensibilitate.

— Ar fi plăcerea mea. Dar poţi să dansezi cu bastonul?

— Nu, răspunse el şi îşi sprijini bastonul de perete. Dar mă pot descurca fără el o vreme, dacă Lilly e suficient de drăguţă încât să încetinească un pic ritmul pentru mine.

— Păi, nu rişti să te deranjeze rana?

— Deloc.

— Nici măcar dacă te-aş călca pe picior? întrebă ea, pentru că era aproape imposibil să evite să se întâmple asta.

— Nu m-am rănit la laba piciorului, o asigură el şi traversă camera.

— A. Păi, atunci unde te-ai rănit? vru să ştie Winnefred, prefăcându-se că nu observă privirea dezaprobatoare pe care i-o arunca Lilly.

Poate că era într-adevăr o întrebare nedelicată, dar dacă pe Gideon nu-l deranja subiectul, Winnefred nu vedea niciun motiv ca altcineva să se fi simţit deranjat.

— În partea de sus a pulpei. Prin urmare, cred că o să ne descurcăm destul de bine, dacă vei reuşi să nu-ţi bălăngăni braţele mai jos de talie sau să îţi arunci picioarele mai sus de genunchii mei.

Imaginea aceea o făcu să râdă.

— O să fac tot posibilul.

Lilly schimbă ordinea foilor de partitură pe stativul pianului.

— Dacă sunteţi pregătiţi, putem încerca din nou acelaşi dans, dar la un ritm mai lent.

Winnefred îşi luă locul vizavi de Gideon şi se gândi imediat ce sentiment ciudat era să stea tăcută şi nemişcată în faţa unui bărbat, în timp ce notele vesele şi melodioase ale pianului pluteau în jurul lor, umplând încăperea. Şi i se părea şi mai ciudat că pierdu numărătoarea bătăilor şi se apropie prea devreme de Gideon. El îşi aşeză braţul în jurul taliei ei, o ridică de la pământ, după care o aşeză la loc.

— Ai început prea devreme, Winnefred. Şi nu stai pe partea care trebuie.

Abia dacă auzi cuvintele acelea. Sau faptul că muzica se oprise şi că Lilly mormăia nemulţumită.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Winnefred cu sufletul la gură. Eşti puternic ca un taur!

Gideon făcu atunci un pas în spate şi se aşeză la locul lui.

— Sau poate că tu eşti prea gingaşă.

— Gata, o luăm de la capăt, anunţă Lilly.

— Gingaşă? Winnefred ştia foarte bine că era o femeie cu o constituţie micuţă, însă nu crezuse niciodată că va fi vreodată descrisă ca fiind „gingaşă”. Aşa că ideea aceea o făcu să rânjească cu gura până la urechi. Dantela este gingaşă.

— Nu şi cea pe care obişnuia să o poarte bunica mea, răspunse Gideon şi ridică un pic vocea ca să acopere muzica, întrucât Lilly începuse să cânte din nou. Eu şi Lucien am furat câţiva metri din dantela ei la un moment dat şi ne-am făcut nişte frânghii frumoase pentru leagănul de pe malul lacului.

— Probabil a fost furioasă.

— Nu ne-am recunoscut niciodată vina. Păşeşte în faţă acum.

— Poftim? A! Făcu un pas în faţă, dar rată semnalul de pornire şi-şi aminti că trebuia să-l ia de mână, abia atunci când el îi întinse palma. Cu toate astea, reuşi cumva să nu-l calce pe picioare în timp ce se învârtiră în cerc unul în jurul celuilalt şi se gândi imediat că era un început foarte bun.

— Lăsând la o parte gluma, nu sunt sigură dacă-mi place cuvântul „gingaşă”, comentă ea. Implică fragilitate.

— Da, cred că e o descriere corectă.

— Oh, doar nu vorbeşti serios!

— Viaţa în general este fragilă.

— Dacă nu cumva eşti domnul Pirkle, care cade de pe acoperiş, sublinie ea şi îşi aminti în timp util să schimbe mâna şi să se mişte în cerc în direcţia opusă. Dar cred că depinde de perspectivă.

— Poate că aşa e, aprobă el. Fă un pas la dreapta.

Winnefred făcu întocmai, însă aproape că se împiedică de propriul picior, într-o încercare eşuată de a

prinde din nou ritmul.

— Concentrează-te, Freddie! îi strigă Lilly.

Făcu un schimb de zâmbete amuzate şi complice cu Gideon, dar apoi urmă sfatul lui Lilly şi renunţă la orice conversaţie, ca să fie atentă la muzică şi la paşi. Şi în scurt timp descoperi că era cu totul altceva să danseze cu un domn adevărat. Mai devreme nu făcuse altceva decât să se prostească şi să o urmeze pe Bess. Dar în clipa aceea, când îl avea pe Gideon ca partener, devenea brusc mult mai uşor să calce când şi unde trebuia. Pe de altă parte, trebuia să admită că o ajuta şi faptul că din când în când Gideon întindea mâna ca s-o conducă în direcţia corectă.

Nu era la fel de amuzant cum fusese cu Bess, când râseseră amândouă până când le luase ameţeala. Să danseze cu Gideon era plăcut într-un fel complet diferit. De fiecare dată când se atingeau sau se aflau la doar câţiva centimetri distanţă unul de altul, simţea o căldură cuprinzându-i pielea, inima îi bătea mai tare şi respira greu, de parcă ar fi dansat cu el de o oră întreagă.

Iar când se termină dansul, se simţea aiurită şi uşor ameţită. Şi nu doar un pic dezamăgită că se terminase aşa de repede. Lilly însă părea în culmea fericirii şi aplaudă cu mult entuziasm.

— Bravo, Freddie! A fost foarte, foarte bine! Dansul tău s-a îmbunătăţit considerabil. Să mai încercăm o dată? Sau poate să încercăm ceva nou… O, un vals! Se uită apoi la Gideon şi zise: Presupun că mătuşa dumitale va avea grijă să obţină aprobarea să…?

— Normal, interveni Gideon, dar mă tem că de data asta va trebui să refuz.

Winnefred se simţi dezamăgită. În momentul acela era destul de sigură că şi-ar fi putut petrece restul zilei dansând. Câtă vreme el era partenerul ei, desigur.

— Nu te pot convinge să mai încercăm un dans?

Gideon se bătu uşor cu degetul pe picior.

— Te rog să mă crezi că, dacă aş putea, aş mai dansa.

— A, îmi pare rău.

— Nu ai de ce. Îşi luă bastonul de lângă perete şi se întoarse spre Lilly. Aş putea să vă cer permisiunea să ne retragem un pic? Aş dori să discut ceva cu Winnefred.

— Oh. Mda, zise Lilly şi se uită la ceasul de pe poliţa de deasupra şemineului. Bănuiesc că n-o fi foc să facem o pauză de câteva minute.

*

Gideon o conduse pe Winnefred afară din încăpere. Ţinea pumnul strâns în jurul capului bastonului. Îşi spuse că nu ar fi trebuit să vină în salon. Ştiuse că era o greşeală încă din prima clipă în care se uitase în încăpere.

Fusese suficient să arunce o singură privire la Winnefred şi la zâmbetul care-i lumina chipul şi nu se putuse abţine să nu se ofere să danseze cu ea. Pentru că îşi dorise să fie el cel cu care râdea. Şi chiar şi cel de care se împiedica. Îşi dorise să danseze cu ea şi ştiuse că poate nu va mai avea o a doua ocazie. Un dans scoţian lent obişnuit era mai mult decât putea suporta piciorul lui. Însă era mai mult decât capabil să reziste în timpul unei lecţii de dans, care implica un ritm mai lent şi decurgea după metoda de pas şi oprire.

Şi era foarte bine că nu putuse continua lecţia. Pentru că fiecare zâmbet, fiecare atingere a mâinilor şi fiecare ciocnire accidentală a umerilor fusese o tortură splendidă. Şi una pe care ar fi continuat-o bucuros, dacă ar fi putut. Aşa că se pomeni pentru prima dată că era recunoscător – ba chiar înverşunat de recunoscător – pentru rana care îi limita mişcările.

Auzise spunându-se că, atunci când îi plăcea de o femeie, un bărbat se putea simţi ca şi când s-ar fi îmbătat. Însă el nu mai trăise niciodată senzaţia aceea. Până atunci, femeile îl intrigaseră şi îl fermecaseră… şi, cu siguranţă, îl făcuseră să le dorească. Dar nu fusese niciodată în pericol de a-şi pierde capul.

Când păşiră afară în lumina soarelui, Gideon se uită

spre Winnefred şi hotărî că senzaţia aceea nu semăna cu cea de beţie. Ci era ca şi când ar fi fost doar ameţit de aburii alcoolului – când era încă destul de lucid ca să-şi dea seama că încă un pahar ar fi transformat ameţeala aceea într-o beţie în toată regula, dar nu suficient cât să nu se mai întindă după sticlă.

Şi nu ar fi trebuit niciodată să se apropie de Winnefred în salon. Ştiuse încă de la început că era o greşeală să se ofere să fie partenerul ei de dans. Da, ştiuse foarte bine ce făcea şi care vor fi consecinţele. Şi o făcuse oricum.

— Eşti foarte tăcut dintr-odată, Gideon.

Simţi un dram de nesiguranţă în vocea lui Winnefred. Făcu un efort să lase la o parte nemulţumirea şi îşi relaxă strânsoarea pe capul bastonului. În fond, o adusese afară ca să-i facă o surpriză, nu ca să o îngrijoreze.

— Îmi cer scuze, căzusem pe gânduri.

— Are vreo legătură cu mesagerul care a venit azi-dimineaţă? întrebă ea şi se întinse să-i atingă braţul. Doar nu sunt veşti proaste, nu-i aşa?

— A, nu, deloc. Putea simţi căldura emanată de degetele ei, chiar şi prin mâneca redingotei. Este ceva ce am fost nerăbdător să sosească. E ceva pentru tine.

— Pentru mine? se miră ea şi lăsă mâna să-i cadă. Dar…

— În prima mea dimineaţă petrecută aici, v-am spus ţie şi lui Lilly că vă voi da orice doriţi, ca să mă recompensez pentru greşelile mamei mele vitrege. Iar tu nu mi-ai cerut nimic.

— Asta nu-i adevărat. Ţi-am cerut să nu mergem la Londra.

— Aşa este, aprobă el zâmbind. Ei bine, sper că asta va răscumpăra cumva faptul că ţi-am refuzat cererea.

— O, dar am deja destul, Gideon! Nu am nevoie… Dar se opri din vorbit, în clipa în care el scoase din buzunar o foaie de hârtie împăturită şi i-o oferi. Ce e asta?

— Uită-te singură.

Winnefred despături hârtia şi citi scrisul elegant. În esenţă, era un act de proprietate pentru Murdoch House – pe atât cât permitea legea să aibă pe numele ei o femeie nemăritată, desigur, îi conferea domnişoarei Winnefred Blythe dreptul de închiriere a moşiei Murdoch House pe o perioadă de cinci sute de ani, stipulând că familia Engsly recunoscuse faptul că ea plătise în totalitate suma de bani necesară pentru acea perioadă de timp. În plus, contractul acela şi toate drepturile aferente erau transferabile la moartea sa unui moştenitor numit de ea.

Se holbă mult timp la contractul acela fără să spună nimic.

— Te mulţumeşte? o întrebă Gideon încet.

Winnefred se uită la el, apoi la contract şi din nou la el. Pe chip îi apăruse o expresie şocată, uluită.

— Este… Dar când… Dar poţi face asta?

— Pot şi am făcut-o. I-am scris avocatului fratelui meu săptămâna trecută şi l-am rugat să întocmească imediat contractul.

— E a mea, zise ea cu respiraţia întretăiată. Toată moşia Murdoch House e a mea!

— Da şi poţi face orice doreşti cu ea. În contract se stipulează clar că nu trebuie să dai socoteală familiei Engsly pentru starea în care se află pământul. Poţi reface conacul şi grădinile, să creşti aici o sută de oi sau să arzi casa din temelii şi să construieşti în locul ei o prăvălie de mărunţişuri. Alegerea îţi aparţine în totalitate.

— Nu ştiu ce să spun…

— Ţi-aş dărui-o cu totul, dacă aş putea.

— Nu. Asta este… Este mai mult decât suficient. E mult mai mult decât… E mai mult decât mi-aş fi putut imagina vreodată. Expresia aceea şocată dispăru atunci de pe chipul ei şi în locul ei apăru una de uimire şi de bucurie nemărginită, izbucni în râs pe neaşteptate şi, spre marea lui surprindere, făcu un pas în faţă şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului lui. O, îţi mulţumesc! *Mulţumesc mult!*

Gideon îşi spuse atunci că doar instinctul îl făcu să o

ia şi el în braţe. Instinctul şi nevoia de a-şi recăpăta echilibrul – la urma urmei, îi lovise bastonul cu piciorul. Dar chiar în timp ce se gândea la scuzele acelea, ştia foarte bine că erau nişte minciuni.

Îşi dorea să o simtă. Voia să-i simtă căldura şi mirosul. Îşi dorea ca măcar pentru o clipă să fie înconjurat de ceva bun, frumos şi nevinovat... şi îşi dorea să se bucure de momentul acela fără să-şi închipuie cum l-ar fi putut transforma în ceva mult mai... în ceva mai puţin nevinovat. Dar pesemne cerea prea mult. Mirosul de levănţică îi tachina nările şi putea simţi greutatea moale a sânilor ei lipiţi de pieptul lui. Toţi muşchii i se încordară imediat. Aşa că se descolăci cu grijă din braţele ei şi se îndepărtă prudent la un braţ distanţă de ea.

În caz că observase sau nu disconfortul său, Winnefred nu arăta deloc. Îl privea la fel ca în ziua în care îi adusese o rochie nouă lui Lilly. Gura aceea minunată a ei era întredeschisă într-un rânjet larg şi ochii ei frumoşi de chihlimbar străluceau de fericire. Lăsă braţele pe lângă corp şi făcu un pas în spate.

— Mă bucur că eşti mulţumită.

Winnefred râse şi-i întinse contractul.

— Mi-ai dat Murdoch House! Cuvântul „mulţumită” nu descrise nici măcar pe jumătate ce simt acum. Copleşită, da... sau poate... Oh! Se opri din vorbit şi începu să danseze pe loc. Mişcările ei erau atât de caraghioase, încât îl făcură să chicotească şi să se mai relaxeze un pic. Oh, Doamne! Trebuie să-i arăt şi lui Lilly! Pot să-i arăt lui Lilly? Te deranjează?

— Sigur că nu. De ce m-ar deranja?

— Nu ţi-am mulţumit aşa cum trebuie. Dar în clipa asta nu ştiu cum aş putea... Eu... îţi mulţumesc! râse din nou şi sunetul era melodios şi extrem de feminin, care-i făcu lui Gideon inima să se strângă. Se ridică pe vârfuri şi-l sărută scurt pe obraz. Mulţumesc mult!

Îi mai rânji o dată, după care se răsuci pe călcâie şi se grăbi spre casă. Gideon o privi îndepărtându-se şi se

pomeni rânjind şi el, în clipa în care ajunse în capătul scărilor şi scoase un ţipăt de bucurie, foarte nefeminin.

Îşi lipi două degete de obraz în locul unde mai putea încă simţi căldura sărutului ei şi îşi spuse că nu era nimic în neregulă cu faptul că jucase câteva minute rolul de cavaler salvator în armură strălucitoare. În fond, nu aceea fusese intenţia lui încă de când venise în Scoţia? Să joace rolul de erou?

Şi într-adevăr aşa era. Iar el se simţise foarte sigur că va putea îndeplini acel rol, de vreme ce singura lui sarcină fusese aceea de a i prezenta scuzele lui şi de a-i oferi nişte bănuţi. Responsabilitatea lui fusese literalmente aceea de a *juca* rolul eroului. Şi câtă vreme se putea abţine chiar să încerce să devină unul, toată lumea va fi fericită… şi în siguranţă.

Capitolul 11

Winnefred ridică şovăielnic mâna, să bată la uşa lui Gideon, dar lăsă braţul să-i cadă pe lângă corp. Exista o posibilitate – una mică, dar reală – ca acea conversaţie să ajungă să se transforme într-o dispută.

Iar acea simplă idee o făcea să se încrunte. Nu voia să se certe cu Gideon. Trecuseră puţin mai mult de douăzeci şi patru de ore de când îi înmânase contractul Murdoch House. Valoarea financiară a unui astfel de cadou era absolut uimitoare. Însă ceea ce o surprinsese cel mai mult fusese bunătatea gestului său. Citise conţinutul contractului şi asta făcuse să i se strângă inima în piept şi să i se taie respiraţia. Gideon îi dăruise un vis, la fel cum făcuse şi pentru Lilly, ducându-le la Londra.

Abia dacă putea cuprinde cu mintea ce îi oferise. Şi iat-o acum acolo, în faţa uşii camerei lui, pregătită să-i

ceară şi mai mult. Şi dispusă să se certe cu el pentru a obţine ce-şi dorea.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, îşi muşcă buza şi îşi spuse că de fapt nu îi cerea *cu mult* mai mult. Ci doar o mică favoare. Şi era una pe care i-o cerea numai pentru că Lilly insistase s-o facă. Iar ea era atât de agitată din cauza aceea, numai din cauză că Lilly făcuse mare caz încă de la bun început.

— Sunt doar câteva ore din timpul lui, murmură atunci pentru sine. E o nimica toată, de fapt.

În plus, ea nu avea niciun motiv să se simtă prost din cauza posibilităţii de a se certa cu Gideon. El îi oferise un dar pentru care îi va fi veşnic extrem de recunoscătoare. Cu toate astea, recunoştinţa nu trebuia confundată cu obligaţia. Îi va cere acea favoare, iar dacă avea vreo problemă cu a i-o oferi, atunci va discuta problema cu Lilly.

Era mulţumită de raţionamentul său – chiar dacă nu şi complet încrezătoare în succesul demersului ei. Aşa că ciocăni hotărâtă la uşa lui Gideon şi intră, când primi permisiunea lui.

Îl găsi stând aşezat pe unul dintre cele două fotolii din faţa ferestrei, cu o carte deschisă în poală.

Ridică privirea de la lectura sa şi se încruntă un pic.

— S-a întâmplat ceva, Winnefred?

— Nu, nu. Şi chiar spera din tot sufletul să aibă dreptate. Traversă camera şi se duse în faţa lui. Hotărî să treacă direct la subiect: Lilly a hotărât că nu mai este cuviincios ca eu să merg singură la închisoare.

La drept vorbind, Lilly nu considerase niciodată că *era* tocmai cuviincios, dar până atunci nu prea avusese de ales, decât să fie de acord.

Gideon rămase holbându-se la ea un moment lung – ba chiar extrem de lung – şi abia apoi vorbi:

— Nu pot să exprim cum trebuie în cuvinte cât de mult şi în câte feluri sunt total de acord cu Lilly în clipa aceasta. De ce *naibii* te-ai dus la închisoare? Şi *singură* pe deasupra?

Se hotărî să încerce pe cât posibil să evite o dispută, aşa că îi întâmpină şocul cu un calm imperturbabil.

— Unii dintre gardieni sunt dispuşi să plătească o sumă destul de frumuşică pentru reparaţia unei cămăşi sau a unei redingote, iar Lilly a fost mereu foarte pricepută cu acul şi aţa.

— Ei bine, acum niciuna din voi nu mai are niciun motiv să coasă pentru bani. Dacă aveţi nevoie sau vă doriţi ceva…

— Am făcut treaba dinainte să vii tu, Gideon. Doar că am uitat de asta în toată agitaţia creată. Şi doar nu le pot păstra, nu?

— Sigur că nu. Trimite unul dintre lachei.

Exact asta îi spusese şi Lilly. Şi era exact ceea ce nu voia să audă. Darămite să mai şi *facă.*

— Aş vrea să mă duc chiar eu, dacă nu e prea mare deranjul. Refuză să dea curs nevoii pe care o simţea de a-şi frământa mâinile. Am… am ceva treburi acolo.

— Alte treburi, repetă el încet. La o închisoare?

O deranjă foarte mult tonul vocii lui. Una era să nu fie de acord cu comportamentul ei din trecut, şi cu totul altceva să îi vorbească de parcă ar fi fost un copil tâmpit. Ridică bărbia trufaşă şi zise:

— Da, cred că exact asta am spus şi eu. Bun. Şi acum, spune-mi… mă duci tu sau să mă duc singură şi să te las să-i explici lui Lilly de ce nu te-ai putut întrerupe de la… se aplecă uşor în faţă şi înclină capul ca să se uite la titlul cărţii… de la *Povestiri în versuri,* de George Crabbe, ca să mă conduci în siguranţă câţiva kilometri?… Auzi, dar tu chiar citeşti poezie?

Gideon închise cartea cu grijă. După aceea o aşeză cu la fel de multă grijă pe măsuţa de lângă el. Apoi îi vorbi cu atât de multă grijă, încât reuşi să o nelinişteasca:

— Uneori. Bun, acum, ia loc, te rog, Winnefred, şi spune-mi exact ce presupun aceste treburi ale tale. Dacă nu mă mulţumeşte ceea ce aud, atunci un lacheu va duce cămăşile şi hainele. Iar dacă o să consider că ai într-adevăr

un motiv întemeiat pentru a merge acolo, atunci o să iau în calcul să te duc personal. Dacă vrei, o poţi informa chiar tu pe Lilly despre hotărârea pe care am luat-o. Dar vreau să fie clar un lucru… eu *nu dau explicaţii* nimănui.

Winnefred îl privi o clipă în tăcere. Nu ţipase, nu înjurase şi nici măcar nu se răstise la ea. Vocea lui rămăsese complet calmă. Dar se simţise autoritatea pe care o emana – prin tonul şi prin cuvintele lui.

Se aşeză pe scaunul de vizavi de el. Dintr-odată se simţea absolut fascinată.

— Chiar *m-am întrebat* cum ai reuşit să fii atâţia ani căpitanul unei corăbii. Începusem să suspectez că rana pe care o ai la picior a survenit în urma unei revolte a echipajului tău.

— Mă bucur că ţi-am putut satisface această curiozitate, îi răspunse el pe acelaşi ton necruţător. Şi acum motivele tale, Winnefred. Aş vrea să le aud.

Ea se îndreptă atunci de spate în scaun.

— Eu nu sunt un marinar de pe corabia ta ca să-mi dai ordine. Şi-n plus, motivele mele nu sunt problema ta.

— Din contră, spre marea frustrare pe care o simt în acest moment, tu şi tot ce faci este problema mea până când o să fii în grija mătuşii mele.

Faptul că îi vorbise despre frustrarea pe care o simţea din cauză că trebuia să aibă grijă de ea până când o putea preda altcuiva îi făcu inima să stea în loc, iar Winnefred începu să vadă roşu în faţa ochilor. Ştia că era o reacţie iraţională şi complet disproporţionată în raport cu afirmaţia aceea nonşalantă, însă nu-şi putu stăpâni furia. Se săturase încă din copilărie să tot fie trimisă de la unul la altul. Miji ochii şi zise:

— Eu nu vreau să fiu povara nimănui, Gideon. Şi nu voi accepta să fiu pasată de la un membru al familiei Haverston la altul, ca vreun fel de răceală inoportună.

Se ridică de pe scaun şi se întoarse să plece, însă Gideon sări în picioare şi o prinse de mână, înainte să poată scăpa.

— Stai jos, zise el încet.

— Nu, spuse ea, şi încercă să-şi tragă mâna. Dă-mi drumul!

— Winnefred, te rog!

Încetă să mai încerce să îşi elibereze mâna, când o rugă, însă tot nu se aşeză la loc.

Gideon o strânse atunci uşor de braţ.

— Sunt frustrat din cauza acestei discuţii, nu din cauza ta. Îmi pare rău că nu mi-am ales mai bine cuvintele.

— Dar conversaţia asta o ai cu mine.

— Nu este prima noastră ceartă, zise el şi afişă un zâmbet dezarmant. Putem să o rezolvăm şi pe asta, cum am făcut cu celelalte?

— De data asta nu am o puşcă cu care să te lovesc.

— Ne putem descurca şi fără, zise el şi-i dădu drumul la mână. Ai vrea să iei loc, te rog?

Nu dorea neapărat să ia loc, însă nu-i mai surâdea nici ideea de a pleca furtunos, într-o criză de furie. Aşa că se aşeză fără tragere de inimă.

În loc să facă la fel, Gideon se rezemă pe braţul fotoliului.

— Am primit o scrisoare de la mătuşa mea chiar în dimineaţa asta. Abia aşteaptă să aibă două tinere domnişoare în casa ei. Îmi pare rău dacă ţi-am lăsat impresia că nici ei, nici mie nu ne-ar face plăcere compania ta.

— După cum ai zis deja, nu ţi-ai ales bine cuvintele. Nu dorea deloc ca el să-şi dea seama cât de mult o răniseră vorbele lui, aşa că ridică din umeri şi încercă să adopte un ton mai relaxat. Numai Dumnezeu ştie că eu, una, cu siguranţă, nu sunt în măsură să spun ceva când vine vorba despre alegerea cuvintelor potrivite…

— Ai tot dreptul să fii furioasă.

— Da, am. Dar nu vreau să fiu furioasă pe tine.

— Şi îţi mulţumesc pentru asta, zise el şi înclină uşor capul, ca să-i întâlnească privirea. Atunci suntem prieteni din nou?

Winnefred îşi spuse că, la urma urmei, nu fuseseră altceva decât nişte cuvinte aruncate la nervi.

— Mi-ar plăcea să fim.

— Excelent. Atunci de ce nu încerci să mai abordezi o dată subiectul închisorii şi să vedem dacă nu putem ajunge la un acord?

— Şi cum propui să facem asta?

— Luând-o cu începutul. Aşa… Făcu mare caz din a se aşeza aşa cum trebuia în fotoliu, după care îşi drese glasul dramatic… dar era o pretenţiozitate care reuşi să o facă să zâmbească. Winnefred, *draga mea,* ai vrea să-mi spui motivele… care, de altfel, sunt sigur că sunt foarte bune… pentru care ai dori să vizitezi închisoarea?

Ea tresări, îşi încleştă mâinile în fuste şi răsuci tare.

— Nu. Chiar nu aş vrea.

Lui Gideon îi scăpă în clipa aceea un râset mâhnit.

— O, pentru numele lui…

— Nu încerc intenţionat să fiu încăpăţânată, Gideon. Chiar nu fac asta. Doar… Auzi, nu am putea începe cu altceva?

— Nu.

Renunţă la a mai răsuci materialul şi începu să tragă de el cu înverşunare.

— Dacă sunt de acord să-ţi spun, îmi promiţi că n-o să râzi de mine şi că n-o să-mi faci morală?

— Promit să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să nu îţi rănesc sau să-ţi nesocotesc sentimentele. E bine aşa? Cu toate astea, dacă ai de gând să-mi spui că ai jucat cărţi şi ai băut whisky cu prizonierii, să ştii de pe acum că o să-ţi ţin morală. Iar dacă îmi spui că i-ai instruit pe oameni în arta brodatului, cu siguranţă o să râd.

Înţelegea foarte bine că intenţionase să-i smulgă măcar un chicotit cu acel mic discurs, însă rămase tăcută şi îi evită privirea, continuând să tragă de materialul rochiei.

Gideon încremeni în faţa reticenţei ei şi făcu ochii cât cepele.

— Sfinte Sisoe! Te rog, spune-mi că nu ai jucat cărţi şi

n-ai băut whisky…

— Desigur că nu… sau, cel puţin, nu şi partea cu whisky-ul.

Ridică un deget şi-l îndreptă spre ea ameninţător.

— Deci, niciodată… dar absolut *niciodată* nu mai ai voie să pui piciorul în…

— E vorba despre un tânăr, interveni ea, disperată să-i explice înainte de a-şi termina propoziţia. E un tânăr acolo pe care aş vrea să-l văd.

Gideon lăsă mâna în jos uşor.

— Un tânăr cu care joci cărţi?

— Nu. Mă rog, am jucat o dată, dar numai ca să reuşesc să-i câştig încrederea.

— Desigur. Jucatul de cărţi şi încrederea… repetă el tărăgănat. Da, sunt o pereche nedespărţită, la urma urmei.

— Pot să fie, atunci când te asiguri să pierzi şase penny şi-ţi plăteşti datoria la următoarea vizită.

— Ai o indemnizaţie de cinci lire pe an şi ai pierdut intenţionat şase penny? zise el şi clătină din cap, neîncrezător. Cine *este* bărbatul acesta?

— Numele lui este Thomas, şi nu e bărbat. Abia dacă e flăcău.

Gideon clipi uimit când auzi acea nouă informaţie, după care se relaxă în fotoliu, cu un pic mai multă emfază decât considera ea că ar fi fost necesar.

— Un băiat.

— Nu cred că are mai mult de treisprezece ani, deşi el insistă că nu-i aşa. Dar, cu siguranţă, nu cred nici că are cincisprezece, după cum pretinde.

— Chiar şi un băiat de treisprezece ani poate fi periculos, zise Gideon încet.

— Fără îndoială. Dar Thomas a fost prins furând portocale de pe o tarabă din Langholm. Nu mi se pare că e ceva ce ar face un criminal înrăit. Este atât de tânăr, Gideon… şi m-am gândit că dacă ar avea o calificare sau un pic de educaţie… L-am învăţat să citească.

Interveni o pauză lungă, înainte ca Gideon să

vorbească din nou.

— Înţeleg. Şi de ce ai ezitat să-mi spui asta?

— Ei bine, nu-i un comportament tocmai cuviincios pentru o doamnă, nu?

— Te-am văzut purtând pantaloni, înjurând şi vorbind cu o capră.

— Da, dar asta a fost înainte. Înainte ca tu şi Lilly să fiţi atât de hotărâţi să mă vedeţi... Nu ştiu... îndreptată, presupun. Nu am vrut să crezi că sunt complet incapabilă de a avea un comportament frumos sau că sunt nerecunoscătoare. Şi mai e şi faptul că majoritatea oamenilor ar considera că e o prostie că înveţi un hoţ de rând să citească... sau cel puţin o pierdere de timp şi efort.

— Ceea ce cred, zise el, este că pe lume sunt două tipuri foarte diferite de doamne şi de domni. Sunt unii oameni, care la fel ca Lady Engsly, deţin un titlu prin virtutea îndoielnică a naşterii nobile şi a căsătoriei. Şi mai sunt şi cei care îl câştigă prin virtutea acţiunilor lor. Voinţa ta de a-l ajuta pe acest băiat denotă, ba chiar din plin, însăşi calitatea folosită pentru a defini ce înseamnă să fii o lady... bunătate.

O îmbujorare de plăcere îi încălzi obrajii şi o lăsă pe moment fără cuvinte.

Lui Gideon îi zvâcniră buzele.

— Să înţeleg că încă nu ai învăţat lecţia despre cum să răspunzi în mod adecvat unui compliment.

— Sunt *lecţii* şi pentru asta? Dar ridică imediat mâna şi clătină din cap. Las-o baltă! Nu vreau să ştiu. Aşadar, asta înseamnă că o să mă conduci acolo? La închisoare?

— Va fi plăcerea mea.

*

Winnefred nu protestă deloc când Lilly sugeră să folosească trăsura. Era ceva logic, ţinând cont că Gideon avea nevoie să-şi folosească bastonul. Însă se împotrivi vehement când prietena ei insistă să-i însoţească şi Bess în

călătoria lor.

— Mă duc la închisoare. Ba mai mult, la o închisoare pe care am vizitat-o de una singură de o sută de ori până acum.

Dar şi mai important de atât, nu îi convenea deloc ideea că ar fi avut nevoie să o supravegheze cineva, ca şi când ar fi fost un ţânc neascultător de cinci ani.

— O sută este o mare exagerare, o contrazise Lilly. În plus, de data asta te duci ca o domnişoară de familie bună şi în compania unui domn. O să vă însoţească Bess.

— Dar…

Lilly ridică imediat mâna, făcându-i semn să se oprească din vorbit.

— Dacă-i convine şi ei ideea, Bess poate călători sus pe capră, cu vizitiul Peter.

— E voie aşa la Londra? întrebă ea, în cea mai mare parte din curiozitate.

— Dacă ţi-aş spune că nu, ai înceta să te mai contrazici cu mine? întrebă Lilly, apoi oftă adânc, când Winnefred clătină din cap. Mă gândeam eu că nu. Uite ce e, facem un compromis de data asta, dar va trebui să te obişnuieşti ca o servitoare să vină cu tine peste tot. Acum ai o reputaţie la care trebuie să te gândeşti.

Winnefred – care până atunci se gândise puţin spre deloc la reputaţia ei – dădu ochii peste cap când auzi motivul invocat de prietena ei. Dar în cele din urmă se hotărî că era mai bine să nu mai continue să se certe. Lilly fusese de acord să o lase să se ducă, Gideon fusese de acord să o însoţească, Bess putea călători sus pe capră şi astfel va scăpa de două – sau poate de trei ore – de lecţii.

Calul de dar nu trebuia căutat la dinţi de prea multe ori… Mai ales când acel cal se mişca într-un ritm extrem de lent, oferindu-i astfel mai multă libertate. Winnefred socoti că ar fi avut timp să ajungă până la închisoare şi să dea înapoi o jumătate din hainele reparate, în timpul de care fu nevoie să fie gata trăsura şi ca toţi ocupaţii ei să se urce.

Trăsuri porni apoi pe alee cu o smucitură, iar ea aşeză

pe podea coşul cu haine.

— Ar fi fost mai rapid să mă duc pe jos.

Gideon zâmbi de pe scaunul din faţa ei.

— Dar nu şi la fel de confortabil.

Trăsura trecu peste un dâmb mare şi asta o făcu să-şi proptească mâna de perete, ca să-şi ţină echilibrul.

— Mie nu mi se pare chiar atât de confortabil.

— Când a fost ultima dată când ai mers cu trăsura?

— Când am venit cu Lilly în Scoţia. Şi dacă îşi amintea bine, nici experienţa aceea nu i se păruse tocmai lină. Dar nu mi-a plăcut nici atunci.

— A fost o perioadă dificilă pentru tine, zise el încet.

— Nu e vorba de asta. Se încruntă puţin, amintindu-şi. Nu mă simţeam bine. Aveam un pic de febră.

— Asta cu siguranţă poate stârpi orice urmă de plăcere dintr-o călătorie. Trăsura se clătină uşor când trecu peste nişte hârtoape de la intrarea pe alee, aşa că adăugă: Şi la fel poate şi un drum denivelat.

— Ţie cum ţi s-a părut drumul până la Murdoch House?

— Într-o stare mai bună decât acesta, răspunse Gideon şi-şi folosi piciorul ca să ţină coşul să nu alunece pe podeaua trăsurii.

Mişcarea lui nu făcu altceva decât să sublinieze cât de mult spaţiu ocupa silueta lui mare. Se afla atât de aproape de ea, că putea simţi parfumul săpunului său. Încă vreo doi, trei centimetri şi genunchii lor s-ar fi atins. „Sau, mă rog, poate treizeci de centimetri”, conchise ea. Dar tot era extrem de aproape.

Poate că avea să-i placă să călătorească. Până atunci nu se gândise prea mult la acest aspect al călătoriei lor la Londra. Vor fi multe zile în care o să stea pe locul de vizavi de Gideon. Vor fi multe, multe ore de vorbit şi de râs… şi în care se va gândi ce anume o fascina la acest bărbat atât de mult. Ochii ei zburară apoi spre gura lui şi se întrebă cum ar fi să se aplece şi să-şi lipească buzele de colţul gurii lui…

Dar trăsura trecu peste alt dâmb şi aproape o aruncă

din scaun. Iar asta puse capăt repede ideii de a încerca să se mişte graţios ca să-l sărute pe Gideon. O amuză imaginea aceea scurtă cu ei ciocnindu-se cap în cap. Asta o făcu să-şi înăbuşe un chicotit şi să se prindă tare de partea din faţă a scaunului, ca să se stabilizeze.

— Ce să facem ca să treacă timpul mai repede? întrebă ea.

— Acum?

— Nu, zise ea râzând. În timpul călătoriei spre Londra.

— A! Păi, cred că, în cea mai mare parte, eu mă voi concentra să mă ţin drept în şa. E o călătorie lungă.

— Oh! Era destul de dezamăgită, dar nu voia ca el să observe asta, aşa că se aplecă ostentativ să se uite pe fereastră. Aşadar, o să călătoreşti călare.

— În majoritatea timpului, da. Arătă apoi spre fereastră, când trăsura trecu peste un dâmb mic şi apăru închisoarea în raza vizuală. Asta este?

Ştia că nu prea avea ce să facă în privinţa deciziei lui Gideon de a călători pe lângă trăsură, şi nu înăuntru, aşa că alungă din minte acel gând şi strâmbă din nas la grămada imensă de piatră neagră.

— Da. E hidoasă, nu-i aşa?

Gideon se aplecă în faţă, ca să privească mai îndeaproape.

— Nu-i la fel de urâtă ca închisoarea Newgate. Şi cred că e şi mai nouă, nu? Îmi închipui că în cazul acesta şi miroase mai bine.

Winnefred se întoarse de la fereastră şi-i aruncă o privire neîncrezătoare.

— Că miroase mai bine? Asta e tot ce ai de spus despre monstruozitatea aceea? Că duhneşte mai puţin?

— Recunosc că poate părea o deosebire ciudată, zise el şi se lăsă din nou pe spate în scaun. Mai puţin pentru cei care au avut ghinionul de a petrece timp în amândouă.

— Eu… Nu-i convenea deloc să admită că avea dreptate în privinţa aceea. Dar tot o închisoare rămâne. Şi o închisoare nu e un loc potrivit pentru un băieţel.

— Să ştii că eu n-o să te contrazic în privinţa asta, zise el, apoi înclină uşor capul spre ea. Ia spune-mi, cum anume l-ai cunoscut pe acest Thomas? Credeam că reparaţi hainele gardienilor.

— Reparam hainele oricui avea posibilitatea să plătească… inclusiv pe ale prizonierilor.

— Foarte interesant cum ai uitat să menţionezi asta mai devreme, zise el, pe un ton rece.

Nu uitase, doar că nu i se păruse înţelept să-i spună şi partea aceasta.

— Hmm. În orice caz, pe unul dintre prizonierii care are suficienţi bani să poarte o cămaşă decentă îl cheamă Connor. A fost arestat sub acuzaţia de tâlhărie la drumul mare, dar nu este vinovat. El…

— Tâlhărie la drumul mare? Gideon încremeni o clipă, dar apoi se adună, ridică bastonul şi bătu tare în acoperişul trăsurii. Opreşte, te rog!

Winnefred se aplecă şi mai mult pe scaunul trăsurii, când vehiculul se opri brusc.

— Poftim? Ce faci?

— S-a întâmplat ceva, milord? răsună imediat vocea vizitiului de deasupra capetelor lor.

— Da! Nu! O clipă, Peter! Gideon coborî braţul şi se întoarse spre ea. Chipul lui era ca o mască de piatră. *Tâlhărie la drumul mare?* Asta este o infracţiune pentru care eşti condamnat la moarte prin spânzurare, Winnefred! Ce-a fost în capul tău să te asociezi cu un om care…

— Mă gândeam cât de mare nevoie am de bani, îi răspunse ea şi fu foarte mulţumită să-l vadă închizând la loc gura. L-am cunoscut pe Thomas pentru că a fost în celula de lângă a lui Connor şi a oamenilor săi.

— A oamenilor săi, repetă Gideon încet. Minunat.

— Da, chiar sunt oamenii săi. Şi să ştii că s-au purtat foarte frumos cu Thomas.

— Crezi că sunt buni cu băiatul din motive altruiste? o întrebă el încruntându-se.

— Connor nu are nici măcar un os altruist în tot corpul

şi asta îmi dau seama şi eu, recunoscu ea. Dar o alianţă cu Connor… indiferent din ce motive egoiste ar fi făcută… l-ar ajuta mai mult pe Thomas în închisoare, decât faptul că mi-a fost mie milă de el şi l-am învăţat să citească sau că…

Gideon ridică mâna pentru a o întrerupe. Cu toate astea mai trecu o clipă înainte să vorbească. Iar Winnefred se folosi de acel moment ca să studieze felul în care îi zvâcnea un muşchi pe maxilar.

— Ai dreptate, mormăi el, în cele din urmă. Dar numai în privinţa aceasta. Ce crezi că se va întâmpla cu Thomas după ce va fi eliberat?

— Păi… începu ea şi se mişcă agitată în scaun. E posibil să-i fi oferit un adăpost temporar la Murdoch House…

Gideon închise ochii şi inspiră adânc pe nas.

— Cinci lire pe an şi ai…

— Adăpost *temporar…* Numai până când îşi poate găsi ceva de lucru şi o casă a lui, zise ea şi îşi schimbă din nou poziţia. Ce era să fac? E doar un copil.

Judecând după expresia aspră întipărită pe chipul lui, s-ar fi aşteptat că începă să înşiruie o listă lungă de lucruri pe care le-ar fi putut face în loc. Dar el nu zise nimic. Ci pur şi simplu stătea acolo, studiind-o, cu acel muşchi încă zvâcnindu-i pe maxilar.

— O să ne mai continuăm drumul? riscă ea să-l întrebe după un moment.

— În cele din urmă, da.

— Păi, şi atunci ce mai aşteptăm?

— Aşteptăm să mă hotărăsc eu dacă să te las sau nu să pui piciorul în închisoarea aceea.

— Poftim? icni ea. Dar mi-ai promis.

— Am spus că te voi conduce până la închisoare şi asta voi face. Ezită o clipă, după care ridică bastonul şi bătu încă o dată în acoperişul trăsurii. Dar nu te vei întâlni cu Connor sau cu oamenii lui.

— Ba sigur că da, am o cămaşă care…

— O poţi da unuia dintre gardieni să i-o ducă.

— Thomas este în celula de lângă a lui. Nu am cum să mă întâlnesc cu el fără să…

— O să am eu grijă să fie adus în altă încăpere.

— Dar nu poţi să… însă îşi aminti apoi cu cine stătea de vorbă. Era lordul Gideon Haverston, fratele marchizului de Engsly. Foarte bine atunci, poţi face asta… dar este ridicol, şi eu nu sunt de acord să…

— Mi te vei supune în privinţa asta, Winnefred!

„Să i se supună?”

— Dintre toate ultimaturile arogante şi aberante… îşi îndreptă apoi umerii şi se încruntă la el. Mă voi întâlni cu oricine consider de cuviinţă.

Gideon nu lăsa deloc să se vadă dacă îl impresiona vreun pic sau nu afişarea acelei furii.

— Înţeleg că eşti obişnuită să faci după cum pofteşti, dar nu pot permite să continui să te pui în pericol.

— Şi *eu* nu pot permite ca tu să continui cu această părere greşită că ai vreun drept să-mi porunceşti unde să mă duc sau ce să fac. Te-am rugat să mă însoţeşti astăzi de dragul lui Lilly… şi pentru nimic altceva! Nu eşti nici gardianul meu, nici tatăl meu, nici soţul meu…

El îndreptă un deget spre ea, ameninţător.

— În două secunde o să fiu omul care te târăşte înapoi la Murdoch House şi te încuie în camera ta!

Winnefred se lăsă pe spate în scaun, încrucişă braţele la piept şi arboră cea mai arogantă şi mai sfidătoare expresie de care era capabilă. Şi după spusele lui Lilly, era una cu adevărat intimidantă.

— O, chiar te rog să încerci, îl provocă ea.

Dar spre surprinderea – şi marea ei enervare –, îi văzu buzele zvâcnind. Iar asta o făcea să-şi dorească să-şi ridice fustele şi să-i tragă un picior.

— Ţi se pare amuzant?

— Da, un pic. N-am mai întâlnit nicio femeie care să mă provoace astfel. Zvâcnetul buzelor lui se transformă atunci într-un rânjet superior. Sunt de două ori mai mare decât tine, Winnefred.

— Dar eu sunt sprintenă, mârâi ea printre dinţii încleştaţi şi se uită cu subînţeles la bastonul lui. Şi dacă ţii bine minte, sunt perfect capabilă să mânuiesc o armă.

Dar el râse, spre furia ei crescândă.

— M-ai bate cu propriul meu baston.

Nu chiar. Dar nici nu îi era ruşine să-l ameninţe cu asta. Dădu să îi arunce o replică înţepătoare, dar el o opri, bătând-o uşor cu degetul sub bărbie.

— Ei haide, acum. Este o neînţelegere, nu un duel. Lasă deoparte furia.

Winnefred strânse din buze, ca să înăbuşe refuzul instinctiv, care-i stătea pe vârful limbii. Simţea că mânia ei era complet îndreptăţită în raport cu comportamentul lui arogant… dar ştia că nu ar fi ajutat-o la nimic să-l bată.

— Voi fi de acord să las deoparte furia… *sau cel puţin să încerce să facă asta…* dacă tu vei fi de acord să mă laşi să intru în închisoare fără să faci prea mare tamtam.

Dar el clătină din cap şi lăsă mâna să-i cadă.

— Dacă te las să intri acolo şi păţeşti ceva, Lilly nu va mai avea niciodată încredere în mine.

— Lilly l-a cunoscut pe Connor. Ştie foarte bine că nu reprezintă niciun pericol pentru mine. El şi oamenii lui sunt…

— Ce sunt? ceru el, cu fermitate.

— Sunt… ei bine, nu sunt chiar prieteni. Dar sunt prietenoşi.

— Prietenoşi, repetă el. Aşadar, eşti prietenoasă cu nişte tâlhari la drumul mare.

— O, te rog, încetează să mai spui aşa „tâlhari”. Ţi-am zis deja, nu cred că sunt vinovaţi. Şi atunci îi trecu prin minte să încerce o altă abordare. În plus, nu tocmai de aceea am cu mine un domn? Pentru protecţie? Cu siguranţă, tu mă poţi proteja de nişte oameni care se află în spatele unor gratii de fier.

În clipa aceea el îşi mută privirea.

— Nu sunt bun în rolul de cavaler salvator.

Winnefred nu era deloc de acord cu el, însă nu părea

momentul potrivit pentru a dezbate problema aceea.

— Eu nu am nevoie să fiu salvată.

— Aparent nu pentru n-ai încerca să te bagi în belele.

Nu! Nu! Nu! Nu trebuia să-şi piardă cumpătul iarăşi! *Nu* îşi va ieşi din fire! Nu avea nimic de câştigat aşa.

— Ar trebui să mă laşi măcar să ţi-i prezint, înainte să-i judeci.

Muşchiul acela de pe maxilarul său zvâcnea din nou şi asta o făcea să se întrebe dacă era un semn bun sau unul rău.

— Foarte bine, atunci, rosti el în cele din urmă. Voi face asta, dar cu o singură condiţie.

— Ce condiţie?

— Dacă, după ce îi voi cunoaşte pe oamenii aceştia, voi considera că ţi-ar fi mai bine în afara închisorii…

— Dar e o închisoare, pentru numele lui Dumnezeu! Oricui i-ar fi mai bine în afara ei…

— Dacă îţi voi spune să pleci, zise el rece, atunci vei pleca. Imediat. Fără ceartă, Winnefred.

— Păi, şi cum rămâne cu Thomas?

— Astea sunt condiţiile mele. Eşti de acord cu ele?

Rămase tăcută o clipă, cugetând. Desigur că nu era o opţiune să cedeze în faţa cererilor lui. Gideon se înşela amarnic, dacă chiar credea că avea dreptul de a-i limita libertatea. Dar chiar în clipa aceea ajunseră în faţa porţilor închisorii. Dacă refuza, avea să întoarcă imediat trăsura şi să o ducă înapoi la Murdoch House. Şi era foarte posibil să încerce să o încuie în camera ei. Şi ea se va împotrivi, desigur. O, da, ar ieşi foarte urât!

— Cred că este ridicol ce-mi ceri, dar fie… voi pleca astăzi, dacă o să mi-o ceri. „Şi o să mă întorc cu altă ocazie!” adăugă în gând.

Gideon miji ochii de parcă ar fi ghicit ce gândea ea, aşa că se dădu jos din trăsură, de îndată ce aceasta se opri.

— Domnişoară? se auzi vocea lui Bess de pe capră. Winnefred ridică privirea şi o văzu pe servitoare răsucind agitată o şuviţă de păr roşcovan şi uitându-se la închisoare

cu o nelinişte mai mult decât evidentă. Trebuie să vă însoţesc… înăuntru?

Habar nu avea ce să-i răspundă.

— Nu va fi nevoie, strigă Gideon şi ieşi din trăsură, înmânându-i coşul lui Winnefred. Poţi să rămâi aici cu Peter.

— Da, milord, zise Bess şi se relaxă vizibil pe scaunul ei. Vă mulţumesc foarte mult.

Winnefred aşteptă să apară un gardian care să-i conducă pe porţile închisorii şi abia apoi se uită peste umăr, la servitoare.

— De ce ai lăsat-o pe Bess să rămână la trăsură? îl întrebă atunci pe Gideon.

— Pentru că nu mi-a plăcut deloc ideea că va trebui s-o scot înapoi pe sus, dacă va leşina.

Gideon o luă apoi de braţ şi o conduse pe uşa principală a închisorii. Aerul dinăuntru era înecăcios şi greu, în ciuda faptului că era o zi răcoroasă. Peste tot în jurul lor plutea miros de fân uscat, amestecat cu cel de trupuri nespălate şi de mucegai. Dar niciunul dintre acestea nu părea să-l deranjeze câtuşi de puţin pe Gideon. Adulmecă scurt, după care încuviinţă din cap.

— Am avut dreptate. Chiar miroase mai bine.

— Va trebui să te cred pe cuvânt. Zâmbi apoi, când un tânăr cu o faţă lungă şi nişte ochi albaştri şi serioşi ieşi dintr-una din sălile principale, ca să-i întâmpine. Domnule Clarkson.

Domnul Clarkson rămase holbându-se la ea o clipă. Clipi scurt, după care ochii lui se mutară spre Gideon şi din nou spre ea.

— Domnişoară Blythe?

— După cum poţi vedea, da. Râse când îşi dădu seama că probabil schimbarea aspectului ei venea ca o mare surpriză pentru cei obişnuiţi să o vadă purtând rochia cea veche. Lord Gideon, acesta este domnul Ronald Clarkson. Domnului Clarkson trebuie să-i mulţumim pentru faptul că ne lasă pe mine şi pe Lilly să venim în vizită aici… dar se opri din vorbit când văzu că Gideon miji ochii şi

domnul Clarkson se albi la faţă. Este… ăăă… Ce mai face soţia dumitale, domnule Clarkson?

— Foarte bine. Foarte bine, mulţumesc. Avem un fiu… de săptămâna trecută.

— O, asta e minunat!

— Da, eu… Bărbatul se mai uită o dată la Gideon, îşi drese glasul şi le făcu semn spre coridor. O să… O să chem pe cineva care să vă conducă mai departe, da?

De îndată ce domnul Clarkson dispăru pe coridor, Winnefred se întoarse spre Gideon şi zise:

— L-ai speriat pe bietul om!

— Nu i-am adresat nici măcar un singur cuvânt.

— Păi, nici nu mai era nevoie, zise ea, după care gesticulă spre el cu mâna liberă. Doar stai aşa acolo, arătând atât de… intimidant. Sunt sigură că poate fi un lucru destul de tulburător pentru unii oameni.

— Crezi? Se încruntă un pic în gând. Mi se pare surprinzător de îmbucurător să aud asta.

Winnefred dădu ochii peste cap şi îi împinse coşul în braţe.

— Ţine! Dacă nu poţi fi amabil, poţi fi măcar util!

Capitolul 12

Gideon nu se simţea atât de util, cât se simţea ruşinat. Era ceva jenant în a şchiopăta printr-o închisoare cu un baston într-o mână şi cu un coş în cealaltă.

Gardianul pe care li-l trimise pe domnul Clarkson ca ghid prin închisoare era un om taciturn, pe nume domnul Holloway. Acesta îi conduse printr-o serie de coridoare şi săli fără ferestre şi pe mai multe uşi încuiate, oprindu-se din când în când, pentru a-i permite lui Winnefred să dea cămăşi celorlalţi paznici şi să primească monedele aferente.

Gideon se gândise să-i sugereze să le înapoieze

cămăşile fără a le mai lua niciun ban, dar ştia foarte bine că ea va refuza. Nu neapărat pentru că şi-ar fi dorit banii aceia, ci pentru că ştia că un astfel de gest i-ar fi insultat pe oamenii care fuseseră de acord să plătească. Cu toate acestea, în momentul acela se pomeni dorindu-şi să fi încercat oricum. Simţea fiecare schimb de haine pentru monede, ca pe un alt firicel de sare aplicat pe o rană. Nu putea să nu se întrebe de câte ori nu făcuse asta de una singură şi de câte ori nu stătuse Lilly până târziu în noapte cosând la lumina slabă a unei singure lumânări.

— Am ajuns, milord, domnişoară, zise gardianul şi descuie o altă uşă, care se deschise cu un scârţâit de balamale, pe care Gideon îl considera de rău augur. Şi când sunteţi gata să plecaţi, tot ce trebuie să faceţi e să ciocăniţi o dată.

Gideon păşi pe un coridor lung, de-o parte şi de alta a căruia se aflau câte trei celule lungi. În fiecare dintre ele exista câte o fereastră îngustă la jumătatea peretelui, pe care se strecurau fâşii subţiri de lumină argintie. Bărbaţii dinăuntru lor leneveau pe podele sau pe grămezi de paie. Unii dormeau, în timp ce alţii se plimbau pe toată lungimea celulei. Iar cei care vorbeau o făceau în şoaptă ca să nu-şi deranjeze colegii.

Winnefred intră în spatele lui şi asta făcu să se risipească imediat liniştea locului. Bărbaţii din toate celulele înaintară spre gratii, ca să o salute cu multă veselie şi tachinări amabile şi binevoitoare. Winnefred îi salută şi ea pe fiecare în parte, însă Gideon observă că atenţia ei era concentrată spre cele două celule îndepărtate de pe partea dreaptă. Aruncă o ocheadă rapidă, dar pătrunzătoare într-acolo şi-i evaluă mai întâi pe cei din prima celulă. Un bătrân stătea tolănit pe un morman de paie. Un bărbat de vârstă mijlocie cu fălci mari şi cu o burtă destul de voluminoasă stătea pe singurul scaun din celulă, în timp ce un altul, înalt, care avea un păr blond-închis şi părea să fie de aceeaşi vârstă cu primul, stătea sprijinit de peretele de lângă fereastră.

Privirea lui Gideon se mută apoi spre a doua celulă, unde se afla un băiat cu părul negru şi faţă de heruvim, care se uita afară din spatele gratiilor. Se gândi imediat că acela trebuia să fie Thomas. Winnefred avusese dreptate – nu putea să aibă cincisprezece ani. Părea mai degrabă de doisprezece şi avea toată inocenţa caracteristică vârstei. Ochii lui mari şi căprui îi aminteau lui Gideon de copoii fratelui său. Însă bravada lui îi amintea de băieţii de la bordul corăbiei *Perseverance.*

Thomas făcu un semn din bărbie în direcţia lui Gideon şi întrebă:

— Păi, şi cine-i ăsta, Freddie?

Bărbatul înalt din celula de alături rânji dispreţuitor.

— Ce-i cu tine, Thomas? Nu recunoşti un lord, când vezi unul?

— Pot să recunosc o ţintă când o văd, răspunse băiatul rânjind. Deci e tot un nob[1] ca tine?

— Nu, zise celălalt bărbat şi-şi încrucişă braţele la piept. Nu-i deloc ca mine.

— Da! strigă un alt bărbat vesel. Ăsta sigur nu s-ar lăsa pentru o…

— Taci din gură, MacCurry! strigară atunci mai mulţi oameni, inclusiv Winnefred.

Winnefred se întoarse spre Gideon.

— Lord Gideon Haverston, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Thomas Brown. Îi făcu un semn spre băiat, după care gesticulă spre bărbatul înalt din celula de alături. Şi Connor… ăăă… Connor…

— Connor e suficient, termină bărbatul în locul ei.

Winnefred îi aruncă o privire enervată.

— Bine. El este Connor. E suficient. Acolo pe scaun este Michael Birch, iar gentlemanul care stă pe grămada de paie este domnul Gregory O’Malley. Domnilor, acesta este lordul Gideon Haverston.

---

1 Prescurtare de la nobil. Poreclă dată de săraci celor de obârşie nobilă care le erau antipatici (n.tr.)

Gideon observă imediat că folosise o formulă de politeţe doar când se referise la bătrânul care stătea tolănit în paie. Cu toate astea, se abţinu de la a face vreun comentariu. Încuviinţă din cap, salutându-i, însă rămase tot timpul cu privirea aţintită spre Connor. Dintre toţi oamenii de pe coridorul acela, i se părea că acel Connor era cel mai periculos. Şi cel mai nelalocul lui acolo. Gideon se aşteptase ca şi în aripa aceea a închisorii să vadă oameni ca restul prizonierilor – săraci, necioplţi şi cu un comportament aspru. Însă Connor vorbea ca un om educat şi purta hainele uzate, însă totuşi elegante, ale unui domn.

Gideon se întrebă dacă nu cumva era un om de obârşie nobilă, care trecea printr-o perioadă neagră, sau dacă nu furase hainele pe care le purta de la cineva.

Michael Birch se rezemă de spătarul scaunului său.

— Lordul Gideon Haverston, zici?

— Da, îi răspunse Winnefred. Este fratele tutorelui meu legal, lordul Engsly.

— Tutore, repetă Connor şi ochii lui albaştri se mutară imediat spre Gideon. Ai cam întârziat un pic, nu-i aşa?

— Aş spune că mai mult, răspunse Gideon. Nu-l interesa deloc să se apere în faţa unui străin. O împunse uşor în cot pe Winnefred şi-i făcu semn spre următoarea celulă, întrebând: Nu ai o lecţie de ţinut?

— Stai aşa, fetiţo! îi strigă Gregory şi ridică mâna, făcându-i semn să se oprească, după care se duse să scotocească în grămada de paie. Aşteaptă. Uite ce ţi-am făcut.

Se ridică apoi cu un pic de ajutor din partea lui Connor şi veni în dreptul gratiilor, ca să-i ofere lui Winnefred o statuetă cioplită din lemn care înfăţişa o femeie cu un copil în braţe. Gregory surprinsese foarte bine expresia somnoroasă a unui copil iubit, însă femeia fu cea care-i atrase atenţia. Ţinea copilul strâns la pieptul ei, cu capul sprijinit pe umărul său şi-l mângâia pe cap cu un gest iubitor şi protector. Dar privirea ei era îndreptată spre ceva neştiut din depărtare. În expresia de pe chipul ei se putea

citi îngrijorare, dezamăgire şi un început de teamă.

— E minunată, şopti Winnefred.

Gideon o luă apoi dintre gratii şi i-o dădu. O apucă grijulie şi o întoarse pe toate părţile.

— De-a dreptul splendidă! Te-ai întrecut pe tine, Gregory. Domnul McKeen ar trebui să fie nebun să nu-ţi dea bani frumoşi pe ea. Faţa... ochii ei... Cine este? E o femeie adevărată?

— Sigur şi da, e o femeie adevărată. Connor a observat-o primul. Se uita pe fereastră într-o sâmbătă şi nici măcar nu s-a obosit să ne spună şi nouă, celorlalţi, că aveam la ce ne uita. Aş zice că lui Connor al nostru îi cam place de ea.

Connor întâmpină glumiţa aceea cu un zâmbet mic, care nici nu recunoştea, nici nu dezminţea afirmaţia lui Gregory.

Bătrânul pufni şi-i făcu cu ochiul lui Winnefred.

— Şi cam asta e tot ce vei obţine de la Connor în privinţa asta.

— Crezi că e posibil să fie soţia unuia dintre gardieni?

— Nu, sigur nu e. Merge în vizită la cineva din aripa debitorilor. Cred că îl aduce pe băiat să-l vadă pe taică-su.

— Este o statuetă frumoasă, afirmă Gideon, după care se gândi că omul ar fi avut nevoie şi de un cuţit frumos, ca s-o cioplească. Luă statueta de la Winnefred şi o aşeză în coşul ei gol. Ar trebui să începi lecţia cu Thomas, dacă vrem să plecăm înainte să se înnopteze.

Ea încuviinţă din cap şi murmură o aprobare, aşa că Gideon luă unul dintre cele două scaune de lângă uşa coridorului şi îl aşeză în faţa celulei lui Thomas. Se aşeză apoi pe celălalt, aşteptând şi privind.

În foarte scurt timp descoperi că Winnefred era o profesoară înnăscută – foarte răbdătoare şi încurajatoare. Dar şi că tânărul Thomas era un elev de excepţie – interesat, dornic să înveţe şi inteligent. Ba chiar foarte inteligent, recunoscu Gideon în sinea lui. Băiatul ştia să citească neaşteptat de bine, pentru cineva care nu luase

mai mult de câteva lecţii.

Îi plăcea să îi privească pe cei doi şi din motivul acesta nu făcu nicio mişcare să o grăbească, când fâşiile subţiri de lumină, care intrau pe fereastră, se deplasară pe podeaua celulelor. Abia atunci când lumina deveni portocalie îi aminti lui Winnefred cât era ceasul.

Ea ridică ochii de la ce lucra cu Thomas şi clipi un pic nedumerită, de parcă ar fi uitat complet unde se aflau.

— O, da, desigur. Doar… mai lasă-mă o clipă, te rog.

Winnefred îi întinse lui Thomas printre gratii un teanc subţire de foi şi o carte, după care înclină uşor capul, ca şi când ar fi fost pe punctul de a începe o discuţie foarte serioasă. Gideon o ascultă explicându-i că trebuia să plece la Londra.

— Te rog să-mi promiţi că te vei duce la Murdoch House, dacă vei fi eliberat în absenţa mea. O să mă asigur ca servitorii să aştepte sosirea ta. Acolo o să ai de lucru, Thomas. Şi-n plus, şi un loc sigur unde să stai. Eu o să mă întorc la vară şi atunci putem relua lecţiile.

Băiatul ridică din umeri, imitând perfect indiferenţa lui Connor. Dar chiar şi în lumina slabă a închisorii, Gideon tot văzu îmbujorarea de încântare de pe chipul lui. Şi înţelese în clipa aceea că la Murdoch House va mai fi încă o gură de hrănit.

Însă Winnefred nu părea la fel de sigură de asta. Încercă fără succes să obţină o promisiune de la Thomas, dar în cele din urmă se îndepărtă de celulă şi îşi luă la revedere de la Connor şi de la oamenii săi, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

Gideon bătu la uşa coridorului, după care se aplecă şi îi şopti încet la ureche lui Winnefred:

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui Thomas. Va veni la Murdoch House.

Ea se uită spre el cu un amestec de neîncredere şi speranţă.

— Chiar crezi?

Zăvorul se trase zgomotos, după care uşa masivă se

deschise. Winnefred rămase tăcută până când ajunseră de cealaltă parte, urmându-l din nou pe domnul Holloway pe holurile întunecate ale închisorii.

— Dar atunci de ce nu mi-a spus asta şi Thomas? şopti ea în cele din urmă.

— Pentru că este un băieţel care trăieşte printre bărbaţi.

— A! Nu m-am gândit la asta. Căzu pe gânduri o vreme, după care îl întrebă: Crezi că Connor va încerca să-l împiedice?

Gideon clătină din cap.

— Nu reprezintă vreun pericol nici pentru tine, nici pentru Thomas.

Nu părea deloc surprinsă de faptul că-şi schimbase părerea. În schimb, îl privi curioasă şi în expectativă.

— O, dar ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Cred că i-a luat pe lângă el pe oamenii săi din milă.

— Gregory şi Michael nu sunt o binefacere.

— Dar, cu siguranţă, nu sunt nici tâlhari, contracară el cu uşurinţă. Gregory este bătrân, iar Michael Birch pare că nu s-ar putea sui pe un cal, nici dacă viaţa lui ar depinde de asta.

— Speram să observi asta. În clipa aceea părea extrem de îngâmfată. Ţi-am spus eu că nu sunt vinovaţi.

— Cel puţin nu de fărădelegea în discuţie.

*

Winnefred se hotărî să ignore acea ultimă afirmaţie a lui Gideon şi să se bucure cât mai mult posibil de mica sa victorie. Thomas va veni la Murdoch House, iar Gideon recunoscuse – mai mult sau mai puţin – că ea avusese dreptate în legătură cu Connor şi cu oamenii lui.

Winnefred zâmbi mulţumită când ieşiră din închisoare şi păşiră afară în lumina muribundă a apusului. Şi continuă să zâmbească atunci când Gideon o ajută să urce în trăsură.

Gideon se sui în urma ei, după care se aşeză pe locul de vizavi şi o întrebă din senin:

— Tu i-ai adus un cuţit lui Gregory?

— Poftim? se miră ea şi îşi propti mâna de perete ca să se stabilizeze, când trăsura îşi croi drum cu greu pe terenul denivelat. De unde ţi-a venit ideea asta?

— Curiozitate. Îngrijorare. Alege tu ce vrei. Dar spune-mi… i-ai adus cuţitul pe care l-a folosit să cioplească figurina?

— Nu, sigur că nu. L-am văzut cu el odată ce-i drept şi am fost de acord să nu spun nimic, dacă îmi promitea că îl va ţine tot timpul asupra lui şi nu-l va folosi decât pentru a ciopli lemnul, zise ea, după care ridică din umeri. Îi aduc lemnul în schimb… şi apoi eu şi Lilly îi vindem figurinele domnului McKeen din Enscrum. Are o mică prăvălie în piaţa oraşului.

— Şi cu cât te plăteşte Gregory pentru deranj?

— Dar nu-i niciun deranj.

— Mă gândeam eu, murmură Gideon, după care rămase tăcut studiind-o cu atenţie. Ochii lui întunecaţi erau indescifrabili şi asta o cam făcea să se agite pe bancheta ei.

— Ce? întrebă ea şi râse un pic nervos. Ce este?

— Cum ai găsit-o pe Claire?

Winnefred habar nu avea ce legătură avea asta cu orice.

— Despre ce, Doamne, iartă-mă, vorbeşti?

— Ai o capră pe care nici n-o mulgi, nici n-o dai la împerechere şi e mai mult decât evident că nu ai nicio intenţie de a o mânca. În esenţă, este un animal complet inutil. Aşadar, de ce?

— Claire nu este inutilă, replică ea. Ea… se ocupă de tunsul ierbii. Şi să ştii că o ţine destul de frumos nivelată.

Gideon nu se obosi să mai răspundă în vreun fel prostioarei pe care i-o spusese. Ci pur şi simplu rămase neclintit şi se uită la ea cu subînţeles, până când cedă.

— O, foarte bine, atunci. Am găsit-o în drum spre Enscrum. M-am gândit că a aparţinut vreunui fermier care

se ducea cu animalele la piaţă ca să le vândă… dar nu a apărut nimeni care să o ceară înapoi, aşa că…

— E bătrână, nu-i aşa? Nu mai este bună de împerechere?

— Da.

— Şi totuşi, o păstrezi…

— E importantă pentru mine.

Winnefred se temea că va începe să facă glume pe seama sentimentelor ei pentru Claire, dar el doar încuviinţă din cap şi zise:

— Eşti o persoană plină de compasiune.

I se părea ameţitor cât de repede mintea lui se muta de la un subiect la altul.

— Nu mai mult decât orice alt om.

Gideon se bătu uşor cu degetul pe picior, gânditor.

— Ai dreptate.

— Serios? Se încruntă la el. Nu era sigură dacă trebuia să fie mulţumită sau dezamăgită de faptul că fusese atât de uşor să câştige controversa aceea.

— Da. Nu compasiunea ta este lucrul neobişnuit, îi explică atunci el. Ci faptul că eşti foarte empatică.

Dintr-odată, Winnefred regreta foarte mult că îi contrazisese ipoteza referitoare la compasiune.

— Nu empatizez cu o capră.

— Faptul că s-a nimerit să fie o capră, n-are nicio legătură cu nimic. Ci faptul că se pierduse.

— Eu nu m-am pierdut niciodată, răspunse ea, prefăcându-se că înţelesese greşit sensul cuvintelor lui. Să ştii că am un simţ al orientării minunat.

— Există mai multe feluri de a te pierde, zise el încet. Şi chiar şi un simţ al orientării minunat nu te ajută la nimic, dacă nu ai unde să te duci.

Înţelegea că se referea la viaţa pe care o trăise imediat după moartea tatălui ei. Şi nu-i convenea deloc asta. Nu-i plăcea să aibă parte de compasiunea lui, la fel cum nu-i plăcea nici să discute despre a ei.

— Am avut Murdoch House.

— Dar numai după ce a refuzat tata să te primească în casa lui. O surprinse apoi chicotind şi întorcându-şi privirea spre fereastră. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă tatăl meu s-ar fi ţinut de promisiune şi ar fi avut el grijă de tine.

— Probabil rezultatele nu ar fi fost deloc amuzante.

— O tânără copilă, care are slăbiciunea de a aduce acasă fiecare om şi animal pierdut şi rănit care-i iese în cale? Cu siguranţă, treaba asta ar fi avut multe momente de glorie.

— Nu aduc acasă chiar toate creaturile rătăcitoare care-mi ies în cale, îl contrazise ea, pentru a încheia odată subiectul.

— Dar nu pentru că nu ţi-ai dori.

Winnefred îi aruncă un zâmbet dulce.

— Pe tine am vrut să te arunc pe fundul lacului.

Gideon îşi mută imediat privirea de la fereastră.

— Poftim?

— În noaptea aceea, când te-am târât afară din grajduri, i-am sugerat lui Lilly să te aruncăm în lac.

Ceea ce spusese de fapt fusese că era mare păcat că rataseră ocazia de a-l arunca pe lordul Gideon Haverston pe fundul lacului. Dar i se părea destul de aproape de ce zisese.

El îşi trecu limba peste dinţi şi zise:

— Atunci înseamnă că m-am înşelat.

— Ei, la drept vorbind ai avut un pic dreptate... tu nu erai tocmai pierdut şi nici nu erai un animal.

Dacă-i venise un minte vreun răspuns la afirmaţia aceea, nu avea să-l audă niciodată.

Dintr-odată, trăsura se clătină violent şi o propulsă pe podea. Pentru o fracţiune de secundă, vehiculul păru pe punctul de a se răsturna cu totul. Dar după câteva secunde de groază, se izbi înapoi de pământ, cu toate cele patru roţi şi se opri brusc.

Mâinile puternice ale lui Gideon se înfăşurară imediat în jurul braţelor ei şi o ridicară pe banchetă.

— Winnefred! Eşti rănită, Winnefred?

— Nu, sunt bine.

— Eşti sigură?

— Da, da. O durea un pic genunchiul de la contactul violent cu podeaua, dar în afară de asta era foarte bine şi se simţea ciudat de calmă. Dar tu?

El încuviinţă din cap şi, în clipa imediat următoare, Winnefred se întinse după uşa trăsurii şi o deschise tare.

— Bess! Peter!

— Sunt aici, domnişoară!

Vocea lui Bess răsună de pe cealaltă parte a trăsurii, şi calmul lui Winnefred dispăru imediat. Fir-ar a naibii de treabă! Biata fată fusese azvârlită de pe capră!

— O, nu! strigă ea, după care se împletici spre uşă.

Însă Gideon ajunse primul. Şi la uşă, şi la Bess.

Stătea în capul oaselor, ceea ce era o mare uşurare. Însă pe chipul ei era întipărită o expresie îndureratăşi-şi ţinea mâinile în jurul piciorului, puţin mai sus de gleznă.

Gideon se ghemui imediat lângă ea.

— Haide, lasă-mă să mă uit!

— Nu e nimic, zise Bess printre dinţii încleştaţi. Doar mi-am scrântit glezna… atât.

— Sunt sigur că ai dreptate, dar dă-mi voie să mă uit oricum, zise Gideon şi-i îndepărtă mâinile cu blândeţe.

Winnefred văzu că avea mâinile ferme şi putea auzi că vocea lui era calmă. Însă era palid la faţă… mult prea palid.

— Gideon, eşti sigur că nu eşti rănit?

— Da, zise el fără ca măcar să se uite la ea. Toată atenţia lui era concentrată asupra lui Bess. Examină rana cu atenţie, apăsând şi palpând fiecare centimetru dureros. E doar o luxaţie minoră, anunţă el în cele din urmă, şi Winnefred ar fi putut jura că văzuse cum îi revenise culoarea în obraji. O mică luxaţie. Cred că o să-ţi revii într-o zi sau două, cel mult.

Bess încuviinţă din cap recunoscătoare şi-şi aranjă fustele.

— Da, milord. De fapt, deja simt că începe să dispară durerea.

Winnefred răsuflă uşurată, după care se uită în jur. Caii şi trăsura erau încă pe drum şi păreau uimitor de bine – de parcă s-ar fi oprit lin şi uşor şi aşteptau porunca stăpânului să o ia din loc iarăşi.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Peter gesticulă spre ceva din spatele ei. Se întoarse în direcţia indicată şi văzu o denivelare adâncă şi mare care se întindea pe o jumătate din suprafaţa drumului.

— Oh.

— Îmi pare rău, milord, îi spuse Peter lui Gideon. Am vrut să o evităm, dar bietul Samson şi-a pierdut o potcoavă, s-a împiedicat de ea şi am intrat direct în groapă. Nu am avut timp să opresc.

Gideon se ridică şi-l bătu repede şi tare pe umăr pe om.

— N-are nimeni nicio vină că bietul cal a pierdut o potcoavă. Hai să vedem dacă e bine…

Cei doi bărbaţi se duseră apoi să examineze piciorul calului şi Winnefred se uită imediat peste umărul lui Gideon şi întrebă:

— E rănit?

— Nu. Cred că doar s-a scrijelit puţin. Am cam avut cu toţii ghinion, nu-i aşa, Samson? Scoate-le hăţurile, te rog, Peter! După aceea făcu un pas în spate şi se uită spre Bess. Ştii să călăreşti?

— Nu, milord.

Se uită apoi spre Peter, care încuviinţă din cap.

— Da, ştiu destul de bine.

— Perfect, atunci. Ia-l pe Odin şi du-o pe Bess înapoi acasă cât de repede poţi.

— Da, domnule.

— Eu şi domnişoara Blythe o să venim la pas cu Samson. Privirea lui Bess se mută imediat de la Peter la Gideon.

— Iertaţi-mă, milord. Dar, fără îndoială, domnişoara

Ilestone va avea de obiectat în privinţa asta. Fără îndoială o să se înnopteze înainte să…

— Domnişoara Ilestone poate să-mi prezinte mie obiecţiile la întoarcere… şi numai după ce va chema un doctor pentru tine.

— Un doctor? Dar e doar o…

— Nu vreau să aud nimic. Gideon încheie discuţia şi se duse să-l ajute pe Peter să deshame caii de la trăsură.

Bess se uită după el, după care îi aruncă lui Winnefred o privire rugătoare. Dar stăpâna ei clătină din cap şi zise:

— Ai fost azvârlită dintr-o trăsură în mişcare, Bess! Aşa că va trebui să suporţi să nu faci nimic câteva zile şi să fii răsfăţată. Bess se aplecă uşor spre ea şi-i şopti:

— Dar un doctor, domnişoară? Chiar nu este necesar. Winnefred tindea să fie de acord cu fata. Dar de vreme ce nu ea trebuia să suporte examinarea doctorului, trebuia să fie de acord cu Gideon.

— Se pare că lordul Gideon crede altceva. Şi am încredere în judecata lui.

Bess rămase tăcută până când fură deshămaţi caii, după care fu aşezată pe spinarea lui Odin, în faţa lui Peter. Mai făcu o ultimă încercare de a-l convinge să se întoarcă toţi patru împreună, însă Gideon o reduse la tăcere eficient, trăgându-i o palmă calului şi trimiţând animalul la galop.

Capitolul 13

Gideon răsuflă uşurat, gândindu-se că Bess va fi bine. Probabil o va mai durea glezna o perioadă, dar cu siguranţă se va vindeca.

În momentul în care o văzuse pe Bess zăcând pe jos, se gândise la ce era mai rău şi, desigur, se considerase responsabil pentru tot. Îi trecuseră prin minte o mie de învinuiri. Că nu ar fi trebuit să accepte să o ducă pe Winnefred la închisoare. Că nu ar fi trebuit să fie de acord

să o ia şi pe Bess. Şi al naibii de sigur că nu ar fi trebuit să o lase pe fată să călătorească sus pe capră.

Ştia că reacţia lui era iraţională. Doar cailor le cădeau tot timpul potcoavele! Şi nu era ceva nemaiîntâlnit ca trăsurile să dea peste gropi sau denivelări. Capra trăsurii era proiectată pentru ca oamenii să poată călători acolo. În plus, nici măcar nu fusese el cel care conducea, pentru numele lui Dumnezeu! Cu toate astea, nu putuse scăpa complet de îndoieli, până când nu examinase chiar el glezna lui Bess.

Winnefred îşi făcu simţită prezenţa.

— Eşti bine, Gideon?

El se chinui să-şi alunge neliniştea şi îi zâmbi.

— Destul de bine.

— Te doare piciorul? E o plimbare prea lungă?

— Mă descurc câţiva kilometri. Ştia că îl va durea piciorul mai târziu, dar şi asta era ceva ce putea fi rezolvat.

— Nu am vrut să insist, doar că mai devreme păreai un pic…

— Pierdut? întrebă el şi rânji.

— Ei bine, da… un pic, răspunse ea şi-i zâmbi. Să te duc acasă?

— Ţi-aş rămâne recunoscător.

Gideon luă un felinar din trăsură, apucă hăţurile lui Samson şi porniră în pas de plimbare.

Plimbările lungi i se păruseră mereu bune pentru a-şi limpezi gândurile. Iar în compania lui Winnefred, drumul spre Murdoch House reuşi să-l bine dispună. Se simţea din ce în ce mai bine, de fiecare dată când o privea, aşa că îşi spuse că era absolut logic să se uite spre ea cât mai des cu putinţă.

Se gândi apoi că Winnefred părea în elementul ei acolo. I se părea ceva normal să o vadă plimbându-se relaxată prin peisajul acela rustic, în timp ce se juca cu panglicile de la bonetă, îşi netezea şuviţele de păr rebele şi lovea distrată o piatră. Dar îl amuza faptul că pantofii şi tivul rochiei i se umpluseră deja de pământ roşiatic. În plus,

îi plăcea să o asculte povestindu-i despre toate plantele şi păsările pe care le recunoştea. Şi continuară astfel până când câmpurile se întunecară şi în jurul lor se aşternu o linişte mormântală.

— De unde ai învăţat toate astea? o întrebă el şi se opri să aprindă felinarul pe care-l luase din trăsură.

— Cele mai multe lucruri le-am învăţat de la Lilly. Şi dintr-o carte pe care am găsit-o în pod, zise şi luă felinarul din mâna lui. S-ar putea să nu avem nevoie de el. Ar trebui să fie lună plină în noaptea asta.

Gideon o cuprinse pe după umeri şi o răsuci uşor, arătându-i linia orizontului. Luna se ridicase deja ca o sferă aurie de foc.

— Şi uite-o acolo!

— Ooh! Este uriaşă, zise Winnefred cu respiraţia întretăiată. Cerul arată de parcă ar răsări din nou soarele. Ia spune-mi… de la Londra se vede luna?

Gideon se uită surprins la ea.

— Desigur.

— Lilly spune că felinarele din Mayfair fac ca stelele să pară mult mai puţin strălucitoare.

— Poate, dar tot se văd, o asigură el. Şi la fel şi luna. Chiar dacă poate nu se vede la fel de bine ca de aici.

— Asta nu mă deranjează. Ridică din umeri şi se întoarse să-şi continue drumul. E mai mult decât evident că regiunile rurale au farmecul lor. Cu toate acestea, sunt destul de curioasă să văd cum se vede cerul noaptea în Hyde Park.

Gideon reflectă câteva clipe.

— Dar realizezi că lucrurile de genul acesta vor trebui să înceteze, când ajungem la Londra, da?

— Te referi la vizitarea închisorilor?

— Ei bine, da. Îl trecu apoi un fior de nelinişte, când şi-o închipui pe Winnefred afundându-se tot mai adânc în cotloanele închisorii Newgate. De fapt, sigur da. Dar mă refeream la plimbările în miez de noapte în compania domnilor.

Ea pufni când auzi asta. Era un sunet mic, care părea în acelaşi timp şi delicat, şi obraznic.

— Nu cred că e mai târziu de opt.

— Da, dar e întuneric. Şi ai fi ruinată, dacă te-ar vedea cineva.

— Şi implicit şi Lilly, prin asociere, rosti ea. Presupun că nu ar avea nicio importanţă că am rămas blocaţi în mijlocul drumului, fără să avem nicio vină.

— Nu.

— Asta nu-i deloc corect! exclamă ea şi sări peste o ridicătură de pe drum. Dar pe de altă parte, dacă e întuneric, cum m-ar putea vedea cineva?

— Cu ajutorul felinarelor, îi aminti el.

— Atunci înseamnă că n-ar fi de fapt întuneric, nu? Ar fi…

Dar se opri din vorbit când ajunseră în vârful unui deal mic, şi Murdoch House apăru în raza lor vizuală. Lumina lunii se reflecta de pe piatra conacului, iar la ferestre pâlpâiau flăcări de lumânări. Întreaga casă părea să strălucească. Winnefred se opri şi lăsă jos felinarul.

— O, Doamne, e minunată! zise cu sufletul la gură. Şi acum e a mea, mulţumită ţie! Se întoarse spre el şi-i zâmbi. Mulţumesc!

Pentru că Winnefred era acolo, iar lumina lunii îi mângâia chipul întors parţial spre el şi pentru că în clipa aceea i se părea că era cea mai frumoasă creatură pe care o văzuse vreodată, Gideon înclină uşor capul şi o sărută.

Şi în timpul care-i luă să se aplece şi să-i atingă buzele, chiar reuşi să se păcălească pe sine că va fi ceva simplu şi rapid. Ceva inofensiv. Însă în momentul în care îi simţi gura sub a lui, sărutul acela deveni cu totul altfel, nu simplu, ci mai degrabă orice altceva, dar nu inofensiv.

Gura ei se mişcă uşor sub a lui. La început cu nevinovăţia unei fete neexperimentate şi apoi cu dorinţa irezistibilă a unei femei nerăbdătoare care tocmai descoperise un nou deliciu. Şi încă unul pe care era hotărâtă să-l devoreze dintr-o singură înghiţitură.

Şi asta avu un efect devastator asupra lui. Scânteia mocnită de dorinţă pe care o simţise cu câteva clipe mai devreme se transformă imediat într-o flacără mistuitoare. Dădu drumul hăţurilor lui Samson şi o cuprinse de ceafă, ca să o poată trage mai aproape de el şi să-şi lipească gura de a ei într-un unghi care îi plăcea mai mult.

Avea şi el dorinţe şi preferinţe.

Îşi dorea să o audă suspinând şi să o simtă predându-i-se.

Îşi trecu degetul mare peste maxilarul ei, până când ajunse pe bărbie, şi o apăsă uşor, până când întredeschise buzele pentru el şi îşi putu strecura limba în peştera caldă a gurii ei. Avea un gust divin – era incredibil de dulce şi imposibil de refuzat.

Şi apoi Winnefred suspină pentru el. Era un sunet uşor şi feminin, care făcea flacăra dorinţei lui să explodeze într-un infern care i se revărsa prin stomac şi îi pârjolea pielea.

Era doar vag conştient de faptul că îi răspunse şi el cu un mormăit gutural şi că apoi îşi puse braţul în jurul taliei ei, lipind-o tare de el. Putea simţi pe piept presiunea moale a sânilor ei, şi pe buze, respiraţia ei caldă şi greoaie. Dar nu era suficient.

Avea nevoie să se simtă complet înconjurat de parfumul ei. Să-i simtă gustul înăuntrul lui.

Cu ochii minţii, se văzu apoi scoţându-i rochia şi culcând-o jos pe pământ. Îşi imagină pielea ei albă strălucind în lumina lunii şi tremurând de nerăbdare şi de dorinţă neputincioasă în aerul rece al nopţii.

Îşi imagina cum ar fi luat-o încetul cu încetul şi cum ar fi făcut-o să aştepte, în timp ce-şi plimba mâinile pofticioase pe toată lungimea trupului ei moale şi frumos… cum ar fi îmbăiat cu limba pielea delicată a sânilor ei şi cum i-ar fi tachinat sfârcurile cu buzele şi cu dinţii. Îşi imagina cum i-ar fi explorat pe îndelete fiecare centimetru mătăsos de carne, până când ar fi privit tremuratul ei transformându-se în zvârcolit de plăcere şi ar fi auzit suspinele ei moi devenind gemete disperate. Şi apoi, după

ce s-ar fi săturat de a-i chinui pe amândoi… când va fi fost pierdută în chinurile pasiunii… ar fi alunecat între picioarele ei şi s-ar fi îngropat adânc în căldura ei umedă.

Îşi putea închipui totul foarte clar.

De fapt, mult, mult prea clar.

*

Winnefred savura sărutul lor, senzaţia delicioasă a braţului lui Gideon petrecut în jurul taliei ei şi a trupului lui tare lipit de al ei. Gura lui se mişca pe a ei, cerând mai mult şi era pierdută în sentimentul necunoscut de a se simţi copleşită şi înfrântă.

Şi apoi, dintr-odată, nu mai era aşa – nici copleşită, nici înfrântă – şi nici sărutată de el. Gideon se smuci şi se îndepărtă de ea. Într-o clipă o săruta, făcând-o să-şi piardă capul, şi în următoarea se aflau la un metru distanţă unul de altul.

Se uită uimită la el. Oare făcuse ceva greşit? Cu siguranţă sărutatul nu era o chestiune chiar atât de complicată. Era ceva minunat şi palpitant care o lăsase fără cuvinte. Dar nu era ceva la care o persoană putea da greş, nu?

Agitată, îşi linse buzele umflate şi-i putu simţi gustul.

— Gideon?

— Îmi cer scuze, zise el răguşit şi cu respiraţia întretăiată. Îmi pare rău.

— Mie nu.

Cuvintele acelea îi ieşiră fără să se gândească, dar nu găsea niciun motiv să vrea să le retragă. În fond, erau complet adevărate.

Gideon scoase un sunet gutural şi chinuit, după care mai făcu un pas în spate.

În clipa aceea nu avea nici cea mai mică idee ce să spună. Şi nu ştia nici ce să înţeleagă din gestul său. Poate că până la urmă *chiar greşise* cu ceva. Poate făcuse o greşeală atât de îngrozitoare, încât nu ştia cum să scape

mai repede de lângă ea.

Şi atunci îi ieşiră pe gură nişte cuvinte pe care îşi dori imediat să le poată retrage:

— N-am mai sărutat niciodată un bărbat.

Nu voise să pară atât de nesigură şi de prostănacă.

Gideon nu îi răspunse imediat. În schimb, lăsă capul în pământ, se sprijini tare în bastonul său şi expiră lung de câteva ori. Şi în cele din urmă, după câteva momente – care lui Winnefred i se părură o eternitate – ridică privirea şi se uită chiorâş la ea, de parcă îi vorbise într-o limbă străină.

— Poftim?

Ea pufni scurt, enervată.

— M-am gândit că ar trebui să ştii asta, înainte să te îndepărtezi aşa mult, încât să dai peste bietul Samson.

— Eu… Gideon se uită atunci spre marginea drumului, unde păştea calul. Nu înţeleg.

— Uită-te la tine! Flutură din mână ca să-i arate cât de departe se afla de ea. Nu ai fi fugit şi nu m-ai fi împins de lângă tine… „Ei bine, la drept vorbind, el se smucise de lângă ea, dar i se părea cam acelaşi lucru”… dacă n-aş fi greşit cu ceva sau…

— Nu, zise el, după care făcu un pas mare şi îmbucurător în faţă. Nu. Nu ai făcut *nimic* greşit. Absolut nimic. Înţelegi?

Asta nu explica de ce se retrăsese atât de repede. Dar fusese atât de ferm în a-i lua apărarea, încât Winnefred se pomeni încuviinţând din cap.

Gideon părea să fie blocat undeva între două stări ciudate: uşurare şi suferinţă.

— Este de neconceput ca un domn să profite astfel de o doamnă. Şi nu am nicio scuză pentru ce-am făcut. Nu pot decât să te asigur că nu se va mai repeta niciodată.

Asta era tot? Păi, şi ce se întâmpla dacă ea îşi dorea să se repete? Dacă îşi dorea… mai mult?

Şi probabil că l-ar fi întrebat asta imediat, dacă vocea lui Lilly nu i-ar fi răsunat în minte.

„Să-i faci orice fel de propunere oricărui bărbat ar fi

neiertat de îndrăzneţ şi implicit incredibil de prostesc”.

I se părea puţin probabil că ar fi fost *incredibil* de prostesc să-i facă o propunere unui bărbat după ce îl sărutase. Cu toate acestea.

Winnefred încă nu înţelegea foarte bine ce presupunea acest anume comportament acceptabil pentru o doamnă, aşa că se abţinu să-i pună acea întrebare. Se gândi că va avea suficient timp ca să exploreze mai departe atracţia neobişnuită pe care o simţea pentru Gideon. Era imposibil ca un loc izolat, precum Murdoch House, să nu le ofere unui domn şi unei doamne ocazia de a petrece câteva clipe împreună, singuri.

— Nu aş vrea ca lucrurile să devină jenante între noi din cauza asta, îi spuse ea. Aşa că încercă să se asigure că nu va fi aşa. Se duse şi luă hăţurile lui Samson, după care i le dădu lui Gideon, zâmbind. Şi nu aş vrea nici ca Lilly să-mi ţină morală că am zăbovit prea mult pe drum. Du-mă acasă!

Capitolul 14

Privind în retrospectivă, Winnefred înţelese că ar fi trebuit să ştie că ceea ce *ar fi trebuit* să ofere o fermă izolată şi ceea ce *oferea de fapt* erau două lucruri foarte diferite. Moşia Murdoch House ar fi trebuit să ofere o recoltă frumoasă de morcovi anul trecut şi ar fi trebuit să îi ofere şi o altă ocazie să-l sărute pe Gideon în zilele care urmară. Însă nu îi îndeplini niciuna din cele două aşteptări.

Gideon lua masa cu ele o dată pe zi – după cum îi promisese –, dar dispărea imediat după aceea. Ori se încuia în camera sa, ori pleca la Enscrum. Iar în puţinele ore pe care le petrecea în compania ei în fiecare zi, se comporta de parcă nu se întâmplase nimic ieşit din comun între ei. Şi, cu siguranţă, nu dădea vreun semn că şi-ar fi dorit să se mai întâmple între ei şi *altceva* ieşit din comun.

Se gândise o dată sau de două ori să bată la uşa lui, folosind vreun pretext, însă nu reuşise niciodată să-şi adune suficient curaj. Una era să sărute un bărbat pe un câmp la lumina lunii, şi cu totul altceva să se imagineze recreând acel moment… fără câmp şi fără lumina lunii.

Îi trecu, desigur, prin minte şi că era posibil ca el să o evite intenţionat. Dar nu găsea niciun motiv pentru care ar fi făcut asta.

Doar el fusese cel care o sărutase pe ea, pentru numele lui Dumnezeu! Şi, fără îndoială, asta trebuia să indice că o plăcea *întrucâtva.*

Sau nu? Lilly încă nu îi împărtăşise cunoştinţele ei despre bărbaţi, şi Winnefred îşi dorea tot mai mult să fi ştiut mai multe despre relaţiile dintre un bărbat şi o femeie, decât ceea ce reuşise să deprindă din împerecheatul lui Giddy. Era complet neştiutoare în ceea ce privea problemele inimii şi era chiar şi mai rău decât atât când venea vorba despre ritualurile de curtare folosite de domnii şi de doamnele din înalta societate. În ultima săptămână, Lilly îi oferise într-adevăr mai multe exemple negative în acest sens, dar cu siguranţă trebuia să fie ceva mai mult decât atât – nişte reguli subtile sau semnale pe care nu putea decât să le presupună.

Se întreba dacă nu cumva îi transmisese inconştient lui Gideon vreun semnal de dezinteres şi îşi făcea griji că poate nu înţelesese vreunul pe care i-l oferise el.

Îi făcea rău chiar şi simplul gând că Gideon o îndepărtase. Cunoştea foarte bine cum era să fie respinsă… dar şi durerea îngrozitoare şi zdrobitoare care venea odată cu asta. Şi chiar şi amintirea acelei suferinţe era suficientă să o facă să se gândească să renunţe la a-l mai urmări pe Gideon. Şi probabil că exact asta ar fi făcut dacă nu ar fi avut trei motive întemeiate să nu renunţe. Primul era că *o sărutase* – şi era dispusă să ia asta ca pe un semn că era măcar puţin interesat de ea. Al doilea, că îi era destul de dificil să se lase păgubaşă în faţa unei provocări.

Şi ultimul – dar poate şi cel mai important – îl dorea.

Iar Winnefred Blythe ştia foarte, foarte bine cum să lupte pentru ceea ce îşi dorea.

De-a lungul timpului, descoperise că lucrul acesta putea fi foarte folositor în numeroase circumstanţe. Inclusiv în dimineaţa în care Lilly veni în salon şi anunţă că vor accepta invitaţia la cină a soţilor Howard.

— E absolut ridicol! exclamă Winnefred şi îi smulse lui Lilly invitaţia din mână. Dar îi deteşti pe soţii Howard!

— Acesta e un mare neadevăr, contracară Lilly. Parohul mi-e simpatic, pe soţia lui o detest.

— Pentru că Clarisse este o snoabă prostănacă şi de-a dreptul…

— O cheamă doamna Howard, Freddie.

— Oh, da! Cu siguranţă *acum* e doamna Howard. Pentru că înainte nu te-ai obosit niciodată să-i spui aşa.

— Păi, înainte nu ne era de absolut niciun folos.

Winnefred aprecia sinceritatea prietenei sale. Cu toate astea, nu reuşea să-i schimbe părerea despre *doamna Howard.*

— Mă îndoiesc sincer că a fost vreodată de folos cuiva… chiar şi o singură dată în viaţa ei.

— Copiii ei cred că te-ar contrazice aici, zise Lilly şi îi smulse înapoi invitaţia. Dar oricum ar fi, vom accepta invitaţia la cină. Ai nevoie de exerciţiu!

— Aşadar, trebuie să mă prefac că-mi face plăcere compania unei persoane pe care n-o suport şi care nici ea nu mă agreează pe mine, numai pentru că acea persoană mi-ar putea fi de folos?

— Da. *Exact!* exclamă Lilly, de parcă Winnefred tocmai răspunsese cu succes la o lecţie foarte dificilă. Oh! Hai că ai început să înţelegi cum merg lucrurile! Bun. Întorcându-ne la ale noastre, cred că ar trebui să porţi rochia verde. Culoarea nu te prinde la fel de bine precum cea a piersicii, dar croiala e…

— Stai! Încă nu am fost de acord să merg.

— Vei merge!

Winnefred nu avea nicio îndoială că aşa va fi şi nu

putea să nu admită că Lilly avea motive întemeiate să insiste. Totuşi, nu intenţiona să spună asta cu voce tare... Cel puţin nu încă.

— O să merg, dar vreau şi eu ceva în schimb.

— Ce anume? o întrebă Lilly, precaută.

— O pauză. Vreau o zi... O zi întreagă fără lecţii sau cine pompoase... O zi doar pentru mine şi pentru tine... şi pentru Gideon, dacă îl vom putea convinge să se alăture distracţiei. Am putea merge în oraş sau poate la un picnic şi să jucăm jocuri pe câmpie, sau... sau orice altceva, de altfel. Orice altceva, în afară de a vorbi despre Londra sau de a exersa pentru Londra, sau de a face planuri pentru vizita la Londra, sau...

— Dar ţi-am dat după-amiaza liberă ca să mergi la închisoare, chiar acum câteva zile.

— Asta nu a fost o pauză, ci o treabă care trebuia rezolvată de mult. Şi oricum, nici tu nu ai fost acolo. Vreau o zi pentru noi amândouă... o zi în care...

— O zi întreagă e prea mult, o întrerupse Lilly. Ne putem lua liber o dimineaţă, dacă vrei.

— Vreau o zi întreagă, contracară ea, încrucişându-şi braţele la piept. Altfel, nu merg!

Lilly strânse din buze, expiră puternic pe nas şi începu să bată din picior. Şi toate erau semne bune.

— Şi dacă voi fi de acord cu asta... zise ea, în cele din urmă... vei participa la cina soţilor Howard, fără să te plângi, şi îţi vei da toată silinţa să fii o invitată plăcută şi manierată?

— Nu e ca şi când aş plănui să mă iau la încăierare cu unul dintre lacheii din salon.

— Vreau să-mi dai cuvântul tău, Winnefred.

— Of, bine, spuse ea. Promit să-mi dau toată silinţa să mă comport ca o doamnă politicoasă.

Lilly se opri din a bate din picior şi începu în schimb să bată cu degetul pe spatele invitaţiei. Iar acesta era un semn şi mai încurajator.

— Foarte bine atunci. Ne-am înţeles.

— Excelent, zise ea şi-şi descrucişă braţele de la piept. Şi când are loc cina asta?

— Diseară.

— Diseară? Şi noi abia acum am primit invitaţia?

— Nu, invitaţia a sosit acum două zile. Doar că am amânat să-ţi spun.

Winnefred nu era tocmai surprinsă de răspunsul prietenei sale, aşa că ridică din umeri şi zise:

— Tot e destul de târziu. Şi se gândi că, fără îndoială, era urmarea faptului că doamnei Howard îi fusese greu să se hotărască dacă merita să primească în casa ei două neisprăvite, de dragul prezenţei fratelui unui marchiz. Probabil speră că ne va însoţi şi Gideon.

— Uite, vezi? zise Lilly şi flutură invitaţia spre ea. E o ocazie perfectă de a o dezamăgi pe doamna Howard şi de a-i dejuca planurile. Ar trebui să fii încântată!

Winnefred îşi spuse că un „Hmm” simplu era cel mai bun răspuns, urmat de o ieşire promptă din încăpere.

În realitate, nu era atât de pornită împotriva ideii de a participa la cina doamnei Howard, cum îi dăduse de înţeles lui Lilly. Reprezenta o modalitate destul de bună de a-şi testa noile cunoştinţe şi maniere. Iar dacă ar fi făcut un pas greşit la serata aceea, ştia că nu vor exista consecinţe grave. Pentru că, dacă doamna Howard ar fi avut într-adevăr vreun soi de influenţă reală în societate, atunci nu ar mai fi avut niciun rost ca Winnefred să se pregătească pentru o călătorie la Londra. Reputaţia ei ar fi fost deja ruinată.

Dar se prefăcuse că e împotriva acelei propuneri, tocmai pentru a câştiga o zi de pauză. Şi cu siguranţă nu exagerase deloc când îşi exprimase reticenţa de a petrece o seară în compania soţilor Howard.

Încă îşi putea aminti destul de clar ziua în care doamna Howard venise pentru prima – şi ultima – dată în vizită la Murdoch House. Sosise acolo cu o groază de întrebări indiscrete, privindu-le de sus şi afişând o aroganţă insuportabilă. Şi în ciuda faptului că avea doar treisprezece

ani la vremea aceea, Winnefred observase că femeia o făcuse pe Lilly să se simtă nefericită şi stingheră. Iar al treilea comentariu referitor la faptul că în casă nu existau obiecte confortabile pe care să se aşeze fusese picătura care umpluse paharul. Aşa că, în momentul când femeia deschisese subiectul slujbelor de duminică, Winnefred profitase imediat de ocazie să o şocheze atât de mult pe doamna Howard, încât s-o facă să plece. Şi mai târziu regretase, desigur, că se comportase aşa – însă nici pe departe la fel de mult cum regretase că o întâlnise vreodată pe doamna Howard.

Câteva ore mai târziu, când trăsura lor se opri în faţa conacului grandios în stil Tudor al familiei Howard, Winnefred nu putu să nu se întrebe cât de mult va regreta că fusese de acord să participe la dineul acela.

O vedea deja pe doamna Howard, stând de cealaltă parte a uşii principale deschise. Purta o rochie de un portocaliu-închis – care nu se potrivea deloc cu părul ei blond pal iar pe cap un fel de pălărie ciudată, cu o pană de păun foarte mare, lipită fix în vârful capului.

— Urăsc păunii, murmură Winnefred.

Gideon ridică dintr-o sprânceană de pe bancheta de vizavi de ea.

— Poftim?

— Nimic.

Arboră o expresie senină, coborî din trăsură şi urcă scările conacului. Urmară apoi prezentările, plecăciunile şi reverenţele corespunzătoare – şi Winnefred se gândi imediat că reuşise să execute o reverenţă foarte elegantă. După cum era de aşteptat, doamna Howard se agită un pic în jurul lui Gideon, dădu dovadă de o politeţe rezonabilă la adresa lui Lilly şi apoi, când i se adresă lui Winnefred, se chinui să afişeze ceva ce semăna cu un zâmbet, dar care ei i se părea mai degrabă o grimasă.

În ciuda faptului că se întâlnise foarte rar cu doamna Howard de-a lungul anilor, Winnefred era aproape sigură că ochii ei deveniseră din ce în ce mai vicleni. „Are ochi de

pasăre”, se gândi ea şi se uită imediat spre pana de păun care i se unduia în vârful capului. „Mda, foarte potrivit!”

— Domnişoară Blythe, zise doamna Howard încordată. Ce mult mă bucur că ne-ai putut onora cu prezenţa.

— Sunt încântată să mă aflu aici, intonă Winnefred, după cum făcuse deja de zeci de ori în trăsură, la insistenţele lui Lilly.

Interveniră apoi cinci secunde lungi de tăcere stânjenitoare şi, fără îndoială, ar fi fost urmate de alte cinci secunde la fel de îngrozitoare, dacă sosirea altor invitaţi nu ar fi salvat-o.

— Foarte bine, Freddie! îi şopti la ureche Lilly, în timp ce traversau foaierul spre salonul principal.

Winnefred abia dacă o auzi şi abia dacă observă mobilierul din foaier şi din salon. Toată atenţia ei era concentrată asupra invitaţilor prezenţi. Erau vreo doisprezece oameni acolo şi pe majoritatea îi recunoştea ca fiind cei mai dragi prieteni ai doamnei Howard. Dar mai erau şi două doamne pe care nu le văzuse niciodată.

Nu se miră deloc că, atunci când se făcură prezentările, cele două străine fură singurele persoane care nu o examinară din cap până-n picioare, ca pe nişte muselină pe care nu aveau nici cea mai mică intenţie să o cumpere.

Făcu reverenţă după reverenţă, până când simţi că îi tremurau picioarele. Şi rosti cuvintele „Sunt încântată de cunoştinţă”, până când i se împletici limba în gură. Iar când se anunţă că va fi servită cina, spuse în sinea ei o rugăciune de mulţumire. Era foarte recunoscătoare că nimeni nu se angajase în vreo conversaţie cu ea până atunci.

Winnefred îi urmă pe ceilalţi invitaţi în sufragerie, sperând foarte mult să fie aşezată lângă Lilly sau Gideon – sau poate chiar între ei, dacă era foarte norocoasă. Însă fu aşezată în mijlocul mesei lungi, între un domn în vârstă, care avea o respiraţie urât mirositoare şi un nume pe care nu şi-l putea aminti şi soacra doamnei Howard – doamna

Cress. O femeie robustă, cu părul cărunt, care folosea un baston ca să se deplaseze şi purta o rochie cu foarte multă dantelă în jurul decolteului – despre care chiar şi Winnefred ştia că era demodată.

Din fericire, domnul acela nu părea foarte vorbăreţ, iar doamna Cress fusese una dintre puţinele persoane care o întâmpinase cu un zâmbet cald şi deschis. Winnefred se gândi în sinea ei că ar fi putut încerca să iniţieze o conversaţie politicoasă cu doamna Cress… deşi adevărul era că ar fi preferat de o mie de ori să tacă pe tot parcursul cinei.

Însă doamna Howard avea alte planuri.

— Domnişoară Blythe, domnişoara Ilestone m-a informat că urmează să pleci la Londra. Aş spune că ţi s-a schimbat complet norocul, draga mea. Cum s-a întâmplat asta?

Douăsprezece perechi de ochi se întoarseră imediat spre ea.

— Eu… Winnefred înghiţi apăsat şi se uită de la Lilly la Gideon. Cum ar fi putut să răspundă la întrebarea aceea, fără a face de ruşine familia lui Gideon, sau să refuze să răspundă, fără a o face pe doamna Howard să se simtă prost şi, poate cel mai important, fără a se face de ruşine pe sine?

Din fericire însă, Gideon nu păru deloc tulburat de întrebare.

— Este o treabă destul de complicată, o informă el pe doamna Howard. Nu am vrea să vă plictisim cu detaliile.

— O, dar trebuie neapărat să ne spui cum ai ajuns dumneata să o cunoşti pe domnişoara Blythe, insistă imediat doamna Howard. Nu aveam nici cea mai mică idee că are prieteni la Londra.

— Nici dumneaei nu a ştiut. Prietenia noastră este destul de nouă.

— O, păi, te rog, spune-ne mai multe.

Gideon încă părea destul de relaxat. Însă Winnefred îşi amintea foarte bine prima zi pe care o petrecuse la

Murdoch House şi neplăcerea lui mai mult decât evidentă de a vorbi despre faptele mamei sale vitrege.

Aşa că vorbi repede, înainte ca Gideon să poată spune ceva:

— Răposatul Lord Engsly a fost foarte generos să-mi lase o moştenire în onoarea prieteniei pe care a avut-o cu tatăl meu. Lordul Gideon...

— Dar abia la moartea sa? interveni atunci doamna Howard. Un cal de dar nu ar trebui niciodată căutat la dinţi, desigur... dar cum se face că a aşteptat atât de mult ca să te vadă aranjată?

— A aflat destul de târziu despre existenţa mea. Tatăl meu a preferat mereu să discute despre sporturi şi cai, decât despre familia sa.

Mai multe persoane îşi dreseră glasul când auziră mărturisirea aceea şi făcură schimb de priviri cu subînţeles.

Doamna Cress părea să fie singura persoană care nu-şi dăduse seama de conversaţiile tăcute pe care le purtau oamenii din jur. Chicoti veselă, şi asta făcu volanele de dantelă de la baza gâtului ei să se clatine.

— Şi strănepoţii mei cei mai mari sunt la fel. Au plecat la Londra acum douăzeci de ani şi de atunci nu am mai ştiut nimic de ei, în afară de scrisorile pe care mi le trimit de Crăciun... dar chiar şi în acele trei pagini nu vorbesc despre nimic altceva decât despre caii lor şi cluburile la care sunt membri. Sunt nişte băieţi încântători, dar jur că, dacă legea le-ar permite-o, m-ar da la schimb imediat pentru o pereche de cai frumoşi şi apartenenţa la Clubul White’s. Chicoti din nou, după care ridică paharul într-un toast ironic la adresa lui Gideon. Voi, domnii, sunteţi nişte creaturi absolut îngrozitoare. Nu ar trebui să avem nimic de-a face cu voi.

— Adevărat, aprobă Gideon. Dar atunci ar trebui să dansaţi între voi şi să vă scrieţi singure poezii.

Afirmaţia lui stârni hohote de râs în rândul invitaţilor şi, la scurt timp după aceea, conversaţia se transformă într-o înşiruire amuzantă a motivelor pentru care doamnele

continuau să stea în compania domnilor, în ciuda oricărei judecăţi sănătoase. Lui Winnefred i se părea o prostie că niciunul dintre ei nu menţiona beneficul evident al perpetuării speciei umane, dar se hotărî repede că era mai bine să păstreze pentru ea părerea aceea.

Restul cinei decurse fără niciun incident. Singura ciudăţenie pe care o observă Winnefred în următoarele trei ore era faptul că doamna Cress avea tendinţa de a se uita spre ea la fiecare două îmbucături de mâncare luate. Cu toate astea, nu o surprinse deloc faptul că femeia căută să o tragă deoparte, după cină, când doamnele se retraseră în salon.

Doamna Cress se aşeză grijulie pe o canapea mică de lângă foc.

— O, te rog, ţine-mi companie un pic, domnişoară Blythe. Îmi doream de foarte mult timp să am ocazia să te cunosc.

— Da… Winnefred luă loc lângă ea şi-şi netezi fustele, încercând să se gândească la un răspuns potrivit. Sunt încântată să ne cunoaştem în sfârşit.

— Nu vin prea des în vizită la fiul meu şi la soţia lui, zise doamna Cress şi se bătu uşor pe piciorul drept. O călătorie de treizeci de kilometri poate fi destul de dificilă pentru mine. Înţelegi dumneata. În Scoţia este mare nevoie de mai multe hanuri.

Winnefred nu avea nici cea mai mică idee ce să-i răspundă. Dar, din fericire, doamna Cress nu părea să aştepte vreun răspuns.

— Dar doamna Scarrow mi-a trimis o scrisoare în care mi-a spus că doamna Howard i-a scris că exista posibilitatea să te invite şi pe dumneata la petrecerea din seara asta şi nu am putut rezista tentaţiei de a te cunoaşte în sfârşit.

Winnefred se gândi atunci că nu era de mirare că primiseră atât de târziu invitaţia. Fusese nevoie de aprobarea întregului „comitet”.

— Sper că nu aţi avut o călătorie prea îngrozitoare.

— Nu sunt destule hanuri pe drum, repetă ea. Dar am avut parte de vreme minunată.

— Înţeleg.

Apoi doamna Cress înclină uşor capul şi-i şopti:

— Dumneata ce părere ai despre nora mea?

„O, Doamne!”

— Păi… Doamna Howard a fost foarte amabilă în seara asta.

— Hmm, zise femeia, după care îşi îndreptă spatele şi se uită spre doamna Howard, care se afla în celălalt colţ al încăperii. Nu-mi place deloc culoarea rochiei ei.

— Ăăăă…

— Zvonurile spun că voi două nu aţi avut parte de o primă întâlnire tocmai plăcută.

— Eu… „Oh, la naiba!”, se gândi ea. Eu aveam doar treisprezece ani la vremea aceea.

— O, nu îţi diminua meritele băgând la înaintare vârsta, fetiţo. Am auzit că ai înjurat-o.

— Ei bine, nu am *înjurat-o* propriu-zis.

— Păcat. Nora mea este o femeie prostănacă şi adesea răutăcioasă. Cred că i-ar prinde bine să o mai pună cineva la punct din când în când. Se uită apoi din nou spre doamna Howard şi oftă. Însă sentimentele ei pentru fiul meu sunt sincere. Şi presupun că o mamă nu poate cere mai mult de-atât.

Winnefred se gândi atunci că o mamă care-şi iubea fiul nu putea, într-adevăr, cere mai mult de-atât. Şi în clipa aceea descoperi că îi plăcea destul de mult de doamna Cress.

— Totuşi, friptura de prepeliţă a fost destul de uscată în seara asta, adăugă doamna Cress.

Winnefred simţi că îi zvâcnesc buzele şi se abţinu cu greu să nu zâmbească.

— Trebuie să mărturisesc că eu, una, nu am observat.

— E, nu-i nimic. Friptura de vită a compensat din plin acest neajuns. Ai cunoscut-o pe domnişoara Malone?

Winnefred se uită atunci spre o tânără doamnă cu

părul blond-deschis, a cărei rochie avea mult prea multe panglici pentru gustul ei. Însă adevărul era că fusese singura persoană care o întâmpinase cu căldură.

— Ni s-a făcut cunoştinţă. Pare destul de prietenoasă.

— Abia s-a întors acasă de la şcoală. Este o copilă destul de ridicolă, dar în acelaşi timp este atât de bine dispusă mereu, încât nu poate să nu-ţi facă plăcere compania ei. Mama ei cântă foarte frumos la flaut, însă talentele ei muzicale nu întrec măiestria artistică a domnului Bate. Iar fiul ei este destul de chipeş, chiar dacă are o bărbie prea mare pentru faţa lui…

Winnefred se făcu comodă, şi doamna Cress începu un monolog destul de lung despre diferiţi locuitori din Enscrum şi din zonele învecinate.

Se gândi că femeia ştia extrem de multe lucruri despre toţi cei prezenţi în încăpere, pentru o persoană care venea foarte rar în vizită acolo. Şi îi împărtăşea toate acele informaţii cu pauze, sărind de la una la alta, motiv pentru care îi era greu să o urmărească. Cu toate astea, lui Winnefred îi făcea plăcere compania ei şi acel schimb de replici, care nu prea putea fi numit o conversaţie în toată regula. Dar, pe de altă parte, va avea suficient timp mai târziu să se lămurească dacă doamna Ward era cea care avea o colecţie impresionantă de vaze sau domnul Gettle, cel care ciupea de fund servitoarele.

Cugetă apoi că poate aceea era modalitatea de a asigura succesul unei conversaţii şi la Londra. Ar fi putut găsi o persoană prietenoasă şi vorbăreaţă şi ar fi putut petrece tot restul serii lăsând persoana în cauză să-i povestească tot ce voia.

Observă o mişcare din colţul ochiului, aşa că se întoarse şi-l văzu pe Gideon îndreptându-se spre ele. Arăta deosebit de chipeş în seara aceea. Era mereu chipeş, desigur, dar până atunci nu avusese ocazia de a-l vedea într-o încăpere înconjurat de alţi bărbaţi. Şi se descurca destul de bine, în comparaţie cu ceilalţi. Îşi dădea seama şi ea că era o prostioară, dar tot simţea un pic de mândrie să

ştie că era cel mai chipeş domn din încăpere.

Gideon făcu o plecăciune când ajunse lângă ele.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, doamnă Cress, dar aş putea vorbi o clipă între patru ochi cu domnişoara Blythe?

Doamna Cress încuviinţă din cap, iar Gideon îi oferi lui Winnefred braţul şi o conduse pe una dintre uşile de sticlă care duceau spre terasă. Lumina se revărsa din salon şi erau mai multe torţe aprinse prin grădină, dar chiar şi aşa, terasa era destul de slab luminată, faţă de încăpere.

— E îngăduit să ies aici cu tine? întrebă ea.

— Da, câtă vreme ne pot vedea toţi cei prezenţi în salon, îi răspunse el încet.

Dar când se întoarse să se uite la profilul său, Winnefred înţelese din expresia serioasă de pe chipul său că nu o căutase ca să se angajeze într-o conversaţie de complezenţă.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă.

El se întoarse spre ea, lăsându-i braţul să alunece de pe al lui.

— Ai minţit ca să salvezi onoarea tatălui meu. De ce?

Îi luă o clipă să se dumirească despre ce vorbea.

— A, te referi la cină, nu? Dar nu am făcut asta. Ridică din umeri şi se sprijini de balustrada de piatră. Am minţit ca să te salvez pe tine de o neplăcere. Din partea mea, tatăl tău n-are decât să se ducă naibii.

Gideon zâmbi când auzi asta.

— Îţi mulţumesc că te-ai gândit la mine, Winnefred, dar nu era nevoie de minciuna aceasta.

— Dar nu era nevoie nici de adevăr.

— Nu te-ai gândit că poate îi faci o nedreptate tatălui tău prin asta? insistă el. L-ai făcut să pară un om destul de crud, căruia nu i-a păsat suficient de fiica lui încât să se asigure că va fi bine îngrijită.

— Am auzit povestea despre cum a murit, îl informă ea. Şi despre cum a ajuns lordul Engsly să fie tutorele meu.

— Totuşi, spre tine s-a îndreptat ultimul său gând înainte să moară.

Winnefred avea nevoie să-şi pună în ordine gândurile şi sentimentele, aşa că se întoarse şi porni încet spre celălalt capăt al terasei, iar el o urmă.

— Ar fi o minciună să spun că asta nu înseamnă nimic pentru mine, zise ea, când ajunse în capăt. Dar ar fi o minciună şi să zic că o clipă de gândire compensează pentru o viaţă întreagă în care m-a neglijat. Un om bun… un *tată* bun are grijă de bunăstarea copiilor lui. Nu îi pasează în ultima clipă de viaţă domnului care se află cel mai aproape de el. Se opri şi-i întâlni privirea. Poate că l-am făcut pe tatăl tău să pară mai bun decât a fost de fapt… dar te asigur că pe tatăl meu nu l-am făcut să pară mai rău decât a meritat.

Gideon încuviinţă din cap aprobator.

— Atunci vreau să-ţi mulţumesc încă o dată că m-ai cruţat să dau în vileag toate păcatele mamei mele vitrege şi intenţionez să o las aşa.

Winnefred ar fi vrut să mai spună ceva, dar îi atrase atenţia faptul că scurta lor plimbare îi adusese în dreptul zidului de aproape doi metri care separa uşile de sticlă ale salonului. În clipa aceea nu-i mai putea vedea nimeni dinăuntru. Primul ei instinct fu acela de a se grăbi înapoi în faţa ferestrelor, dar aruncă o ocheadă scurtă spre Gideon, şi acel impuls se mistui de parcă nu ar fi existat niciodată.

Arăta foarte chipeş în ţinuta sa de seară. Era vrăjită de felul cum adierea uşoară se juca prin părul său întunecat şi de felul cum lumina torţelor dansa pe trăsăturile lui minunate.

Şi atunci şi acolo… pentru prima dată de la plimbarea lor în lumina lunii spre Murdoch House, avea în sfârşit ocazia să…

Ochii ei se mutară imediat spre gura lui şi făcu un pas mic înainte.

Dar el făcu un pas mare în spate. Şi apoi încă unul, până când ajunse din nou în dreptul uşilor de sticlă.

— Ai văzut pălăria doamnei Howard? o întrebă el.

Ea clipi nedumerită. O uimea retragerea lui şi

schimbarea bruscă a subiectului. Oare înţelesese la ce se gândise? Oare se dăduse mai în spate pentru că realizase ce voia să facă şi nu îi plăcea deloc ideea? Îi cercetă chipul cu atenţie. Dar nu găsi acolo nimic altceva în afară de o curiozitate sinceră.

— Pălăria? repetă ea. Nu o surprindea deloc faptul că suna la fel de uimită cum era.

— Cu pana aceea care-i atârnă din vârful capului? De ce poartă femeile pălării cu o singură pană în vârf?

În momentul acela îşi dorea foarte mult să ridice mâna şi să se ciupească singură de nas.

— Nu ştiu, fu tot ce putu… De fapt, fu *singurul* răspuns pe care i-l putu oferi.

— Seamănă cu nişte semne de exclamare deformate.

Nu voia să-l întrebe. *În niciun caz* nu avea de gând să-l întrebe.

— Femeile sau pălăriile? întrebă ea.

Pentru că ce altceva ar fi putut face? Să fie de faţă la una dintre digresiunile lui Gideon era ca şi când ar fi fost blocată într-o mlaştină. Dacă se lupta, nu făcea altceva decât să înrăutăţească lucrurile.

— Şi una, şi alta, hotărî el după un moment de gândire. Dar este şi mai rău atunci când una dintre ele poartă pălăria pe cap.

— De ce?

— Pentru că asta le transformă în semne de exclamare deformate *cu picioare.* După aceea zâmbi şi tăcu o clipă, de parcă ar fi aşteptat ca imaginea aceea să prindă contur în mintea ei. Treaba asta nu ţi se pare problematică?

— Întreaga conversaţie mi se pare aşa.

— Da, este o adevărată enigmă, aprobă el, după care îi făcu cu ochiul şi îi oferi braţul. Să intrăm să vedem ce are de spus despre asta doamna Howard?

„Nu ai prefera să te retragi în întuneric cu mine?”

O, Doamne! Îşi dorea enorm să fi avut curajul să-l întrebe *asta.*

În schimb, făcu un pas în faţă şi îl luă de braţ. Şi

tocmai pentru că se gândea la sărutul ratat şi la ameninţarea – amuzantă, dar inofensivă – de a insulta pălăria doamnei Howard, Winnefred nu observă că zâmbetul de pe chipul lui Gideon dispăru în clipa în care se întoarseră spre salon. Şi nu auzi nici măcar oftatul lui de uşurare prelung.

*

Trei ore mai târziu, Winnefred intră în camera ei de la Murdoch House, îşi aruncă săculeţul lângă un scaun şi se aruncă imediat pe spate în pat.

Era epuizată. Deşi câteva ore nu făcuse altceva decât să stea – în picioare sau aşezată să vorbească şi să mănânce, se simţea sleită de puteri până-n măduva oaselor. Era ridicol! Şi dacă ar mai fi avut chiar şi un pic de energie, probabil şi-ar fi făcut griji în privinţa asta. Oare avea să se simtă la fel după fiecare petrecere? Şi cu cât mai rău avea să fie după un bal în toată regula? Nu va rezista nici măcar o săptămână la Londra.

Şi nu va mai rezista o săptămână nici în Scoţia, dacă o petrecea întrebându-se şi îngrijorându-se de ce o sărutase o dată Gideon, iar apoi se retrăsese de lângă ea de două ori.

Matematica nu i se păruse niciodată mai dezamăgitoare de atât.

Ce naiba făcea greşit?

Sau poate că de fapt problema era ea însăşi. Poate că tatăl ei şi familia Engsly avuseseră într-adevăr motive întemeiate să o respingă în trecut. Poate că fetele nesofisticate pur şi simplu nu erau pe gustul lui Gideon – sau al celorlalţi oameni, de altfel. Poate că pur şi simplu nu era o persoană plăcută. Poate că nu merita deranjul…

Se încruntă când îşi dădu seama încotro se îndreptau gândurile ei. Acelea erau temeri vechi, iar reacţia ei la ele se dovedea la fel de familiară. Aşa că le alungă fără milă şi refuză să se mai gândească chiar şi o clipă în plus la

lucrurile acelea. Nu va obţine nimic plângându-şi de milă sau chinuindu-se singură.

Prin urmare, se uită în tavan şi aproape că se convinsese pe jumătate că era în regulă să adoarmă îmbrăcată, când uşa se deschise brusc şi Lilly se năpusti în cameră. Părea la fel de fericită ca în ziua în care Gideon trimisese un mesager să le aducă biletul şi prăjiturile la Murdoch House. Şi de două ori mai plină de energie. Se opri când ajunse în mijlocul camerei şi execută un mic dans scoţian.

— Oh, ai fost genială în seara asta, Freddie! Absolut genială!

Cumva, Winnefred găsi puterea de a se ridica în capul oaselor şi de a se sprijini de unul din stâlpii patului.

— Serios?

— Tu nu ţi-ai dat seama?

— De obicei îmi dau seama că sunt genială în toate, dar… se opri şi căscă, în timp ce Lilly râdea. Dar nu pot să zic că în seara asta mi s-a părut că aş fi fost genială.

— Comportamentul tău a fost cu zece clase peste cel al doamnei Howard, zise Lilly încântată.

— O, glumeşti!

— Nu, nu glumesc! Când am ajuns, doamna Howard m-a salutat mai întâi pe mine şi *abia apoi* pe tine. Şi aşa ceva nu se cade.

— Zici? întrebă ea gânditoare. Da, dar tu eşti mai mare decât mine.

— Poate, dar eu sunt doar însoţitoarea pupilei marchizului de Engsly, aşa că am un rang inferior.

— Asta e absurd! exclamă ea şi se îndreptă în pat. Nu eşti inferioară…

— Nu în ochii tăi, zise Lilly, apoi se opri şi-i făcu cu ochiul. Şi, cu siguranţă, nici în ai mei. Dar în ochii societăţii, tu eşti cea cu rangul mai înalt dintre noi două. Doamna Howard ar fi trebuit să te salute mai întâi pe tine.

— Aha. Winnefred se relaxă şi întoarse informaţia pe toate părţile în mintea sa. Asta înseamnă că la următoarea

întâlnire pot să trec pe lângă ea şi să mă prefac că nu o cunosc?

— *Nu.*

— Păcat!

Lilly se aşează pe pat lângă Winnefred şi-i cercetă chipul.

— Pari epuizată.

— Chiar sunt, dar nu ştiu de ce.

— Din cauza emoţiilor.

— Aşa m-am gândit şi eu. Dar cumva i se părea mai uşor de crezut când i-o spunea Lilly. O să fie mereu aşa?

— Nu. Pe chipul lui Lilly apăru o expresie îngrijorată, amestecată cu compătimire, şi se întinse şi-i dădu cu blândeţe după ureche o şuviţă de păr. O să fie mult, *mult* mai rău.

— Oh! Numai tu eşti de vină, *ştrengăriţo!* exclamă Winnefred şi o împunse în joacă în braţ pe prietena ei, care izbucni în râs. Se gândi apoi că era minunat să o vadă pe Lilly atât de lipsită de griji şi prostindu-se cu ea. Ce fel de guvernantă mai eşti şi tu? Lilly oftă zgomotos şi îşi şterse ochii.

— Adevărul e că nu ai avut niciodată nevoie ca eu să fiu guvernanta ta.

— Ba am avut nevoie din plin în aceste ultime două săptămâni, contracară ea.

— Asta aşa e. Lilly se aplecă şi o sărută pe obraz. Ei bine, ar trebui să te odihneşti acum. Noapte bună, Freddie.

— Noapte bună. Îşi privi prietena ridicându-se în picioare şi aproape ţopăind veselă spre uşă. Lilly?

— Daa?

— O să am nevoie mereu să fii sora şi prietena mea.

Zâmbetul lui Lilly se îndulci imediat şi ochii începură să-i strălucească.

— Mulţumesc, Freddie. Şi eu o să am mereu nevoie de tine!

Capitolul 15

Gideon nu-şi putea da seama nici în ruptul capului cum fusese convins să li se alăture lui Winnefred şi lui Lilly în călătoria la Enscrum. Lilly îl încolţise în salon înainte de micul dejun – cel puţin asta îi era foarte clar. Aruncase cuvinte precum Londra, cumpărături, lucruri necesare şi sfaturi ajutătoare şi apoi se pomenise plimbându-se cu Winnefred prin piaţa modestă a oraşului, cărând stingher sub braţul său liber câteva pachete.

Ar fi trebuit să fie supărat. Sau măcar resemnat că fusese scos cu forţa din izolarea sa autoimpusă. Dar îi era imposibil să rămână prost dispus în faţa entuziasmului lui Winnefred. Nici ei nu părea să-i placă în mod special mersul la cumpărături. Dar era mai mult decât evident că era absolut încântată să se plimbe prin oraş, să se uite în vitrinele prăvăliilor şi să vorbească despre planurile de viitor pe care le avea pentru Murdoch House.

Şi nici măcar vremea cenuşie şi mohorâtă nu părea să-i poată diminua buna dispoziţie. Cerul era acoperit de nori, aerul, rece şi încărcat, şi ceaţa joasă îi umezea părul şi genele. Observă că părul ei începuse să se onduleze la vârfuri din cauza umidităţii şi dintr-odată se simţi foarte recunoscător că era împovărat cu pachete şi cu un baston. Pentru că în momentul acela nu îşi dorea nimic mai mult decât să întindă mâna şi să pipăie cu degetele şuviţele umede şi să se aplece să guste prospeţimea de pe obrajii ei.

Probabil mirosea a levănţică înrourată. Probabil pielea ei s-ar fi simţit că satinul sub buzele lui.

Îşi desprinse cu greu privirea de la ea şi se obligă să se gândească la altceva. La *orice* altceva.

— Noi… Ăăă… cred că ar fi trebuit să luăm cu noi un lacheu.

Lângă el, Winnefred mută în cealaltă mână o cutiuţă cu tot felul de panglici de păr.

— Păi, şi atunci cine s-ar mai fi dus cu Lilly la librărie?

— Celălalt lacheu.

— Dar el îi ţine companie lui Peter.

Gideon zâmbi când auzi afirmaţia ei ridicolă.

— Peter nu are nevoie să-i ţină cineva companie.

— Dacă vrei să car eu mai multe…

— Nu. Mulţumesc. La urma urmei, el fusese cel care insistase să care majoritatea pachetelor. Dar să ştii că va trebui să te obişnuieşti să ai servitori care te urmează pretutindeni.

— Nu cred că mă pot obişnui vreodată cu asta. Aruncă apoi o ocheadă rapidă în urmă. Bess venea în spatele lor, cărând şi mai multe pachete. Aşa că îşi coborî vocea într-o şoaptă şi zise: Nu mi s-ar mai părea la fel de ciudat, dacă nu ne-ar urmări literalmente. Mă simt de parcă o desconsiderăm intenţionat.

— Păi, aşa se face.

— Ei bine, mie nu-mi place treaba asta… şi, în plus, îi simt privirea în ceafă.

— Cred că Bess are alte lucruri mai interesante la care să se uite, decât la ceafa ta… oricât de minunată ar fi. Îi făcu apoi un semn din bărbie spre trăsură, unde se afla Peter. Omul părea să se holbeze şi el la rândul lui la Bess. Între cei doi părea să se înfiripe o idilă. Am putea dispărea pe una dintre străduţele astea şi să ajungem în partea cealaltă a oraşului, înainte să observe Bess.

Ochii lui Winnefred se luminară de veselie.

— Serios?

— Dar nu, nu vom încerca asta.

— Păcat. Ar fi… Dar se opri imediat din vorbit, pentru că îi atrase atenţia ceva din vitrina magazinului domnului McKeen.

Puţine lucruri din vitrinele din Enscrum reuşiseră să-i smulgă mai mult decât o privire fugară, aşa că Gideon fu foarte surprins când se opri să se uite la un lănţişor de aur cu pandantiv.

*

În ciuda insistenţelor ei din ziua în care se cunoscuseră, Winnefred ştia foarte bine că nu fusese niciodată un înger. Făcuse şi ea destul de multe lucruri de care nu era mândră, dar numai două dintre acestea fuseseră cu adevărat îngrozitoare încât să o facă să se simtă ruşinată de-a binelea.

Prima ei abatere se întâmplase la vârsta de cincisprezece ani, când, înfometată şi ispitită dincolo de orice limită, furase o chiflă dulce din magazinul doamnei McAlister, în timp ce Lilly se tocmise să obţină un preţ mai bun pentru o franzelă veche de o zi. Iar în noaptea respectivă devorase deliciul furat din patru înghiţituri mari şi lacome. Şi nefiind obişnuită cu dulceaţa, i se făcuse rău şi aproape că dăduse la boboci. Cu toate astea, vinovăţia o duruse mai tare decât stomacul, aşa că jurase că nu va mai fura nimic niciodată, dar absolut niciodată în viaţa ei – mai cu seamă că era doar o adolescentă la vremea aceea.

Dar acolo, în vitrina principală a magazinului domnului McKeen, se afla un lănţişor cu pandantiv, care o batjocorea pentru minciuna ei.

Ea şi Lilly îl găsiseră sub un pat în timpul primei lor luni petrecute la Murdoch House. Desigur, la momentul acela, Winnefred nu se gândise deloc că era un act de hoţie, aşa că îl luase şi-l ascunsese în sertarul unui cufăr, unde rămăsese uitat. Cel puţin până iarna trecută, când îl şterpelise, îl vându-se şi folosise banii ca să plătească un doctor pentru Lilly.

— Îţi place?

Vocea lui Gideon răsună neobişnuit de tare în urechea ei. Şi aproape că sări ca arsă.

— Ce?

— Medalionul, zise el şi-i făcu semn cu bastonul spre vitrină. Te întrebam dacă îţi place.

Îi stătea pe limbă să spună nu – de fapt, era cel mai urât gablonz pe care-l văzuse vreodată. Dar o voce mică

din mintea ei – una care observase că pe zi ce trecea începea să sune tot mai mult ca a lui Lilly – o dojenea pentru minciună. Se uită repede în stânga şi-n dreapta ca să se asigure că nu auzea nimeni, după care… spre şocul şi groaza ei absolută, mărturisi totul într-o bâlbă grăbită.

— E al tău. E medalionul tău. Sau al fratelui tău, nu ştiu exact. L-am luat de la Murdoch House. Iarna trecută, când Lilly a fost foarte bolnavă şi mi-ai trimis scrisoarea aceea îngrozitoare. Doar că nu ai scris-o tu, nu-i aşa? Însă de unde era să ştiu eu asta? Îmi pare rău. N-ar fi trebuit s-o fac. Se gândi apoi că o doamnă n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. De fapt, o femeie cumsecade… sau inteligentă. Dar nu ştiam ce altceva să fac. Am încercat s-o vând pe Claire… chiar am încercat… dar n-a vrut-o nimeni, aşa că am…

— Winnefred, opreşte-te! Încerci să-mi spui că ai amanetat medalionul acela?

Ea înghiţi apăsat, vrând să îndepărteze nodul îngrozitor, care i se pusese în gât.

— Da.

— Şi mai exact de ce îţi ceri scuze…?

— Ei bine, pentru că l-am furat. I se păru că era ceva destul de evident.

— Dar nu l-ai furat. Aveai permisiunea mea de a vinde orice vrei din conac. Doar că nu ştiai asta atunci. Gideon afişă un zâmbet dezarmant şi făcu tot posibilul să o liniştească. Şi nici eu nu am ştiut, dacă tot veni vorba, dar nu mai contează acum şi…

— Ba sigur că contează. Nu era al meu să-l vând.

El o privi gânditor.

— Eşti o persoană corectă, nu-i aşa?

— Influenţa lui Lilly e de vină, bâigui ea.

— Ba nu. Sau cel puţin, nu în totalitate. Ce zici de asta… ce îţi place cel mai mult din tot ce ţi-ai cumpărat azi?

— Ce-mi place…? O, da, desigur. Avea să renunţe la ceva al ei, ca răscumpărare pentru medalion. El plătise pentru tot ce târguiseră, desigur, dar în cazul acela, intenţia conta cel mai mult. Speră în sinea ei că intenţia avea să fie

suficientă şi se uită spre o cutie, în care se afla o pereche nouă de botine. Păi, cred că…

— Nu mă refeream la încălţări, o întrerupse el nerăbdător. Dă-mi panglicile! Păreai foarte entuziasmată în legătură cu ele.

— Dar sunt pentru Lilly.

— De ce cumperi panglici pentru Lilly?

— Pentru că i-au plăcut întotdeauna, răspunse ea şi se gândi, încă o dată, că era ceva destul de evident. De ce altceva?

— Bine, lasă. Spune-mi atunci… am cumpărat ceva astăzi care să nu fie absolut necesar sau un cadou pentru altcineva?

Winnefred se uită încurcată la cutii.

— Ar fi cămaşa de noapte. Nu am nevoie de două. De fapt, n-am nevoie de niciuna, acum că am camera mea.

Gideon nu-i răspunse imediat. În schimb, rămase holbându-se la ea. Winnefred nu ar fi crezut niciodată că nişte ochi negri puteau deveni şi mai negri, însă ai lui se întunecaseră şi mai mult. Coborâse uşor pleoapele şi privirea lui aluneca în jos… şi tot mai jos pe trupul ei…

Focul din privirea lui o încânta, o stânjenea şi o tulbura în egală măsură. Deveni dintr-odată extrem de conştientă de corpul ei – de parcă reuşise cumva să o dezbrace din priviri – şi chiar dacă îi plăcea să ştie că pe Gideon îl intriga imaginea ei fără haine, sentimentul de a fi realmente dezbrăcată în faţa lui o făcea să nu se simtă deloc în largul ei.

Mai mult decât atât, nu-şi putea da seama dacă o vedea pe ea în mod special sau doar o simplă siluetă feminină. Lilly îi spusese cândva că majoritatea bărbaţilor erau nişte libertini în adâncul sufletului. Iar ea cunoştea prea puţine lucruri despre bărbaţi, ca să ştie dacă avea dreptate sau nu.

Ar fi vrut să-l întrebe dacă se aştepta din partea ei să stea nemişcată şi tăcută în faţa fiecărui domn din Londra care dorea să şi-o închipuie fără cămaşa de noapte. Dar îi

era un pic frică de răspuns.

— Gideon, zise ea ferm. Îşi ridică imediat capul.

— Păstrează cămaşa de noapte, zise el cu voce încordată. Boneta. O să iau boneta.

Ea îi întinse atunci una dintre cutiile pe care le ţinea.

— Dar nici măcar nu-mi place boneta.

— Nici eu n-am mai văzut medalionul acela până astăzi. Aşa că suntem chit.

— Dar…

— Suntem chit, Winnefred.

Capitolul 16

Ultimele zile de dinaintea plecării la Londra se derulară ca un vârtej de lecţii şi pregătiri finale. Timpul părea să treacă mult prea repede pentru Winnefred. În ciuda faptului că încrederea ei în sine sporise considerabil după petrecerea doamnei Howard, ştia foarte bine că încă mai avea multe de învăţat. În plus, rămâneau şi multe lucruri pe care îşi mai dorea să le facă – cum era să petreacă mai mult timp cu Gideon, bunăoară. Dar în ciuda tuturor eforturilor ei, nu reuşea să găsească o altă ocazie să-l prindă singur. Era prezent la fiecare mic dejun, desigur – dar la fel ca în zilele de dinaintea seratei, dispărea imediat după aceea.

Prin urmare, profita cât de mult putea de acele puţine momente petrecute în compania lui. Orice potenţială conversaţie despre ce aveau în comun ieşea din discuţie, de vreme ce totul se învârtea în jurul plecării la Londra. Cu toate astea, Winnefred descoperea că îi plăceau chiar şi cele mai simple lucruri – cum era să-l privească mâncând, râzând şi vorbind cu Lilly.

Şi descoperea mereu mici detalii pe care nu le observase până atunci. Avea o cicatrice mică în formă de

semilună pe partea inferioară a maxilarului. Ochii lui erau mai deschişi la culoare sub soarele matinal, decât erau în lumina lumânărilor sau în mijlocul zilei. Pe partea stângă avea o şuviţă de păr care avea tendinţa să se onduleze la vârf. Iar atunci când stătea aşezat, avea tendinţa să-şi strângă şi să-şi desfacă pumnul. Se întreba dacă era o încercare de a-şi relaxa muşchii obosiţi de la folosirea bastonului.

De fapt, era curioasă în legătură cu foarte multe la el – de zilele petrecute pe mare când era căpitan, despre coşmarul din care-l trezise… şi dacă era sau nu măcar pe jumătate la fel de fascinat de ea, cum era ea de el.

Ţinând cont de înclinaţia sa de a se izola, era uşor de crezut că nu era interesat de ea – chiar dacă o sărutase. Dar faptul că începuse să îl studieze cu atenţie o făcuse să remarce fiecare moment în care îi arunca o ocheadă în timp ce o asculta pe Lilly vorbind. Şi îşi dădu seama că făcea asta destul de des. Aşa că, din când în când, renunţa la a se preface preocupată de mâncarea ei şi lăsa să li se întâlnească privirile peste masă.

Se uita la ea un pic altfel de fiecare dată. Uneori îi arunca un zâmbet prietenos, care îi încălzea inima. Alteori îl surprindea privind-o pe sub pleoape grele şi asta îi făcea toţi nervii să se încordeze la maximum. Şi din când în când observa o umbră pe chipul lui. Se gândea că poate era un fel de dor sau de amărăciune, însă dispărea atât de repede, că nu-şi putea da niciodată seama ce era cu adevărat.

La drept vorbind, era posibil să se uite atât de des în direcţia ei, din cauză că se întreba de ce naiba se tot holba la el. Dar îi plăcea să creadă că era ceva mai mult. Şi chiar dacă privirile nu li se întâlneau niciodată mai mult de o secundă sau două, în acele scurte momente, aproape că ar fi crezut că erau singurii doi oameni din încăpere.

Aproape. Pentru că îi era greu să ignore prezenţa lui Lilly pentru prea mult timp.

— Am făcut o listă cu lucrurile pe care trebuie să le facem în timpul vizitei noastre, spunea ea, din celălalt

capăt al mesei. Să ştii că nu le-am aşezat în ordinea importanţei, dar le-am categorisit în funcţie de loc şi de alte câteva variabile.

Winnefred se uită în jos la mâncarea ei, încercând să-şi ascundă zâmbetul. Aceea era ultima zi pe care o petreceau în Scoţia, şi începea să creadă că poate nu era un lucru atât de rău. La urma urmei, odată ce vor fi ajuns *în* Londra, Lilly ar fi putut să mai vorbească şi despre altceva decât despre *plecarea* la Londra. Şi asta ar fi fost într-adevăr o schimbare bine-venită.

— Primul lucru pe care aş dori să-l încerc sunt îngheţatele, zise Lilly şi luă în furculiţă o bucăţică de omletă. Mă rog, poate nu primul lucru, dar, cu siguranţă, aş vrea să fie printre primele.

— Ai mai menţionat dorinţa asta şi cu altă ocazie, zise Gideon şi ridică privirea din farfurie. Cum se face că nu le-ai savurat deja, când ai fost prima dată la Londra?

— A trebuit să-mi scurtez vizita din cauza faptului că s-a îmbolnăvit mama.

— Vizita? repetă Gideon şi îi apăru o încruntătură pe frunte. Dar credeam că ai fost acolo când erai copilă şi încă o dată când ţi-ai făcut ieşirea în societate.

— Nu, eram doar o copilă şi când am debutat. Aveam puţin peste şaptesprezece ani.

— Şaptesprezece ani? Aveai şaptesprezece ani când ai fost la Londra? Când l-ai cunoscut pe fratele meu?

— Ei bine… începu Lilly şi luă o felie de pâine prăjită. Da.

— Păi, asta înseamnă că fratele meu avea undeva în jur de douăzeci de ani.

— Ăăă… nouăsprezece, dacă nu mă înşel.

— Rămăsesem cu impresia că voi doi v-aţi cunoscut când eraţi mult mai mici.

— Da… ei bine… Freddie, poţi să-mi dai…?

Winnefred îi oferi untul, înainte ca prietena ei să aibă timp să mutileze mâncarea.

Gideon bătu uşor cu furculiţa în masă. Părea gânditor.

— Spune-mi, Lilly… Ia stai… zise el şi se încruntă şi mai tare. Lilly, repetă el, ca pentru sine. Lilly… *Rose.* Şi în clipa aceea se opri din a bate cu furculiţa. Făcu imediat ochii cât cepele şi rămase cu gura căscată de uimire. Cu toate astea, colţurile gurii lui se ridicară uşor ca într-un zâmbet. Winnefred se gândi că în clipa aceea semăna cu un om care tocmai primise o lovitură puternică, dar care în mod ciudat îi plăcuse. Sfinte Sisoe! Tu eşti *Rose.*

Lilly încremeni atunci, cu cuţitul proptit pe felia de pâine prăjită.

— Chiar eşti, nu-i aşa? insistă Gideon, aplecându-se în faţă în scaun.

Tăcerea lui Lilly era un răspuns în sine.

Gideon îi aruncă atunci lui Winnefred o privire acuzatoare.

— Te-ai gândit că nu ar trebui să ştiu asta?

O uimi atât de tare reacţia lui, încât nu putu face altceva decât să clatine uşor din cap, bălmăjind:

— Eu… ea… Şi apoi încercă să-şi aducă aminte ce spusese Lilly, ca să minimalizeze importanţa întregii chestiuni. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Aşa este, zise Lilly în cele din urmă, după care lăsă cu mare grijă jos cuţitul şi felia de pâine. Şi nu ştiam că lordul Engsly a menţionat şi altcuiva despre prietenia noastră.

— Menţionat? Gideon îşi trecu mâna prin păr şi izbucni în râs. N-a mai vorbit niciodată aşa despre nicio altă femeie… nici înainte, nici după aceea. În fiecare scrisoare îmi vorbea numai şi numai despre tine.

— Dar se pare că treaba asta nu a durat prea mult, murmură Lilly. Altfel ţi-ai fi amintit numele meu.

— Nu mi-a spus niciodată numele tău… din respect pentru tine.

— Respect? repetă Winnefred.

— Societatea nu priveşte cu ochi buni logodnele rupte, îi explică scurt Gideon, după care îşi mută din nou atenţia spre Lilly. A fost… a fost îndrăgostit nebuneşte de

tine.

Lilly rămase cu privirea aţintită spre masă.

— După cum a zis deja şi Freddie, s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Până de curând a crezut că te-ai căsătorit.

Lilly ridică imediat capul.

— Poftim?

— Da, a crezut că te-ai căsătorit cu un bărbat pe nume… Gideon se uită spre tavan, încercând să-şi amintească. Thomas, Thompson, Townsend… asta e, Townsend. Jeffrey Townsend.

— N-am auzit în viaţa mea de niciun bărbat pe care să-l cheme aşa. De ce, Doamne, iartă-mă…? Dar apoi închise ochii strâns şi rosti încet: Lady Engsly. O, da, desigur!

— În chestiunea aceasta, nu aş fi deloc surprins să aflu că a ajutat-o şi tata. Aveau planuri mari pentru Lucien.

Lilly clătină din cap uşor. Dintr-odată, ochii ei mari şi albaştri se umpluseră de un amuzament îngrozit. Îi zvâcniră buzele şi îi scăpă un chicotit scurt.

Gideon înclină uşor capul şi zise:

— Văd că reacţionezi totuşi destul de bine.

Cam aşa credea şi Winnefred.

— Eşti bine, Lilly?

— Îmi pare rău, spuse ea, dar vocea ei nu suna deloc ca şi când i-ar fi părut cu adevărat rău. După aceea îi mai scăpă un chicotit. Şi apoi încă unul. Îşi aşeză apoi cotul pe masă şi se ciupi uşor de nas. O, doar că… treaba asta seamănă atât de mult cu o poveste dintr-un roman de dragoste… răufăcători şi căsătorii inventate şi scrisori furate…

— Este un pic dramatic, ce-i drept, murmură Winnefred, pentru că simţea că era imperios necesar să spună ceva.

— Cred că acum fratele meu a aflat deja de prezenţa ta aici, îi spuse Gideon încet. I-am trimis o scrisoare când am ajuns.

Lilly flutură din mână ca să reducă importanţa afirmaţiei lui, însă nu ridică privirea de la masă.

— O să vină la Londra, adăugă Gideon.

— Nu mai contează, zise Lilly, înăbuşindu-şi un oftat adânc, după care ridică ochii. Sincer îţi spun, Gideon, nu mai contează deloc pentru mine. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Winnefred nu fu deloc surprinsă că, după un moment de ezitare, Gideon încuviinţă din cap şi la scurt timp după aceea schimbă subiectul. Şi nu fu deloc surprinsă, nici cinci minute mai târziu, când se scuză de la masă.

Nici el nu o credea pe Lilly.

Winnefred ascultă sunetul paşilor lui Gideon care se îndepărtau. Vorbi din nou, abia când sunetul dispăru.

— Eşti bine, Lilly?

Prietena ei ridică imediat ochii din farfuria sa.

— Sigur că da.

— Probabil te simţi uşurată întrucâtva… încercă Winnefred… să afli că despărţirea de fratele lui Gideon a fost mâna lui Lady Engsly. Nu te-a abandonat.

— Da. Aşa este. Nu m-a abandonat. Interveni o pauză lungă, după care Lilly adăugă: Cel puţin nu imediat.

— Ciudat lucru de spus!

Şi din nou, trecu mult timp înainte ca Lilly să vorbească iarăşi:

— Nu m-a căutat, Freddie. După ce i s-a spus că m-am căsătorit cu alt bărbat, nu a… Nu a venit niciodată la mine ca să mă întrebe de ce mi-am încălcat promisiunea.

— Şi nici tu nu l-ai căutat pe el.

— Dar eu *aş fi făcut-o,* contracară Lilly. Şi pentru prima dată, se simţea un dram de furie în vocea ei. Dacă aş fi avut resursele financiare necesare şi libertate, m-aş fi dus la el şi i-aş fi cerut să-mi spună de ce a încetat să-mi mai răspundă la scrisori. El era singurul dintre noi care avea mijloacele băneşti necesare să lupte pentru noi… dar a ales să creadă că l-am trădat.

Winnefred ar fi vrut să-i atragă atenţia asupra

neajunsurilor argumentului ei, dar instinctul îi spuse că nu era momentul potrivit să facă uz de raţiune.

— A greşit să nu lupte pentru tine.

Desigur, ar fi fost la fel de greşit şi să se ducă după o femeie măritată, însă acela i se părea un alt argument inutil.

— Da, aşa e. A greşit, o aprobă Lilly, apropiindu-se tot mai mult de suferinţa ei reală. Ba mai mult de atât, el şi-a permis luxul de a-şi alina inima frântă şi impresia greşită că a fost trădat la adăpostul bogăţiei şi al statutului social, în timp ce noi eram aici, îngrijind un foc fără lemne şi împărţind amândouă doar o mână sărăcăcioasă de napi.

— Eşti furioasă pe el.

„Şi suferi”, îşi spuse Winnefred. Vedea foarte clar sentimentele rănite care se ascundeau sub cuvintele acelea dure.

Lilly oftă apăsat.

— Nu… Da… Poate că sunt un pic dezamăgită, ce-i drept. Dar asta e tot.

Însă lui Winnefred nu i se părea că doar „un pic”.

— Ai vrea să-ţi recit un limerick deocheat? Şi-ar fi dorit foarte mult să încheie acea conversaţie cu Lilly cu zâmbetul pe buze, însă trebuia să îi mai pună o întrebare… una care nu-i dădea deloc pace: O să-ţi fie greu dacă lordul Engsly se va întoarce din Italia cât timp suntem noi la Londra?

— Sigur că nu, îi răspunse Lilly cu atâta emfază, încât Winnefred se gândi că ori chiar vorbea serios, ori îşi dorea foarte mult să se convingă pe sine de asta. Ştiam încă de când am cerut prima dată să mergem la Londra că există o posibilitate să ne întâlnim cu lordul Engsly acolo. Ţi-am dat vreun motiv să crezi că aş fi altfel decât încântată de călătoria noastră?

— Nu. Cu siguranţă, nu.

Şi de vreme ce nu putea să o convingă pe Lilly că *avea* într-adevăr toate motivele să îi fie greu, Winnefred se hotărî până la urmă să o amuze pe prietena ei cu un

limerick.

Capitolul 17

În ultima noapte de dinaintea plecării din Scoţia, Winnefred se simţea copleşită de entuziasm şi de emoţii. Aşa că stătu trează în patul ei, aproape până spre dimineaţă. Imagini cu Smithfield Market şi cu Lilly plimbându-se pe Bond Street dansau prin mintea ei, laolaltă cu viziuni ale unor invitaţi opăriţi cu ceai şi ale unor parteneri de dans cu degetele de la picioare rupte. Dar când auzi ceasul din salon bătând ora patru, renunţă la orice speranţă la somn şi se dădu jos din pat.

Se spălă şi se îmbrăcă pe îndelete, după care îşi croi drum spre bucătărie ca să se delecteze cu un mic dejun compus din pâine şi brânză. Tocmai se crăpa de ziuă, când ieşi afară în aerul rece şi uscat.

O luă pe Claire şi făcu un ultim tur al moşiei Murdoch House. De obicei, când ieşea la plimbare pentru a-şi linişti îngrijorările, şi lăsa mintea să zburde şi nu prea era deloc atentă la privelişte.

Dar în dimineaţa aceea nu îşi dorea nimic mai mult decât să soarbă din ochi fiecare centimetru al peisajului înconjurător.

Ştia fiecare copac, fiecare piatră, fiecare tufiş şi fiecare floare. Ştia ce se afla pe fiecare vârf de deal şi ce o aştepta dincolo de fiecare pâlc de copaci. Ştia unde pârâul susura domol şi unde curgea repede, unde albia se lăţea şi unde se îngusta. Peste tot în jurul ei erau lucrurile familiare pe care le iubea.

Şi pentru prima dată în viaţă îi păru rău că nu se apucase de desen sau de pictură. Ar fi fost frumos să poată lua cu ea la Londra un tablou cu Murdoch House. În schimb, culese o frunză dintr-un mesteacăn argintiu tânăr. Iar apoi mai culese una, când Claire i-o smulse din mână şi o

mâncă.

Winnefred oftă şi îşi trecu uşor degetele de-a lungul frunzei. Detesta faptul că trebuia să plece şi că va rata tranziţia lentă, dar sigură a naturii de la primăvară la vară. Pe de altă parte, nu erau decât câteva luni şi poate că, dacă va petrece ceva timp departe de locurile acestea, va învăţa cum să le aprecieze mai bine frumuseţea… „Nu!” îşi spuse şi râse încet. Ura faptul că trebuia să plece de acolo. Pe de altă parte, Lilly era foarte nerăbdătoare. Aşa că o călătorie scurtă la Londra era un preţ mic pentru a-şi vedea prietena fericită.

— O să mă întorc înainte să-ţi dai seama că am plecat, zise ea cu voce tare.

Şi Claire îi răspunse, pregătindu-se să ciugulească şi a doua frunză de mesteacăn dintre degetele ei. Dar Winnefred îşi smuci mâna râzând.

— Creatură mică şi lacomă ce eşti! Poartă-te frumos, altfel n-o să mai primeşti resturi.

Îi aruncă apoi puţină pâine lui Claire şi îşi continuă plimbarea, urmând izvorul până când ajunse la iaz. Se întrebă dacă avea să-l găsească pe Gideon acolo şi fu destul de dezamăgită, când ajunse la marginea lacului şi se pomeni singură. Nu mai vorbiseră din urmă cu o zi, de la micul dejun. Se aşteptase ca el s-o caute după aceea, să o întrebe din nou dacă Lilly era bine. Dar nu se întâmplase. Iar asta îi dădea de înţeles că se aştepta să meargă ea la el, dacă avea să-i mai spună ceva.

Şi într-un fel, îşi dorea să mai fi existat ceva.

Aşa că rămase pe malul iazului, pierdută în gânduri, aruncând pietricele în apă şi hrănind-o pe Claire, până când răsări soarele.

— E timpul să mergem, îi strigă lui Claire.

Probabil Lilly se trezise deja şi se întreba unde era. Cu toate acestea, porni spre casă pe un drum ocolitor şi, până când ajunse înapoi la conac, Murdoch House se trezise deja la viaţă. Era o mare agitaţie pe aleea principală. Lacheii încărcau cufere în trăsură, servitoarele intrau şi ieşeau din

casă şi, spre surprinderea lui Winnefred, Gideon stătea de vorbă cu doi bărbaţi din Enscrum, care purtau costume de călărie şi ţineau hăţurile unor cai înşeuaţi.

El îi făcu semn cu mâna când se apropie, după care părăsi grupul de bărbaţi şi veni pe pajişte în întâmpinarea ei.

— Bună dimineaţa, Winnefred. Claire ţopăi imediat spre Gideon, ca să-l salute cum făcea de obicei. El o împinse blând, dar ferm şi o atenţionă imediat: Stai cuminte, Claire!

— Bună dimineaţa, Gideon. „Are ochii mai deschişi la culoare în lumina soarelui de dimineaţă”, se gândi ea şi îşi înăbuşi un oftat. Dar se temu imediat că poate totuşi el observase oftatul ei, aşa că îşi îndreptă gândurile spre alte lucruri: Ce caută oamenii aceia aici?

— I-am angajat pentru călătorie ca să însoţească trăsura.

Ea întinse gâtul ca să se uite în spatele lui.

— Pe amândoi?

— Păi da, e un drum lung până la Londra. De ce? Te nelinişteşte prezenţa lor?

— Nu, sigur că nu, răspunse ea, îndreptându-şi spatele. Doar că mi se pare un pic cam mult, atâta tot. Doi lachei, doi călăreţi însoţitori şi tu…

— Nu strică un pic de exces de grijă din când în când.

— Excesul în cantităţi moderate nu mi se pare un argument sănătos.

Gideon păru să reflecteze puţin, iar pe chipul lui apăru o expresie neîncrezătoare.

— Asta e adevărat. Te face să te întrebi dacă Aristotel chiar a gândit problema asta în profunzime…

În clipa aceea, Winnefred îşi dori să fi ştiut şi ea mai multe despre Aristotel, şi nu doar cum să-i scrie numele.

— Poate ai vrea să cumperi şi vreo doi copoi de la domnul Howard, care să alerge pe lângă trăsură, îl tachină ea, sperând să schimbe subiectul înainte să devină prea evidente educaţia ei precară sau faptul că îi era ruşine că

avea o educaţie precară.

— Domnul Howard are mopşi, zise Gideon.

— Dar sunt foarte plini de energie.

— Domnul Howard are şi fondurile necesare ca să nu mai fie nevoit să muncească tot anul. Gideon îi făcu apoi un semn discret cu bastonul în direcţia celor doi călăreţi. Oamenii aceştia au nevoie de bani.

— Oh! exclamă ea şi se simţi destul de prost pentru că făcuse aşa mare caz, chiar dacă doar în glumă. Da, ai dreptate. Sigur că…

— Freddie!

Winnefred se întoarse şi o văzu pe Lilly mărşăluind pe scările principale şi traversând aleea.

— Freddie, unde ai fost? întrebă ea şi o apucă de braţ, târând-o spre casă, înainte ca lui Winnefred să-i treacă măcar prin minte să-şi ia la revedere de la Gideon. Te-am căutat peste tot. Nu-ţi dai seama câte mai avem de făcut?

*

Din câte îşi putea da seama Winnefred, o mare parte din lucrurile pe care le mai avea de rezolvat era să îşi facă griji, să verifice şi să răsverifice pregătirile făcute de Lilly cu o zi înainte – pe care, de altfel, le mai verificase şi ea de două ori în prealabil.

Dar în ciuda agitaţiei lui Lilly, toate lucrurile fură urcate în trăsură cu o viteză nemaipomenită. Sau cel puţin aşa i se părea lui Winnefred. Şi cu fiecare bagaj care era cărat pe uşă, simţea încă un fior de agitaţie pe şira spinării. În mod ciudat, Lilly părea să se liniştească din ce în ce mai mult, cu cât se apropia momentul plecării efective. Iar în clipa în care Gideon anunţă că erau gata să pornească la drum, Lilly părea aproape calmă.

O luă de braţ pe Winnefred şi o conduse în jos pe scările conacului.

— Aşadar, ai terminat.

— Să termin…?!

— Cu pregătirile, cu împachetatul şi cu tot ce mai aveai de făcut, explică Lilly, după care oftă bucuroasă. Acum nu mai avem altceva de făcut decât să ne bucurăm.

Winnefred se forţă să zâmbească, când prietena ei se urcă în trăsură. Se gândi apoi că ea, *una,* ar mai putea face multe alte lucruri, în afară de a se bucura… şi primul lucru care îi venea în minte era că se putea face de râs. Dar alungă acel gând din minte şi se aşeză lângă Lilly.

Trăsura se puse în mişcare cu o smucitură scurtă şi Winnefred se răsuci în scaunul ei, ca să arunce o ultimă privire spre Murdoch House. Şi rămase aşa, uitându-se în spate, până când îi înţepeni gâtul şi conacul dispăru din raza vizuală.

— Nu pleci pentru totdeauna, îi spuse Lilly încet.

Winnefred se întoarse spre Lilly şi o văzu privind-o cu înţelegere.

— Ştiu. Doar că… se opri apoi din vorbit, căutând cuvintele care să descrie cel mai bine avalanşa de emoţii pe care o simţea.

Doar că Lilly le găsi în locul ei:

— Faptul că ştii nu înseamnă neapărat şi că simţi.

— Da. Exact.

Lilly încuviinţă din cap şi o bătu uşor pe mână.

— Dă o şansă acestei călătorii, Freddie.

— Păi, îi dau. Asta o să fac, zise ea, după care ridică mâna şi-şi desfăcu şnururile de la bonetă. Doar că nu sunt în apele mele în dimineaţa asta.

— Asta pot să înţeleg. Nici eu n-am putut să închid un ochi toată noaptea. Şi mă simt de parcă nu am mai dormit de zile întregi. Lilly chicoti şi îşi scoase şi ea boneta. Ca atunci, când abia veniserăm la Murdoch House şi am crezut că s-a furişat un lup în coteţul găinilor.

Winnefred râse amintindu-şi de asta şi simţi cum neliniştea i se mai risipeşte întrucâtva. La momentul respectiv stătuseră treze zile şi nopţi la rând. Fuseseră absolut sigure – şi destul de înspăimântate – că îl vor putea prinde pe hoţ în acţiune, doar pentru ca, la câteva zile, un

vecin să le informeze că nu mai fuseseră văzuţi lupi în Scoţia de peste cincizeci de ani şi că, dacă le dispăreau găinile, puteau fi sigure că de vină era o vulpe.

— Dar de ce, Doamne, iartă-mă, am presupus noi la început că ar fi un lup?

— Tu ai sugerat asta, îi aminti Lilly.

— O, da, aşa e, murmură ea, amintindu-şi cât de zgomotoase i se păruseră raidurile asupra coteţului cu găini. Oare cum am reuşit să supravieţuim în acel prim an?

— M-am întrebat şi eu asta de multe ori.

— Şi ai reuşit să găseşti un răspuns mulţumitor?

— Nu, zise Lilly şi luă o pernă mică de pe scaunul de lângă ea. Deşi trebuie că recunosc că o bună parte din merit se datorează şi norocului chior. Te-ar deranja foarte tare dacă m-aş odihni un pic? Simt că mai am puţin şi adorm în scaun.

Winnefred clătină din cap, chiar dacă ar fi preferat mult mai mult distragerea atenţiei pe care i-o oferea conversaţia lor.

— Te trezesc când ne oprim să schimbăm caii.

— Mulţumesc. Lilly aşează perna între capul său şi peretele trăsurii şi apoi, în doar câteva minute, respiraţia ei se domoli şi adormi.

Winnefred se gândi în treacăt să se întindă după una dintre cărţile pe care le luase Lilly, dar chiar dacă drumul spre sud era într-o stare mult mai bună decât cel până la închisoare, trăsura tot se legăna şi se clătina, astfel încât ideea de a se concentra asupra acelor foi cu scris mic devenea una extrem de neplăcută.

Aşa că îşi îndreptă atenţia spre fereastră. Dar descoperi că peisajul rustic care se derula dincolo de fereastră era parţial blocat de unul dintre oamenii din Enscrum, care călărea pe lângă trăsură. Se gândi că era mare păcat că Gideon se hotărâse să călărească în urma vehiculului. Ar fi preferat de o mie de ori să-şi petreacă ziua uitându-se la el.

Totuşi, îşi schimbă poziţia în scaun şi reuşi să

privească dincolo de călăreţul însoţitor. Rămase mult timp uitându-se la un pârâu mic, care se unduia dincolo de marginea drumului. Apa spinteca păşunile şi dispărea într-un pâlc de copaci, apărând apoi de partea cealaltă a lor. Era acelaşi pârâu care curgea pe moşia Murdoch House. Şi atâta timp cât rămânea cu privirea aţintită spre el, simţea că mai era încă în contact cu o bucăţică de *acasă.*

Nu-şi amintea să fi adormit şi habar nu avea cât dormise. Însă în clipa în care deschise ochii, ştiu că se petrecuse o schimbare majoră şi alarmantă.

Simţea o durere ascuţită în stomac, iar când se mişcă pe scaun, încercând să aline acel disconfort, descoperi că mişcarea nu făcea altceva decât să-i accentueze şi mai mult senzaţia de vomă. O trepidaţie îi cuprinse apoi ceafa, întinzându-se spre tâmple şi frunte, pentru a se instala în cele din urmă în spatele ochilor. Ridică o mână tremurândă şi şi-o lipi de sprâncene.

Oare avea febră? Avea pielea fierbinte şi umedă, dar cum ea nu suferise niciodată de ceva mai grav decât de un guturai sau de o răceală, nu ştia ce-ar fi putut însemna asta. Îşi lipi degetele de ochi şi atunci începu să crească în ea un sentiment de frică. Dacă luase vreo boală de la închisoare sau de la unul dintre invitaţii de la petrecere? După toate pregătirile şi toată strădania, oare avea să strice totul îmbolnăvindu-se?

Îşi lăsă mâna să-i cadă în poală şi trase adânc şi lent aer în piept. Nu, nu va permite să se întâmple una ca asta. Nu va strica ocazia lui Lilly de a vizita Londra, îmbolnăvindu-se pe nepusă masă. Dar ca o ironie a sorţii, trăsura trecu peste o denivelare din drum şi asta îi trimise o adevărată degringoladă prin trup.

Inspiră disperată, obligându-şi plămânii încordaţi şi tensionaţi să se umple cu aer. După care închise ochii. Se luptă cât putu de mult cu senzaţia aceea de greaţă, dar legănatul şi hurducăturile trăsurii îi făcură stomacul să se întoarcă pe dos, până când simţi că nu mai poate suporta.

Înfrântă, se aplecă în scaunul ei şi bătu tare în

acoperişul trăsurii.

— Opreşte! Opreşte trăsura!

Abia conştientiză când Lilly se ridică brusc.

— Freddie? Freddie, ce este? Ce…?

Winnefred deschise larg uşa, când trăsura încetini şi se opri. Se împiedică şi aproape căzu în graba de a ieşi afară.

— Freddie, te rog! Unde…?

— Nu. Greaţă. Lasă-mă în pace!

Reuşi să reziste cât să traverseze păduricea de pe marginea drumului şi să coboare o pantă domoală, care ducea spre râu. Odată ajunsă acolo, căzu în genunchi şi-şi vărsă stomacul în apă.

Era îngrozitor, dar absolut oribil felul în care-şi simţea trupul încordându-se şi tremurând. Iar după aceea, se simţi un pic mai bine. Dar şi absolut epuizată. Reuşi să-şi clătească gura cu apă, înainte de a se întinde pe spate şi de a ceda dorinţei copleşitoare de a închide ochii şi de a se odihni.

Simţi o mână rece alunecându-i sub bărbie şi încercă să o dea la o parte, instinctiv şi fără vlagă. Nu voia să fie nimeni acolo – nu voia pe nimeni în preajma ei când era slăbită şi vulnerabilă. Mâna se mută pe fruntea ei, iar ea încercă din nou să o dea la o parte.

— Ei, haide, linişteşte-te!

De undeva de deasupra auzi vocea lui Gideon. Era şoptită şi gravă. Dacă ar fi avut energia necesară, cu siguranţă ar fi protestat. De ce trebuia să fie tocmai el? Mai erau cel puţin şase alţi oameni în grupul lor… şi dacă tot trebuia să fie cineva martor la umilinţa ei, de ce nu putea să fie unul dintre ceilalţi?

— Lasă-mă!

— Nu încă. Mâna lui se mută din nou pe gâtul ei, palpând-o sub maxilar şi sub bărbie. Te doare ceva, Winnefred?

Dacă o durea ceva? Oare chiar vorbea serios?

— Totul.

— Ştiu, scumpo, dar zi-mi dacă te doare undeva în mod special. Simţi vreo durere ascuţită în piept sau într-o parte?

— Nu. Greaţă. Mă doare capul. Lasă-mă!

Gideon îi strecură ceva moale sub cap, după care se ridică şi plecă. Pentru câteva clipe, Winnefred se gândi că o ascultase şi plecase de tot. Şi atunci simţi fiori reci pe piele şi se cutremură. Se întoarse pe o parte şi-şi ridică genunchii la piept în încercarea de a opri frisoanele. Şi simţi o dorinţă bruscă de a-l chema înapoi.

„Nu mă părăsi. Nu mă lăsa aici!” se gândi atunci.

Dar el nu o părăsise. Cel puţin nu pentru mult timp. În câteva minute, se întoarse şi-i ridică uşor trupul tremurând. Simţi dintr-odată un material despărţindu-i corpul de pământul rece şi tare.

Winnefred se ghemui şi mai tare în căldura aceea.

— Sunt bine, zise ea slăbită. O să fiu bine.

— Sigur că o să fii bine, aprobă el şi-i şterse fruntea şi obrajii fierbinţi cu o cârpă rece. Deocamdată odihneşte-te!

Îi aşeză apoi o cârpă sub cap, ca să-i răcorească ceafa şi-şi făcu de lucru cu altceva prin apropiere.

I se părea liniştitor să-l audă mişcându-se în jurul ei, aşa că rămase acolo o vreme, ascultând sunetul frunzelor care foşneau sub picioarele lui. Şi chiar dacă ştia că era ceva imposibil, în clipa aceea ar fi putut jura că îi simţi chiar şi parfumul – un amestec de săpun, cal şi bărbat. Inspiră adânc pe nas, alinându-se cu iluzia aceea. Treptat îi dispărură greaţa şi durerea de cap, iar gândurile o părăsiră, făcând-o să plutească între somn şi realitate.

Deschise ochii din nou, abia când simţi mâna lui Gideon dându-i la o parte părul de pe faţă.

— Acum trezeşte-te, scumpo!

Winnefred clipi şi înghiţi o dată scurt de probă. Fu uşurată să descopere că îi trecuse greaţa. Dar *o, Doamne,* avea nevoie de ceva de băut.

— Sete, zise ea, răguşită.

— Am ceva pentru asta. Cred că ar trebui să încerci să

te ridici.

O cuprinse cu braţele – şi probabil i-ar fi plăcut asta, dacă nu s-ar fi simţit atât de ruşinată – şi apoi o ridică uşor în şezut.

Încercă să-l ajute şi ea, însă îşi simţea membrele atât de grele, că nu putu face altceva decât să se prindă de partea din faţă a redingotei sale şi să se uite ameţită la lavaliera lui slăbită.

Gideon o eliberă cu un braţ şi-i dădu părul după ureche.

— Hai să o luăm încet şi stăm aici un minut, da?

Ea încuviinţă uşor din cap şi fu plăcut surprinsă să descopere că nu îi căzu capul pe spate. Îşi simţea gâtul moale – de parcă ar fi fost făcut din budincă.

— Am dormit mult?

— Cam douăzeci de minute.

Atâta tot? Se simţea de parcă zăcuse ore întregi în iarbă.

Mâna lui se mişca în cercuri mici şi liniştitoare pe spatele ei.

— Să ştii că ai speriat-o destul de tare pe Lilly. A încercat să vină după tine după ce ai sărit din trăsură şi ai fugit… dar se pare că nu prea ştie să urmărească, nu?

— Deloc, zise ea încet. Şi unde e acum?

— Vrei să o chem?

— Nu, nu, o să facă din ţânţar armăsar.

Gideon chicoti.

— Aşa mă gândeam şi eu. Am rugat-o să aştepte la marginea drumului, împreună cu ceilalţi… după ce am ajutat-o să găsească drumul de ieşire din pădure.

Buzele lui Winnefred luară forma unui zâmbet. Şi simţi şi ea că ăsta era un semn bun.

— Nu are deloc simţul orientării. Sper că nu este încă îngrijorată, nu?

— Cu siguranţă îşi face griji pentru tine, dar nu cred că e îngrijorată tare. Ea mi-a dat asta. Se întinse apoi în spatele lui, de unde ridică o periuţă şi nişte praf de dinţi.

În clipa aceea era mult prea recunoscătoare ca să se mai simtă ruşinată, aşa că îi dădu drumul lui Gideon cu o mână şi le apucă strâns, de parcă ar fi fost făcute din aur.

„Oh, Dumnezeu să te binecuvânteze, Lilly!” se gândi imediat.

— Crezi că poţi să încerci să te ridici în picioare? o întrebă Gideon.

— Da. Ar fi încercat şi să danseze, dacă asta însemna că putea primi ceva cu care să-şi cureţe gura şi ceva de băut.

O ajută să se ridice uşor, dar încă mai avea vederea înceţoşată şi încă se mai învârtea totul cu ea. Iar când se clătină, Gideon îşi strânse braţul în jurul taliei ei.

— Uşurel.

— Sunt bine. Picioarele încă îi tremurau, dar măcar erau destul de stabile. Şi începuse să-i mai treacă ameţeala. Poţi să-mi dai drumul acum.

Gideon o studie încruntat.

— Eşti sigură?

Ea încuviinţă din cap, aşa că îi dădu drumul uşor, dar îşi mai ţinu câteva clipe mâna în apropierea taliei ei. Şi cum nu se prăbuşi imediat, Gideon făcu un pas în spate, precaut. În clipa aceea silueta lui mare nu-i mai acapara întreaga rază vizuală şi observă că aşezase o pătură pe pământ. Iar pe un colţ al ei se afla ceva de mâncare.

— Ce e asta?

Gideon se uită peste umăr, după care zise:

— Un fel de picnic. Avem pâine, brânză, câteva mere şi un pic de bere slabă.

— Dar ceilalţi… începu ea.

— Se bucură şi ei să ia masa în aer liber… în plus, au şi prăjituri. Dar presupun că stomacul tău încă nu e pregătit pentru asta.

— Nu, mulţumesc.

— Mă gândeam eu. Gideon se duse în spatele ei şi-şi ridică pelerina de jos.

Se gândi imediat că *aceea* era perna pe care o simţise

sub cap. Până la urmă nu-şi imaginase mirosul lui. Îi aruncă un zâmbet mic şi se duse mai departe ca să-şi cureţe dinţii. Era o senzaţie divină şi se simţea deja mult mai bine când se întoarse să i se alăture lui Gideon pe pătură.

— Mănâncă mai întâi nişte pâine, îi sugeră Gideon, după care rupse o bucată, pe care i-o întinse.

— Nu cred că pot.

Asta nu era tocmai adevărat. Era sigură că ar fi putut mânca. Şi, dintr-odată, se simţi absolut hămesită. Însă nu era sigură dacă putea păstra mâncarea în stomac.

— Încearcă să iei măcar o înghiţitură sau două.

Winnefred se supuse în cele din urmă şi descoperi că o ajuta să-şi liniştească stomacul. Asta o făcu să prindă curaj şi se întinse să mai ia o bucată de pâine şi nişte brânză.

— Ai grijă să nu mănânci prea repede, o avertiză Gideon. Sau prea mult.

Ea luă o îmbucătură şi zise mestecând:

— Are gust de ambrozie.

— Sunt uşurat să aflu.

Îl auzi apoi scoţând un sunet ciudat, aşa că se uită spre el. Părea ceva mai mult decât uşurat.

— Cumva… cumva râzi?

— În niciun caz. Ridică apoi mâna ca să-şi acopere gura şi îşi drese glasul, dar Winnefred tot îi văzu zâmbetul.

— Ba râzi! îl acuză ea. Se simţi jignită şi un pic rănită, aşa că lăsă imediat mâncarea jos. De ce râzi?

— Mă bucur să văd că te simţi mai bine.

— Prostii. Te amuză toată treaba asta. E foarte posibil să fiu destul de grav bolnavă, şi tu…

— O să-ţi spun eu ce ai, Winnefred, zise el rânjind. Ai rău de mare.

Nu ar fi fost mai şocată nici dacă i-ar fi spus că era regina din Saba. Rămase holbându-se la el cu gura căscată şi mută de uimire.

— Cine ar fi crezut? zise Gideon, după care se întinse să ia bucata de pâine cu brânză, pe care o mâncă dintr-o

singură înghiţitură. Winnefred a noastră are o constituţie plăpândă.

— Delicată, zise ea, regăsindu-şi din nou puterea de a vorbi.

— La fel ca petalele unei orhidee, cugetă el poetic, dar şi de-a dreptul prostesc, după părerea ei. Sau ca un singur fulg de nea pierdut în căldura primăvăratică.

În clipa aceea din gâtul ei se propagă un sunet care semăna foarte mult cu un râset.

— Fulg de nea.

— Exact, zise el şi mai luă o bucăţică de pâine. Cu siguranţă, canapelele înaltei societăţi vor fi folosite temeinic sezonul acesta. Sper că Lilly ţi-a explicat cum să execuţi un leşin corespunzător, da? Pentru că nu se cade să cazi la întâmplare peste mobilă. Există o anumită artă a…

— Eu n-am leşinat niciodată în viaţa mea, spuse ea răspicat, apoi se gândi stânjenită că mai devreme fusese la un pas de a i se întâmpla chiar asta.

— Mie mi s-a părut că ai fost pe punctul să ţi se întâmple, doar că…

— Ai adus şi altceva de băut în afară de bere? întrebă ea, în grabă.

— Mă tem că nu. Asta dacă nu cumva ţi-ar plăcea un pic de gin din butelcuţa din buzunarul unuia dintre călăreţii însoţitori, desigur.

— Nu, mulţumesc. Chiar şi simpla menţiune a ginului aproape că îi făcea stomacul să se întoarcă pe dos. Strâmbă din nas şi clătină din cap. Mai luă o înghiţitură de mâncare, după care se încruntă gânditoare. Eşti sigur că e doar… rău de mare?

Chiar dacă nu îi prea plăcea ideea, cu siguranţă era de preferat scarlatinei, variolei sau unei alte boli îngrozitoare şi molipsitoare.

— Mă rog, la drept vorbind ar fi rău de trăsură, dar da. Sunt sigur. Am văzut întâmplându-se asta de suficiente ori, încât să-mi dau seama, zise Gideon, apoi îi făcu un semn în direcţia drumului. Este din cauza legănatului continuu.

În clipa aceea, Winnefred simţi că îşi pierde din nou apetitul.

— Dar mai avem mult până să ajungem la Londra.

— Există anumite modalităţi de a alina disconfortul, o asigură el cu blândeţe.

— Eşti sigur?

— Îţi promit. După aceea îi făcu un semn spre mâncare. Încearcă să mai mănânci un pic.

Era dispusă să îl creadă pe cuvânt, aşa că făcu întocmai cum îi sugeră el. Îşi terminară picnicul fără grabă şi, spre surprinderea ei, Winnefred chiar se simţea mai bine cu fiecare minut care trecea. Până când Gideon termină de strâns pătura şi resturile de mâncare, aproape că se simţea din nou ca o fiinţă umană. Aproape.

— Mai vrei ceva înainte să plecăm? o întrebă Gideon în timp ce-şi croiau drum prin pădure.

„Vreau acasă. Vreau patul meu din căsuţa grădinarului”, îşi spuse, dar alese să nu dea glas gândurilor, sperând că dorul acela de siguranţa căminului cunoscut va dispărea odată cu răul.

— Nu. Mă simt mult mai bine, mulţumesc.

Însă îi cam pieri încrederea atunci când ajunseră în luminişul de la marginea drumului. Simpla vedere a trăsurii o făcea să o ia cu ameţeală. Şovăi o clipă, după care se întinse instinctiv şi-l prinse de braţ pe Gideon.

— Eu… nu ştiu dacă pot să…

— Nu va mai trebui să treci prin asta, îi zise el blând. O să călătoreşti sus pe capră.

Dar înainte să aibă timp să-i răspundă în vreun fel, Lilly zbură din trăsură, ca o tornadă purtătoare de fuste albastre.

*

Gideon o lăsă pe Lilly să se agite un pic în legătură cu starea prietenei sale, după care o ajută pe Winnefred să urce pe capră. Şi în loc să încalece înapoi pe calul său, se

instală pe locul de lângă ea. Cu toate astea, îşi spuse că singurele lui motive erau legate de siguranţa lui Winnefred. Îi era mult mai comod să stea între el şi Peter. Iar asta se văzu încă din primele zece minute de mers, când Winnefred aţipi şi capul îi alunecă uşor pe umărul lui.

Dar indiferent cum şi-ar fi justificat decizia, o mică parte din el ştia adevărul. Voia să se afle aproape de ea. Îşi dorea să o privească dormind. Voia să fie liniştit că trupul ei cald era în siguranţă lângă al lui.

Întreaga lui lume se oprise brusc, când o zărise zăcând pe pământ, lângă pârâu. Iar când suspinase de suferinţă, totul o luase din nou din loc – doar că într-un ritm la fel de lent şi chinuitor, precum bătăile inimii sale. Şi în clipa aceea ar fi dat orice ca să îi fie bine din nou. I-ar fi dat orice şi-ar fi dorit. Iar dacă i-ar fi cerut să se întoarcă la Murdoch House, ar fi pus trăsura să facă cale întoarsă şi la naiba cu fratele său şi cu Lilly.

Şi nu de amuzament chicotise atunci când începuse să mănânce. Ci faptul că *simţise* o uşurare extraordinară.

I se părea absolut tulburător cât de mult ajunsese să ţină la ea. Dar oricât se străduise, nu reuşise să-şi domolească sentimentele sau dorinţa de a se afla în preajma ei. Şi nu era ca şi când nu încercase din răsputeri. În ultimele trei săptămâni încercase aproape orice distragere a atenţiei cunoscută de om… sau cel puţin de oamenii din Enscrum şi din împrejurimi. Se gândise chiar şi să-şi găsească o femeiuşcă frumoasă şi dornică în Langholm. Însă nu reuşise să-şi adune suficient entuziasm cât să dea curs acelei idei. Iar lucrul acesta fusese deosebit de tulburător. Nu avea nici cea mai mică intenţie de a se culca vreodată cu Winnefred Blythe. Dar era al naibii de sigur că nici nu avea să-şi petreacă restul vieţii celibatar.

Winnefred gemu încet şi se mişcă puţin lângă el, făcând pătura cu care o acoperise să-i alunece până la talie. O aşeză la loc cu mare grijă şi o înveli pe umeri şi până sub bărbie. Şi atunci observă că începea din nou să-i dispară din obraji culoarea, pe care şi-o recăpătase în

timpul picnicului.

Aşa că îi spuse încet lui Peter, pe deasupra capului ei:

— Parcă îmi amintesc că se afla un han prin apropiere.

— Da, milord. La nici doi kilometri.

— O să ne odihnim acolo peste noapte. Gideon o lăsă să doarmă până când apăru hanul în raza lor vizuală şi apoi o frecă uşor pe umeri şi îi şopti încet la ureche: Winnefred.

Şi se dovedi că nici nu fu nevoie de mai mult. Ea se trezi imediat, tresărind, şi îşi îndreptă spatele, de parcă ar fi împuns-o cineva cu un fier încins.

— Ce? Ce este?

Gideon nu se putu abţine să nu chicotească la trezirea ei bruscă.

— Te trezeşti… foarte repede.

Se uită la el şi clipi. Avea ochii înceţoşaţi de somn. Avu nevoie de câteva secunde înainte ca mintea ei să priceapă ce-i spunea.

— Obişnuinţă, îi răspunse ea scurt.

Şi în clipa aceea îi dispăru şi lui orice amuzament. Două femei singure mulţi ani lungi la o fermă izolată. Da, îşi putea închipui că era un obicei deprins repede şi bine. Încleştă tare maxilarul şi scrâşni din dinţi, până când crezu că aveau să-i pocnească cu totul.

Însă Winnefred nu părea să-şi fi dat seama de schimbarea bruscă a stării lui de spirit. Se foi pe scaun şi se uită în jur.

— De ce m-ai trezit?

Gideon îşi drese glasul şi îşi mişcă maxilarul, ca să elibereze tensiunea acumulată.

— Ca să nu ţi se facă rău din nou. Îţi face bine un pic de somn, dar dacă stai prea mult cu ochii închişi, o să îţi revină senzaţia de greaţă.

— Oh, zise ea şi-şi frecă uşor stomacul, parcă pentru a verifica spusele lui. După aceea ridică privirea şi se mai uită o dată în jur, când trăsura încetini în faţa hanului. Ne oprim… Trebuie să schimbăm caii?

— Nu. Dar am călătorit suficient pentru azi.

— Pentru azi? întrebă ea mirată şi miji ochii, ca să se uite în direcţia soarelui. Dar mai avem încă multe ore bune de lumină. S-a întâmplat ceva?

— Nimic ce nu poate fi remediat de o masă bună şi de o noapte de odihnă.

— Dar e aşa devreme. De ce...? Se întoarse şi se încruntă la el. N-am nevoie să fiu cocoloşită, Gideon!

Dimpotrivă. Nu întâlnise în viaţa lui o femeie care să aibă mai multă nevoie să fie răsfăţată. Dar se îndoia că ei i-ar fi convenit să audă asta.

— Poate că tu nu ai nevoie de odihnă, dar eu, da, zise el şi se bătu uşor cu degetul pe picior. Perioadele lungi de inactivitate îmi provoacă o rigiditate inconfortabilă.

După părerea lui aceea era o minciună absolut justificată. În plus, se dovedi extraordinar de eficientă.

— Oh! exclamă ea trecând într-o clipită de la enervare la părere de rău. Da, desigur. Îmi pare rău. De ce nu ai spus ceva mai devreme?

— Păi, mai devreme nu mă deranja. „Şi nici acum, de altfel”, adăugă în gând.

— Dar pe viitor... insistă ea.

— O să spun când mă simt inconfortabil oricând va fi nevoie, îi promise el. Şi cu asta chiar era complet sincer. Pentru că avea de gând să spună ceva, ori de câte ori îi dispărea culoarea din obraji, părea obosită sau neliniştită în vreun fel.

Şi adevărul era că intenţiona să-şi exprime nemulţumirea cât de des cu putinţă.

Capitolul 18

Winnefred petrecu orele de dinainte de cină, căutând moduri de a-şi ţine mintea ocupată şi corpul treaz. Ar fi putut să doarmă, desigur. Dacă s-ar fi aşezat pe pat, fără

îndoială ar fi adormit în mai puţin de un minut. Dar nu i se părea nimic mai îngrozitor pe lume decât să doarmă ziua şi să stea trează noaptea. Aşa că alese să citească, să o bată la cap pe Lilly cu diverse nimicuri şi să se învârtă de colo-colo prin cameră, până când veni în sfârşit timpul să coboare la cină.

Hanul era o clădire modestă, care nu avea un salon de mese privat. Aşa că cinară în tavernă, alături de ceilalţi oaspeţi. Winnefred luă loc la masă, alături de Gideon şi Lilly şi studie scena care se derula în jurul ei. La mesele dimprejur se aflau în jur cincisprezece clienţi, împărţiţi în grupuri de câte doi sau trei. Răsunau râsete domoale care acopereau sunetele lemnelor care trosneau în şemineu, iar două ospătăriţe – îmbrăcate în rochii foarte decoltate – se mişcau sigure în jurul meselor şi al clienţilor. Aerul era plin cu un miros slab de fum şi încărcat cu aroma puiului care se prăjea în bucătărie.

Răsuflă uşurată când începu să-i plouă în gură şi-şi simţi stomacul strângându-se de foame, în loc de greaţă.

— Sunt hămesită.

— Aş vrea să pot spune şi eu acelaşi lucru, zise Lilly încet.

Winnefred se uită la prietena ei şi se cutremură. Lilly nu era tocmai o femeie sensibilă ca o floare. Dar mirosul de carne prăjită avea ceva care-i întorcea uneori stomacul pe dos.

— Să mâncăm mai bine în odăile noastre? întrebă atunci, dorindu-şi ca Lilly să refuze. După ce petrecuse câteva ore bune, învârtindu-se de colo-colo prin camera pe care o împărţea cu prietena ei, gândul acela i se părea extrem de neplăcut.

Lilly clătină din cap.

— Eu o să mă duc să iau cina sus. Tu poţi rămâne aici cu Gideon, dacă vrei.

— Păi, e îngăduit să fac asta?

Lilly îi făcu semn din cap spre o femeie bătrână, care stătea câţiva metri mai încolo, într-un fotoliu de lângă

şemineu.

— Soţia hangiului va fi o însoţitoare potrivită. Mă duc să stau de vorbă cu ea.

Spre încântarea lui Winnefred, soţia hangiului fu de acord. Chiar mai bine de atât, femeia hotărî să-şi îndeplinească îndatoririle de însoţitoare din confortul perpetuu al scaunului ei, ceea ce le oferea lui Winnefred şi lui Gideon ocazia de a purta o conversaţie într-o oarecare intimitate.

— Ai dormit? o întrebă Gideon de peste masă.

Ea clătină din cap.

— Am dormit în trăsură şi *pe* trăsură. Dacă aş mai fi dormit chiar şi un minut, aş sta trează toată noaptea. Şi o să-mi fie şi aşa destul de greu să dorm într-un loc necunoscut.

— Dar ai mai tras la hanuri până acum.

— Da, când am venit în Scoţia, îi răspunse ea. Şi mi-a fost îngrozitor de greu să mă odihnesc. Eram un pic bolnavă.

Buzele lui Gideon luară forma unui zâmbet cunoscător.

— Eşti sigură de asta?

— Da, pentru că... dar se opri din vorbit, când îşi aminti de durerile de cap şi de accesele de greaţă care o chinuiseră pe timpul acelei călătorii şi cum îşi revenise brusc, de îndată ce ajunseseră la Murdoch House. Oh! Nici măcar nu m-am gândit că era posibil să fie altceva. Nu-mi amintesc să mă fi simţit nici pe jumătate la fel de rău pe cât mi-a fost astăzi.

— S-a întâmplat acum doisprezece ani. Unele lucruri ne afectează mai tare la maturitate, decât în copilărie. Şi viceversa, desigur, zise el şi-i făcu cu ochiul. Cred că ai devenit mai sensibilă odată cu trecerea anilor.

Winnefred râse şi dădu să spună ceva, dar în clipa imediat următoare i se aşezară în faţă un castron de tocană aburindă şi câteva felii de pâine proaspăt scoasă din cuptor, care-i atraseră atenţia. Aroma aceea delicioasă îi

invadă pe loc nările şi o făcu să îi plouă în gură din nou. Nu-şi amintea să-i mai fi fost vreodată atât de foame.

Orice conversaţie aproape că încetă pentru următorul sfert de oră, în timp ce îşi mâncă lent cina. Iar când termină în cele din urmă, ridică privirea şi observă că Gideon terminase deja mâncarea din farfuria sa şi în clipa aceea zâmbea la ceva din spatele ei.

Winnefred se uită peste umăr, dar nu văzu nimic ieşit din comun.

— La ce zâmbeşti?

— Hmm? zise Gideon distrat. A! Nu la ce, ci la cine. Mă jucam de-a „ghiceşte secretul”.

— „Ghiceşte secretul”? E un fel de joc?

Lăsă jos lingura, intrigată. Pe de altă parte, nu era deloc surprinsă să afle că era un bărbat în toată firea căruia încă îi mai plăceau jocurile.

— Într-un fel, da. L-a inventat unul dintre ofiţerii cei mai tineri de pe corabia mea, în timpul unei călătorii foarte lungi.

Winnefred îşi înăbuşi un căscat. I se făcu somn de îndată ce-şi umpluse stomacul şi evitase cu succes ameninţarea de a i se face rău din nou – cel puţin pentru câteva ore.

— Şi cum se joacă?

— Alegi nişte oameni la întâmplare şi le ghiceşti cel mai întunecat secret… sau dacă crezi că sunt mai multe, care dintre ele îl nelinişteşte cel mai mult astăzi. A doua variantă a funcţionat cel mai bine pe corabie, de vreme ce noi vedeam în fiecare zi aceleaşi feţe.

— Dar nu le dădeai oamenilor tăi suficientă treabă de făcut?

— Ba da, dar tot mai aveau timp liber din când în când. Uită-te acolo, zise el repede şi-i făcu semn din bărbie spre un domn corpolent de vârstă mijlocie care purta o haină uzată. El a amanetat ceasul de buzunar al socrului său decedat ca să-şi poată plăti berea. Totuşi, este destul de econom şi-şi ţine banii bine ascunşi. Şi îi foloseşte ca să-

şi cumpere o singură bere pe săptămână. Vezi cum îşi mângâie monedele? Vrea să le facă să-i ajungă mai mult.

— Sau poate că a folosit deja toţi banii pe care i-a câştigat de pe urma unei zile de muncă cinstită.

— Ar putea să fie şi asta… dacă nu am juca „ghiceşte secretul”. Ce zici de ea? întrebă şi-i făcu semn spre o ospătăriţă bine înzestrată de la natură. Care crezi că o fi secretul ei?

Winnefred se încruntă gânditoare la slujnică.

— Are un dulap întreg de rochii cu o croială mai cuviincioasă, dar le ignoră în speranţa de a obţine un bacşiş mai mare.

— Nu sunt sigur de partea cu un dulap întreg de rochii, dar restul e de la sine înţeles. Va trebui să te descurci mai bine de atât. Deci… care e secretul ei?

Winnefred îşi ţuguie buzele, acceptând provocarea lui.

— Cerceii pe care-i poartă sunt de la un amant. De la un bărbat înstărit. Nu sunt ceva ce şi-ar putea permite să-şi cumpere o femeie care lucrează la o tavernă. Vezi cum se joacă cu ei şi zâmbeşte? Dar nu se uită deloc la uşă. Nu aşteaptă ca el să sosească. Pentru că *el* se află deja în încăpere.

— Bravo, zise el, în timp ce Winnefred cedă în faţa nevoii de a căsca. Învеţi foarte repede.

— Unele lucruri da, murmură ea. Acum e rândul tău. Care dintre aceşti domni bine i-a cumpărat cerceii?

Gideon cercetă imediat încăperea.

— Tânărul care stă în stânga ta, la două mese distanţă. Îi tot aruncă ocheade. În plus, este îmbujorat şi…

— Însurat, termină ea în locul lui. Pun rămăşag că e însurat.

— Da, acesta ar fi secretul lui întunecat. Nici nu i s-a răcit bine patul conjugal, că deja îl încălzeşte pe al alteia. Dar nu se poate abţine. Farmecele ei şi… dar se opri brusc din vorbit şi îşi drese glasul. Probabil nu este cel mai potrivit joc pe care să-l joc cu tine.

Winnefred îşi dădu ochii peste cap.

— Să ştii că am şi eu un pic habar despre ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie în spatele uşilor închise, Gideon. Foarte puţin, într-adevăr, dar tot era ceva. În caz că ai uitat, am dat-o pe Giddy la montă în fiecare an.

— Dar chiar şi aşa, cred că ar fi mai bine să trecem la altcineva. Ce zici de omul acela?

Era pe jumătate enervată şi pe jumătate amuzată de reacţia lui, aşa că nici măcar nu se obosi să se uite în direcţia indicată de el.

— Nu este căsătorit, dar are două amante. În aceeaşi casă.

Gideon se încruntă la ea.

— Dar cel cu haină albastră de lână, care stă lângă şemineu?

— Aş spune că îi plac oile lui, mult mai mult decât îi place lâna lor.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Winnefred nu se putu abţine şi izbucni în râs. Cu toate astea, veselia ei avea o latură întunecată şi ascundea o anume amărăciune, de care nu putea scăpa.

Trecuse mai puţin de o săptămână de când venise în dormitorul lui de la Murdoch House, făcându-şi griji că poate o va desconsidera pentru că învăţa un hoţ să citească. La momentul respectiv fusese foarte important pentru ea să-i arate că putea învăţa cum să se comporte ca o doamnă adevărată. Însă descoperea că în clipa aceea nu-şi mai dorea asta de la el. Nu o mai interesa să primească aprobarea lui pentru ce ar fi putut deveni – sau pentru ce s-ar fi putut preface că era la Londra. Pentru că nu mai era nici ea sigură că îşi dorea să devină o lady. Şi în plus, avea toate motivele să creadă că poate nici nu era în stare de o asemenea transformare drastică.

În momentul acela nu-şi dorea altceva decât ca el să o accepte aşa cum era. Şi nu îi convenea deloc că Gideon avea nevoie să i se amintească *cine* era ea cu adevărat.

— Credeai că o rochie frumoasă şi faptul că mă aflu la o oarecare distanţă de terenurile mele mă vor transforma

într-o persoană complet diferită, Gideon? îl întrebă ea încet. Ai uitat cum m-ai găsit? Ai uitat cine sunt?

El îşi întoarse privirea spre ea şi ochii lui întunecaţi îi cercetară chipul un moment îndelungat, înainte de a-i răspunde:

— Nu te-aş putea uita niciodată, Winnefred.

Ea ridică din umeri şi-şi trecu degetul peste lingura de pe masă.

— Păcat că familia ta n-a fost de aceeaşi părere.

— Da, chiar este. Mare păcat!

Ea îşi trase imediat mâna de pe masă şi tresări. Se purtase foarte atent şi grijuliu cu ea toată ziua. Şi acum, ea îi răspundea cu un comportament neplăcut şi meschin.

— Îmi cer scuze, murmură ea. Nu ar fi trebuit să spun asta. Nu ştiu ce mi-a venit.

— În afară de faptul că este complet adevărat… îi răspunse el cu mai multă amabilitate decât credea chiar şi ea că merită… Ai spus-o pentru că eşti mai obosită decât vrei să recunoşti…

Winnefred nu părea să-şi poată ridica ochii de la castronul gol din faţa sa. Se simţea ruşinată.

— Asta nu e o scuză pentru faptul că…

— Şi… o întrerupse el imediat… Şi din acelaşi motiv, lucrul acesta te afectează mai mult decât ar trebui. Uită-te la mine, Winnefred, zise el, după care aşteptă ca ea să se supună. Mai ai un pic şi adormi cu capul în castron. Du-te sus! Du-te la culcare! Lucrurile vor arăta altfel la lumina zilei.

În oricare alte circumstanţe, probabil s-ar fi simţit jignită de faptul că insinuase că îi era greu să vadă lucrurile aşa cum erau de fapt. De fapt, chiar *şi-ar fi dorit* să se simtă jignită. Iar asta nu făcea altceva decât să demonstreze câtă dreptate avea.

Era extenuată. Se simţea sleită de vlagă şi gândurile ei pedalau în gol, fără a ajunge de fapt nicăieri. Încă mai era furioasă. Însă în momentul acela nu-şi mai putea da seama dacă era supărată pe el pentru că voia ca ea să fie o

doamnă… sau pe ea însăşi pentru că îi dezamăgise aşteptările. Probabil era un pic din amândouă – iar asta nu avea nicio logică.

— Winnefred, repetă Gideon. Du-te la culcare!

Ea cedă în cele din urmă. Încuviinţă din cap şi se ridică de la masă, îndreptându-se spre odaia ei.

Capitolul 19

A doua zi dimineaţă, Winnefred stătea în faţa hanului şi privea cum Gideon supraveghea înhămarea cailor la trăsură. Inspiră adânc aerul rece al dimineţii şi zâmbi. Se simţea din nou ea însăşi… Doar că mai bine. Chiar uimitor de bine. De fapt, se simţea aproape exuberantă.

Era cel mai ciudat lucru din lume. Se culcase îngrijorată în legătură cu disputa pe care o avusese cu Gideon şi se trezise atât de bine dispusă, încât nu-i fusese deloc greu să se ocupe de necazurile ei aşa cum făcea de obicei… îndepărtându-le.

Gideon nu fusese furios seara trecută când se retrăsese în camera ei. Nici ea nu mai era furioasă. Aşa că restul lucrurilor puteau fi rezolvate în timp.

Totul părea foarte simplu. Şi, la drept vorbind, asta era destul de ciudat.

Cum era posibil ca trupul ei încă să se lupte cu o slăbiciune stăruitoare, dacă avea o stare de spirit atât de bună? Rămase pe loc şi reflectă în timp ce Gideon traversa curtea interioară ca să i se alăture. Îi plăcea foarte mult să-l vadă îndreptându-se spre ea.

Poate ar fi trebuit să pară greoi, cugetă ea, sau poate cumva mai puţin viril din cauza rănii sale. Dar nu era deloc aşa. Gideon se mişca cu o graţie neaşteptată şi cu autoritatea inconfundabilă a unui bărbat sigur pe forţa lui fizică. Admiră muşchii sculptaţi ai coapselor lui sub ţesătura pantalonilor mulaţi şi apoi îşi lăsă privirea să rătăcească

până la pieptul lat şi la umerii puternici, care se încordau şi se relaxau, de fiecare dată când se sprijinea în baston.

O, da! Absolut totul la el vorbea despre o forţă fizică impresionantă. Şi în plus avea un efect extrem de ciudat asupra ei.

— Te simţi mai bine în dimineaţa asta? o întrebă Gideon când ajunse lângă ea.

— Da, cu mult mai bine. Mulţumesc. Amuzată de direcţia spre care se îndreptau gândurile ei – mai puţin de fierbinţeala pe care o simţea în obraji –, îşi împreună mâinile la spate şi se legănă uşor pe vârfuri. Ai avut dreptate, să ştii. Chiar văd lucrurile cu alţi ochi în dimineaţa asta. Ba chiar cu totul diferit. Mă simt euforică. E foarte straniu!

Gideon înclină uşor capul şi o întrebă:

— Nu ai mai fost bolnavă până acum, nu-i aşa?

— Am avut o dată o răceală şi m-am simţit rău în călătoria spre Scoţia. De ce? Îi trecu prin minte un gând sumbru şi se opri brusc din legănat. Starea de euforie e un simptom a ceva mult mai grav…?

— Nu, răspunse el, râzând. Doar un avantaj al însănătoşirii.

— Oh! „Ce frumos!” se gândi imediat. Şi durează mult?

Gideon se uită la trăsură, după care îşi întoarse din nou privirea spre ea.

— Mă tem că nu.

— Atunci o să mă bucur de starea asta cât mai pot, decise ea. Suntem gata de plecare?

El chicoti şi încuviinţă din cap.

— Mă duc să o chem pe Lilly.

O oră mai târziu, Winnefred se gândi dezamăgită că Gideon avusese dreptate şi în legătură cu durata euforiei sale. Starea ei de bine dispărea din ce în ce mai mult, cu fiecare legănat al trăsurii.

Călătorea din nou pe capră. Şi deşi legănatul trăsurii i se părea complet neplăcut, găsea şi destule lucruri care să-

i distragă atenţia de la disconfortul pe care-l simţea. Şi asta o făcu să se întrebe de ce ar fi ales cineva de bunăvoie să călătorească în interior. Erau atât de multe lucruri de văzut! Iar priveliştea limitată de pe fereastra mică şi îngustă a trăsurii şi dincolo de călăreţul însoţitor nu se compara cu panorama oferită de scaunul acela ridicat. Şi mai bine de atât, Gideon alesese să-i ţină companie din nou şi o încânta cu povestiri despre călătoriile şi tinereţea sa. Şi recunoştea, desigur, că le înflorea generos pe toate, ca să pară mai palpitante. Era absolut încântată de asta. Şi fermecată de el. Nu mai întâlnise niciodată pe nimeni care să o facă să râdă şi să viseze, să se minuneze şi să îşi dorească nişte lucruri în numai o oră, pentru ca apoi să o ia de la capăt în următoarea.

Dar ceea ce i se părea cel mai neobişnuit era senzaţia de a se simţi îngrijită de cineva mai puternic decât ea. Cu Lilly avusese mereu parte de companie şi cooperare. Dar cu Gideon se simţea… cu adevărat protejată. Da, nu era niciun alt cuvânt care să descrie mai bine ce simţea. Niciun alt mod de a exprima mai bine cum se simţea să stea ghemuită lângă el, în timp ce silueta lui masivă o proteja pe cea mai mică, a ei. O stabiliza cu mâini sigure, când trăsura se zdruncina prea tare, iar căldura trupului lui trecea prin materialul mantiei şi al rochiei ei, încălzindu-i pielea, care ar fi vrut să se răcorească.

Winnefred se considerase întotdeauna o persoană independentă, capabilă să aibă singură grijă de ea. Dar acum nu putea să nu admită că exista un anumit confort şi o anumită libertate în a şti că se putea bizui pe Gideon la nevoie. Era plăcut să ştie că – fie şi pentru o perioadă scurtă de timp – nu trebuia să mai fie ea cea puternică.

Dar nici măcar opririle frecvente, peisajele minunate care-i distrăgeau atenţia şi compania lui Gideon nu erau suficiente pentru a ţine deoparte răul de mişcare de care suferea pe termen nedefinit. Spre după-amiază, deja se lupta cu o durere de burtă persistentă şi îşi simţea membrele grele şi umflate. Încerca să rămână trează,

amintindu-şi ce îi spusese Gideon despre pericolele care apăreau dacă ţinea ochii închişi prea mult timp, însă până la urmă capul îi căzu şi adormi.

Se trezi singură, încet şi cu un sentiment tulburător că îi îndesase cineva o haină de lână în gură în timp ce dormea. Pe măsură ce se dezmetici, realiză că ar fi fost mai corect spus că ea muşcase dintr-o haină de lână.

Saliva pe Gideon.

Aşa că îşi ridică atât de brusc capul de pe umărul său, încât îi trosni gâtul.

— Îmi pare rău. Îmi pare îngrozitor de rău.

Oh, Doamne! Ce oribil!

— E în regulă, o asigură el, afişând un zâmbet ironic. Felul în care salivezi e absolut încântător.

Winnefred gemu şi îşi şterse bărbia cu podul palmei.

— De ce nu m-ai trezit?

— Păi, nu aveam niciun motiv s-o fac. Ai dormit mai puţin de o jumătate de oră.

— Cred că mândria mea ţi-ar putea oferi câteva zeci de motive. Dar totul e în zadar acum.

— Exact. Aşa că de ce să-ţi mai baţi capul cu ele?

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti.

În fond lui nu i se scursese din gură demnitatea, picătură cu picătură, în ultimii câţiva kilometri.

— Vorbeşti cu uşurinţă despre oameni şi oi, dar te faci imediat roşie ca racul dacă arunci un pic de salivă în discuţie. Eşti o enigmă, Winnefred!

— Ba sunt un dezastru îngrozitor, murmură ea. Hainele ei erau şifonate şi răvăşite, avea boneta strâmbă şi câteva fire de păr care îi intrau în ochi. O durere de cap începea să-şi facă simţită prezenţa în spatele frunţii şi senzaţia odioasă de greaţă continua asaltul implacabil asupra trupului ei.

Gideon se dezbrăcă de haină şi i-o aşeză pe umeri.

— În curând o să ne oprim pe ziua de azi.

Nu îi era frig, însă haina aceea avea mirosul lui, iar asta i se părea foarte liniştitor. Aşa că îi zâmbi în semn de

mulţumire.

— Dar nu trebuie să ne oprim încă. Abia dacă e mijlocul zilei.

— E aproape ora două, zise el, după care îi făcu semn spre un zid gros de nori cenuşii care acopereau cerul în depărtare. Ea nu-i observase. Şi se apropie o ploaie torenţială.

„Nu doar o ploaie, ci o furtună în toată regula”, constată imediat Winnefred. Se auzea deja bubuitul îndepărtat al tunetelor, iar perdelele groase de ploaie care se revărsau din nori arătau de parcă ar fi putut îneca drumul şi pe toţi cei care se aflau pe el în doar câteva minute.

Aşa că se întoarse spre Peter şi-l întrebă:

— Cât de departe suntem de un adăpost?

— Păi, ar fi unul cam la şaisprezece kilometri mai în faţă… sau la paisprezece mai în spate.

Winnefred se uită din nou spre furtuna care se dezlănţuia.

— Nu avem cum să scăpăm de furtună.

— Aşa este, o aprobă Gideon. Va trebui să cobori şi să călătoreşti înăuntru în curând.

— Nu, zise ea, după care se întinse şi-şi legă mai strâns şnururile bonetei. În niciun caz.

— O să te ude leoarcă.

Winnefred se gândi o clipă la alternativă, după care rosti ferm:

— Atunci o să mă ud leoarcă.

— Winnefred…

— Nu pot, Gideon. Nu pot să stau înghesuită acolo paisprezece kilometri. Pur şi simplu nu pot.

Preţ de o clipă, păru că ar fi vrut să se certe cu ea, dar în cele din urmă încuviinţă din cap şi-i strânse mai tare haina sa în jurul umerilor.

— O să ai nevoie de asta, zise ea.

— Ba nu. O s-o ţii pe tine, dacă nu vrei să priveşti ploaia din interiorul trăsurii.

Hotărî imediat să o ţină pe ea.

Ploaia începu să cadă uşor, parcă adusă de vânt. Apoi se înteţi odată cu vântul şi, în douăzeci de minute, prezicerea lui Gideon se adeveri. Era udă până la piele. Ploaia era caldă, la fel şi aerul din jur, dar cădea în rafale puternice. Îşi lăsă bărbia în piept, închise ochii şi nu-i mai deschise până când nu-l auzi pe Gideon blestemând în şoaptă şi simţi trăsura încetinind.

— Ce s-a întâmplat?

Dacă îi răspunse cineva, ea nu putu auzi nimic din cauza zgomotului furtunii. Dar nici nu mai conta. Văzu şi singură care era problema. Drumul era întrerupt de un şuvoi imens. Curgea repede şi era, fără îndoială, adânc. Iar podul de lemn care trecea pe deasupra lui fusese construit prea jos pentru a putea suporta afluxul brusc de apă adus de ploaia torenţială. Apa învolburată se izbea de lateralele podului, inundând periodic scândurile din lemn. Winnefred se gândi că, dacă nu ar fi fost vuietul vântului şi răpăitul ploii, ar fi putut auzi scârţâitul şi geamătul lemnului. Dacă ploaia continua să cadă la fel de tare, era doar o chestiune de timp înainte ca podul să cedeze cu totul.

În clipa în care se opri trăsura, Gideon şi Peter săriră de pe capră. Winnefred îi urmă şi fu puţin surprinsă că Gideon nu insistă să rămână locului, nici nu se oferi să o ajute să coboare. Dacă nu ar fi ştiut mai bine, ar fi zis că era complet inconştient de prezenţa ei acolo. Se îndreptă apoi spre râu, fără să se uite la ea. Iar când călăreţii însoţitori dădură să-l urmeze, Gideon le semnaliză absent cu mâna să se oprească.

Păşi pe pod şi se uită în jos, când un alt val puternic se revărsă peste marginea podului şi pe cizmele lui. Apa îi ajungea cam până la glezne. Nu rămase acolo mult timp, ci se întoarse şi i se alătură din nou lui Peter, pe drum. Winnefred aşteptă ca el să spună ceva, dar pur şi simplu se răsuci şi se uită la apă.

Peter ridică atunci vocea, ca să se facă auzit peste vuietul furtunii.

— Podul ăla e rezistent ca stânca!

Winnefred încuviinţă din cap şi se uită spre Gideon.

— Să traversăm, atunci?

El nu îi răspunse imediat, ci rămase o vreme holbându-se la pod. Aşa că presupuse că nu o auzise din cauza vântului şi a ploii.

— Gideon, traversăm?! ţipă ea mai tare, dar el tot nu îi răspunse. Nu dădea niciun semn că ar fi auzit măcar un singur cuvânt. Un fior de nelinişte îi traversă şira spinării. Gideon?

Şi neliniştea aceea se transformă în spaimă, când el rămase tăcut şi neclintit ca o statuie. Înghiţi apăsat, ca să-şi înăbuşe teama, după care se întoarse spre Peter:

— Du-te şi aşteaptă-ne la trăsură. Spune-i domnişoarei Ilestone să rămână înăuntru. Eu şi lordul Gideon ne întoarcem în scurt timp.

Peter se uită nesigur spre Gideon, dar în cele din urmă se supuse poruncii ei. Când se îndepărtă suficient, cât să nu îi mai poată auzi, Winnefred încercă să se mute în raza vizuală a lui Gideon. Dar el pur şi simplu continuă să se uite la pod, peste capul ei. Observă imediat că era alb ca varul. Şi că respira mult prea greu. Apa de ploaie i se scurgea în şuvoaie pe frunte şi pe obraji, dar el nici măcar nu părea să observe.

Aşa că îl apucă de umeri.

— Gideon! Ce este?… Gideon!

El nu se uită la ea, dar vorbi în cele din urmă, cu o voce atât de joasă, că abia îl auzi:

— Un minut. Trebuie să se oprească doar un minut blestemat, ca să pot să gândesc.

— Ce trebuie să se oprească?

„Furtuna? Apa învolburată?” Cuvintele lui nu aveau nicio noimă. Era ca şi când ar fi fost în altă parte, luptând într-o bătălie care era invizibilă pentru ea. Dar înţelegea suferinţa atunci când o vedea şi recunoştea durerea din ochii lui ca fiind aceeaşi pe care o văzuse când îl trezise din coşmar.

— Ai tot timpul pe care-l doreşti, încercă ea. Simţea că i se rupea inima de durere pentru el. Doar *uită-te* la mine!

Era ca şi când nu ar fi fost acolo. Făcu un pas în spate şi-şi şterse faţa de ploaie. Nu funcţiona să-l roage. Trebuia să găsească altceva. Nu putea îndura să-l vadă atât de pierdut.

Se uită spre pod, apoi din nou la Gideon. Şi atunci luă decizia. Se răsuci pe călcâie şi mărşălui spre pod.

Gideon o prinse şi o opri, înainte ca piciorul ei să apuce să atingă lemnul. O înşfăcă imediat de talie şi o târî de lângă apă, după care o răsuci spre el.

— Ce naiba crezi că faci?

Îi simţea braţele ca pe nişte chingi de fier, iar expresia de pe chipul lui părea cioplită în piatră. Era furios. Până în momentul acela nici măcar nu realizase că era capabil de o asemenea furie. Şi nu putea gândi altceva decât „Slavă Domnului! O, Slavă Domnului!”

Winnefred ridică din bărbie trufaşă şi speră din tot sufletul că tactica pe care o aborda era cea corectă.

— Voiam să testez eu singură podul. Cineva trebuie să hotărască ce e de făcut.

— Eu voi hotărî ce vom face!

Winnefred se ridică pe vârfuri, îi cuprinse faţa cu ambele mâini şi-l obligă să rămână cu ochii aţintiţi spre ea şi numai spre ea.

— Atunci hotărăşte, Gideon. Traversăm sau nu?

El înghiţi apăsat, dar privirea lui rămase aţintită asupra ei.

— Nu, zise el, în cele din urmă. Nu, nu traversăm.

— Excelent.

El încuviinţă din cap, de parcă şi-ar fi aprobat propria decizie, şi în clipa aceea confuzia şi durerea din ochii lui începură să dispară.

— Furtuna se deplasează prea repede. Vom aştepta să treacă. Apa o să se retragă. După aceea mai încuviinţă o dată scurt din cap. Aşteptăm.

— Aşteptăm, repetă ea.

Era încântată şi se simţea uşurată până în punctul nechibzuinţei. Aşa că în cele din urmă cedă tentaţiei şi-şi lipi buzele de ale lui. Avea gust de ploaie şi o aromă subtilă de la ginul pe care-l sorbise de la călăreţii însoţitori. Avu suficient timp numai cât să-şi dea seama că îi plăcea gustul şi să simtă că degetele lui îi mângâiau blând obrazul, pentru că apoi se retrase… doar că de data aceasta încet şi fără să facă nici măcar un pas în spate.

Şi numai pentru asta l-ar fi putut săruta încă o dată!

Dar Gideon avea alte idei.

— Urcă-te în trăsură, îi zise el, pe un ton destul de aspru. O să vin să te iau când e timpul să plecăm.

Capitolul 20

Winnefred nu apucă să facă altceva decât să-i înapoieze haina lui Gideon şi să deschidă uşa trăsurii, că Lilly se întinse, o apucă de braţ şi o smuci înăuntru.

— Ce, *Doamne, iartă-mă, se* petrece aici?

— O, Dumnezeule, Lilly! icni Winnefred şi-şi eliberă braţul din strânsoarea prietenei sale, după care se aşeză. Dă-mi o clipă să mă aranjez.

— Poţi să te aranjezi în timp ce-mi explici.

Winnefred încercă să-şi scoată boneta udă leoarcă, dar şnururile erau înnodate fără speranţă de-a fi dezlegate.

— A existat o mică neînţelegere între mine şi lordul Gideon. Şi m-am gândit că ar fi mai bine să rezolvăm problema în privat.

— În privat? Să ştii că te puteam vedea foarte clar şi bine de la fereastra trăsurii, Winnefred Blythe! Şi n-a fost nimic *privat* în legătură cu sărutul acela.

— Lasă lucrurile aşa, Lilly.

— N-o să fac aşa ceva. Tu eşti în…

— Pentru moment, încercă Winnefred. Lasă lucrurile

aşa pentru moment. Te rog!

Lilly strânse din buze, se bătu uşor cu degetul pe genunchi – ceea ce nu era un semn la fel de încurajator ca atunci când bătea din picior – după care zise:

— Nu. În niciun caz.

Winnefred gemu frustrată. Ar fi trebuit să ştie că o simplă rugăminte nu o va convinge pe Lilly să o lase baltă.

— Te iubesc, Lilly! Chiar te iubesc, serios. Dar nu pot să-ţi împărtăşesc un secret care nu este al meu.

Cu atât mai mult cu cât nu avea nici cea mai mică idee care era secretul acela.

— Dar nu te rog, contracară Lilly, ci pretind să-mi explici sărutul.

— A fost doar… Renunţă să se mai chinuie să desfacă nodul şi ridică cu forţa şnururile peste bărbie. A fost doar un pupic.

— Nu sunt oarbă. Am văzut cum te uitai la… Lilly se opri din vorbit şi oftă adânc. Trecu ceva timp până când vorbi din nou, dar când o făcu, tonul vocii ei era înţelegător: Eşti îndrăgostită de el, Freddie?

Winnefred se încruntă. Nu se mai gândise la asta până atunci. Dar descoperea că indiferent din ce unghi încerca să privească problema, nu putea găsi niciun răspuns mulţumitor. Mai rău, nici măcar nu-şi putea da seama ce părere avea despre ideea aceea. Nu putea spune că avea vreo obiecţie filosofică la a se îndrăgosti. Dar avea multe rezerve – printre care nu se număra deloc ideea de a se îndrăgosti de un bărbat care nu o iubea la rândul lui.

Se aplecă în scaun şi se strâmbă, când fustele ude i se lipiră de picioare.

— Nu ştiu. Cum e să fii îndrăgostit?

— Este minunat, îi răspunse Lilly… Asta până când… nu mai e minunat.

— Explicaţia nu prea mă ajută.

— Sentimentul de a te îndrăgosti este diferit pentru fiecare persoană în parte, zise Lilly, după care înclină uşor capul. Cum te face să te simţi?

— Tocmai ţi-am spus. Cred că e posibil să fiu îndrăgostită. Făcu ochii mari. A, te referi cum mă face să mă simt… *fizic?* Mi se pare foarte atrăgător. Şi uneori, când se uită la mine într-un anumit fel…

— *Nu,* nu la asta mă… Lilly îşi drese glasul şi îşi netezi cu atenţie fustele. Da, există şi anumiţi… ăăă… indicatori… corporali… care îţi dau de înţeles că… O, Doamne!

Winnefred clătină din cap.

— N-am nici cea mai mică idee la te re…

Lilly închise ochii o clipă, după care ridică mâna, făcându-i semn să se oprească.

— Dă-mi voie să mai încerc o dată, sugeră ea. Eşti fericită când se află în preajma ta?

— Da, foarte.

— Şi când nu este… ţi-e dor de el?

— Cred că da.

— Într-un alt fel decât ţi-e dor de… să zicem de Claire? Sau de mine?

— Da.

Lilly încuviinţă din cap.

— Atunci există o posibilitate să fii îndrăgostită de el.

— Doar o posibilitate?

— Numai tu poţi şti asta cu siguranţă.

Winnefred să rezemă de pernele scaunului. Dacă ar fi fost în stare să-şi dea seama singură, atunci nu ar fi mai întrebat.

— Păi, şi tu… când ţi-ai dat seama că şi lordul Engsly are sentimente pentru tine?

— Când mi-a făcut o declaraţie de dragoste.

— Oh!

Lilly râse uşor.

— Ai răbdare, Freddie.

— Aşadar, eşti de acord?

— Sigur că da, zise Lilly, după care se aplecă în faţă şi o strânse de mână. Atâta timp cât te face fericită.

Winnefred se gândi imediat că probabil i-ar fi fost mai bine fără acea ultimă jumătate a răspunsului.

— Deci te aştepţi să mă facă nefericită?

— Nu. Cel puţin nu intenţionat. Adică... şi el pare să ţină destul de mult la tine, dar... Lilly o mai strânse o dată de mână, după care îi dădu drumul. *Este* fratele unui marchiz.

„Poftim!” Toate temerile ei exprimate într-o singură afirmaţie simplă.

Îşi făcu de lucru o vreme, storcând apa din manşetele rochiei sale, până când îşi adună curajul de a vorbi... de a-şi exprima temerile cu voce tare.

— Citeşte poezie, zise ea în grabă. Şi poezie *adevărată,* nu limerickuri. Şi a călătorit prin toată lumea. Vorbeşte despre Aristotel şi ştie limba franceză. Şi pun rămăşag că n-a uitat niciodată ce furculiţă trebuia să folosească la cină. Îşi muşcă buza, după care întrebă: Crezi... crezi că e posibil să fiu doar o distracţie pentru el? Crezi că e posibil să mă vadă doar ca pe o fătucă prostuţă de la ţară şi nimic mai mult?

— Nu, zise Lilly, suficient de ferm, încât Winnefred să o creadă, în niciun caz. Sunt sigură că Gideon vede în tine o tânără doamnă care *învaţă* despre furculiţe şi poezii... şi care într-o zi le va cunoaşte pe toate la fel de bine ca oricare altă doamnă din înalta societate.

Winnefred încercă să-i zâmbească prietenei sale, însă nu prea reuşi. Urmând raţionamentul acela, probabil lui Gideon îi plăcea doamna care ar fi putut deveni... şi nu cine era în momentul acela.

Dar Lilly vorbi înaintea ei:

— Şi nu la asta mă refeream când am pomenit de rangul lui Gideon. Sunt sigură că ţine la tine, dar e foarte posibil ca oamenii să aibă alte aşteptări de la fratele unui marchiz, când vine vorba despre alegerea unei soţii. Nu aş vrea să te văd dezamăgită.

— O, *asta!* Scoase un mic suspin, după care îşi spuse că nu voia să ştie lista motivelor pentru care nu era suficient de bună pentru Gideon. Dar el nu-şi bate capul cu astfel de aşteptări. Şi nu cred că pentru el contează atât de

mult. Este doar *posibil* să fiu îndrăgostită şi oricum nu sunt sigură dacă vreau sau nu să fiu soţia cuiva.

Îi era greu să-şi dea seama cu exactitate, de vreme ce nu mai era aproape deloc lumină în trăsură, dar Winnefred ar fi putut jura că prietena ei se albi un pic la faţă când auzi afirmaţia ei.

— Ascultă-mă bine, Winnefred Blythe. Dacă intenţionezi să dai curs acestui interes pe care-l simţi pentru lordul Gideon, o vei face *numai* având în minte scopul de a te căsători cu el. Este inacceptabil să iei în considerare orice alt fel de implicare romantică. Ai înţeles?

— Dar…

— Nu. Lilly nu se răsti deloc când rosti acest cuvânt, dar tonul vocii ei era atât de ferm, că Winnefred se opri imediat din vorbit şi înţelese că nu avea niciun rost să mai continue să discute pe marginea acelui subiect. Orice altă înţelegere este inacceptabilă. Ai înţeles?

Winnefred îşi reţinu dorinţa de a se contrazice cu ea.

— Da.

— Promite-mi că nici măcar nu o să te *gândeşti* să…

— Îţi promit că nu voi face niciun fel de înţelegere cu Gideon, care să nu aibă aprobarea ta.

Nu era interesată să devină amanta cuiva, la fel cum nu voia nici să devină soţia unui bărbat.

— Foarte bine, zise Lilly, după care miji ochii ameninţător. Şi acum repetă ce-ai zis fără partea de formalităţi.

— O, uite! S-a oprit ploaia. Şi încă mai repede decât credeam.

Întinse mâna spre clanţă, intenţionând să evadeze repede.

Dar Lilly îşi propti imediat braţul de uşă, blocându-i ieşirea.

— Winnefred!

Ea îşi muşcă buza şi încercă să se gândească la o modalitate de a o linişti pe prietena ei, fără a face promisiuni, înainte de avea ocazia să-şi cântărească

opţiunile.

— Nu vreau să fie nimeni dezamăgit, zise încet. Cu atât mai mult tu.

Lilly şovăi o clipă, după care încuviinţă din cap şi îşi dădu braţul la o parte.

Winnefred se abţinu să nu răsufle de uşurare, după care coborî din trăsură şi închise uşa în urma ei. Aerul i se părea încărcat şi simţea pământul moale sub tălpi, în timp ce se îndrepta spre locul unde se afla Gideon. Stătea cu spatele la ea şi se uita la fluviu. Observă repede că apa începuse deja să se retragă. Abia dacă mai ajungea la nivelul podului.

Ezită însă când se apropie de el.

„Eşti îndrăgostită de el?”

De unde naiba era să ştie ea? Avea o anumită afecţiune pentru el, da. Şi, negreşit, se simţea atrasă fizic de el. Îi inspira respect şi admiraţie şi… şi întrebări, hotărî în cele din urmă. Avea foarte multe întrebări. Despre ea însăşi. Despre el. Cu toate astea, ştia că acela nu era momentul potrivit. Nu câtă vreme stătea singur şi neclintit sub cerul plin de nori cenuşii grei, cu capul aplecat şi cu muşchii umerilor să-i laţi vizibil tensionaţi sub haină. Aşa că îşi lăsă deoparte propriile griji şi se duse lângă el.

Gideon îi aruncă o privire scurtă şi un zâmbet mic.

— Ţi-e frig?

— Nu eu sunt cea care a stat afară în ploaie, fără haină, îi aminti atunci. Eşti ud leoarcă.

„Dar în acelaşi timp adorabil”, se gândi ea. Şuviţele lui negre începuseră să se onduleze la vârfuri.

El clătină din cap, nepăsător.

— O să mă usuc numaidecât.

— Apele se retrag repede, afirmă ea, pentru că nu avea suficient curaj să spună altceva. Crezi că vom putea traversa podul în curând?

— În următoarea oră.

Îşi împinse vârful piciorului în pământul îmbibat de ploaie şi privi cum nămolul i se strânse în jurul cizmei.

— Eşti bine, Gideon?

— Da. Încuviinţă din cap, după care-i aruncă o privire fugară. Da, sunt bine.

Dar nu părea deloc aşa. Arăta şi vorbea exact ca atunci când se întâlnise cu el pe marginea iazului, în dimineaţa de după ce îl trezise din coşmar – obosit, îngândurat şi distant.

Îşi aminti că nici atunci nu păruse prea dornic să fie presat cu întrebări. Dar că o conversaţie prostească şi câteva hohote de râs păruseră să-l facă să se simtă mai bine. Pesemne s-ar fi descurcat cu prima din cele două, în ciuda curiozităţii sale furibunde. Dar nu-i venea în minte nimic amuzant.

Cel puţin până când Gideon nu se întoarse spre ea şi zise:

— Îmi închipui că Lilly a avut câteva întrebări pentru tine, când te-ai întors în trăsură.

„O, perfect!” se gândi ea, după care îi zâmbi complice, de parcă ar fi împărtăşit o glumă secretă.

— Despre neînţelegerea noastră şi reconcilierea ulterioară? Da, a avut.

— O neînţelegere, repetă el şi în vocea lui îşi făcu loc un dram de umor, întocmai după cum sperase ea. Aşadar, asta s-a întâmplat?

— Nu-ţi aminteşti? Eu sunt de părere că oile crescute în Scoţia sunt cele mai grozave din lume. Tu insişti că nu se compară nimic cu carnea de oaie englezească. După aceea scoase un sunet dezaprobator şi continuă: Eşti complet absurd în privinţa asta, să ştii.

Gideon îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Chiar asta a fost ce i-ai spus lui Lilly?

— Ea nu a vrut să audă chiar toate detaliile neînţelegerii noastre, recunoscu şi simţi că se îmbujorează. Însă sărutul acela a neliniştit-o destul de mult.

El închise ochii şi înjură în şoaptă:

— Fir-ar a naibii de treabă! Deci ne-a văzut.

— Da. Winnefred îşi muşcă obrazul interior, ca să se

abţină să nu zâmbească. Dar mă asigură că vei fi un soţ potrivit.

El deschise imediat ochii şi din gât îi ieşi un sunet sugrumat. Apoi îi dispăru toată culoarea din obraji şi se făcu alb ca varul.

— Poftim? gemu el.

Ori asta, ori ceva pe aproape. Nu auzise prea bine. Dar în clipa aceea se uita la ea de parcă îi crescuse un al doilea cap.

Îl ţintui şi ea cu privirea, uimită. Nu se aşteptase ca el să ia de bună gluma. Dar era o îngrijorare neimportantă, în comparaţie cu reacţia aspră şi deloc măgulitoare pe care o avusese la sugestia că ar fi fost logodiţi.

„Este fratele unui marchiz”.

Dintr-odată, nu mai trebuia să-şi muşte obrazul ca să nu râdă. Însă avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era capabilă ca să rămână pe loc. În clipa aceea fiecare teamă de respingere şi fiecare îndoială pe care o avusese vreodată ieşea la suprafaţă cu explozii puternice. Simţi o presiune în piept. O usturau ochii. Şi-ar fi dorit să fugă înapoi la trăsură cu coada între picioare şi să cedeze în faţa nevoii neaşteptate şi umilitoare de a izbucni în plâns.

Dar nu înainte să-i aplice şi ea o lovitură. Una puternică.

Şi numai amintirea felului în care îl văzuse cu o jumătate de oră în urmă o forţă să se oprească. Păruse foarte dezorientat şi complet pierdut. Nu era deloc în apele lui. Aşa că trebuia să dea dovadă şi ea de un pic de înţelegere. Se cerea răbdare… un pic de răbdare… un dram de răbdare.

Pe de altă parte, nu putea lăsa insulta aceea să treacă neobservată, nu-i aşa?

Se obligă să pară doar un pic interesată de el.

— Pari destul de palid, Gideon. Să înţeleg că şi tu ai o fire mai delicată?

— Eu… Poftim? Nu, Winnefred…

— Ce noroc că avem atât de multe lucruri în comun,

zise ea pe un ton foarte dulce. Poate că Lilly are dreptate şi o să fie o încercare respectabilă. Trebuie să mărturisesc că am avut îndoielile mele.

Probabil tonul exagerat de mieros al vocii ei se insinua cu încetinitorul prin mintea lui panicată, pentru că avu nevoie de câteva momente înainte ca zvâcnetul buzelor lui chiar să fie acompaniat de un sunet.

— Glumeşti, reuşi el să articuleze în cele din urmă şi eliberă o răsuflare rapidă şi vizibilă de uşurare. Nu vorbeai serios.

— Şi mai eşti şi inteligent pe deasupra, zise ea sec. Ce femeie norocoasă sunt că am reuşit să prind o partidă atât de grozavă!

— Eu… Gideon tresări de două ori. Da, meritam asta.

— Da, o meritai. Din plin.

Strânse pumnul şi-l apropie de gură, după care îşi drese glasul:

— În apărarea mea, nu se întâmplă prea des ca un bărbat să obţină mâna unei doamne respectabile cu atât de puţin efort. Trebuie să mărturisesc că am fost absolut copleşit de norocul meu nemărginit.

Înclină uşor capul spre el, deloc amuzată.

— A fost prea mult pentru firea ta delicată?

— Întocmai.

— Atunci va trebui să rupem logodna până când vei putea cuprinde cu mintea bucuria imensă pe care o simţi, fără să te pierzi cu firea.

Gideon adoptă imediat o expresie sfioasă.

— M-ai putea ierta, dacă m-am pierdut cu firea chiar acum?

În ciuda faptului că se simţea rănită şi furioasă, afirmaţia reuşi să-i smulgă un mic hohot de râs.

— Probabil că m-aş putea împăca cu asta, continuă el. Cu suferinţa de a fi câştigat şi de a fi pierdut atât de repede mâna unei doamne atât de…

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

Mânia ei se mai domoli întrucâtva, iar sunetul

râsetului lui se amestecă cu veselia ei nedorită.

Gideon înclină uşor capul spre ea, pe măsură ce se opri din râs.

— Astea înseamnă că m-ai iertat?

Winnefred şi-ar fi dorit să-i spună că nu. Şi-ar fi dorit să-i ceară numaidecât să-i explice clar ce anume i se părea atât de îngrozitor la ideea de a se căsători cu ea. Dar nu putu s-o facă. Nu în clipa aceea, când părea din nou el însuşi.

Înghiţi apăsat, încercând să-şi liniştească sentimentele rănite. Doar că de data asta nu mai putea ignora complet presiunea chinuitoare pe care o avea mâhnirea asupra ei. I se strânse stomacul.

— Te-am iertat, aprobă ea.

Dar ar fi fost înţelept din partea ei să nu uite.

Capitolul 21

Winnefred se chinui din răsputeri să rămână trează pentru restul după-amiezii – dar, din păcate, fără succes. Era încă devreme când ajunseră la următorul han. Iar după ce se schimbă în haine uscate şi mâncă o masă caldă, descoperi că tentaţia unui pat moale era prea puternică pentru a-i rezista. Aşa că dormi tot restul după-amiezii şi al serii. Iar când se trezi din nou, era întuneric în încăpere, cu excepţia luminii slabe a cărbunilor încinşi care străluceau în vatră. Şi complet linişte, exceptând respiraţia egală a lui Lilly, care dormea lângă ea.

Închise ochii şi se chinui să adoarmă la loc. Dar după câteva minute, renunţă, realizând că nu va avea sorţi de izbândă. Aşa că se împăcă cu ideea de a rămâne trează, se ridică din pat şi se duse la fereastră, ca să se uite afară.

Curtea era iluminată de o semilună strălucitoare şi văzu cum un oaspete întârziat îşi lăsă calul în grija unui grăjdar. Simţi sub picioarele ei vibraţia uşii principale

deschizându-se şi închizându-se şi asta o făcu să se întrebe dacă nopţile londoneze vor fi la fel de agitate. Mătuşa lui Gideon locuia într-o casă, nu într-un han. Dar conacul ei era situat pe o stradă principală şi nu avea de unde să ştie ce fel de activităţi însufleţeau bulevardele urbane pe timpul nopţii.

Dar gândurile la parade nocturne defilând prin faţa ferestrei ei dispărură când un geamăt şoptit se auzi prin perete.

Gideon.

Winnefred se uită spre pat. Pe de o parte, aproape că se aştepta ca zgomotul acela încet să o fi trezit pe prietena ei. Dar Lilly stătea nemişcată, iar respiraţia ei răsuna la fel de domol.

Îşi muşcă buza, neştiind ce să facă.

Îi aduse imediat aminte reacţia îngrozită pe care o avusese când auzise vestea logodnei lor. Şi apoi amintirea degetele lui, care îi mângâiau obrazul, când se sărutaseră în ploaie. Îşi aminti cum se retrăsese de lângă ea pe drumul de întoarcere de la închisoare şi încă o dată la petrecerea de la familia Howard. Apoi se gândi că abia se dezlipise de lângă ea în ultimele două zile de călătorie. Era atent şi generos şi capabil de o tandreţe extraordinară… Şi o rănise foarte profund.

Şi omul mai spusese că *ea* era o enigmă.

Gideon gemu din nou, zorind-o parcă să facă ceva. Winnefred se grăbi să-şi ia halatul şi să se îmbrace cu el, după care se îndreptă spre uşă. Îi veni în minte un gând trecător că poate ar fi trebuit să-i lase un bilet lui Lilly, dar îl îndepărtă cu stoicism. Pur şi simplu nu avea cum să-i spună „M-am dus până în camera lui Gideon, mă întorc repede” şi să n-o panicheze pe prietena ei. Aşa că trebuia să spere că Lilly va dormi şi nu-şi va da seama de absenţa ei.

Coridorul era pustiu şi acesta era un lucru foarte convenabil. Din păcate, era şi întuneric beznă, aşa că fu nevoită să-şi croiască drum pe pipăite spre uşa lui Gideon. Ciocăni o dată încet şi apoi încă o dată mai tare, când, în

loc de răspuns, auzi un geamăt chinuit din spatele uşii de lemn, urmat de un singur cuvânt: „Tunuri”.

Atunci geamătul încetă şi fu urmat de o tăcere prelungă.

Ciocăni încă o dată şi se miră că nu-l trezise fie şi numai felul în care îi bătea inima în piept.

— O clipă, răsună vocea guturală şi destul de enervată a lui Gideon. Lasă-mă o clipă!

Winnefred aşteptă şi ascultă cum se mişca prin odaie. Se împiedică de ceva şi înjură aprig, iar apoi uşa se deschise şi apăru în faţa ei, purtând pantaloni şi cămaşă. Strălucirea slabă a şemineului pâlpâia în spatele lui şi se revărsa pe coridor.

— Winnefred? Închise ochii strâns o clipă, după care îi deschise la loc, de parcă nu-şi putea da seama dacă era treaz sau dacă încă dormea. De ce nu eşti în pat?

— Pereţii hanului sunt destul de subţiri. Te-am auzit strigând.

— Ai auzit… Dar se opri din vorbit şi-şi frecă faţa cu mâna. Nu-l mai văzuse niciodată atât de obosit. La dracu!

Se gândi atunci cu tristeţe că în ziua aceea înjurase mai mult decât în tot timpul de când se cunoşteau.

— Ai de gând să mă inviţi înăuntru? Întrebarea ei îndrăzneaţă îl luă prin surprindere, întocmai după cum sperase. Lăsă mâna să i alunece de pe uşă şi ea profită de ocazie ca să o deschidă mai mult şi să se strecoare în cameră pe lângă el.

Gideon dădu atunci să o prindă de braţ.

— Nu poţi intra aici.

— Dar sunt aici, contracară ea şi făcu un pas în lateral, ca să evite să o prindă. Şi îţi sugerez să închizi uşa, dacă nu vrei să mă vadă cineva.

Făcea eforturi considerabile să vorbească şi să se poarte normal. Simţea cum i se strângea stomacul şi era plină de îndoieli. Poate că nu proceda tocmai bine dând buzna astfel în camera lui, dar trebuia să facă ceva. Încercase deja să-i ofere intimitate şi spaţiu şi încercase şi

să-l împingă să acţioneze. Iar cea din urmă variantă fusese cea care dăduse rezultate la pod.

Rămase fermă şi dreaptă în mijlocul încăperii, aşteptând ca el să închidă uşa, înainte de a vorbi din nou:

— Iar ai avut un coşmar.

— Dar acum sunt treaz.

— Şi eu la fel şi cum tot suntem amândoi treji…

— Nu este ceva pentru care să te îngrijorezi.

Winnefred alese să nu onoreze afirmaţia lui cu un răspuns direct.

— Visezi despre război, nu-i aşa?

— Poftim?

— Te-am auzit… adineauri… zise ea şi-i făcu un semn spre uşă. Te-am auzit spunând „tunuri”. Visezi despre război?

Gideon rămase tăcut atât de mult timp, încă fu destul de surprinsă în clipa în care dădu să spună ceva.

Dar se opri fără să rostească un singur cuvânt.

„Aproape!” se gândi ea. Aproape un început.

— Ai vrea să-ţi aduc nişte vin de Porto sau…?

— Nu, mulţumesc.

Winnefred cedă în faţa impulsului de a-şi muta greutatea de pe un picior pe altul, apoi îşi dori să nu fi lăsat acel gest de nervozitate să iasă la iveală.

— Îmi pare rău că nu am ciocolată caldă.

— E în regulă. Du-te înapoi la culcare!

— Nu ai prefera să…?

— Nu. Du-te la culcare!

Ea îşi îndreptă umerii şi se luptă cu neliniştea care o chinuia.

— Nu, zise apoi.

Ridică mirat din sprâncenele-i întunecate.

— Nu?

Ea încuviinţă hotărâtă din cap.

— Nu plec.

Gideon rămase complet nemişcat, cu excepţia încruntării care-şi făcu loc pe fruntea lui.

— Nu a fost o rugăminte, Winnefred.

— Nici nu am crezut că a fost.

— Înţeleg, zise el, după care făcu un pas în spate şi se sprijini de uşă, încrucişându-şi braţele la piept. Şi mai exact ce te aştepţi să obţii dacă mă sfidezi?

Era o atitudine pe care nu i-o cunoştea. Tonul vocii lui era glacial şi asta nu făcea decât să o neliniştească şi mai mult. În plus, avea un comportament neglijent, cum nu-l mai văzuse afişând niciodată. Şi se uita la ea de parcă o găsea interesantă. Însă doar un pic.

— Nu mă aştept la nimic, îi răspunse ea. Sper să te pot ajuta. Trebuie măcar să încerc.

— De ce?

Winnefred refuză să cedeze dorinţei de a-şi muta privirea.

— Pentru că eşti important pentru mine. Eşti prietenul meu. Pentru că…

— Ne cunoaştem de mai puţin de o lună, îi aminti el, afişând un zâmbet superior. Chiar insişti să transformi treaba asta într-o *comédie larmoyante?*

Durerea şi furia se luptau să preia controlul în sufletul ei, în timp ce un sentiment de ruşine îngrozitoare îşi făcea loc să iasă la suprafaţă. Ca să nu-i tremure mâinile, le împreună strâns la spate. Şi ca să oprească zvâcnetul să i se răspândească prin maxilar, ridică bărbia trufaşă şi-i întâlni privirea.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

Gideon clipi o dată scurt. Apoi încă o dată şi închise ochii.

— Îmi pare rău. Of, la dracu, chiar îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să zic asta.

Ea rămase tăcută, neştiind ce să spună.

Gideon îşi desfăcu braţele de la piept şi-şi frecă faţa cu mâna.

— Cred că până la urmă mi-ar prinde bine ceva de băut.

— Mă duc să-ţi aduc…

— Ba nu. Rămâi aici! Se îndepărtă de lângă perete, îşi luă bastonul de la marginea patului, după care mărşălui spre uşă. Dar înainte să iasă, se întoarse din nou spre ea şi-i zise, încruntat: Rămâi *aici,* Winnefred.

— Păi, nu asta am tot zis că vreau să fac?

Se încruntă puţin mai tare, după care părăsi încăperea.

Winnefred rămase holbându-se la uşă şi ascultând paşii lui Gideon îndepărtându-se cu ecou pe coridor.

„Ne cunoaştem de mai puţin de o lună”.

O usturau cuvintele lui, însă nu o răniseră la fel de mult precum comportamentul lui de la pod. În parte pentru că ştia că le rostise la mânie, şi nu ca să o judece. Dar adevărul era că tot îi cam tăiaseră avântul. Fiindcă îi aminteau că adesea era nevoie de mai mult decât de strădanie pentru a obţine un lucru dorit. Un om putea să tragă oricât voia de un morcov, că tot nu îl putea face să crească mai repede sau să-i ofere răsplata mai grabnic. Putea să ude pământul, să-l îngrijească şi să-l cureţe de buruieni toată ziua, dar, în cele din urmă, tot era nevoie de timp şi de răbdare ca să dea roade.

Un bărbat putea să ţină la o femeie, să se simtă atras de ea şi tot să fie îngrozit la gândul de a se căsători cu ea, după numai câteva săptămâni de cunoştinţă. Şi asta avea logică. Nu era deloc măgulitor, desigur, însă era un lucru rezonabil.

În consecinţă, trebuia să fie şi ea rezonabilă. Fusese dispusă să lupte pentru ceea ce-şi dorise. Dar în clipa aceea trebuia să fie dispusă şi să aştepte şi să accepte că amândoi încă mai aveau multe lucruri de învăţat unul despre celălalt.

Putea face asta… Probabil… Posibil.

Doar că rezervele ei de curaj nu erau inepuizabile. Îşi putea alunga temerile oricât de des voia, dar ştia şi ea foarte bine că tot vor găsi o cale de a ieşi la suprafaţă şi de a-şi face simţite prezenţa… o cale de a-i slăbi hotărârea.

Indiferent dacă o cunoştea de o lună sau de un

deceniu, tot era posibil ca ea pur şi simplu să nu fie genul de femeie cu care voia să se căsătorească Gideon.

Nu era nici frumoasă, nici educată, nici fermecătoare. Nu era o lady. Furase un medalion, jucase cărţi cu un hoţ şi avea drept companioană o capră.

În plus, nu era genul de persoană pe care să-şi fi dorit vreodată cineva să o păstreze aproape.

— Cu excepţia lui Lilly, şopti ea în camera goală.

Cineva îşi dorise să o aibă aproape o dată şi era posibil ca şi altcineva să o dorească din nou. Cu timpul şi cu puţină străduanie – şi desigur, dacă îşi mai dorea şi *ea* asta – acel altcineva ar fi putut fi Gideon.

Capitolul 22

Gideon nu căuta de fapt ceva de băut… sau nu în mod special. Voia câteva clipe în care să fie singur. Avea nevoie de puţin timp şi de puţin spaţiu ca să-şi strunească temperamentul, să-şi pună în ordine gândurile incoerente şi să-şi recapete hotărârea chinuitoare de a face ceea ce trebuia. Intenţiona să-şi ceară scuze pentru comportamentul lui şi să o trimită pe Winnefred înapoi în camera ei.

Găsi ceva de băut în tavernă, unde câţiva clienţi stăteau departe unii de alţii, într-o tăcere apăsătoare. Ar fi dorit să li se alăture. Să se aşeze lângă şemineu şi să bea până când uita de el. Cumpără o sticlă şi luă prima înghiţitură de vin pe scări, în drum spre camera sa.

De două ori. *De două ori* în aceeaşi zi se pierduse în amintirile războiului. Şi de două ori într-o zi îşi vărsase mânia pe Winnefred.

Era o minune că femeia nu se îndrepta chiar acum înapoi spre Murdoch House, mâncându-i inima crudă pe drum.

Îşi frecă pieptul în locul unde apăruse o durere

enervantă, încă de când realizase cât de tare îi rănise sentimentele pe pod. Făcuse o glumiţă mică şi inofensivă, cum că ei doi ar fi fost logodiţi şi, ca un mare ticălos, el îi răspunsese aproape înghiţindu-şi limba de groază.

O şi desigur că ea se prefăcuse că nu îi păsa. Afişase o atitudine indiferentă, apoi râsese şi-l iertase. Dar Gideon văzuse durerea din ochii ei şi felul în care îi dispăruse culoarea din obraji, pe sub pistrui. Nu putuse ascunde şi asta. Iar el nu găsise cuvintele – sau curajul necesar – pentru a îndrepta lucrurile. Dar cum i-ar fi putut explica temerile sale, fără să-i dezvăluie şi motivele care se ascundeau în spatele lor? Cum i-ar fi putut spune că o parte mică şi egoistă din el se delectase pentru o clipă – atunci şi acolo – cu reveria de a o curta… de a o *păstra* pentru el? Cum ar fi putut să recunoască asta fără să-i mărturisească şi de ce partea mai bună din el nu ar fi permis niciodată să se întâmple una ca asta?

Nu. Nu putuse. Şi, aparent, nu putuse face asta, la fel cum nu se putuse abţine nici să se comporte încă o dacă ca un nemernic. Şi ştia în sinea lui că de data asta nu va mai linişti apele cu o glumiţă prostească.

„Comédie larmoyante! O, la dracu!”

Oare ce naiba fusese în capul lui?

Încleştă strâns pumnul în jurul sticlei. În fond ştia mult prea bine ce anume gândise – că îl smulsese încă o dată din suferinţa amintirilor. Că în clipa în care stătuse în faţa lui udă leoarcă şi îngrijorată la pod, fusese de două ori mai frumoasă ca atunci când râsese cu poftă în lumina lunii pe drumul din Scoţia. Iar când venise în camera lui şi lumina şemineului dansase pe şuviţele aurii din părul ei împletit, i se păruse de două ori mai frumoasă ca oricând. Şi se gândise că nu-şi dorise niciodată mai mult să pună mâna pe o femeie şi să o strângă la pieptul său. Doar că îl îngrozise gândul la ce s-ar fi putut întâmpla cu ei amândoi dacă ar fi făcut-o. Simţise că trebuia să facă ceva – orice – ca ea să plece.

Aşa că o rănise îngrozitor cu cuvintele lui. Winnefred

rămăsese fermă pe poziţii, dar o privise făcându-se mică sub ochii lui. Şi se pare că asta se dovedise la fel de eficient în a aţâţa flăcările pasiunii.

Se opri în faţa camerei sale şi se întrebă dacă să mai ia o înghiţitură de vin. În cele din urmă alungă tentaţia şi deschise uşa. Bineînţeles că avea de gând să se mai delecteze cu un pahar sau două – sau poate chiar cu şase, dacă putea. Dar voia să fie treaz când dădea ochii cu Winnefred.

Şi o găsi exact la fel cum o lăsase – stând în picioare în mijlocul încăperii. Nu se putu convinge să-i întâlnească privirea, aşa că îşi făcu de lucru, închizând uşa în urma sa. Dar înţelese repede că nicio tragere de timp nu ar fi putut domoli durerea chinuitoare din măruntaiele sale, aşa că cedă şi se duse la biroul de scris din colţul camerei, unde umplu un pahar de vin. Se consolă imediat cu ideea că era foarte puţin probabil să ameţească de la două pahare. Poate că l-ar fi transformat într-un laş, dar cu siguranţă nu l-ar fi fi făcut să se îmbete.

— Ce-ar fi să iei loc, Winnefred?

— Am stat jos suficient pentru o singură zi, mulţumesc.

Gideon dădu pe gât paharul şi-l termină dintr-o singură înghiţitură mare, după care oftă adânc şi se întoarse spre ea. Nu părea nici furioasă, nici jignită – chiar dacă avea motive îndreptăţite să fie. În schimb, părea sfâşietor de vulnerabilă… şi foarte, foarte hotărâtă.

— Ai ascuns bine faptul că eşti o persoană atât de răbdătoare, zise el încet. Ar fi trebuit să-mi tragi o palmă şi să închei toată povestea.

Winnefred afişă un zâmbet mic şi nesigur.

— Aş minţi dacă aş spune că nu a existat tentaţia. Dar păreai deja suficient de descumpănit… ca şi când ai fi primit deja o palmă de la viaţă. Şi nu sunt de acord ca un om să fie lovit când e la pământ.

El lăsă paharul gol pe birou.

— Nici măcar atunci când merită?

— Nimeni nu merită asta.

— O, crede-mă că sunt oameni care ar merita din plin, o asigură el. Iar simplul fapt că ea nu era conştientă de asta nu făcea decât să sublinieze şi mai mult diferenţele dintre ei. Se gândi apoi că n-ar fi trebuit să se afle acolo. Nu avea niciun rost şi niciun motiv să o târască şi mai adânc în trecutul său hâd. Îmi cer iertare pentru comportamentul meu. Nu am nicio scuză…

— Îţi accept scuzele, îl întrerupse ea şi, spre disperarea lui, traversă camera şi veni în faţa sa, dacă îmi spui ce anume te-a adus într-o asemenea stare.

El clătină din cap şi se pomeni dintr-odată dorindu-şi ca biroul să nu fi fost aşezat lângă perete. Pentru că nu avea unde să se retragă.

— Îmi pare rău.

— Ai mai spus asta o dată.

— Apreciez foarte mult grija şi răbdarea ta, Winnefred, dar…

Ea dădu să plece furioasă, dar el o apucă de braţ, fără să se gândească. Nu am vrut să sune ca o respingere, adăugă. Îţi sunt foarte recunoscător pentru grija de care dai dovadă. Sincer, chiar sunt. Dar visele…

Şi atunci îşi dădu seama că nu avea de ales. Trebuia să-i spună ceva. Era prostesc şi egoist din partea lui să se aştepte să plece în momentul acela, aşa – cu nimic mai mult decât încă o scuză şi un răspuns evaziv. Îşi lăsă braţul să-i cadă pe lângă corp şi încleştă pumnul.

— Ai dreptate, se auzi spunând. Visez despre război.

Ea încuviinţă din cap din nou.

— E acelaşi vis, care se repetă de fiecare dată?

— Da. Nu. Nu ştia cum să-i explice, pentru că nu mai încercase niciodată. Este aceeaşi bătălie şi sunt aceiaşi… „Aceiaşi băieţi”. Dar cuvintele îi rămaseră pe limbă. Aşa că le înghiţi şi le înlocui cu altele. Aceiaşi oameni. Aceeaşi zi, iar şi iar. Dar visele se schimbă.

— Este bătălia în care ai fost rănit?

El clătină din cap şi profită imediat de ocazie pentru a

schimba subiectul.

— Nu. Asta s-a întâmplat cu multe luni înainte, într-o mică încăierare pe coasta Spaniei. A fost nevoie de şase oameni ca să mă scoată de sub un capăt de vergă.

Ea înclină uşor capul.

— Pari mândru de asta.

— Păi, sunt mândru… de oamenii mei. Din fericire, găsise în sfârşit o povestire pe care i-o putea spune. M-au eliberat de sub vergă în mijlocul bătăliei. Lordul Emmeret a ridicat bara cu o mână, iar pe cealaltă a folosit-o ca să scoată pistolul şi să tragă… Am avut nişte oameni extraordinari.

— Nu pare să fi fost chiar o încăierare mică.

— Poate că nu, dar exact asta a fost… în marea schemă a războiului.

— Şi bătălia despre care visezi? întrebă ea încet. Aceea ce a reprezentat pentru marea schemă a războiului?

— Pentru război? Un conflict moderat.

Dar pentru viaţa lui însemna totul.

— Şi oamenii despre care vorbeai… Au pierit în timpul bătăliei?

— Da.

— Şi ţineai foarte mult la ei.

Următoarele cuvinte îi ieşiră pe gură fără să gândească:

— Aşa ar fi trebuit.

Winnefred se încruntă imediat.

— Nu înţeleg.

„Şi nici n-ar trebui”, se gândi el atunci. N-ar trebui să i se ceară niciodată să înţeleagă. Gideon clătină din cap.

— Poate cu altă ocazie, Winnefred.

Se aştepta ca Winnefred să se certe cu el sau să insiste, însă îl surprinse apropiindu-se de el şi aşezându-şi mâna pe obrazul lui.

— Îmi pare foarte rău, Gideon.

Ridică mâna, intenţionând să o dea la o parte pe a ei, dar se pomeni strângându-i-o într-a lui. Se uita la el cu

atâta bunătate şi înţelegere… şi era atât de frumoasă!

Era tentant – de fapt, insuportabil de tentant – să se piardă în ochii aceia blânzi de culoarea chihlimbarului. Şi dacă nu se gândea la nimic altceva… la nimic în afara frumuseţii ei sfâşietoare… ar fi tras-o în braţele lui. S-ar fi putut apleca uşor şi i-ar fi putut acoperi gura caldă cu a lui. Şi pentru o vreme ar fi putut uita de tot… de orice altceva, în afară de ea.

Ar fi fost mult mai simplu dacă s-ar fi contrazis cu el sau dacă ar fi insistat.

Şi apoi, cu o voinţă pe care nici el nu ştia că o poseda, îi îndepărtă mâna de pe obrazul lui, o strânse uşor, după care îi dădu drumul.

— Şi mie îmi pare rău.

*

„Ce s-a întâmplat în timpul acelei bătălii?”

„Ce ai văzut astăzi pe pod?”

„Pe cine ai pierdut?”

O mulţime de întrebări o asaltau, dar Winnefred o alunga pe fiecare în parte fără milă. Venise în camera lui Gideon hotărâtă să-l convingă să-i spună măcar o parte din ceea ce-l tulbura. Şi reuşise. Visa despre război şi despre oamenii care luptaseră alături de el. Şi era suficient pentru o singură noapte.

„Timp şi stăruinţă”, îşi aminti ea.

Cu toate astea, şovăi o clipă înainte de a se întoarce de la el şi de a se îndrepta spre uşă. Nu o deranjase niciodată străduania, însă aşteptarea şi timpul reprezentaseră mereu o corvoadă pentru ea.

— Winnefred?

— Da? Se întoarse spre el şi-l găsi cercetând-o cu o privire stăruitoare şi de neclintit.

— Mulţumesc, zise el încet. Şi tu eşti importantă pentru mine.

Winnefred răsuflă uşurată, eliberând tot aerul din

plămâni. Nici măcar nu realizase că-şi ţinuse respiraţia. După aceea îi zâmbi şi plecă.

Îşi cam forţase norocul în noaptea aceea, intrând cu forţa în camera şi în intimitatea lui. Dar felul în care începuse să îi cânte inima de bucurie auzind cele şase cuvinte simple îi spunea că meritase din plin să-şi asume acel risc.

Capitolul 23

A doua zi dimineaţă, Winnefred păşi pe treptele de la intrarea în han şi descoperi că trăsura şi călăreţii însoţitori erau deja gata de plecare, iar Gideon stătea pe o băncuţă mică de piatră, din celălalt capăt al curţii interioare. La picioarele lui se rostogolea un câine mare, cu o blană neagră încâlcită, cu o coadă scurtă tăiată şi cu urechile lăsate. Gideon se aplecă să scarpine straşnic pe burtă animalul.

— Nu poţi să-l iei acasă, îi strigă ea, coborând treptele.

Gideon îşi îndreptă spatele şi se uită la ea, mijindu-şi ochii din cauza luminii puternice a soarelui.

— Bună dimineaţa, Winnefred.

— Bună dimineaţa. Se aşează lângă el şi mângâie pe cap câinele, când când se ridică să-i adulmece genunchiul. Cum te simţi în dimineaţa asta?

El zâmbi strâmb şi zise:

— Acelaşi lucru voiam să te întreb şi eu.

— Nu chiar la fel de bine ca ieri-dimineaţă. Starea de euforie revenise, însă mai puţin intensă. Dar cu siguranţă mai bine decât o să mă simt pe după-amiază.

— O să ne oprim mai des. Oricând vrei.

— Hmm.

Se aşternu o tăcere apăsătoare, care dispăru abia atunci când Gideon îi făcu un semn din bărbie spre câine şi

o întrebă din senin:

— Crezi că-l mănâncă vreodată coada?

Winnefred se uită la el uluită, apoi la câine.

— Păi, i-a fost tăiată coada. Aşa că nu prea mai are ce să-l deranjeze.

— Exact la asta mă refeream. Mai scărpină o dată câinele, după care se ridică în picioare. Am un prieten la Londra… Andrew Sykes. Şi-a pierdut braţul din cauza unei amputări şi spune că nu-l mai deranjează deloc durerea… dar că, în schimb, are mâncărimi îngrozitoare.

— Nu ştiam că amputarea unui membru provoacă mâncărimi, afirmă ea. Era mai mult decât dispusă să încurajeze o conversaţie stupidă, dacă asta îl făcea să se simtă mai bine.

— Păi, tocmai partea care lipseşte e cea care are mâncărimi… doar că nu ai de fapt ce să scarpini.

— Partea care lipseşte? Dar cum e posibil aşa ceva?

— Habar nu am.

— E absolut îngrozitor! Se încruntă în jos la câine, după care se aplecă şi-i scărpină coada. M-am simţit mereu un pic vinovată, ştiind că viţeluşii noştri urmează să fie castraţi. Dar acum mă simt de-a dreptul îngrozitor. Totuşi… ţinând cont de constituţia fizică a bovinelor, cred că nu s-ar putea scărpina nici dacă i-am lăsa să…

Gideon izbucni în hohote de râs care avură nevoie de ceva timp ca să se potolească.

— Să fiu al naibii dacă nu faci minuni pentru mine, Winnefred!

Nu exista alt compliment care să-i facă mai multă plăcere. Rânji la el şi se hotărî pe loc că nu-i păsa nici cât negru sub unghie că nu intenţionase ca replica ei să fie amuzantă.

— Mă bucur că îţi pot fi de folos.

Gideon chicoti încă o dată, după care se întinse să-şi ia bastonul.

— Oricât de rău mi-ar părea să întrerup o discuţie atât de plăcută… mă tem că trebuie să plecăm.

— De data asta, mă duc eu s-o chem pe Lilly. Îşi netezi uşor fustele de culoarea lavandei, după care se ridică. Dar şovăi o clipă şi se întoarse din nou spre el. Gideon? zise ea, neputându-se abţine. Ce înseamnă *comédie larmoyante...*

— Ah! exclamă el, încruntându-se şi-şi mută privirea. *Comédie larmoyante.* Este un fel de producţie teatrală de demult. Un fel de comedie sentimentală... Da, aşa cred că s-ar descrie cel mai bine.

— A. Înţeleg... zise ea şi căzu o clipă pe gânduri. Asta nu-i chiar aşa de rău. Însă te-aş ruga ca pe viitor să-ţi limitezi insultele la termeni pe care să-i înţeleagă şi persoana vizată.

Pesemne simţise umorul din vocea ei, pentru că se uită din nou la ea. Îi zvâcneau buzele.

— Şi de ce aş face asta?

— Ca să eviţi să ţi se răspundă cu aceeaşi monedă, zise ea şi-i zâmbi dulce. Cunoştinţele mele despre fiziologia bovinelor sunt destul de vaste... Ţie ţi-ar plăcea să fii numit lipet?

— Ce-i acela lipet?

Era un cuvânt pe care îl inventase pe loc, dar nu intenţiona să recunoască asta. Aşa că îi zâmbi, îi făcu cu ochiul şi plecă să o cheme pe Lilly.

*

Călătoria lor decurse fără *incidente* în ziua aceea. Şi la fel şi în următoarele două zile. Dar călătoria până la Londra era foarte lungă, iar lupta continuă cu răul de mişcare o lăsa pe Winnefred tot mai obosită, cu fiecare zi care trecea. Şi până în dimineaţa ultimei zile a călătoriei lor ajunsese să se simtă de parcă călătorise săptămâni întregi şi bolnavă cât pentru o jumătate din viaţă.

Cu cât era mai obosită, cu atât îi era mai greu să stea trează pe capră. Şi cu cât adormea mai des, cu atât i se făcea mai rău... şi cu cât i se făcea mai rău, cu atât

devenea mai obosită…

— E un ciclu îngrozitor, fără sfârşit! murmură ea cu ochii închişi. Gideon o înghiontise un pic mai devreme, dar cum adormise deja de nenumărate ori pe umărul său, nu se mai obosi să verifice dacă salivase pe el. Era pur şi simplu prea obosită ca să-i mai pese.

La fel cum în momentul acela se simţea prea obosită ca să deschidă ochii. Dar trebuia s-o facă – chiar trebuia să o facă. I se făcea tot mai rău cu fiecare secundă care trecea, dar aparent nu se putea concentra suficient de mult cât să ducă sarcina aceea la bun sfârşit. Tot aţipi şi se trezi de mai multe ori, până când în cele din urmă adormi de-a binelea.

Visa că se afla într-o sală de bal aglomerată. Doar că ea nu era îmbrăcată de gală. Purta pantalonii săi, ceea ce avea destul de multă logică, de fapt – pentru că se îmbrăca mereu cu ei, când avea o muncă fizică de făcut. Şi să o ţină pe Claire departe de masa cu răcoritoare chiar se dovedea o sarcină destul de grea. Iar celorlalţi invitaţi nu părea să le placă deloc ţinuta ei, nici capra. Cu toţii râdeau, strigau şi o arătau cu degetul.

— Nu trebuie să ţipaţi la mine!

— Poftim? răsună vocea lui Gideon în urechea ei. Winnefred?

Se trezi brusc, speriată şi fu la un pas de a se prăvăli în faţă, dacă Gideon nu s-ar fi întins ca s-o prindă.

— Winnefred! *Ce* este? Ce s-a întâmplat?

Dar ea nu înţelese imediat cuvintele lui. De fapt nimic din jurul ei nu avea nicio noimă în clipa aceea… Adormise într-o lume şi se trezise în cu totul alta.

— O, Doamne sfinte! Unde suntem?

— Am ajuns la Londra. Ai… Te-am trezit acum zece minute. Ai adormit cumva în capul oaselor?

— Da, răspunse ea distrasă. Era prea uimită de peisajul necunoscut care se derula în jurul ei ca să se mai obosească să-şi dea seama dacă Gideon era amuzat sau oripilat.

Era înconjurată de clădiri. Toate erau înalte şi lipite una de alta! În plus, exista o singură panglică subţire de trotuar care le despărţea de stradă. Nu existau nici pajişti, nici copaci. De fapt niciun colţişor de verdeaţă pe care să îl poată vedea. Doar casă după casă şi magazin după magazin.

Şi era plin de oameni. Hoarde de oameni intrând şi ieşind din clădiri, strigându-se unii pe alţii, râzând unii la alţii.

— O să ai nevoie de o zi întreagă de odihnă, îl auzi pe Gideon spunând.

— Poftim? A, nu, sunt bine! Sincer îţi spun! Dar nu era deloc aşa. Stomacul ei se strânsese într-un nod de nelinişte şi greaţă. Cât am dormit?

— Dacă luăm în calcul şi ultimele zece minute? Ai dormit trei ore mari şi late.

— O, Doamne, Dumnezeule! se gândi că era de mirare că nu se simţea şi mai rău. De ce nu m-ai trezit mai devreme?

— Se merge mai lin pe străzile pavate, îi explică Gideon. Voiam să te mai odihneşti un pic. Sigur te simţi bine?

— Da, desigur. Sunt doar copleşită, atâta tot. Nu-mi vine să cred că suntem aici în sfârşit. În Londra. O, probabil Lilly e deja în culmea fericirii. Mă întreb… Dar se opri imediat din vorbit, adulmecă aerul şi strâmbă din nas. Ce… dar apoi mai adulmecă o dată. Ce *e* asta?

Gideon chicoti încet.

— Asta, draga mea, este aroma civilizaţiei.

— Ei bine, cred că civilizaţiei i-ar prinde bine o săpunealã temeinică.

— Ba chiar în mai multe feluri decât crezi. Scoase o batistă din buzunar şi i-o întinse. Poftim… respiră prin asta. Îţi promit că mirosul va deveni mai plăcut după ce ajungem în Mayfair.

Nu dură mult până când Winnefred să descopere că avusese dreptate. O jumătate de oră mai târziu, străzile

erau cu mult mai late, magazinele lipseau cu desăvârşire, iar casele erau mult mai grandioase şi aşezate la distanţe mai mari unele de altele, în plus, putea vedea peluze, copaci şi grădini în cele din urmă. Chiar şi mirosul era cu mult mai plăcut. Şi, cu siguranţă, erau mai puţini oameni care se învârteau pe străzi. Femei şi bărbaţi îmbrăcaţi la patru ace se plimbau pe trotuar în grupuri de două sau de trei persoane.

Winnefred se gândi că poate nu va fi chiar atât de îngrozitor cum crezuse să petreacă într-un astfel de loc câteva săptămâni.

Trăsura încetini, şi, pentru o clipă, Winnefred crezu că aveau să se oprească în faţa unui conac de mărime respectabilă, ale cărui ferestre din faţă erau acoperite de obloane vesele de culoare verde. Însă cotiră pe lângă clădire şi intrară într-o altă lume, complet nouă.

Casele de acolo nu aveau o mărime respectabilă sau un aspect vesel. Ci erau uriaşe şi păreau foarte impunătoare – şi descurajatoare. Apoi trăsura se opri în faţa celei mai impunătoare dintre toate – o clădire de cărămidă cu trei etaje care părea să ocupe un sfert de stradă.

— Mătuşa ta locuieşte *aici?* întrebă atunci şi chiar şi ei i se părea că vocea ei suna foarte slăbită.

Gideon se dădu jos din trăsură, după care se întoarse şi o ajută şi pe ea să coboare.

— De ce? Nu se bucură de aprobarea ta?

Winnefred chiar nu ştia ce să-i răspundă. Dar, din fericire, Lilly ieşi atunci din trăsură şi nu mai fu nevoită să încerce.

Lilly afişă imediat un zâmbet până la urechi şi aproape că ţopăi de bucurie spre ea. O strânse tare de mâini pe Winnefred şi zise:

— Am ajuns! O, Doamne, îţi vine să crezi?

— Mi se pare destul de ireal, recunoscu ea.

— E absolut fantastic! răspunse Lilly. O luă imediat de braţ pe Winnefred şi porniră împreună în spatele lui Gideon, care se îndrepta spre casă. Ce părere ai, Freddie? Crezi că

e bine?

— Nu e deloc la ce mă aşteptam eu, răspunse ea, destul de vag. În realitate era *cu mult mai mult* decât se aşteptase. Casa era mai mare şi grădinile mult mai vaste decât îşi închipuise ea. Însă observă uşurată că din fericire nu existau păuni care să se perinde prin verdeaţă. Iar uşa principală… Dumnezeule!… părea suficient de masivă ca să împiedice chiar şi raidul unei armate întregi. Intrară în casă şi descoperi cu stupoare că foaierul era suficient de mare, încât să încapă fără probleme în el întregul conac Murdoch House… şi poate chiar şi cabana grădinarului.

Winnefred nu mai văzuse niciodată o asemenea bogăţie. Nici măcar conacul provincial pe care-l vizitase împreună cu tatăl ei, când era copil, nu se putea compara cu extravaganţa casei londoneze a lui Lady Gwen.

Şi nici măcar Lady Gwen nu era aşa cum se aşteptase ea. Winnefred încercase din răsputeri să-şi înăbuşe temerile legate de a locui cu o străină, aşa că începuse să şi-o închipuie pe mătuşa lui Gideon ca pe o femeie mică de statură, robustă, cu obrajii rozalii şi prietenoasă din fire. I se păruse rezonabil că doamna aceea să fie măcar un pic prietenoasă, dacă fusese de acord să ia sub patronajul ei două femei tinere pe care nu le cunoştea deloc.

Din păcate însă, presupunerile lui Winnefred se dovediră atât de departe de adevăr, încât ar fi putut fi considerate de-a dreptul ridicole, dacă situaţia aceea ar fi avut în ea ceva amuzant.

Lady Gwen coborî scările care duceau spre foaier cu ţinuta fizică a unei amazoane blonde. Dar hainele şi comportamentul ei erau demne de o regină. Părea să aibă aproape un metru optzeci. Era extrem de înaltă pentru o femeie, chiar dacă Winnefred socoti că măcar zece centimetri se datorau părului pe care-l purta strâns într-un coc ridicat. În plus părea severă… Chiar foarte, foarte severă. Şi tocmai de aceea Winnefred nu mai simţi nicio dorinţă de a râde.

Lady Gwen se opri în faţa lor şi răspunse reverenţelor

lor şi salutului nepotului ei printr-o înclinare regală a capului. După aceea se învârti uşor în jurul noilor sale poveri, studiindu-le din cap până-n picioare şi privindu-le de sus, cam la fel cum obişnuia domnul McGregor să măsoare din priviri fiecare viţel nou.

Winnefred se uită la Gideon, dar el era prea ocupat să discute cu majordomul ca să observe. Era obosită, enervată şi se simţea insultată, aşa că încleştă maxilarul ca să se abţină să spună vreo prostie şi rămase cu privirea aţintită drept în faţă, până când Lady Gwen termină de făcut un cerc complet în jurul lor.

— Ei bine, cu siguranţă nu sunt nişte domnişoare prea fragede, nu? zise Lady Gwen, după care încuviinţă din cap scurt şi aprobator. Slavă Domnului pentru asta! Mi se pare o treabă absolut prostească să măriţi nişte copile care chicotesc, înainte să aibă ocazia să-şi dea seama ce vor de la viaţă. După aceea se apropie mai mult de Lilly şi-şi continuă inspecţia atentă. Părul dumitale este prea închis la culoare ca să fie la modă acum, dar îndrăznesc să spun că în rest eşti foarte bine. Ai foarte mare noroc cu ochii, domnişoară Ilestone. Au o nuanţă de albastru foarte rar întâlnită.

— Mulţumesc, milady.

Lady Gwen îşi drese glasul, în loc de răspuns, după care îşi întoarse ochiul critic către Winnefred.

— Aceasta pare destul de verde.

Gideon se uită peste umăr.

— Winnefred? Nu am menţionat că este primul ei sezon?

— Nu verde, bufonule. *Verde.*

El ridică dintr-o sprânceană.

— Da, desigur… verde. Oare ce o fi fost în capul meu?

— Cred că se referă la faptul că par bolnavă, îl informă Winnefred, dar regretă imediat că deschisese gura. Pentru că odată ce-şi permise să vorbească, se pomeni că nu se mai putea opri. Se întoarse încruntată spre Lady Gwen şi zise: Am urechi, gură şi cunosc destul de bine

limba engleză, milady. Ţi-aş rămâne recunoscătoare dacă nu ai vorbi despre mine de parcă aş fi surdă, mută şi proastă.

— Winnefred! icni imediat Lilly.

— Ha! Fata are coloană vertebrală! Spre surprinderea lui Winnefred, Lady Gwen mai încuviinţă o dată din cap, aprobator. Şi apoi miji ochii. Ceea ce nu putea spune că era la fel de surprinzător. Ai grijă să nu confunzi asta cu impertinenţa, copilă!

Gideon făcu un pas în faţă şi zâmbi.

— Genul acela de impertinenţă care se subînţelege din faptul că fiica unui marchiz s-ar căsători cu un biet baronet ales de ea?

— Asta nu a fost impertinenţă, îi răspunse Lady Gwen şi pufni. A fost perspicacitate şi asta este o calitate lăudabilă.

Lady Gwen se uita la el încruntată, dar Gideon doar îi făcu cu ochiul complice.

— Fii milostivă, mătuşă! Am avut o călătorie foarte lungă şi obositoare. Şi Winnefred are nevoie de odihnă.

— *Domnişoara Blythe,* spuse atunci Lady Gwen cu atât de multă emfază, încât reuşi să sublinieze fără echivoc faptul că îi displăcea profund că Gideon folosea prenumele, va fi condusă imediat spre camera sa.

— Excelent, zise Gideon şi-şi plesni mănuşile peste picior. Atunci dacă doamnele mele nu mai au nevoie de nimic altceva, vă cer permisiunea de a pleca.

— Unde pleci? ceru să ştie Lady Gwen.

— Acasă.

— Şi când te vei întoarce?

— Sunt la dispoziţia dumitale, desigur, zise Gideon. Trimite un lacheu să-mi dea de ştire când ai nevoie de mine.

— Este o irosire a timpului şi a personalului. Vei rămâne aici. Dacă nu ar fi fost impardonabil de nepoliticos, Winnefred ar fi râs cu voce tare de expresia consternată care-şi făcuse loc pe chipul lui Gideon.

— Ba nu voi face aşa ceva.

— Aşadar, vrei ca societatea să spună că pe lordul Gideon Haverston îl interesează atât de puţin pupilele lui că nu poate îndura să locuiască sub acelaşi acoperiş cu ele?

— Sunt pupilele fratelui meu, contracară Gideon.

— Eu nu sunt pupila nimănui, sublinie atunci Lilly.

— Şi eu, cu siguranţă, nu vreau să fiu, murmură Winnefred.

Dar Lady Gwen ignoră cu stoicism toate cele trei afirmaţii.

— Pune-l pe valetul tău să aducă… O, dar tu nu ai un valet, nu-i aşa? Uit mereu predispoziţia ta de a trăi ca un sălbatic.

— O casă în Mayfair şi o menajeră care vine cu ziua nu înseamnă deloc…

— Nu mai contează. De data asta mă pot lipsi de câţiva dintre servitorii mei ca să-ţi aducă toate cele necesare.

— Foarte generos din partea dumitale, gemu Gideon. Mătuşă…

— S-a hotărât atunci, zise femeia, după care făcu semn spre două servitoare să vină în faţă. Sarah şi Rebecca le vor conduce pe doamne în camerele lor.

Capitolul 24

Winnefred le urmă la etaj pe Lilly şi pe cele două slujnice, însă plimbarea aceea lungă trecu pe lângă ea ca într-o ceaţă confuză. Mintea ei consemnă covorul scump pe care păşea, portretele cu rame elaborate care acopereau pereţii şi trecerea pe lângă nenumărate uşi şi coridoare. Dar descoperi că îi era imposibil să se concentreze la orice altceva, cu excepţia nodului de îngrijorare pe care-l simţea în stomac.

Casa aceea era prea mare! Şi erau cu mult prea mulţi

servitori! Uitase deja numele celor două slujnice pe care le urma. Lady Gwen o ura. Nu ar fi trebuit să fie niciodată de acord să vină la Londra.

— Dumneavoastră aveţi camera albastră, domnişoară.

— Poftim? Winnefred clipi nedumerită şi observă atunci că se opriseră.

Lilly întinse mâna şi o frecă pe braţ cu blândeţe.

— Pari extenuată, draga mea.

— Sinceră să fiu, mă simt absolut îngrozitor. Lilly…

— Odihneşte-te, zise Lilly şi o sărută pe obraz. Mă găseşti un pic mai jos pe coridor.

Winnefred încuviinţă din cap şi răsuflă uşurată. Se temuse că vor fi cazate în aripi diferite ale casei. Dar acel mic surplus de încredere se diminuă rapid, când o privi pe Lilly îndepărtându-se împreună cu una din slujnice. „Un pic mai jos pe coridor” nu era chiar atât de aproape, când holul în cauză era foarte, foarte lung.

— Domnişoară? Aţi dori…?

— Hmmm? Se întoarse atunci spre servitoare şi observă că fata îi ţinea uşa deschisă. A, da. Mulţumesc.

Winnefred îi aruncă fetei un zâmbet destul de sfios, după care păşi pragul şi se pomeni în cea mai mare, cea mai extravagant decorată şi cea mai… *albastră* cameră pe care o văzuse vreodată.

— O, Doamne!

— Să vă fac focul în şemineu?

Winnefred era doar vag conştientă de faptul că încuviinţa din cap. Era absolut copleşită de mărimea şi de culoarea acelei încăperi. Totul era albastru – baldachinul de deasupra patului imens, canapeaua şi fotoliile asortate din faţa şemineului, draperiile lungi care acopereau ferestrele enorme şi chiar şi metri întregi de covor de pe podea… Un covor foarte frumos şi care părea extrem de scump. Avea să verse ceva pe el! Era sigură de asta.

Probabil ar fi continuat să-şi facă griji în privinţa acelei inevitabilităţi înspăimântătoare, însă o mişcare de pe

coridor îi atrase atenţia. Se întoarse şi îl văzu pe Gideon stând în pragul uşii sale deschise. Se uită repede în stânga şi-n dreapta pe hol, după care băgă capul în camera ei.

— Îţi convine, Winnefred?

— E uriaşă. Asta fu tot ce-i trecu prin minte să spună.

— Şi foarte albastră, adăugă el, încuviinţând din cap gânditor. Mi s-a părut mereu că această cameră este prea albastră.

— Poate… Poate aş putea…

„Să mă duc înapoi la Murdoch House”, se gândi imediat. Dar chiar şi simpla idee de a se urca din nou în trăsură îi făcea stomacul să se întoarcă pe dos.

— Vrei altă cameră? o întrebă atunci Gideon.

„Da!” spuse în sinea ei.

— Nu. Sigur că nu. Mătuşa ta a fost deja foarte generoasă să… Doar că… E atât de mare!

— Are o mărime potrivită pentru o casă de mărimea asta.

— Este *colosală.* Uită-te la tot spaţiul acesta. Întinse apoi braţele ca să sublinieze mărimea camerei şi un hohot mic de râs i se rostogoli din gât. La ce, Doamne, iartă-mă, foloseşte? Crezi că ocupanta iniţială făcea acrobaţii în camera ei?

Slujnica scutură vătraiul, lovindu-l de grătarul din metal.

Winnefred lăsă imediat braţele pe lângă corp, realizând ce s-ar fi putut subînţelege din afirmaţia ei.

— Îmi cer scuze. Am vrut să spun… dar se opri.

Simţi cum se îmbujorează şi se rugă în sinea ei ca slujnica să observe doar stânjeneala la adresa gafei, şi nu şi râsul care ameninţa să-i scape. Însă nu avea de gând să lase să-i scape acel hohot de râs. Nu. În niciun caz.

Cu toate acestea, îi scăpă un chicotit neajutorat. Şi apoi încă unul. Îşi lipi imediat mâna de gură, simţindu-se dezgustată de sine. S-o ia naiba de treabă! Ce era în *neregulă* cu ea? Una era să se comporte prosteşte într-o tavernă de faţă numai cu Gideon, şi cu totul altceva să facă

asta în casa mătuşii sale, de faţă cu slujnica mătuşii.

Gideon făcu un pas în faţă şi intră în cameră.

— Rebecca, cred că şemineul din salonul de zi necesită atenţia ta.

— Da, milord.

Winnefred o privi destul de alarmată pe Rebecca deschizând o uşă, despre care ea presupusese că ducea spre o garderobă, îi căzură imediat mâinile de la gură de uimire. Nu voia ca Gideon să-şi dea seama cât de îngrozitor se simţea. Sau cât de copleşită şi de nelalocul ei. Dar…

— Camera asta este *şi mai mare*? O, dar asta e… Nu, asta nu va funcţiona niciodată. *Ştiam* eu că nu va funcţiona.

— Despre ce tot vorbeşti acolo? o întrebă Gideon cu blândeţe.

— Despre asta, zise ea şi aruncă mâinile în aer, făcând semn spre tot ce se afla în jurul ei. Eu. În Londra. A fost o idee îngrozitoare. Suntem aici de mai puţin de o oră şi deja am fost nesuferită cu mătuşa ta, am făcut o glumă vulgară *şi* apoi am mai şi râs singură. Nu ar fi trebuit să vin aici.

— Stai jos, Winnefred!

— Nu vreau să stau jos. Tot stăm jos de zile întregi…

— Eşti surescitată.

Ea strâmbă din nas, dezgustată.

— Copiii mici şi femeile prostuţe sunt surescitaţi.

— La fel şi doamnele sensibile care au petrecut zile întregi călătorind şi luptându-se cu răul de mişcare.

— Eu… O enerva la culme faptul că ştia că avea dreptate. E adevărat că nu sunt tocmai în apele mele. Dar nu cred că pot dormi, Gideon. Am fost groaznic de obosită în trăsură, dar acum sunt mult prea… Căută un cuvânt care să-i descrie cel mai bine starea, însă mintea ei ameţită refuza să o ajute şi tot ce putu găsi fu: Prea trează.

— Nu trebuie să te culci. Doar întinde-te în pat şi închide ochii un pic… O oră.

— Doar să mă întind în pat? Timp de o oră?

— Dacă vrei, îţi spun o poveste ca să treacă timpul

mai uşor.

Winnefred se gândi imediat că probabil nu ar fi fost un lucru atât de îngrozitor să se întindă un pic pe pat şi să-l asculte pe Gideon. Sau poate ar fi fost. Privi uşa deschisă a dormitorului ei, după care întinse gâtul ca să se uite în salon.

— Tu ar trebui să fii aici?

Gideon ridică din umeri.

— Uşa este deschisă. Rebecca e chiar acolo, ţie ţi-e rău şi, în esenţă, sunt tutorele tău până când se întoarce fratele meu.

Ea se uită la el încruntată.

— Păi, şi *ai voie* să fii aici?

— Probabil că nu, dar mătuşa mea este în oranjerie şi Rebecca nu e tocmai genul care să bârfească. Şi acum… O luă de mână şi o conduse spre pat. Stai jos!

Winnefred se aşeză pe marginea saltelei, dar sări ca arsă, în clipa în care Gideon îngenunche în faţa ei şi se apucă să-i dezlege şireturile.

— Nu. Pot şi singură să…

Îşi retrase repede piciorul, dar Gideon o prinse imediat de gleznă şi i-l trase înapoi cu blândeţe.

— Stai cuminte… şi nu te mai contrazice cu mine.

— Eu nu…

Dar strânse din buze ca să se abţină să mai spună ceva. Iar când degetele lui îi atinseră pielea goală peste marginea ghetei, le strânse şi mai tare, ca să înăbuşe un tremurat.

Gideon îi scoase mai întâi o gheată, apoi şi pe cealaltă.

— Gata! Acum treci în pat.

Winnefred îşi înăbuşi un oftat, dar nu-şi putea da seama dacă era unul de dezamăgire sau de uşurare că rezolvase problema aceea. Aranjă câteva clipe pernele ca să-şi ascundă confuzia, după care se întinse pe pat, cu braţele încrucişate pe burtă.

— Ce fel de poveste o să…

— Ce fel de poveste vreau eu, o întrerupse imediat Gideon. Aduse un scaun mic de la fereastră, pe care îl aşează lângă marginea patului, după care luă loc pe el. Şi nu vreau să aud niciun comentariu din partea ta. Pentru că o să-ţi spun o poveste, nu facem conversaţie.

Ea închise ochii şi rânji.

— Da, căpitane!

— Bun, atunci ne-am înţeles. Ce ai spune să auzi povestea despre cum Lady Gwen şi-a sfidat părinţii şi s-a căsătorit cu un biet baronet…

— O, mi-ar plăcea foarte mult.

— Fără comentarii, îi aminti el. Povestea începe cam aşa… La vârsta de şase ani, mătuşa mea i-a fost promisă vicontelui Wunrow. Un bărbat scund şi îndesat, cu o fire tiranică şi o predispoziţie spre a fluiera când rostea litera „S”. Imaginează-ţi un fel de Napoleon rotofei şi sâsâit… Nu mai râde, o mustră el. Ar trebui să te odihneşti.

Ea îşi muşcă buza şi încuviinţă din cap.

— Mulţumesc. Şi după cum era de aşteptat, odată ce s-a maturizat, Lady Gwen a devenit tot mai puţin încântată de ideea de a deveni Lady Wunrow. Aşa că a cerut să fie ruptă logodna aceea… doar că a întâmpinat un refuz ferm atât din partea familiei sale, cât şi a lui Wunrow. Acesta i-a spus foarte vehement că ei doi se vor căsători şi că avea să-i ruineze reputaţia, dacă va încerca în orice fel să nu respecte înţelegerea aceea.

— Păi, putea face asta?

— Nu asta e important. Odihneşte-te, zise el, după care aşteptă următoarea încuviinţare, înainte de a continua: Acum… probabil ai observat că mătuşa mea este o femeie neobişnuit de înaltă.

— Da.

— Ssst! zise el şi de data aceea aşteptă să se oprească din chicotit. Ceea ce nu ştii însă este că era şi neobişnuit de inteligentă pentru vârsta ei… şi răbdătoare. Avea foarte, foarte multă răbdare. Aşa că la vârsta de şaisprezece ani a început să-şi pună ridicătoare în pantofi,

ori de câte ori venea în vizită la ea Wunrow. La început unele mici, dar apoi din ce în ce mai mari. Iar când nu a mai găsit altele şi mai mari, a plătit în secret un cizmar să adauge un pic de înălţime suplimentară tocurilor unora dintre pantofii ei. Şi până la optsprezece ani, era deja cu treizeci de centimetri mai înaltă decât lordul Wunrow. Imaginea aceea era destul de comică, din câte mi s-a spus. Şi în tot acest timp, încuraja atenţia unui bărbat pe care chiar îl plăcea… Un baronet destul de sărac, necunoscut şi fără relaţii… dar care avea o înălţime potrivită.

— De unde ştii asta?

— Nici asta nu contează. Ceea ce contează sunt rezultatele eforturilor ei. Wunrow a rupt logodna… lucru care a fost considerat un scandal de proporţii nemaiîntâlnite, după standardele Haverston. Respingerea unui viconte poate marca o tânără domnişoară ca fiind nepotrivită pentru căsătorie… şi în ochii familiei Haverston, o doamnă nemăritată este considerată inutilă… o povară.

— Asta e absolut dezgustător!

— Taci din gură! Însă asta s-a dovedit în avantajul mătuşii mele pe termen lung. Pentru că atunci când tânărul baronet a venit să ceară mâna ei în căsătorie… şi zestrea ei enormă… Fără să aibă nimic de oferit în schimb cu excepţia titlului său neimportant, familia mea a acceptat cu bucurie.

— Ce drăguţ!

— Ssst! Şi-au petrecut luna de miere pe continent. Au fost mai întâi în Spania, dacă nu mă înşel. Mătuşa mea încă mai vorbeşte despre coastă… nisipuri aurii infinite şi ape imprevizibile. Soarele străluceşte mai frumos acolo… sau cel puţin aşa susţine ea. După aceea s-au dus în Italia…

Gândurile lui Winnefred începură să zburde atunci spre locurile descrise de Gideon… spre unde au călătorit Lady Gwen şi baronetul ei. Începu apoi să-şi simtă membrele din ce în ce mai grele. Şi în curând vocea lui deveni un murmur scăzut şi liniştitor pe fundal. Fu doar vag conştientă de faptul că Gideon se ridică de pe scaun, că o pătură călduroasă îi acoperi trupul şi că se auzeau nişte

şoapte scăzute de la capul patului.

— Să o ajut pe domnişoară să se schimbe, milord?

— Nu, las-o să se odihnească.

Şi astfel, alunecă într-un somn profund şi fără vise.

*

Winnefred descoperi că se simţea mai bine după un pui de somn lung – de fapt, un pui de somn extrem de lung, după cum se dovedi. Pentru că atunci când se trezi, văzu că se făcuse deja ora opt şi jumătate seara. Dar oricât de mult i-ar fi îmbunătăţit starea fizică somnul lung, o vizită în camera lui Lilly fu ceea ce o bine dispuse cu adevărat. O găsi pe prietena ei încă trează şi stând pe marginea unui pat verde, dintr-o încăpere extrem de verde.

— O, Doamne! exclamă Winnefred şi izbucni în râs, închizând uşa în urma ei. Cum e camera asta!

— Da, e extraordinară, nu-i aşa?

Winnefred se gândi că şi acela era un cuvânt potrivit pentru a o descrie.

— Crezi că sunt toate la fel?

— Îmi imaginez că da.

— Dar nu există decât o gamă restrânsă de culori. Şi de vreme ce albastru şi verde erau deja luate, nu putea să nu se întrebe ce culoare aveau camerele lui Gideon.

— Ce ţi se pare aşa de amuzant? o întrebă Lilly.

— Mi-l imaginez pe lordul Gideon eşuat într-o mare de roz.

— O, da, asta chiar e o imagine pe cinste, aprobă Lilly, înclinând uşor capul spre dreapta.

Winnefred râse şi i se alătură prietenei sale pe pat.

— Presupun că eşti mulţumită cu camera ta.

— O, da, normal. Priveşte! zise Lilly şi-i făcu semn spre o frânghie groasă, care atârna la marginea patului. Acesta este un clopoţel pentru servitori. Şi lui Sarah nu i-a luat decât douăzeci şi trei de secunde ca să răspundă.

— Douăzeci şi trei de secunde?

— Da. Am numărat.

— Nu pot să cred! Dar după expresia de pe chipul lui Lilly îşi dădu seama că făcuse întocmai. Dar pentru ce ai chemat-o?

— În mare parte doar ca să văd dacă funcţionează clopoţelul, îi mărturisi Lilly chicotind. Dar apoi i-am cerut o ceaşcă de ceai. Şi uite… Sări de pe pat şi deschise o uşă care ducea spre salonul ei privat. Este mai mare decât salonul nostru de zi! A, şi… zise ea şi aproape că ţopăi în jurul camerei, ca să tragă draperiile de la fereastră. Grădinile! Ei bine, cred că e prea întuneric acum ca să le poţi vedea bine, dar sunt grădini adevărate… pline de flori. Nu există nicio legumă cât vezi cu ochii.

Dintr-un motiv sau altul, Winnefred se simţi obligată să apere grădina lor de la Murdoch House.

— Unele legume au şi flori.

Dar Lilly nu părea să o fi auzit.

— Este minunat! E magic! Nu-mi vine să cred că suntem aici, în sfârşit!

Winnefred îi oferi un zâmbet strălucitor şi se gândi că exact acela era motivul pentru care venise la Londra. Ca să o vadă pe prietena ei radiind de entuziasm şi de încântare.

Şi nu putea să nu admită că i se părea destul de interesantă ideea de a avea în camera sa un clopoţel funcţional pentru servitori. Se uită la Lilly gânditoare.

— Şi crezi că aş putea cere şi eu o ciocolată caldă?

— Poţi să ceri orice îţi doreşti, Freddie. Eşti invitată aici.

Winnefred clipi când auzi asta. Era o *invitată.* Nu o intrusă sau o povară nedorită, ci o invitată. Ciudat că până atunci nu se gândise la asta.

— Da, cred că sunt, zise ea încet. De fapt, amândouă suntem.

Şi o încântă ideea… cel puţin până când realiză că un invitat putea fi oricând aruncat pe uşă afară, la fel de uşor ca un intrus. Se duse lângă Lilly la fereastră şi atinse draperiile cu un deget.

— Ce părere ai despre Lady Gwen?

Lilly ridică din umeri.

— Este destul de intimidantă. Dar nu mi se pare că ar fi răuvoitoare.

— Se uită la noi de parcă am fi nişte vite.

— N-a fost intenţia ei să ne insulte, îi răspunse Lilly simplu.

— Cum poţi fi atât de sigură?

— Pentru că o femeie ca Lady Gwen are lucruri mai bune de făcut, decât să aducă în casa ei două tinere străine din Scoţia, numai ca să le insulte.

Ceea ce spunea Lilly avea într-adevăr logică, dar…

— Sau poate consideră asta doar un beneficiu suplimentar.

Lilly zâmbi când auzi asta.

— Ei haide, Freddie! Dă-i o şansă!

Winnefred se hotărâse deja să facă asta – dar numai pentru că femeia era mătuşa lui Gideon. Şi pentru că nu se putea abţine să nu admire felul în care Lady Gwen îl păcălise pe lordul Wunrow să o lase în pace.

— O să-i dau o şansă, aprobă ea. Sper doar să dea dovadă de aceeaşi curtoazie.

— Apreciază faptul că eşti curajoasă, îi aminti Lilly.

— Asta aşa e. Şi eu apreciez curajul ei. Şi cred că acesta e un punct de pornire destul de bunicel. Poate cu timpul… Dar se opri din vorbit, când fu întreruptă de ghiorăitul zgomotos al stomacului său.

— O, Doamne! exclamă Lilly şi izbucni în râs.

— Se pare că mi-a revenit pofta de mâncare, zise ea şi-şi frecă uşor stomacul cu podul palmei. Mai avem mult de aşteptat până la cină?

— Cam o oră. Dar l-am văzut pe Gideon pe coridor un pic mai devreme şi a zis că tu o să iei cina în camera ta. Şi la fel şi micul dejun mâine-dimineaţă.

— Dar de ce, Doamne, iartă-mă?

— Ca să ai timp să te refaci. A mai spus şi că n-ai voie să cobori până când nu îţi revii complet. Lilly se strâmbă un

pic, când îşi aminti. De fapt, a fost destul de ferm în privinţa aceasta…

— Dar e absurd! Nu mă poate exila aici ca pe un soi de…

— Aşadar, ai *prefera* să cobori la cină?

Winnefred dădu să spună ceva, apoi se opri şi clătină din cap.

— Mă gândeam eu, zise Lilly, după care o luă de braţ. Vino! Hai să-ţi facem rost de ceva de mâncare! Vreau să testez şi clopoţelul din camera ta.

Capitolul 25

Trecură aproape două zile până când Winnefred se simţi din nou ea însăşi. Ei bine, de fapt nu fusese nevoie decât de o zi şi jumătate, doar că apoi trăsese de timp de teamă că va trebui să ia masa împreună cu Lady Gwen.

Şi poate că ar fi amânat şi mai mult momentul acela, doar că după o jumătate de zi în care se simţise bine şi nu-şi putuse părăsi dormitorul decât pentru a o vizita pe Lilly în camera ei, simţea că se urca pe pereţi de plictiseală.

În plus, îi era îngrozitor de dor de Gideon. Nu-l mai văzuse din ziua în care îi spusese povestea lui Lady Gwen şi a baronetului ei. După spusele lui Lilly, întreba adesea cum se mai simţea… însă nu mai venise deloc să o viziteze în cameră.

Şi spera din tot sufletul ei să-l vadă la micul dejun în dimineaţa aceea. Chiar dacă asta însemna că trebuia să sufere tortura de a lua masa împreună cu Lady Gwen. Se spălă şi se îmbrăcă, după care urmă instrucţiunile unei slujitoare şi îşi croi drum spre salonul unde se servea micul dejun. Şi acolo o găsi pe Lady Gwen, stând singură la o masă lungă din lemn. Winnefred nu se putu abţine să nu observe că masa aceea era complet goală cu excepţia farfuriei lui Lady Gwen. Dar de pe un bufet din celălalt colţ

al salonului se ridicau aromele îmbietoare de omletă, friptură şi pâine proaspătă.

Oh, la naiba!

Lilly îi spusese că astfel de aranjamente erau foarte populare în rândul oamenilor din înalta societate. Doar că în clipa aceea, Winnefred nu-şi putea aminti nici în ruptul capului dacă trebuia să-şi pregătească singură farfuria sau să aştepte să o servească altcineva.

Şovăi câteva momente în pragul uşii şi tocmai se hotărâse să se strecoare înapoi la etaj ca să se consulte cu Lilly, când Lady Gwen ridică ochii de la farfuria sa.

— Domnişoară Blythe. Arăţi mult mai bine, zise femeia, după care lăsă jos furculiţa şi o cercetă temeinic, din cap până-n picioare. Într-adevăr, cu mult, mult mai bine. Este mare păcat de pistruii aceia, dar una peste alta, se pare că eşti o domnişoară destul de agreabilă.

Însă Winnefred era mult prea preocupată să încerce să-şi dea seama care trebuia să fie următoarea ei mişcare, ca să-şi bată capul cu acel compliment lipsit de entuziasm.

— Mulţumesc… eu…

Lady Gwen se uită apoi spre bufet şi zise:

— Ah! Te poţi servi singură în dimineaţa asta sau îi poţi cere unui servitor să te servească. Şi pe viitor, să ştii că poţi accepta liniştită, dacă se oferă un domn să-ţi aducă o farfurie.

Clipi nedumerită când văzu cu câtă uşurinţă îi explica femeia ceva ce fără îndoială era o chestiune banală pentru ea.

— Oh. Mulţumesc.

Lady Gwen ridică dintr-o sprânceană.

— Pari destul de uimită, domnişoară Blythe. Ai trăit cumva cu impresia că lordul Gideon nu m-a informat despre situaţia în care erai când te-a găsit? spuse şi îşi ţuguie buzele, afişând o expresie făţişă de dezgust. Ruşinos!

Bune maniere sau nu, mătuşa lui Gideon sau nu, Winnefred nu putea lăsa comentariul acela să treacă neobservat.

— Nu este nimic *ruşinos* în felul în care eu şi…

— Linişteşte-te, copilă! Mă refer la comportamentul lordului Engsly, nu la al dumitale. Faptul că a neglijat două tinere doamne este de neiertat. Apoi ţuguie din nou buzele şi zise: Pe de altă parte, fratele meu a fost mereu un bădăran.

Oh, Doamne, cât de mult şi-ar fi dorit să mai fi zăbovit un pic în camera ei… poate până la toamnă.

— Îmi cer scuze pentru presupunere.

— Nu ai de ce, zise şi apoi ochii ei zburară peste umărul lui Winnefred. A, domnişoară Ilestone! Sosirea dumitale este impecabilă… la fel şi ţinuta din dimineaţa aceasta. Este o nuanţă de verde minunată, draga mea. Va trebui să ne asigurăm că te vedem purtând-o mai des… doar că într-o rochie cu o croială mai elegantă. Şi acum arată-i, te rog, domnişoarei Blythe modalitatea cuviincioasă de a-şi pregăti o farfurie şi de a se aşeza la masă. Avem şi aşa destul de multe de discutat despre ieşirea voastră în societate. Cred că balul pe care-l organizează Lady Powler săptămâna viitoare va fi ocazia perfectă.

*

Din câte putea înţelege Winnefred, pregătirile pentru un bai care reprezenta „ocazia perfectă de a ieşi în societate” erau aceleaşi cu cele necesare pentru viitorul sezon londonez. Cu două excepţii notabile, desigur. Pentru început, de data asta, Lilly nu mai avea responsabilităţile asociate unui instructor, ci pe cele ale unui învăţăcel. Şi era un rol pe care-l îndeplinea cu mult aplomb. Nu exista niciun dans pe care să nu-l înveţe la perfecţie, niciun nume pe care să nu-l reţină şi nicio frază în franceză care să nu i se rostogolească cu uşurinţă de pe vârful limbii.

Lecţiile lui Winnefred, pe de altă parte, progresau cam la fel cum se întâmplase în Scoţia. Vărsa ceaiul, uita dacă soţiei celui de-al doilea fiu al unui conte trebuia să i se adreseze cu „milady” sau simplu cu „doamnă” şi nu reuşea

deloc să-l impresioneze pe instructorul de dans cu personificarea unei marionete bete. Şi cu fiecare pas greşit, se simţea tot mai nelalocul ei. Cu fiecare greşeală din timpul lecţiilor, devenea tot mai îngrijorată că balul care urma se va dovedi un dezastru total.

Şi ca o lovitură în plus menită să-i zdruncine încrederea în sine, Gideon devenea un martor obişnuit al eşecurilor ei, prezenţa lui fiind singura diferenţă dintre pregătirile făcute în Scoţia şi cele de la Londra. Lady Gwen insista ca el să-şi asume un rol activ în îndatoririle de tutore – o responsabilitate pe care o purta pe umeri cu diferite grade de entuziasm. Reuşea să-şi folosească piciorul rănit ca scuză pentru a dispărea în timp ce se afla acolo instructorul de dans, iar în seara celei de-a treia zile îl surprinse moţăind în timp ce Lady Gwen citea din Almanahul *Debrett*[2]*.* Cu toate astea, păru să-i facă plăcere să le însoţească pe Bond Street a doua zi dimineaţă. Şi spre uimirea ei, manifestă un interes exagerat pentru selectarea noii ei garderobe – mergând chiar până în punctul de a respinge în mod repetat alegerile făcute de mătuşa lui. De fapt, în nicio jumătate de oră de la intrarea în magazinul modistei, se uita chiar el prin cataloagele de modă şi selecta el însuşi rochiile.

Şi spre marea ei uimire, Lady Gwen ceda fără ceartă de cele mai multe ori.

— Nu văd nimic în neregulă cu alegerile făcute de tine, zise femeia, în timp ce se uita pe cataloage împreună cu Lilly. Mă surprinzi, nepoate. Nu te-aş fi considerat un cunoscător al modei pentru doamne.

Gideon păru doar un pic jignit de acuzaţia aceea.

— Păi, nu sunt. Nu am făcut altceva decât să pun în aplicare un dram de judecată sănătoasă. Ţie îţi place ce ţi-am ales, Winnefred?

---

2 Un almanah al nobilimii. O publicaţie denumită după editorul care a creat-o în 1769, John Debrett, şi care cuprinde un scurt istoric al familiilor nobiliare importante ale vremii, (n.tr.)

În ciuda faptului că aprecia foarte mult faptul că îi cerea părerea, ignoranţa ei în materie de modă nu îi oferea niciun alt criteriu după care să judece o rochie, cu excepţia felului în care se simţea ţesătura la atingere. Pipăi atunci mai multe baloturi de material puse deoparte pentru ea.

— Da. Sunt minunate.

Lilly îi împinse atunci cu blândeţe un catalog cu rochii.

— Ar trebui să te uiţi la schiţe înainte de a lua orice decizie, Winnefred.

— Nu văd ce rost ar avea, recunoscu ea. Voi trei sunteţi mult mai competenţi decât mine să alegeţi noile rochii.

Lady Gwen încuviinţă din cap şi zise:

— Jos pălăria în faţa înţelepciunii dumitale de a te lăsa pe mâna celor cu mai multă experienţă, domnişoară Blythe.

Winnefred se îndreptă puţin de spate când auzi acel compliment. Lauda era un lucru foarte rar auzit din gura lui Lady Gwen – sau cel puţin lauda la adresa ei. Şi chiar dacă în mod normal nu-şi bătea capul ca să facă o impresie bună doamnelor arogante şi critice din înalta societate, se pomeni simţindu-se neobişnuit de dornică să obţină aprobarea mătuşii lui Gideon.

— Mulţumesc, milady.

— Cu toate acestea, continuă atunci Lady Gwen, nu se cade să ai atât de puţine cunoştinţe în materie de modă. Îi făcu apoi semn lui Winnefred să se apropie de ea. Vino aici, copilă! Gideon îţi va explica motivele din spatele acestor alegeri, în timp ce eu şi domnişoara Ilestone vom selecta materialele pentru garderoba ei.

Gideon îşi ridică imediat capul din catalogul pe care se uita.

— Să îi explic?

— Da, nepoate. Să îi explici. Vin acum, domnişoară Ilestone.

— Eu… Gideon se uită la Winnefred, apoi la mătuşa lui care se retrăgea şi din nou la Winnefred. Ei bine…

L-ar fi ajutat cu dragă inimă dacă ar fi ştiut cum să o

facă. Probabil. Era un lucru extrem de rar – şi absolut fascinant – să-l vadă pe lordul Gideon Haverston atât de buimăcit. Şi i se părea foarte amuzant.

Gideon îşi drese glasul de două ori la rând, după care îi făcu semn spre cataloage.

— Ei bine… Desigur, pentru tinerele doamne nemăritate culorile pale sunt *de rigueur.*

Winnefred era aproape sigură că ştia însemnătatea expresiei *de rigueur.*

— Desigur.

— Şi… ăăă… croiala… flutură vag din deget în apropierea bustului unei femei. Croiala joasă a liniei taliei este… tot *de rigueur.*

— Serios?

În clipa aceea, Gideon îi aruncă o privire rapidă şi ameninţătoare, care o făcu să-i fie şi mai dificil să-şi stăpânească un hohot de râs.

— Ei haide, pentru numele lui Dumnezeu, şopti ea. Până şi eu ştiu asta.

— Purtai pantaloni prima dată când te-am cunoscut, îi aminti el.

— Asta nu înseamnă că eram şi oarbă, contracară ea. Şi dacă îţi aminteşti bine, aveam chiar şi o rochie.

— Aşa este. Aşadar, ştii de ce rochia aceea era considerată demodată?

— Pentru că avea o nuanţă spălăcită de ivoriu, iar fusta era cârpită în mai multe locuri? Se sprijini uşor cu şoldul de masă, dar îşi aminti numaidecât că o lady nu obişnuia să se sprijine pe mobilier, aşa că se îndreptă la loc imediat.

— Nu, asta lăsa de înţeles doar că era veche, zise Gideon. Croiala este ceea ce o făcea să pară demodată. Linia taliei era prea înaltă. Respectarea strictă a stilului clasic s-a mai temperat în ultimii ani. Linia taliei este mult mai joasă în perioada asta.

— Înţeleg.

Părea neobişnuit de mândru de el pentru că îi oferise

acea informaţie. Şi asta o făcu să suspecteze că era cam tot ce ştia.

— Şi asta ai căutat tu la rochiile astea? Să aibă o linie a taliei elegantă şi la modă?

— Ei bine, da… *asta* şi… Se încruntă gânditor. Şi anumite detalii care să ţi se potrivească ţie în mod special. O vezi pe asta, de exemplu? În Scoţia ţi-am cumpărat o rochie tot de culoarea piersicii. Ştiu din proprie experienţă că îţi pune în evidenţă obrajii trandafirii, fără a-ţi accentua pistruii.

Simţi un fior de plăcere auzindu-i comentariul legat de obrajii ei trandafirii, aşa că se strâmbă, încercând să-şi ascundă încântarea.

— Chiar mi-aş dori să nu fi avut pistrui.

— Nu este nimic în neregulă cu pistruii.

— Atunci de ce ne facem griji, dacă ceva îi accentuează sau nu?

— Pentru că este o chestiune de gust şi… Şi gusturile nu se discută. Zâmbi apoi când văzu expresia nedumerită care-şi făcuse loc pe chipul ei. Pur şi simplu aşa se face… atâta tot.

— Hmmmm. Întinse mâna şi bătu uşor cu degetul pe unul dintre cataloage. N-ai nici cea mai mică idee de ce ai ales rochiile acelea, nu-i aşa?

— Ba sigur că da. După cum am spus, le-am ales pentru că ţi se potrivesc.

Aduse apoi un teanc de cataloage din celălalt capăt al mesei şi-i arată schiţele unei rochii de culoare albastru pal, care era împodobită cu multă dantelă şi avea ceva foarte ciudat ataşat în partea din spate. Winnefred se gândi atunci că în cel mai bun caz semăna cu o fundă legată prost.

— Aceasta e rochia de bal asupra căreia insista Lady Gwen.

— O, Doamne! Este foarte… complicată.

— Exact. Tu nu eşti o creatură complicată. Ci o doamnă simplă.

— Simplă, repetă ea sec. Să înţeleg din asta că nu mă

vei instrui tu în arta de a face complimente?

— Văd că încă nu ai fost instruită în arta de a le primi… Simplitatea poate fi ceva extrem de frumos.

— La fel şi bălegarul pe o cultură de napi.

— Punct ochit, zise el şi buzele lui se curbară într-un zâmbet mic. Dă-mi voie să încerc să-ţi explic altfel. Tu, Winnefred Blythe, eşti autentică. Complet lipsită de subterfugii sau artificii. O conversaţie cu tine nu necesită nicio interpretare… nicio căutare a înţelesurilor ascunse. E uşor să fie cineva prieten cu tine. La asta mă refeream când spuneam că eşti o creatură simplă. Iar astea… zise el şi-i făcu semn spre schiţe. Toate straturile astea de volane şi dantele şi toate modelele complicate se potrivesc unei femei care vrea să ascundă cine e cu adevărat. Nu au ce căuta pe tine.

Era un discurs atât de frumos, încât nu o lăsa inima să-i atragă atenţia cât de mult din ea însăşi ascundea de fapt, încercând să fie o lady din înalta societate. Sau să se întrebe dacă el chiar înţelegea lucrul acesta.

— Mulţumesc, şopti în schimb. Apoi schimbă repede subiectul, temându-se că o îmbujorare ar fi putut fi observată şi de altcineva nu numai de ea şi de Gideon. Rochia de bal chiar este atât de îngrozitoare?

— Deloc, o asigură el. Altfel m-aş fi opus mai vehement. Este o rochie foarte elegantă. Şi nu strică deloc ca o persoană să-şi mai extindă gusturile din când în când.

— Asta e adevărat, zise ea, după care înclină capul spre catalog. Şi are o nuanţă de albastru minunată.

— A ta este roz, dacă nu mă înşel.

— A! Ei bine, am încredere în Lady Gwen şi în părerea ei. Şi ştiu că şi tu ai încredere în ea, dar… trebuie să spun că nimic din toate astea nu mă va ajuta să discut despre modă în cunoştinţă de cauză.

— Ai ochiul format când vine vorba de culori şi ştii să distingi o ţesătură de calitate superioară. Limitează-te să vorbeşti despre asta şi, oricând ai îndoieli, menţionează faptul că rochiile tale provin de la madame Fayette. Cu

siguranţă celelalte doamne vor fi impresionate atât cât trebuie.

Auzi atunci sunetul cristalin al râsului lui Lilly şi asta o împiedică să îi mai răspundă. Întoarse imediat capul şi o privi pe Lady Gwen afişând un zâmbet cald – lucru care se întâmpla foarte rar – şi apoi încuviinţând din cap aprobator la ceva ce spusese Lilly.

— Este incredibil de fericită. La Lilly mă refer, adăugă ea, întorcându-se din nou spre Gideon. Şi numai ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

— Aşadar, pot să-mi păstrez în siguranţă organele interne?

Winnefred cugetă o clipă la asta şi la săptămânile lungi de baluri şi serate care se întindeau în faţa lor.

— Stai mai întâi să vedem cum decurg lucrurile la balul organizat de Lady Powler.

Buzele lui luară imediat forma unui zâmbet. Cu toate astea nu era un zâmbet de amuzament, ci unul plin de înţelegere.

— Sunt sigur că mătuşa a fost foarte atentă când a ales ce invitaţii să accepte, Winnefred. Nu trebuie să-ţi fie frică.

Ea îşi îndreptă imediat umerii. Se simţea indignată de aluzia aceea.

— Poate că sunt neliniştită din când în când, dar nu mi-e *frică* de nimic!

Capitolul 26

Patru zile mai târziu, pe măsură ce se apropia ora balului lui Lady Powler, Winnefred stătea singură în camera sa, recunoscând faţă de sine însăşi că îi era teamă.

Ba nu, era îngrozită.

Mai devreme în ziua aceea nu fusese chiar atât de rău. Pentru că pur şi simplu fusese prea ocupată ca să-i fie

frică.

Se îmbăiase în apă cu miros de trandafiri, o cameristă o ajutase să îmbrace rochia roz de bal, iar apoi îndurase calvarul de a-i fi strâns părul într-o coafură complicată cu bucle. Şi totuşi, şi-ar fi dorit ca toate pregătirile să fi durat mai mult... pentru că în clipa aceea nu mai avea nimic de făcut decât să aştepte şi să se gândească la faptul că era incredibil de agitată.

O va face de ruşine pe Lilly.

Se va face de ruşine ea însăşi.

Nimeni nu va putea fi păcălit să creadă că ea era o lady.

Căuta ceva care să-i distragă atenţia de la gândurile acelea, aşa că-şi studie reflexia în oglinda de la masa de toaletă. Iar după un moment de examinare atentă, ajunse la concluzia că măcar aspectul ei fizic era acceptabil. De fapt, părea destul de frumoasă. Rămânea, desigur, problema pistruilor şi a pielii ei, care, în ciuda tuturor eforturilor lui Lilly, se bronzase destul de mult de-a lungul anilor. Însă nuanţa de roz pal a rochiei de mătase se potrivea cu tenul, iar decolteul adânc îi sublinia excepţional farmecele.

Se uită în jos la imaginea ei, ţuguind buzele. Nu se considerase niciodată o femeie cu calităţi fizice notabile. Însă iată-le acolo, împinse în sus şi strânse de corset şi aproape revărsându-se peste marginea corsajului rochiei. I se părea o ipocrizie că îi era interzis să vorbească despre astfel de lucruri în compania unui domn – mai ales de vreme ce acele *lucruri* erau dezvăluite ostentativ tocmai pentru încântarea domnului în cauză.

„Ia priviţi, domnule! Ce părere aveţi despre astea? Aş zice că sunt cele mai frumoase ţâţişoare de la balul acesta!”

Chicoti emoţionată, apoi întoarse capul, când se auzi o bătaie uşoară în uşa camerei.

— Da. Intră. „Şi rămâi, te rog”, adăugă în gând. Pentru că nu voia deloc să mai fie singură cu emoţiile ei.

Uşa se întredeschise uşor şi Rebecca băgă capul înăuntru.

— Lordul Gideon ar vrea să vorbească o clipă cu dumneavoastră, domnişoară.

„O, perfect!”, se gândi Winnefred.

— Desigur. Unde este?

În loc de răspuns, Rebecca intră în cameră, urmată de Gideon. El păşi în cameră, dar se opri imediat când o văzu. O cercetă cu privirea din cap până-n picioare, după care ochii îi căzură pe decolteul ei. Winnefred se gândi că nu ar fi putut cere nicio altă distragere a atenţiei mai eficientă. Şi nu era sigură ce voia să facă în continuare – să se îmbujoreze, să-l invite să se apropie sau să izbucnească în râs. Ipocrite sau nu, cu siguranţă doamnele din înalta societate ştiau foarte bine ce făceau.

Rebecca îşi drese glasul cu delicateţe.

— Să aprind focul în şemineul din salon, milord?

— Hmm? Gideon clipi nedumerit, după care întoarse uşor capul spre slujnică, de parcă ar fi aşteptat ca ochii lui să se desprindă de ea. A, da. Focul. Mulţumesc, Rebecca. Când se întoarse din nou spre Winnefred, ochii i se limpeziseră, şi un zâmbet se juca pe buzele lui când zise: Se pare că m-am înşelat în privinţa rochiei. Arăţi minunat!

— Mulţumesc, răspunse ea şi făcu o reverenţă rapidă şi îndelung exersată. Doar că simţi imediat că mişcarea aceea îi trase şi mai jos materialul rochiei, aşa că începu să smucească de corsaj. Mă simt de parcă aş purta o tonă de cărămizi.

— Îmi imaginez. Privirea lui urmă o clipă mişcările mâinilor ei, după care se mută spre chipul ei. Dar de ce tocmai cărămizi?

Îmi clipa aceea Winnefred încetă să mai tragă de rochie.

— Mi-e frică să întreb la ce te referi.

— Dacă te simţi ca şi când rochia cântăreşte o tonă, ce mai contează dacă e o tonă de cărămizi, o tonă de pietre sau o tonă de perne foarte pufoase? Toate au aceeaşi

greutate, prin definiţie.

— E absolut necesar să mă gândesc la asta acum?

Gideon clătină din cap cu tristeţe şi traversă camera, venind în faţa ei.

— Afişezi o lipsă de curiozitate tulburătoare.

— Aşa este, asta fac. Iar ruşinea acestui fapt devine tot mai apăsătoare cu fiecare zi care trece. Cam la fel ca o tonă de perne pufoase.

— Înţeleg. Atunci sper că nu te va deranja dacă se mai adaugă câteva grame. Se uită spre salon şi văzu că Rebecca era ocupată, aşa că scoase o cutiuţă din buzunarul de la redingotă. Am văzut asta azi şi m-am gândit la tine.

Winnefred se uită la cutiuţa din mâna lui şi gemu. Acesta nu era genul de distragere a atenţiei pe care şi-l dorea.

— Gideon, nu.

Îi tot cumpărase cadouri în ultimele patru zile – bonete şi brăţări, cercei şi pantofi eleganţi. Şi îi trimisese de mai multe ori cadouri în camera sa.

— Nu mai poţi continua să-mi cumperi astfel de lucruri.

— De ce nu?

— Pentru că este prea mult şi devine necuviincios. Chiar şi eu ştiu că un domn nu are voie să-i ofere unei doamne bijuterii sau articole de îmbrăcăminte. Şi o adevărată doamnă nu le poate accepta.

— În absenţa fratelui meu, eu joc rolul tutorelui tău, aşa că este absolut acceptabil să-ţi cumpăr toate cele necesare pentru un sezon londonez.

— Este acceptabil să plăteşti pentru ele, nu să le cumperi pe post de cadouri.

— Nu văd diferenţa. Îşi mută apoi bastonul sub braţ, ca să poată deschide cutiuţa.

— Nu se poate. Este…

Dar se opri din vorbit, în clipa în care văzu ce se afla în interior. Era un colier din perle mici şi delicate, care se termina cu un diamant de mărime potrivită. Era splendid!

Simplu, elegant, frumos şi, fără îndoială, valora o mică avere. Şi în clipa aceea simţi cum îi slăbea hotărârea de a nu mai accepta cadouri de la el.

— Oh! E atât de frumos… Dar nu ar trebui să-l accept! Nu ar trebui să accept niciun cadou de la tine.

— Şi atunci de ce o faci, dacă te deranjează?

— Pentru că… îşi mută agitată greutatea de pe un picior pe altul şi îşi muşcă buza. Pentru că sunt minunate şi… *Ai idee* câte oi aş putea cumpăra cu ăsta? Şi cu brăţara cu rubine? Ar putea salva Murdoch House dintr-o perioadă neagră şi-n plus… Nu pot să refuz.

Gideon înclină uşor capul şi râse încet.

— Nu ar trebui să-l accept, murmură ea, cu privirea aţintită spre cutiuţa din mâna lui. Cu toate astea, întinse mâna şi o luă. Dar pur şi simplu nu pot să te refuz. Adică *aş putea...* Ştii? Nu aş mai fi tentată să accept cadourile tale, dacă nu mi le-ai mai oferi. Ce trebuie să fac ca să te conving să te opreşti?

În momentul acela, Gideon se opri din râs şi ridică uşor capul ca să vorbească. Ochii lui negri deveniră dintr-odată foarte serioşi, iar vocea lui era joasă şi încărcată de o amărăciune pe care ea nu o înţelegea.

— Să le accepţi pur şi simplu de bune, zise el.

Dar ea clătină din cap, nesigură.

— Poftim?

— Vreau să le consideri ca fiind ceva de la sine înţeles. Vreau să fii la fel de sigură de existenţa lor, cum ai fost de foamea şi de frigul pe care le-ai îndurat în Scoţia. Întinse mâna şi bătu uşor cu degetul pe marginea cutiuţei. Vreau să pot să-ţi aduc nimicuri frumoase şi inutile şi tu să le vezi ca pe nişte nimicuri frumoase şi inutile… nu ca pe nişte cadouri neaşteptate. Nu vreau să le estimezi valoarea în animale şi, cu siguranţă, nu vreau să le consideri o salvare de la greutăţile care crezi că te aşteaptă în viitor.

— Vrei să mă răsfeţi.

— Da, asta vreau.

— Şi eu aş vrea să mă pot supăra pe tine pentru asta.

Pentru că e o mică lovitură în mândrie, zise ea, după care se uită în jos la colier. Dar ar fi o prostie din partea mea.

— Exact *asta* voiam să subliniez şi eu, Winnefred. Atunci când vei putea refuza o bijuterie scumpă fără să simţi că e o greşeală, atunci mă voi opri din a-ţi mai face cadouri. Scoase colierul din cutie şi-i întinse bastonul. Ţine-l o clipă.

Înainte să aibă timp să-l întrebe ce avea de gând să facă, el era deja în spatele ei şi-i punea la gât colierul cu perle şi diamant. Winnefred abia simţea greutatea colierului pe pielea ei. Îi era absolut imposibil să nu se gândească la cât de aproape se afla de ea. Îi putea simţi respiraţia caldă mângâindu-i părul şi încheieturile, atingându-se de umerii ei. O fierbinţeală ciudată şi un sentiment ameţitor de nerăbdare i se adunară în piept şi de aici se răspândiră în toată fiinţa sa, până când era sigură că i se înroşise fiecare centimetru de piele. Şi-ar fi dorit să se răsucească şi să-şi ridice faţa spre a lui… însă Rebecca se afla încă în salon. Apoi Gideon îi fixă colierul la gât şi se îndepărtă… mult prea repede.

— Perfect, afirmă Gideon, când se întoarse spre el în cele din urmă. Şi acum asta.

Spre uimirea ei, scoase o altă cutiuţă din buzunar, în care se afla un set de cercei cu safire.

— Alte bijuterii? Întinse mâna să atingă cerceii, fără să se gândească.

Însă Gideon îşi retrase imediat mâna.

— Ai început deja să devii lacomă? Trebuie să mărturisesc că e un început foarte bun, zise el, după care închise la loc cutiuţa. Dar ăştia nu sunt pentru tine.

— Nu sunt pentru mine? Dar… îi întâlni privirea şi văzu strălucirea familiară din ochii lui. Sunt pentru Lilly?

— Da. Ai vrea să i-i dai tu?

Winnefred şi-ar fi dorit să-l sărute. Dar când venea vorba de alternative, nu i se părea nici pe jumătate rea aceea de a-i oferi lui Lilly un set de cercei cu safire.

— Haide, du-te atunci, o îndemnă Gideon şi-i dădu

cutiuţa. Ne vedem jos când va fi timpul să plecăm.

*

Gideon o privi pe Winnefred părăsind încăperea cu cerceii cu safire în mână şi se întrebă – la fel cum mai făcuse de zeci de ori în săptămâna aceea… „Ce naiba fac?”

Dar răspunsul era mereu acelaşi. Se tortura singur.

Nu exista nicio altă explicaţie posibilă şi niciun alt motiv plauzibil pentru care încetase să mai încerce să o evite pe Winnefred şi începuse să o caute tot mai mult.

Altfel de ce nu pusese piciorul în prag, când mătuşa lui insistase ca el să fie prezent la fiecare lecţie şi de fiecare dată când mergeau la cumpărături? De ce i-ar fi adus un şirag de perle în camera ei, dacă nu ca să o vadă – chiar şi ştiind că nu o putea avea niciodată? Şi nu fusese necesar nici ca el să fie cel care să îi aleagă rochiile, când merseseră la magazinul modistei. Mătuşa lui s-ar fi putut descurca şi fără ajutorul său şi, fără îndoială, lui Winnefred nu i-ar fi păsat prea mult. Şi, cu siguranţă, nu era necesar ca în fiecare seară în bibliotecă să se aşeze pe fotoliul cu spătar înalt, doar pentru că Winnefred stătea mereu pe canapeaua verde, iar fotoliul acela îi oferea cea mai bună privelişte asupra profilului ei.

Era absurd! Şi numai călătoria din Scoţia era de vină pentru tot! Pentru că se obişnuise să poată vorbi cu ea, oricând avea chef… să-i simtă căldura lipită de partea laterală a trupului său… şi să-i vadă chipul cu o simplă rotire a capului. Se obişnuise atât de mult ca ea să fie acolo – chiar lângă el –, încât descoperise că ajunsese să-i fie greu să petreacă o zi fără să o vadă. Mai mult, chiar şi câteva ore fără compania ei îl făceau să se simtă neliniştit şi nemulţumit.

Iar cele două zile pe care le petrecuse în camera ei recuperându-se după călătorie fuseseră un adevărat iad pentru el. Şi dacă ar mai fi continuat aşa chiar şi o singură zi, ar fi…

Clătină din cap şi-şi frecă faţa cu mâna. Nu ar mai fi rezistat încă o zi fără să o vadă.

Şi ce conta că nu putea rezista nici măcar o zi?

Nu era nimic nepotrivit în comportamentul său faţă de Winnefred. La drept vorbind, avea destul de multe gânduri nu tocmai cuviincioase care se îndreptau spre ea. Pe de altă parte, un bărbat nu putea fi tras la răspundere pentru câteva – ei bine, poate nu doar *câteva* – reverii erotice.

Nimic din acţiunile lui nu-i făcea rău în vreun fel. La fel cum nu ameninţa nici independenţa lui faţă de responsabilităţi. Ei bine, poate că se mai holba la ea din când în când. Dar un bărbat avea dreptul să se uite. Şi da, îi mai făcea cadouri mici uneori. Dar nu era nimic rău în asta. Femeia avea nevoie să fie răsfăţată – iar familia Engsly *îi datora* într-adevăr un pic de răsfăţ. În plus, un domn îi putea oferi cadouri unei doamne fără să devină responsabil pentru ea. Desigur, dacă erau exagerat de multe sau dacă aveau o natură nepotrivită, onoarea l-ar fi împins să-i prezinte şi o cerere în căsătorie… dar asta nu era valabil şi-n cazul tutorilor legali şi al pupilelor lor.

Cu toate astea, nu dorea să examineze prea în amănunt ironia faptului că se folosea de rolul său discutabil de tutore ca un argument *împotriva* responsabilităţii pe care o avea faţă de Winnefred.

Prefera în schimb să se concentreze asupra planurilor sale de viitor. Mai erau câteva luni până să se încheie sezonul – luni întregi până când avea să fi nevoit să renunţe la Winnefred. Şi era alegerea lui, dacă îşi dorea să-şi petreacă acel răstimp torturându-se singur. Se va holba la ea şi-i va cumpăra perle şi diamante şi şi-o va imagina goală, purtând nimic altceva, cu excepţia acelor bijuterii. Şi să fie al naibii dacă nu va face asta ori de câte ori va avea chef.

Se bătu uşor cu bastonul pe pantof şi un zâmbet lent şi hotărât îşi făcu loc pe chipul său. Dacă tot avea să petreacă următoarele luni chinuindu-se, atunci să fie a naibii de treabă, dacă nu se va asigura că o să-i şi placă.

— Ai vrea să-mi explici ce cauţi în camera domnişoarei Blythe, nepoate?

Gideon se uită în direcţia uşii, de unde se auzea vocea mătuşii lui.

— Ăăă… doar căzusem puţin pe gânduri. Dar tocmai plecam.

— Ia stai o clipă, te rog, zise Lady Gwen şi păşi în cameră, urmată de foşnetul rochiei ei aurii de mătase.

— Rebecca este în salon, îi explică Gideon. Iar Winnefred s-a dus la Lilly.

— Da. Tocmai vin din camera *domnişoarei Ilestone,* unde *domnişoara Blythe* m-a informat că nu o interesează deloc să-şi găsească un logodnic sezonul acesta.

Gideon ignoră cu stoicism aluzia deloc subtilă a mătuşii lui că îi displăcea profund faptul că folosea prenumele doamnelor.

— Da, ştiu.

— Să presupun atunci că acesta este motivul pentru care ai fost atât de ferm în scrisoarea pe care mi-ai trimis-o din Scoţia, când spuneai că nu va fi nevoie să-i asigurăm o zestre?

El ridică uşor din umeri.

— Nu consider că este necesar să o transformăm într-o ţintă pentru potenţialii vânători de averi.

— Da, dar asta nu înseamnă că nu mai rămâne domnişoara Ilestone, îi aminti femeia.

— S-ar putea să nu fie nevoie de experienţa dumitale când vine vorba de *domnişoara Ilestone.* Voia să prelungească acel moment cât mai mult posibil, aşa că se sprijini încet în baston, înainte de a se pleca în faţă şi a-i şopti secretos: Ea este Rose a lui Lucien.

Şi era într-adevăr un lucru foarte rar să o vadă pe rigida Lady Gwen rămânând înmărmurită din cauza şocului. Dar, la drept vorbind, era şi ceva care dura foarte puţin. Lady Gwen făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată de uimire. Însă doar pentru o clipă.

— O, Doamne, Dumnezeule! Şi el ştie?

— I-am trimis o scrisoare în Italia. Dar încă n-am primit nicio veste de la el.

— Înţeleg. Lady Gwen înclină uşor din cap, gânditoare. Este foarte posibil ca Lucien să se fi dus în altă parte în căutarea mamei voastre vitrege. Poate că nici n-a primit scrisoarea.

— Da, e posibil. În orice caz, vestea va ajunge la el mai devreme sau mai târziu. Şi-l imaginã atunci pe fratele său citind scrisoarea şi zâmbind. Sunt fericit pentru el.

— Şi eu la fel, răspunse Lady Gwen, apoi adăugă: Dar sunt şi supărată pe tine. Mi-ai dat de înţeles că domnişoara Blythe şi domnişoara Ilestone au mare nevoie de ajutorul meu.

— Păi, au, o asigură el. Toată lumea are nevoie de ajutorul dumitale, mătuşă. Anglia ar fi un loc cu mult mai bun dacă toţi oamenii ar avea înţelepciunea de a urma sfaturile dumitale.

— Oh, prostii! zise ea şi-l studie cu ochi suspicioşi. Ce alte secrete îmi mai ascunzi?

— Dumitale niciunul. Dar că tot veni vorba despre secrete... Winnefred crede că va conduce Murdoch House de una singură şi cu ajutor financiar limitat. Ţi-aş rămâne recunoscător dacă nu ai spune nimic care să o facă să-şi schimbe părerea în privinţa asta.

— Aşadar, *vrei* ca ea să se chinuie şi să-şi faci griji?

— Vreau să-i dau ceea ce-şi doreşte. Şi îşi doreşte să transforme Murdoch House într-o proprietate înfloritoare. Îi face mare plăcere să vadă roadele muncii ei şi nu aş vrea să-i fur această plăcere, scăpând-o de muncă.

— Dar ai de gând să te asiguri că nu va da greş, ghici Lady Gwen.

— Am pus deoparte pe numele ei suma de zece mii de lire, pentru eventualitatea în care va avea nevoie de bani, zise el gânditor. Dar nu va avea.

— Ai foarte multă încredere în femeia asta, zise ea încet.

— Am văzut de ce este în stare.

— Ar trebui să te dojenesc pentru că o încurajezi pe pupila fratelui tău să se angajeze în astfel de preocupări necizelate.

— Dar nu o vei face, zise el cu un zâmbet amabil. Pentru că şi dumitale îţi este dragă.

Lady Gwen pufni încet şi dispreţuitor.

— Îmi atribui o generozitate pe care nu o am. Abia dacă o cunosc pe fetiţă. Tu eşti cel care îmi este drag. Domnişoara Blythe nu înseamnă nimic mai mult pentru mine decât o modalitate prin care ai putea să-ţi asiguri tu bunăstarea.

— O modalitate prin care să-mi asigur *eu* bunăstarea? Dar asta e absurd.

— De la război, nu te-am mai văzut niciodată atât de interesat sau îngrijorat pentru ceva… sau pentru cineva.

Gideon simţi un nod inconfortabil de tensiune formându-se între omoplaţii săi.

— Interesele sau grijile mele nu s-au schimbat în niciun fel.

— Poţi să negi dacă vrei… dar ţine minte că te angajezi într-un joc periculos, nepoate. Domnişoara Blythe este o femeie nemăritată, cu o minte ageră, o fire încăpăţânată şi nişte idei destul de neobişnuite. Îşi îndreptă apoi puţin spatele, parcă surprinsă şi ea de cuvintele care-i ieşiseră pe gură. Ei bine… s-ar putea totuşi să ai dreptate. Poate chiar a ajuns să-mi fie dragă, la urma urmei.

Capitolul 27

După spusele lui Lilly şi ale lui Lady Gwen, petrecerile lui Lady Powler nu erau nici cele mai extravagante, nici cele mai elegante evenimente pe care le avea de oferit un sezon londonez. Dar lui Winnefred, balul organizat de Lady Powler i se părea într-adevăr un eveniment extrem de grandios. Oriunde se uita, vedea mătăsuri scumpe, bijuterii

şi candelabre din cristal sau sfeşnice suflate cu aur. Şi mâncare, se gândi apoi, gustând dintr-o prăjitură cu căpşune încântătoare pe care o descoperise pe masa cu răcoritoare. Era mai multă mâncare acolo decât văzuse vreodată la un loc în viaţa ei. Notele muzicale vesele şi vibrante pluteau de la galeria de la etaj, în timp ce invitaţii adunaţi la parter dansau şi râdeau şi se plimbau prin sala de bal uriaşă, în căutare de prieteni şi de noi cunoştinţe.

În ciuda nervozităţii ei – şi lăsând la o parte extravaganţa mai mult decât evidentă – nu putea să nu recunoască în sinea ei că era o privelişte minunată. Şi menită să fie apreciată. Pentru! că în ultima jumătate de oră ea şi Lilly nu făcuseră altceva decât să se holbeze în jur, cu gura căscată de uimire.

Winnefred se uită repede peste umăr, ca să se asigure că nu va fi auzită de nimeni altcineva, apoi se aplecă în scaun şi îi şopti lui Lilly:

— Nu am călătorit sute de kilometri ca să te privesc refuzând invitaţii la dans.

— Doar nu o să te las aici singură, îi răspunse Lilly şi-şi netezi calmă fustele rochiei sale de culoare albastru-deschis.

Winnefred se gândi că prietena ei era foarte frumoasă în seara aceea. Absolut splendidă! Şi după cum era de aşteptat, fusese remarcată de foarte mulţi domni.

— Lady Gwen se află la nici trei metri distanţă, zise ea şi îi făcu un semn din cap spre locul unde însoţitoarea lor se angaja într-o discuţie cu un grup de doamne de vârsta ei.

Aproape de când sosiseră, Gideon fusese târât de lordul Powler în camera rezervată jocurilor de cărţi, dar Lady Gwen rămăsese cu ele, făcând prezentări şi ajutându-le să se instaleze într-un locşor tihnit de la marginea sălii de bal. Şi de atunci, mai mulţi domni o abordaseră pe Lilly, invitând-o la dans. Iar Winnefred o privise refuzându-l graţios pe fiecare în parte.

Şi era înnebunitor de enervant!

Se aplecă un pic mai mult spre prietena sa şi-i zise:

— Oh, Lilly, îţi jur că, dacă nu accepţi următoarea invitaţie la dans, o să fac o asemenea scenă, încât Lady Gwen nu va avea de ales decât să ne facă bagajele şi să ne trimită înapoi în Scoţia, chiar în noaptea asta!

— N-ai îndrăzni.

Nu, bineînţeles că nu ar fi îndrăznit. Dar era imperios necesar ca Lilly să creadă asta cu adevărat. Aşa că Winnefred îşi termină ultima bucăţică de prăjitură, se şterse pe mâini şi se rezemă de spătarul scaunului. Apoi îi aruncă lui Lilly aceeaşi privire intimidantă, pe care o folosise cu Gideon, când ameninţase că o s-o încuie în camera ei de la Murdoch House.

— Îţi aminteşti limerickul acela deocheat pe care l-am învăţat la închisoare?

Şi Lilly acceptă următoarea invitaţie la dans.

Winnefred o privi pe prietena ei îndreptându-se spre ringul de dans şi îşi spuse că, în afară de faptul că trebuise să o forţeze cumva pe Lilly să se simtă bine şi de momentul scurt în care intraseră prima oară în sala de bal şi când se gândise foarte serios să o ia la fugă de acolo, noaptea chiar decurgea extraordinar de bine. Din câte ştia ea, încă nu făcuse nicio gafă flagrantă. Era totuşi adevărat că descrierea strălucitoare pe care o făcuse regiunii rurale a Scoţiei fusese întâmpinată cu priviri mirate de domnişoarele în compania cărora petrecuseră puţin timp. Şi probabil ar fi fost mai bine să nu menţioneze detaliile răului de mişcare de care suferise domnilor care o întrebaseră cum fusese călătoria ei până la Londra. Cu toate astea, nimeni nu păruse în vreun fel jignit sau măcar puţin interesat de micile ei greşeli.

Fusese cu adevărat o prostie din partea ei să creadă că se va afla în centrul atenţiei, că toţi ceilalţi invitaţi vor fi cu ochii pe ea, criticându-i fiecare gest şi cuvânt scos pe gură.

Era mai mult decât evident că în ochii înaltei societăţi nu era altceva decât o altă femeie nou-venită în oraş. Relaţia sa cu lordul Engsly o transforma într-adevăr într-o

oarecare măsură într-o persoană de interes... dar în afară de asta nu era nicio mare frumuseţe, nicio moştenitoare şi nicio membră legitimă a familiei Haverston. Adică, pe scurt, nu era o femeie care să merite evaluarea atentă a societăţii.

Aşa că, pentru a doua oară în viaţa ei, Winnefred era recunoscătoare pentru faptul că era o femeie pe care ceilalţi oameni o considerau neimportantă.

„Mai bine uitată, decât dispreţuită”, se gândi atunci.

Şi era cu atât mai bine ca imperfecţiunile ei să fie ignorate, decât să arunce o lumină defavorabilă asupra persoanelor la care ţinea. Tot ce trebuia să facă era să se abţină de la orice fel de comportament care să fie considerat foarte nepotrivit şi, implicit, imposibil de trecut cu vederea. Şi era sigură că va reuşi, aşa că Lilly va avea parte de un sezon minunat.

Când îl zări pe Gideon ieşind din camera rezervată jocurilor de cărţi, simţi un zâmbet făcându-şi loc pe buzele ei şi apoi mărindu-se.

„Ţi-e dor de el când nu se află prin preajmă?”

Aparent, îi era dor de el şi când se afla la doar o încăpere distanţă.

Şi în momentul acela se pomeni dorindu-şi să părăsească acel colţişor tihnit al sălii de bal, ca să se poată duce la el şi să-i povestească de îndată despre marile ei realizări de când venise la Londra, despre cum o intimidase pe Lilly să se ridice şi să danseze şi fiecare alt mic detaliu la care se gândise de când vorbiseră ultima dată.

Îşi dădu apoi seama că îşi dorea şi să întindă mâinile, să-i ia faţa în palme şi să-i tragă capul spre al ei, pentru un sărut cald şi frumos. Pentru că, dacă tot avea de gând să se delecteze cu fantezii ridicole, puteau măcar să fie cât mai plăcute.

O amuza imaginea aceea care-i venise în minte... a unui Gideon sărutat temeinic şi obligat să asculte fiecare mic lucru care-i trecuse prin cap în ultima jumătate de oră. Aşa că aşteptă, aproape răbdătoare, ca el să-şi croiască

drum prin mulţimea de oameni şi să traverseze încăperea.

— Domnişoară Blythe, zise el şi făcu o plecăciune elegantă. Te-ar putea interesa o plimbare în jurul sălii de bal?

Ea se ridică şi-l luă de braţ.

— O plimbare sună minunat, milord. Mulţumesc.

Gideon îi rânji şi o conduse mai departe.

— Pari fericită.

— O, păi chiar sunt. Şi tot entuziasmul pe care-l simţea o făcu să-l strângă şi mai tare de braţ. Ai văzut-o pe Lilly? Dansa adineauri. În plus, a trecut mai bine de o oră şi nu am opărit pe nimeni, n-am jignit pe nimeni şi nici n-am vărsat nimic. Nu-mi mai amintesc numele doamnei care stă lângă palmierul în ghiveci, dar ea nu ştie asta.

— Doamna Carlisle.

— Ah!

— Atunci să înţeleg că n-o să-mi mănânci inima crudă?

— Nu în seara asta, zise ea veselă.

Şi în secunda imediat următoare se întrebă dacă nu cumva vorbise prea devreme. Nişte hohote de râs se auziră dinspre un grup de domnişoare care o atrăseseră pe Lilly într-o conversaţie imediat ce părăsise ringul de dans. Iar faptul că fetele acelea se hlizeau nu era deloc un semn bun. Îl conduse pe Gideon mai aproape, dar el o ghidă mai departe, când erau pe punctul de a se alătura grupului de invitaţi.

— Ai puţină încredere în prietena ta, o sfătui el şi o trase suficient de departe, încât să poată asculta conversaţia fără a fi observaţi.

— Ţi-ai ales o rochie foarte interesantă, domnişoară Ilestone, chicoti una dintre fete, după care le aruncă prietenelor ei un zâmbet destul de viclean. Probabil modelul acesta este ultima modă în regiunile rurale din Scoţia, pentru că, jur, că nu am mai văzut niciodată ceva asemănător.

Winnefred făcu atunci un pas în faţă, scoţând fum pe

urechi de furie, cu intenţia vagă, dar şi destul de imprudentă – cum avea să recunoască mai târziu – de a-i sparge fetei un ghiveci în cap.

Gideon o apucă imediat de braţ şi apoi se răsuci în faţa ei, pentru ca restul oamenilor din încăpere să nu observe gestul său.

— *Ai încredere,* Winnefred.

Din fericire, era mai mult decât evident că Lilly nu observase scena care se derula puţin mai departe. Prietena ei înclină capul aproape insesizabil, zâmbi extrem de dulce, după care o bătu pe braţ pe fată, cu compătimire.

— Desigur că n-ai mai văzut, domnişoară Drayburn. Este o creaţie a lui madame Fayette. Iar doamna este *un pic* pretenţioasă în ceea ce priveşte alegerea clientelor sale.

Chicotitul se opri imediat. Domnişoara Drayburn dădu să spună ceva, dar nu îi ieşi decât o bâlbă incoerentă.

— Dar nu te teme, continuă Lilly pe un ton mieros, coborând mâna. Putem fi sigure că madame Fayette nu va afla despre această mică scăpare de la prietenele dumitale. Şi acum, scuză-mă, te rog. Am promis cuiva următorul dans.

Winnefred o privi apoi pe Lilly întorcându-le spatele şi îndepărtându-se cu un zâmbet arogant pe chip. Nu, nu doar arogant, ci *amuzat.*

Gideon îi dădu imediat drumul la braţ.

— Ai văzut?

— Lui Lilly i-a plăcut, şopti ea.

— Şi te deranjează lucrul acesta?

— Nu, sigur că nu. Doar că… îmi fac griji că e posibil să se poarte cineva urât cu ea. Nu m-am gândit niciodată că este posibil să-i placă.

— I-a plăcut să iasă câştigătoare din confruntarea aceea, o corectă Gideon şi o urmări cu privirea prin sală pe Lilly. Aici este locul ei.

Winnefred şi-ar fi dorit să-i poată spune că se înşela. Că locul lui Lilly era în Scoţia, alături de ea. Cuvintele

acelea îi stăteau pe vârful limbii, însă le înghiţi pe loc, ştiind că erau o minciună. Poate că Murdoch House fusese căminul lui Lilly în ultimii doisprezece ani… dar locul ei nu era acolo. În ultima săptămână devenise absolut evident că Londra era lumea potrivită pentru Lilly.

— Cred… înghiţi apăsat, ca să îndepărteze nodul care i se pusese în gât, după care rosti cu voce tare un gând înfricoşător pe care refuzase să îl recunoască până în clipa aceea. Cred că vrea să rămână aici.

Gideon se uită la ea şi se încruntă.

— Sunteţi aici de o săptămână. Iar acesta este un singur bal. Nu ai de unde să ştii unde îşi va dori Lilly să se afle peste câteva luni.

— Tocmai ai spus că aici este locul ei.

— Da, în înalta societate. Dar oamenii din înalta societate se adună la Londra doar de două ori pe an. Celelalte luni le petrec călătorind sau la moşiile lor de la ţară.

— Asta e adevărat. Şi cu un uşor avânt al imaginaţiei, îşi putea închipui Murdoch House ca o mică moşie de ţară. O moşie provincială de ţară foarte, foarte mică. Cred că nu ar fi atât de îngrozitor dacă Lilly ar vrea să mai vină în vizită la Londra din când în când.

Nu ar fi minunat şi nu ar fi deloc ceea ce şi-ar dori ea… însă nu ar fi ceva absolut îngrozitor.

— Uite, vezi?… Te simţi mai bine acum?

— Da şi nu, zise ea şi-i zvâcniră buzele. Tot vreau să-i mai dau una în cap cu un ghiveci domnişoarei Drayburn.

— Asta intenţionai să faci?

— Mai mult sau mai puţin.

— Încearcă să fie mai puţin, îi sugeră el.

— Of, bine, bine, zise ea şi se încruntă la ceafa domnişoarei Drayburn, şoptind o insultă extrem de vulgară.

Lui Gideon începură să-i tremure umerii, ca urmare a unui râset înăbuşit.

— *Acum* te simţi mai bine?

— Da. De fapt, mult mai bine.

Oftă şi se întoarse să o urmărească pe Lilly plutind încă o dată pe ringul de dans – doar că de data aceasta se mişca în cercurile elegante cerute de un vals lent. Şi atunci se gândi că să privească o dansatoare iscusită etalându-şi talentul într-o sală de bal frumoasă şi luminată de lumânări era aproape la fel de plăcut cu a fi o dansatoare nepriceputâ în intimitatea propriei case.

— Ce frumos! zise ea după o vreme. Absolut perfect!

— Îmi pare rău că nu pot dansa cu tine.

Winnefred se uită la Gideon, când auzi şoapta aceea şi-l surprinse încruntându-se în jos la bastonul său. Înţelese imediat că îl încerca un sentiment de regret şi supărare că nu putea face ceea ce-şi dorea. Cu toate astea, o uimi şi pe ea felul în care îşi exprimă părerea de rău.

— Şi mie, dacă asta te supără.

— Desigur că mă supără, zise el şi încruntarea lui se adânci şi mai mult. Nu ar trebui să stai aşa aici. Ar trebui să-ţi alegi orice partener de dans vrei.

— Dar eu nu vreau să aleg nimic.

— Ar trebui să dansezi. Se întoarse apoi, la fel de încruntat şi se uită în direcţia unui grup de domni din partea cealaltă a sălii de bal. Aşteaptă aici. O să am eu grijă să…

— Poftim? Nu! Întinse imediat mâna şi-l apucă de braţ, dar o lăsă să cadă de îndată ce realiză că era o încălcare a bunelor maniere. Te *implor* nu le cere acelor bărbaţi să danseze cu mine. Ar fi umilitor şi…

— Nu voiam să le cer asta… mă rog, nu tocmai.

Ea ignoră minciuna lui evidentă.

— Mai mult de atât, nu vreau să dansez.

— Ba sigur că vrei. Sublinie presupunerea aceea, încuviinţând din cap şi proptindu-şi tare capătul bastonului în podeaua de lemn.

— Ce, Doamne, iartă-mă, ţi-am lăsat eu această impresie?

— Scoţia, zise el, de parcă ar fi fost cel mai evident răspuns din lume. Acolo te-ai distrat de minune dansând.

— Da, dar eram îngrozitor de nepricepută.

— Da, dar ai mai luat lecţii de atunci, ai avut mai mult timp la dispoziţie şi mai mult... Apoi se opri din vorbit şi ridică din sprâncene, vădit amuzat. Dansul tău nu s-a îmbunătăţit?

— Nu.

Cu toate acestea, îi plăcea că se gândise că ar fi putut dansa şi ea la fel de graţios precum celelalte doamne. Instructorul de dans o proclamase un caz fără speranţă încă de la prima lecţie. Dar îşi aminti că Gideon nu fusese prezent atunci.

— Nici măcar un pic? insistă Gideon.

Winnefred clătină din cap şi se aplecă spre el, spunându-i pe un ton complice:

— Mătuşa ta m-a instruit să mă prefac că mă doare capul ori de câte ori primesc o invitaţie la dans.

El o privi cu o neîncredere făţişă.

— Pentru tot restul sezonului?

— Ori sunt predispusă la dureri de cap, ori îmi revin foarte greu după ele.

Râsul lor complice fu însă întrerupt de sosirea lui Lady Gwen şi a unui domn pe care Lilly l-ar fi descris ca fiind extrem de chipeş. Omul era înalt şi avea o constituţie atletică, părul şi ochii deschişi la culoare, o frunte înaltă, un nas subţire şi o bărbie puternică. Winnefred nu-l considera la fel de chipeş precum Gideon, dar era înclinată să-i placă de el, pentru că ochii i se încreţeau pe la colţuri când zâmbea.

— Lord Grately, zise atunci Lady Gwen, dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara Winnefred Blythe.

Lordul Grately făcu o plecăciune elegantă, iar ea, o reverenţă exersată.

— Domnişoară Blythe, ai plăcerea de a mă însoţi la o plimbare în jurul sălii de bal?

Winnefred ar fi preferat de o mie de ori să rămână cu Gideon, decât să mai facă încă un tur al încăperii, dar în faţa unei invitaţii deschise, nu putea face altceva decât să

accepte.

— O plimbare prin sala de bal ar fi minunată, milord.

*

Gideon abia dacă observă că mătuşa lui plecă de îndată ce lordul Grately o escortă de acolo pe Winnefred. Şi, cu siguranţă, nu văzu zâmbetul scurt şi cunoscător care apăru pe chipul femeii, când se întoarse şi plecă. Era mult prea preocupat să încerce să ignore micul sâmbure de gelozie care încolţea în inima lui. Iar când încercarea aceea eşuă lamentabil, făcu tot posibilul să găsească un motiv pentru ea.

Îşi spuse că nu era altceva decât o plimbare în jurul camerei. O plimbare scurtă cu un bărbat pe care îl plăcea într-o oarecare măsură. Lordul Grately era un om prietenos şi sensibil, care avea un simţ al umorului minunat şi un talent aparte de a vedea dincolo de preţiozitatea înaltei societăţi.

„Şi tocmai aceasta e problema”, cugetă Gideon sumbru.

Nu voia ca un alt bărbat să o vadă – *cu adevărat* – pe Winnefred.

Indiferent dacă purta o rochie de bal sofisticată sau una simplă, *el* era singurul bărbat care o vedea aşa cum era cu adevărat. Ştia că sub mătasea aceea fragilă se ascundea o femeie cu o coloană vertebrală de oţel, care înfruntase un intrus în grajdul ei şi-l bătuse de îl lăsase lat. Ştia că sub zâmbetul ei blând sălăşluia o voinţă de neclintit, care ţinuse în viaţă două femei cu doar cinci lire pe an. Manierele bine exersate tăinuiau o limbă ascuţită, iar simularea unei dureri de cap ţinea secret faptul că era la fel de lipsită de graţie ca un regiment greoi de infanterie. Numai el cunoştea frumuseţea ei simplă şi sălbatică. Şi era o comoară pe care voia să o păstreze pentru sine. *Ea* era un secret, pe care voia să îl ţină numai şi numai pentru el.

Înţelegea şi el foarte bine că era absurd. Dar chiar şi

în timp ce se mustra aspru pentru că juca rolul lupului păzitor la stână, nu se putu abţine să nu se încrunte când Winnefred râse de ceva ce-i spunea Grately. Şi nu era sigur dacă era mai bine sau mai rău atunci când Grately râse la rândul lui de ceva ce-i spunea Winnefred. Ştia doar că nu îi plăcea deloc. Acela nu era genul de tortură plăcută pe care şi-o promisese în camera lui Winnefred.

Gideon simţi acel sâmbure de gelozie prinzând rădăcini şi înflorind, în timp ce-i privea continuându-şi plimbarea prin sala de bal. Şi până când lordul Grately o aduse pe Winnefred înapoi lângă el, gelozia îşi răspândise tentaculele mici şi perfide până în creierul său. Iar când Grately făcu o plecăciune şi plecă, lui Gideon îi trecu prin minte gândul scandalos de a-i pune piedică cu bastonul.

Şi probabil un pic din supărarea lui era evidentă, pentru că Winnefred se uită la el şi îl întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic. Dar nu reuşi să se abţină mai mult de două secunde. Ar trebui să ai mai multă grijă, Winnefred. Oamenii o să vorbească dacă flirtezi prea mult cu un anume domn.

— Lilly spune că oamenii o să vorbească, indiferent ce… Dar se opri şi clipi, privindu-l cu un amestec de plăcere şi nedumerire. Flirtam? Cu lordul Grately, vrei să spui? Habar n-am avut.

— Zâmbeai şi râdeai.

— Şi *asta* înseamnă să flirtezi? ceru să ştie într-o şoaptă neîncrezătoare. Doar nu vorbeşti serios! Păi, şi cum altfel ar trebui să reacţioneze o doamnă în prezenţa unui gentleman încântător, cu un simţ al umorului minunat?

— Un zâmbet politicos… fără dinţi… ar fi suficient.

Winnefred rămase cu gura căscată de uimire.

— Aşadar, ar trebui să mă prefac dezinteresată, chiar dacă nu sunt?

Gideon îşi mută atunci greutatea de pe un picior pe altul, fără să-şi dea seama.

— Nu. Da. Erai foarte interesată?

Ea rămase holbându-se la el când auzi întrebarea aceea. Şi cine ar putea-o învinui pentru asta? se gândi el. Nu era treaba lui să o întrebe, cum nu era nici să fie curios. Şi *cu siguranţă* nu avea niciun motiv să sune ca un băieţel bosumflat, în clipa în care lansase întrebarea aceea, în legătură cu care era dureros de curios. Se chinui apoi să găsească o modalitate de a-şi salva mândria şi, distras fiind, nu observă strălucirea de înţelegere din ochii ei.

— Pot să vorbesc cu mătuşa mea, dacă vrei, zise el, găsind o scuză pentru comportamentul său. Să vedem dacă nu putem aranja să afle ce alte invitaţii la petreceri a mai acceptat.

„Şi să pot să mă asigur al naibii de bine că tu nu vei participa la niciuna!” îi şopti o voce mică din capul său. Dar o ignoră cu stoicism.

În momentul acela Winnefred se uită peste umărul lui, aruncând o privire în direcţia lordului Grately şi studiindu-l cu o intensitate care îl făcu pe Gideon să încleşteze strâns mâna pe mânerul bastonului.

— Cred că ar trebui să vreau asta, zise ea, după o vreme. Este uşor de vorbit cu el şi-n plus este chipeş… Aşa, ca un prinţ dintr-o poveste.

Gideon încercă din răsputeri să se abţină, dar în cele din urmă cedă. Se întoarse şi-l studie pe Grately rapid şi plin de gelozie.

— Are nasul turtit, afirmă el, după care se întoarse din nou spre Winnefred.

— Serios? N-am observat, zise ea, după care îi aruncă un zâmbet politicos, fără dinţi, care îl făcu să înăbuşe în gând o înjurătură. Cred că n-am observat decât calităţile lui.

Nu era interesat şi nici nu avea de gând să afle care erau calităţile lui Grately. Dar după ce studie mai îndeaproape expresia de pe chipul lui Winnefred, începu să suspecteze că nici ea nu era deosebit de interesată de ele. Îi zvâcneau buzele.

— Râzi de mine? o întrebă el şi miji ochii.

— Da. Şi cu destul de mult succes, aş putea adăuga.

— De ce?

— Pentru că eşti ridicol. „Nu zâmbi şi nu râde!” repetă ea încruntându-se. Dar zâmbesc şi râd cu tine tot timpul, şi dacă ar fi fost ceva necuviincios în asta, Lilly mi-ar fi spus până acum.

— Să râzi cu mine este cu totul altceva. De fapt nu era deloc aşa, pentru că în realitate nu era nimic în neregulă să râdă cu oricare din ei. Dar era mult prea târziu ca să recunoască asta. Ca tutore al tău, eu…

— Lordul Engsly este tutorele meu… sau *a fost* tutorele meu…

— Fiind membrul familiei Haverston cu cel mai înalt rang care se află actualmente în Anglia… şi fiind omul care te-a adus la Londra şi fiind…

— O, te rog, hai să nu ne ciondănim pe tema asta, îl întrerupse ea râzând. Lasă-mă să mă bucur o vreme de realizările mele.

Gideon se gândi o clipă, după care îndepărtă cu fermitate ideea de a mai insista asupra acelui subiect. În parte, pentru că ştia şi el că era ridicol. Dar cel mai mult pentru că nu fusese nici el prea sigur încotro se îndrepta cu argumentul acela.

— Realizări?

— O, da. A trecut mai bine de o oră şi încă tot n-am opărit pe nimeni, n-am jignit pe nimeni şi nici n-am spart capul nimănui cu un ghiveci de flori. Şi… după spusele tale, am reuşit chiar şi să flirtez cu un domn bogat şi de rang, zise ea rânjind. Iar apoi, parcă uitând o clipă unde se afla, îşi puse mâinile în şolduri ca o ţărăncuţă care se delecta cu imaginea unei recolte frumoase. Mă apropii cu paşi repezi de succes.

Capitolul 28

A doua zi dimineaţă, vremea se schimbă, devenind rece şi ploioasă, aşa că îşi anulară planurile de a merge în Hyde Park. Şi asta îi dădu ocazia să se ocupe de o sarcină pe care era nerăbdătoare să o îndeplinească de săptămâni întregi – să planifice bugetul pentru Murdoch House. Gideon îi promisese alocaţia din urmă, plus o mică despăgubire şi o astfel de avere necesita o administrare atentă. Şi chiar dacă visurile despre ce ar fi putut face pentru Murdoch House începuseră să-i danseze vesele prin minte încă de când îi făcuse acea promisiune, iniţial nu avusese încredere în Gideon, aşa că nu fusese dispusă să plănuiască ceva ce era posibil să nu primească. Nesiguranţa aceea fusese liniştită cu mult timp înainte de a pleca spre Londra, desigur. Doar că până în ziua aceea nu avusese suficient timp să se gândească la asta aşa cum trebuia.

Şi probabil nici nu va mai avea prea curând. Următoarea săptămână a vieţii ei fusese plănuită la minut – serate, încă un bal, mers la operă, vizitarea vecinilor şi, în a şaptea zi, marele bal organizat de Lady Gwen. Şi atât Lilly, cât şi însăşi Lady Gwen o informaseră că acel anume bal avea să fie cel mai important eveniment al sezonului.

Dar Winnefred se îndoia că putea să prezinte la fel de mult interes, precum planurile ei pentru Murdoch House.

Aşa că începu să facă o listă ordonată cu toate lucrurile necesare pentru conac şi pentru teren – fiecare însoţit de un cost estimativ de cumpărare şi întreţinere. Dar bucuria ei se diminua pe măsură ce lista creştea. Şi până când termină de notat toate cheltuielile, pe chipul ei se instalase deja o încruntătură serioasă.

Cum era posibil să nu fi avut suficiente fonduri? În definitiv acum avea acces la mai mulţi bani decât văzuse vreodată. Mai mulţi bani decât visase vreodată. Trebuiau să ajungă.

Mai făcu o dată socotelile, de data aceea excluzând obiecte rafinate precum ciocolata caldă sau încălţări noi de două ori pe an, dar, din păcate, asta nu contă prea mult. Apoi încercă să-şi împartă cheltuielile pe o durată de doi

sau chiar trei ani, dar asta doar înrăutăţi lucrurile şi mai mult. Pentru a menţine casa îngrijită şi servitorii angajaţi, Murdoch House avea nevoie să producă un venit frumuşel. Dar pentru asta avea nevoie de suficiente vite şi provizii. Şi timp. Doar că odată ce plătea vitele şi proviziile, nu îi mai rămâneau suficienţi bani pentru a întreţine casa şi a plăti servitorii atât cât era nevoie pentru ca moşia să producă acel profit frumuşel.

La naiba!

Aruncă tocul pe biroul de scris din camera sa şi-şi încrucişă braţele la piept. „Asta este numai vina lui Gideon”, îşi spuse. În fond, el fusese cel care adusese doisprezece servitori de la Langholm. *Doisprezece,* pentru numele lui Dumnezeu! Şi aproape toţi erau servitori pentru conac. Aşa că va trebui să mai angajeze alţi oameni care să lucreze la câmp.

— La naiba!

Se încruntă la lista din faţa ei şi se obligă să se gândească la o variantă pe care până în clipa aceea o ignorase cu stoicism. Putea vinde bijuteriile de la Gideon.

Dar acea simplă idee o făcea să i se strângă stomacul. Şi asta îi oferea o motivaţie suficientă să se gândească – şi să accepte – singura altă variantă care-i mai rămânea.

Ar putea să-i ceară mai mulţi bani lui Gideon.

După o căutare scurtă, Winnefred îl găsi stând la un birou dintr-o bibliotecă mică din faţa casei. Îşi dăduse jos jacheta de dimineaţă pe care o purtase la micul dejun şi îşi suflecase mânecile – lucru care-i dezvăluia antebraţele musculoase. Lavaliera de mătase îi atârna în jurul gâtului, de parcă ar fi tras de material fără să-şi dea seama.

Ciocăni încet la uşa deschisă.

— Gideon? Aş putea vorbi cu tine o clipă?

Gideon ridică atunci privirea de la maldărul de hârtii de pe biroul său. Fruntea lui era încă încruntată de concentrare şi era puţin ciufulit.

— Îmi va distrage atenţia de la sarcina de care mă ocup în momentul acesta?

— Păăii… da, cred că da.

— Excelent. Ia loc!

Winnefred făcu întocmai după cum îi sugeră el, dar nu era încă pregătită să deschidă subiectul pentru care venise la el, aşa că îşi îndreptă atenţia spre hârtiile de pe biroul lui.

— Ce sunt toate astea?

— Afaceri de la moşia Engsly. Secretarul fratelui meu s-a ocupat de toate astea în ultima vreme, dar acum s-a îmbolnăvit.

— Foarte nesăbuit din partea lui.

— Aşa mă gândesc şi eu, zise el şi lăsă jos tocul. Ce te preocupă, Winnefred?

Ea ridică ochii şi-i întâlni pe ai lui, după care îşi mută privirea. Dintr-odată se simţea foarte ciudat – frustrată şi nerecunoscătoare. Se simţea stânjenită de la început până la sfârşit, aşa că se concentră asupra problemei.

— Calculele, rosti ea şi arătă cu degetul spre el. Şi totul este numai vina ta. Nu ar fi trebuit să angajezi atât de mulţi.

— Atât de mulţi ce?

— Oameni. Servitori la Murdoch House. După care îşi aruncă mâinile în aer şi zise: Nu pot să-mi permit să-i ţin pe toţi. Ştiu că eu i-am cerut lui Thomas să vină, dar el este unul singur. Îmi permit să ţin unul, dar nu câteva zeci.

— Dar nu ai câteva zeci de servitori, îi aminti el calm. De ce nu mai concediezi câţiva dintre ei, dacă…?

— Să-i concediez? Păi, nu aş putea să fac asta după atât de puţin timp de la angajare.

— De ce nu? întrebă el. Şi probabil din punctul lui de vedere era o întrebare absolut normală.

— Ştii şi tu foarte bine de ce. Se bazează pe… Adică au nevoie… Aveau nevoie de ea ca să aibă mâncare, siguranţă şi un acoperiş deasupra capului. Nu pot. Nu pot să-i concediez. Înghiţi apăsat şi se obligă să se îndrepte de spate în scaun. Am nevoie de ajutorul tău. Aşa că îţi mai cer fonduri în plus pentru a-i ţine în serviciul meu. Pe toţi.

— Desigur.

— Ar fi doar o chestiune temporară, se grăbi ea să adauge. Doar până când… dar în cele din urmă, mintea ei asimilă răspunsul lui. Poftim?

— Am zis că da… desigur. Îţi dau oricât ai nevoie.

— Dar… Se gândi imediat că nu putea să fie atât de uşor. Nimic nu era niciodată *atât* de simplu. Dar înţelegerea prevedea alocaţia iniţială şi…

— Înţelegerea s-a schimbat, interveni el. Vrei să ne contrazicem pe tema asta?

Winnefred închise gura şi clătină din cap.

— Atunci s-a rezolvat, afirmă Gideon.

— Mda. Aparent putea să fie atât de uşor. Cred că da. Mulţumesc.

— Cu mare plăcere. Apoi ridică un deget să o oprească, atunci când dădu să se ridice de pe scaun. Aş mai avea nevoie de un minut din timpul tău, te rog!

Winnefred se aşeză înapoi pe scaun, apoi îşi dori să n-o li lacul, pentru că nu zicea nimic. Pur şi simplu stătea acolo, cercetând-o cu ochi curioşi. Şi dacă ar fi stat în picioare, s-ar fi putut duce la şemineu ca să se uite la ceasul de pe poliţă sau să răsfoiască o carte din bibliotecă – ceva, orice în loc să îl privească în timp ce se holba la *ea.*

— Ce e? ceru să ştie în cele din urmă. De ce te uiţi aşa la mine?

— Nu reuşesc să-mi dau seama care-i treaba cu tine.

Care era treaba cu ea? Nu spusese mai demult că era o creatură simplă?

— Păi, ce ar fi de descoperit?

— Ce vrei, răspunse el.

— Tocmai ţi-am spus ce vreau.

Se gândi apoi că mintea omului se învârtea în nişte cercuri ameţitoare.

— Nu. Tocmai mi-ai spus ce vrei pentru altcineva. Dacă nu ar fi fost servitorii, sigur nu mi-ai fi cerut mai mulţi bani… Ceri mereu foarte puţin pentru tine, adăugă el încet.

Nu era sigură de ce i se părea că afirmaţia aceea venea ca o acuzaţie.

— Asta nu-i adevărat. Am primit mâncare, un adăpost, o garderobă nouă, o groază de bijuterii, o călătorie la Londra…

— Pentru că asta însemna să i le oferi de fapt lui Lilly.

— Ţi-am cerut să-mi aduci o prăjitură şi ciocolată caldă, îi aminti ea.

— Mi-ai oferit o monedă ca să-ţi aduc două prăjituri… una pentru tine şi una pentru Lilly… şi ultima ceaşcă de ciocolată caldă mi-ai dat-o mie, zise el şi bătu uşor din deget pe braţul fotoliului. Două lucruri… asta e tot ce mi-ai cerut vreodată… mie, fiul bogat şi fratele unui marchiz.

— Ţi-am cerut să iei masa cu noi o dată pe zi.

— Din nou, pentru că ai crezut că asta ar fi în beneficiul lui Lilly.

— Murdoch House…

— Ţi-am oferit Murdoch House. De ce te contrazici cu mine din nou?

— Pentru că… se opri o clipă din vorbit, căutând o cale prin care să-i explice disconfortul ei. Pentru că mă faci să par o sfântă şi nu mi se pare corect. La fel cum nu era corect să-şi imagineze că era o doamnă. Eu nu… Nu trebuie să râzi chiar atât de tare.

— O sfântă? repetă el, când se opri din râs. Te asigur că nu mi-a trecut niciodată asta prin minte. Nici măcar o singură dată.

Era un pic îmbufnată că o aproba atât de repede, aşa că încercă să îndepărteze discuţia de la subiectul canonizării ei improbabile.

— Atunci de ce ţi-ai bate capul cu ce ţi-am cerut şi ce nu?

Gideon începu din nou să bată din deget şi se uită la ea, de parcă ar fi fost o enigmă deosebit de fascinantă. Winnefred se hotărî pe loc că prefera să o privească aşa, decât să râdă de ea.

— Mi se pare foarte interesant, zise el tărăgănat. Şi frustrant.

Winnefred se pomeni îmbujorându-se puţin la primul

cuvânt şi încruntându-se un pic la al doilea.

— Nu văd ce motiv ai avea să fii frustrat. Dacă vreau ceva, o să-ţi cer.

— Serios? Vocea lui era un amestec ciudat de speranţă şi neîncredere.

Şi apoi, dintr-odată, se ridică în picioare şi veni în faţa biroului, înainte să apuce să-l întrebe ce avea de gând să facă, se aşezase deja pe scaunul de lângă ea poziţionându-se astfel încât să stea faţă în faţă, cu genunchii atingându-li-se.

Starea lui de spirit păru să se schimbe într-o clipită, după care se aplecă uşor în scaunul său şi-i luă mâna într-ale sale.

— Cere-mi ceva chiar acum!

Uluită, Winnefred se uită în jos la mâinile lor împreunate, apoi din nou la el.

— Poftim?

— Cere-mi ceva, repetă el. Ceva pentru tine. Poate să fie orice.

Era mai mult decât evident că îl încânta ideea aceea. Era adorabil de entuziasmat cu lavaliera lui şifonată şi cu părul ciufulit. Aşa că nu avea cum să-i refuze rugămintea aceea.

Îi zburară prin minte o mie de lucruri pe care i le-ar fi putut cere. Lucruri mari, lucruri mici şi lucruri ridicole. Un grajd nou. Doi cai de tracţiune. O mie de kilograme de prăjituri cu cremă.

Dar soarele de dimineaţă ieşi brusc din spatele unui nor şi lumina se revărsă în cameră pe fereastră. Şi se uită la efectul pe care-l avea asta asupra ochilor lui Gideon.

„Sunt mai deschişi la culoare dimineaţa”, remarcă ea. Şi apoi spuse primul lucru care-i veni în minte, fără să se gândească la consecinţe:

— Tu.

Gideon îi lăsă mâna să alunece dintr-a lui şi se dădu pe spate.

— Pardon?

Oh, la dracu! Nu intenţionase să spună asta cu voce tare. Abia dacă îşi dăduse seama că se gândise la lucrul acesta.

Căută frenetic în minte o modalitate de a-şi repara gafa.

— *Tuuu...* începu ea, lungind cuvântul pe cât posibil... poţi să-mi cumperi un cal de tracţiune.

Până şi ei i se părea ceva jalnic. Şi aparent, la fel şi lui Gideon. Pentru că încă se mai uita la ea de parcă tocmai îi trăsese o palmă peste faţă.

El îşi luă imediat bastonul, se ridică în picioare şi se mută în spatele scaunului său. Winnefred se gândi atunci că semăna foarte mult cu un om care îşi căuta un fel de scut.

— Nu la asta te refereai.

Desigur că nu. Şi în clipa aceea nu-şi mai putea retrage în niciun fel afirmaţia.

Foarte bine. Atunci va înainta mai departe. Tot trebuia să se întâmple la un moment dat. Nu putea continua la infinit, întrebându-se ce simţea pentru ea.

— Nu, zise ea. Nu la asta mă refeream.

Gideon înjură în şoaptă.

— Aveam impresia că Lilly te-a instruit ce este şi ce nu este cuviincios să-i spui unui domn.

— Desigur că a făcut-o. Dar... „Dacă ai intrat în horă, trebuie să joci!”, îşi spuse în gând. Ei bine, tu nu eşti un domn oarecare, nu-i aşa? Eşti prietenul meu. Un prieten care m-a sărutat şi pe care am descoperit că-mi place şi mie să-l sărut...

— Mi-am cerut scuze pentru asta, interveni el. Şi o s-o mai fac o dată. Îmi pare rău.

— De ce?

Gideon tresări vizibil când auzi întrebarea ei.

— Cum adică de ce?

— De ce îţi pare rău?

El şovăi o clipă, după care-i răspunse:

— ... Pentru că a fost un mare risc pentru reputaţia ta.

Winnefred recunoştea o minciună sfruntată când auzea una.

— Ce prostie! Prima dată ne aflam pe un drum întunecat şi arareori circulat, din mijlocul Scoţiei. Cine, Doamne, iartă-mă, ne-ar fi putut vedea? Şi…

— Mai sunt şi alţi oameni care folosesc drumurile, sublinie el.

— Şi fac şi destul de multă gălăgie când le folosesc, replică ea. O înfuriau tot mai mult eschivele lui. Te aşteptai ca o trăsură cu patru cai să se furişeze în spatele nostru când nu eram atenţi?

— Nu la asta mă refeream.

— Nu îmi dai de înţeles că te-ai fi referit la ceva anume. De ce îţi pare rău că m-ai sărutat?

— Pentru că… Se opri apoi şi se sprijini de spătarul scaunului. Winnefred aşteptă să-şi adune gândurile, dar când ridică din nou privirea spre a ei, înţelese că de fapt nu încercase să-şi adune gândurile. Ci o hotărâre fermă şi rece. Pentru că nu mă pot căsători cu tine.

„Este fratele unui marchiz”.

În clipa aceea, Winnefred ar fi putut jura că simţi ceva frângându-se în interiorul ei.

Iată că primea în sfârşit răsplata pentru riscurile pe care şi le asumase şi pentru toată strădania şi răbdarea sa.

Încă o respingere.

*

Gideon văzu cum Winnefred se albi la faţă. Şi cum în ochii ei apăru o strălucire de furie – genul care nu putea veni decât din sentimente rănite şi mândrie vătămată.

— Nu ţi-am cerut să te căsătoreşti cu mine, zise ea încordată.

Se gândi cu amărăciune că era extrem de frumoasă. Nu dorise decât să-i ofere ceva pentru ea. Ceva de la el. Cum se făcea că lucrurile luaseră o întorsătură atât de urâtă?

Încleştă pumnul pe mânerul bastonului, până când simţi că îi pulsau degetele de durere.

— Există un anumit soi de atenţie pe care un domn nu o oferă decât doamnei cu care intenţionează să se căsătorească.

— Oh? întrebă ea şi vocea ei căpătă un ton tensionat şi batjocoritor. Aşadar, şi tu eşti virgin?

— Eu… Nu. Winnefred…

Dar ea ridică imediat mâna şi-i făcu semn să se oprească din vorbit.

— Nu mai spune nimic. Nu e nevoie să-mi explici hotărârea ta. Tu eşti fratele unui marchiz, şi eu sunt fiica needucată şi prost crescută a unui nimeni. Se ridică în picioare. Chipul ei era o mască a furiei cu greu controlate. Se răsuci apoi spre uşă şi zise apăsat: Scuză-mă, te rog!

Dar el o prinse de talie, înainte să ajungă la jumătatea camerei. Nu putea s-o lase să plece… nu aşa.

— Opreşte-te! Winnefred…

— Dă-mi drumul, zise ea şi-l lovi cu cotul în mijlocul pieptului.

— Să fiu al naibii! Ignoră faptul că rămăsese fără aer pe moment, îşi mută toată greutatea corporală pe piciorul său bun şi-şi petrecu braţele în jurul siluetei ei, care se lupta cu el. Opreşte-te! Lasă-mă să-ţi explic!

Singurul ei răspuns fu acela de a-şi izbi cu putere tocul în piciorul lui.

— *La naiba,* Winnefred! O ridică apoi de la podea şi continuă: Nu are nicio legătură cu…

Doar că ea îi trase o lovitură puternică în tibia piciorului bun.

— Fir-ar al naibii… I se umeziră ochii de durere, aşa că o lăsă înapoi pe podea. *Ascultă-mă!* Nu pot să…

Ea îşi dădu tare capul pe spate şi probabil i-ar fi spart nasul, dacă nu s-ar fi răsucit, ferindu-se în ultima clipă. Şi îi strigă singurul lucru care ar fi putut-o face să înţeleagă ce era în sufletul lui:

— Am avut maimuţe de artilerie pe corabia mea!

Capitolul 29

Se aşternu liniştea în încăpere. Nu se mai auzea nimic, cu excepţia respiraţiilor lor greoaie. Iar singurele mişcări erau ale piepturilor lor care se ridicau şi coborau. Winnefred putea simţi pe spate bătăile puternice ale inimii lui Gideon şi respiraţia lui caldă şi umedă, care-i mângâia urechea.

— Ştii ce-i aceea o maimuţă de artilerie, Winnefred?

În clipa aceea îşi dori să nu-i fi păsat.

Nu se aşteptase ca refuzul său să o doară atât de mult sau să o rănească atât de profund. Dar se întâmplase. Iar treaba asta o înspăimânta aproape la fel de mult pe cât o înfuria – pentru că însemna că avea o mare putere asupra ei. Şi îşi dorea să fure înapoi acea putere. Şi-ar fi dorit să-i spună să-şi ia maimuţele de artilerie şi să se ducă dracului. Dar amărăciunea şi disperarea tăcută din vocea lui o făcuseră dintr-odată să nu se mai zbată... şi să îi fie imposibil să îl ignore.

— Nu, şopti ea.

— Mă laşi să-ţi explic?

„Nu, nu vreau să aud!”, se gândi ea. Dar încuviinţă scurt din cap.

— Mulţumesc. Gideon îi dădu drumul şi se aplecă să-şi ia bastonul, după care se duse la barul din lateral să-şi toarne un păhărel de coniac.

O trecură fiori pe şira spinării, când îl văzu turnându-şi de băut. Ce fel de explicaţie necesita un pahar de coniac la ora unsprezece dimineaţa?

Se întoarse spre ea, cu paharul în mână şi cu o expresie împietrită pe chip. Winnefred îşi aminti atunci de vremurile când avea treisprezece ani şi aflase de moartea tatălui ei de la un străin. La momentul respectiv, mesagerul arătase cam cum arăta Gideon acum – şovăielnic, hotărât şi

detaşat.

— O maimuţă de artilerie, începu Gideon, este un băiat mic care aleargă de la un tun la altul şi le umple cu praful de puşcă pe care îl ţine sub cămaşă, ca să-l ferească de scântei. Şi este cel puţin unul pe fiecare corabie de război.

Winnefred îşi simţi dintr-odată buzele foarte uscate, aşa că le linse ca să le umezească, apoi întrebă:

— Ai avut şi tu unul pe corabia ta?

— Am avut şase.

— Şase? Ai avut şase băieţi pe corabie?

Gideon râse încet şi fără niciun pic de umor.

— O, am avut mult mai mulţi băieţi sub comanda mea. Aproape un sfert blestemat din echipajul meu avea sub douăzeci de ani.

Rămase apoi mult timp holbându-se la paharul său, de parcă ar fi găsit răspunsuri acolo sau măcar un loc în care să-şi îngroape întrebările.

— Gideon?

— Nu trebuia să fiu căpitan de vas, zise el încet. Nu trebuia să-mi asum responsabilitatea pentru vieţile acelor băieţi.

— Nu cred că…

— Nu am vrut copii la bordul *Perseverance,* dar presupun că trebuie să primeşti orice ţi se oferă, nu? Aşa se întâmplă pe timp de război. Faci tot ce poţi cu ceea ce ai… Şi eu am considerat că era cel mai bine să-i trimit în cală. La fiecare bătălie i-am trimis în cală pe cei mai tineri, ca să-i ţin în siguranţă. Clătină din cap şi dădu pe gât conţinutul paharului. Dar n-a funcţionat.

Winnefred închise ochii strâns, când conştientiză cu groază însemnătatea afirmaţiei lui.

— Îmi pare rău!

Şi într-o explozie de mişcări şi sunete, care o făcură să sară înapoi de spaimă, Gideon azvârli paharul spre şemineu şi acesta se zdrobi în sute de cioburi mici şi strălucitoare. Se răsuci apoi spre ea, cu chipul schimonosit

într-o grimasă de furie şi ură. Muşchii feţei lui erau atât de încordaţi, încât se temu o clipă că riscau să se frângă, precum paharul.

— *Copii!* Ce dracului ştiam eu despre *copii?!*

— Gideon…

— Dar hai să-ţi spun ce ştiu acum! Ce-am învăţat foarte repede! E nevoie de o singură ghiulea de fier şi de o fracţiune de secundă ca să spintece şase dintre ei! Îşi trecu apoi mâna tremurândă prin păr. O singură ghiulea! O singură ghiulea blestemată şi un căpitan responsabil că i-a aruncat în faţa ei!

— Nu. Asta nu-i adevărat. Tu…

Dar se opri din vorbit în clipa în care un lacheu bătu la uşa biroului. Ochii lui se îndreptară spre paharul spart, dar, după cum era de aşteptat pentru un om de rangul său, chipul său nu trădă nici cea mai mică emoţie.

— Milord? Dumneavoastră sau domnişoara Blythe aveţi nevoie de ajutor?

Winnefred privi neputincioasă cum Gideon se chinuia din răsputeri să se adune.

— Nu. Nu, suntem amândoi bine. Mulţumesc.

— Să trimit o servitoare?

— Nu e necesar.

— Foarte bine, milord.

Winnefred ascultă paşii lacheului care se retrăgeau, însă rămase tot timpul cu privirea aţintită asupra lui Gideon. Flacăra de furie se stinsese şi în locul ei se instalase resemnarea. Şi în momentul acela nu ştia care din cele două era mai rea.

— Gideon…

— Nu, zise el ferm şi ridică mâna. Nu vreau să discut despre asta. Voiam doar să-ţi explic. Voiam să înţelegi de ce… de ce nu pot să mai fiu niciodată responsabil pentru o altă persoană.

„Pentru o soţie”, realiză ea. Orice soţie…

— Dar…

— Las-o baltă, Winnefred!

Îi era teamă că se va retrage din nou, aşa că adoptă un ton care se voia raţional şi zise:

— Nu, n-o s-o las baltă! Pentru că nu *tu* eşti responsabil.

— N-ai fost acolo, izbucni el.

— Ai cerut tu să ţi se dea un echipaj tânăr? vru ea să ştie. I-ai obligat tu să se înroleze? Le-ai plătit tu soldele? Ai tras tu cu tunul care i-a ucis? Ai construit corabia inamică? Ai pornit războiul care necesita un vas de luptă?

— Nu, eu…

— Există o vină în toate astea, insistă ea. Dar nu este a ta. Ai făcut tot ce-ai putut cu ceea ce aveai la dispoziţie… ai zis-o cu gura ta! Dacă politicienii, regii şi tiranii autoproclamaţi care se închipuiau împăraţi ar fi făcut tot ce *le stătea lor* în putinţă să aibă grijă de oamenii de care erau responsabili, atunci nu ar mai fi existat niciun război… sau copii care să lupte în el.

— Este în firea oamenilor să se războiască. Scutură din cap şi se întoarse ca să se uite pe fereastră. Aşa va fi mereu. Nimeni nu poate face nimic să schimbe asta… nu poţi decât să încerci să te fereşti din calea războiului. Dar când şi asta eşuează, nu-ţi mai rămâne decât să cauţi bucuria vieţii unde şi când poţi.

Winnefred rămase încremenită holbându-se la spatele lui şi răscolindu-şi mintea în căutarea unei modalităţi de a ajunge la el… de a-l ajuta. Şi apoi îi veni o idee…

— Tu… Tu ţii la mine vreun pic?

Gideon îi aruncă o privire surprinsă peste umăr.

— Ce legătură are asta?

— Răspunde-mi la întrebare. Dacă ea-şi putuse găsi curajul de a-l întreba, atunci al naibii de bine putea găsi şi el curajul de a-i răspunde. Ţii la mine?

— Da, zise el ferm, după care se răsuci şi-i întâlni privirea, parcă încercând să se asigure că înţelegea că vorbea serios. Cu siguranţă ştii că ţin la tine.

Uşurarea care o cuprinsese în clipa aceea era atât de puternică, încât Winnefred avea senzaţia că picioarele ei se

transformaseră într-o budincă tremurătoare. Ar fi dorit să-l îmbrăţişeze şi să râdă. Sau măcar să se aşeze. În schimb ignoră toate cele trei dorinţe şi încuviinţă din cap, hotărâtă.

— Şi dacă acum ne-am afla pe o corabie şi ar izbucni un război… unde m-ai trimite?

O expresie de groază îi traversă chipul, înainte să o poată ascunde.

— Nu aş permite nici în ruptul capului să te apropii de un vas de război.

Dar ea ignoră răspunsul acela.

— Ştiind ceea ce ştii acum… unde m-ai trimite?

— E ridicol!

În clipa imediat următoare se îndepărtă de la fereastră – şi de ea – de parcă ar fi încercat să fugă de întrebarea aceea. Dar nu avea de gând să-l lase să fugă. Făcu doi paşi în faţă şi-l presă din nou.

— Unde, Gideon?

— Las-o baltă…

Încă un pas.

— Unde?

El clătină din cap, rugând-o:

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Winnefred mai făcu un ultim pas şi ajunse chiar în faţa lui.

— Spune-mi *unde!*

— Te-aş trimite în blestemata de cală!

Întinse atunci mâna şi-i atinse obrazul.

— Pentru că este cel mai sigur loc de pe vas. Pentru că ţii la mine şi ar fi cel mai bun lucru pe care l-ai putea face pentru mine. Şi orice s-ar întâmpla după aceea nu ar mai sta în puterea ta.

— Erau copii, şopti el răguşit. Erau nevinovaţi. Ar fi trebuit să îi protejez.

— Nici măcar tu nu poţi opri o ghiulea.

— Ar fi trebuit să…

— Nu. Nu mai puteai face nimic altceva, Gideon. Nimic! Pur şi simplu aşa a fost să fie!

*

Gideon închise ochii strâns şi clătină din cap. Nu voia să audă cuvintele acelea şi nu dorea să recunoască faptul că era posibil să fie adevărat ce spunea.

„Aşa a fost să fie!”

Ştia foarte bine că nevoia de control era o dorinţă umană primordială. La fel precum aceea de a înţelege şi de a şti *de ce.* Ştia că nevoia de a descoperi însemnătatea profundă din spatele evenimentelor vieţii – atât mari, cât şi mici, atât frumoase, cât şi tragice – fusese cea care împinsese oamenii spre religie, filosofie şi ştiinţă. Şi că din căutările acelea apăruse măreţia. Iar răspunsurile găsite oferiseră omenirii un soi de alinare.

Dar poate că erau şi momente când nu exista nicio explicaţie logică. Şi poate că era mai puţin înspăimântător să se învinuiască pe sine, decât să-şi recunoască neputinţa. Poate că era mai uşor să preia vinovăţia pe umerii săi, decât să accepte că de fapt nu exista niciun vinovat. Cu toate astea, orice – dar absolut orice – era mai bine decât înţelegerea faptului că şase băieţi tineri muriseră fără niciun sens în cala unei corăbii şi că nu exista niciun responsabil.

Cineva trebuia să fie responsabil.

Îi îndepărtă mâna de pe obrazul său şi o lăsă să cadă.

— Îmi pare rău!

Winnefred îi cercetă chipul cu privirea.

— Nu înţeleg.

— Asta… Inspiră adânc, încercând să îndepărteze nodul de durere care îi strângea pieptul. Eu şi cu tine. Nu se poate.

— Dar ţii la mine, şopti ea. Şi eu la tine. De ce…?

— Şi la *ei* am ţinut.

— Dar cu siguranţă…

— *Nu,* Winnefred!

Ea se întoarse de la el şi rămase mult timp privind

focul, fără să vorbească. Gideon şi-ar fi dorit să umple tăcerea aceea, însă nu-i venea nimic în minte. Nu mai era nicio explicaţie de dat.

Winnefred vorbi în cele din urmă foarte rar şi fără a se întoarce spre el:

— Este… este ultimul tău cuvânt în problema asta?

— Da.

Winnefred lăsă capul în pământ şi-şi puse mâinile în şolduri, în felul în care făcea cineva când încerca să-şi tragă sufletul.

— Nu pot spune nimic ca să te fac să te răzgândeşti?

În clipa aceea, Gideon îşi dorea să se fi uitat la el.

— Nu.

Ea încuviinţă din cap aproape imperceptibil.

— Foarte bine.

Şi de data aceea, când dădu să plece, el nu o mai opri.

Capitolul 30

Gideon rămase în mijlocul camerei, holbându-se pe coridor mult timp după ce plecă Winnefred.

Îi spusese. Îi spusese totul. Îi împărtăşise povara sufletească pe care promisese să o poarte de unul singur. Şi-ar fi dorit să se mustre aspru pentru asta… dar în momentul acela nu părea să mai aibă vreun rost. Pentru că nu era posibil să se simtă mai îngrozitor decât se simţea deja.

„Asta. Eu şi cu tine. Nu se poate”.

Ştiuse dintotdeauna că era adevărat, însă era prima dată când rostea cuvintele acelea cu voce tare. Şi nu intenţionase niciodată să i le spună lui Winnefred. Iar dacă ar fi fost un pic mai prudent şi un pic mai puţin egoist, nu ar fi făcut-o niciodată. Ar fi înţeles că şi ea era interesată de el. În fond, văzuse sclipirea de dorinţă din ochii lui

Winnefred şi simţise cum i se topise în braţe de fiecare dată când o sărutase. Dar ignorase în mod voit ceea ce ştiuse a fi adevărat, pentru a-şi satisface propria nevoie egoistă de a o căuta. Ei bine, gata! Era prea târziu pentru a schimba ceea ce făcuse. Dar putea măcar să repare prejudiciile pe care le cauzase şi să se asigure al naibii de bine că nu va mai cauza şi altele.

Trebuia să găsească o cale de a repara din nou lucrurile între ei. De a face lucrurile suficient de plăcute, încât să se simtă din nou în largul ei în compania lui… Dar şi timpul pe care-l petreceau împreună era ceva pe care intenţiona să-l limiteze sever pe viitor.

Nu avea cum să se eschiveze de la datoria de a le escorta pe doamne la baluri şi petreceri. Dar avea de gând să-şi petreacă timpul liber vizitându-şi prietenii sau relaxându-se la clubul său. Putea face asta. Şi exact aşa *va face.*

Parcă pentru a-şi dovedi acest lucru, îşi luă apoi haina, se îmbrăcă şi părăsi biroul. Se hotărî că va petrece câteva ore la Clubul White’s. Îi va oferi puţin timp lui Winnefred şi lui însuşi îşi va da un pic de spaţiu. Iar după aceea va încerca să liniştească lucrurile între ei. De a le ţine la distanţă, dar liniştite pe cât posibil.

Tocmai se afla în foaier, luându-şi pălăria şi mănuşile, când uşa de la intrare se deschise cu zgomot.

Lucien se împletici înăuntru. Nu semăna deloc cu aristocratul îngâmfat, mândru şi distant, care spera tatăl lor că va deveni. Avea părul ciufulit, silueta lui înaltă şi atletică era încă înveşmântată în hainele de călătorie şifonate şi prăfuite, iar expresia aspră de pe chipul său vorbea despre o hotărâre oarbă şi despre lipsa de somn.

Lucien se uită la el.

— Gideon. Unde este?

Şi dintr-odată… în ciuda a tot ceea ce se întâmplase… Gideon simţi nevoia de a zâmbi.

— Bun venit acasă, Lucien! Cum a fost călătoria ta?

— Plină de evenimente. Unde…?

— Eu sunt destul de bine, mulţumesc. Presupun că ai primit până la urmă scrisoarea mea?

— A ajuns la mine când eram în Berlin. Ea e...?

— Şi Lady Engsly?

— E moartă, îi răspunse Lucien nerăbdător. A murit otrăvită cu opiu acum două luni.

— Opiu, repetă Gideon, după care răsuflă uşor. Nu mi-am dat seama că era dependentă de opiu. Dar presupun că asta ar explica nebunia ei. Unde este Kincaid?

— A rămas să se mai ocupe de nişte ultime detalii. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ea unde este?

În cele din urmă lui Gideon i se făcu milă de fratele său.

— La etaj.

Parcă pentru a-i confirma spusele, Lilly apăru dintr-odată în capătul scărilor. Puse mâna pe balustradă, ridică privirea şi încremeni.

Lucien încremeni şi el.

— *Rose.*

Gideon nu dorea să se amestece, dar în acelaşi timp nu voia nici să rateze ce se întâmpla în continuare, aşa că se retrase până în pragul uşii deschise a sufrageriei, ca să urmărească desfăşurarea evenimentelor.

Lilly fu prima care se mişcă. Continuă să coboare scările şi se opri cu puţin înainte de a ajunge jos.

— Lord Engsly. Bun venit acasă! Vocea ei era plată şi calmă, şi dureros de politicoasă, aşa că Gideon simţi un fior de compătimire pentru fratele său. Am încredere că ai avut parte de o călătorie liniştită şi sigură.

— A fost... eficientă. Lucien mai făcu şi el un pas în faţă. Eşti bine?

— O, da, foarte bine, mulţumesc. Familia dumitale a fost foarte amabilă să ne lase să...

— Arăţi exact cum îmi amintesc, izbucni el, nemaiputându-se abţine.

— Eu... eu mă îndreptam spre... spre bibliotecă. Se puse brusc în mişcare, coborând şi ultimele trepte şi trecu

pe lângă un Lucien extrem de şocat. Scuză-mă, te rog!

— Aşteaptă, zise Lucien şi o apucă de braţ. Rose, aşteaptă!

Lilly se uită în jos la mâna lui ce îi cuprinsese braţul, după care ridică uşor privirea spre chipul lui.

— Numele meu este Lilly, zise ea pe un ton glacial. Domnişoara Lilly Ilestone.

Afirmaţia aceea îl sperie vizibil pe Lucien, pentru că îi dădu imediat drumul la mână.

— Da… da, desigur. Scuzele mele.

Lilly încuviinţă din cap cu un aer regal, într-un fel care ar fi făcut-o mândră pe Lady Gwen, după care îşi continuă drumul spre bibliotecă.

Lucien făcu atunci un pas în faţă. Şovăi o clipă şi bâigui ceva de genul „Fir-ar al naibii!”, după care porni după ea. Înainte ca Lilly să apuce să ajungă la jumătatea holului, el o apucă de mână şi o trase spre salon.

— Opreşte-te! îi strigă Lilly, încercând să-şi elibereze braţul. Ce crezi că fa…?

Dar nu apucă să-şi termine întrebarea.

— Cred că n-am mai dormit de zile întregi, îi strigă Lucien, aproape răcnind. Cred că am urmat o femeie nebună prin patru ţări. Deschise apoi larg uşa salonului. Cred că am aşteptat clipa asta doisprezece ani blestemaţi!

După aceea o împinse pe Lilly în încăpere, intră după ea şi închise uşa în urma lor.

*

Winnefred nu se considera o femeie egoistă, dar, în timp ce stătea pe pat cu Lilly şi o asculta povestindu-i despre sosirea lordului Engsly, se văzu nevoită să admită că în secret era foarte recunoscătoare că avea ceva care să-i distragă atenţia de la propriile necazuri.

După ce plecase din birou, lăsându-l singur pe Gideon, petrecuse o oră întreagă învârtindu-se de colo-colo prin dormitorul ei, blestemându-se pe sine şi pe Gideon şi

oscilând între dorinţa de a izbucni în plâns şi de a ţipa ori de a lua prima diligenţă înapoi spre Scoţia.

Era cu mult mai simplu să se ocupe de problemele lui Lilly.

Prietena ei se juca cu cuvertura de pe pat. Ochii îi erau plini de nesiguranţă.

— Lucien… adică lordul Engsly… a fost de acord să se ducă să locuiască la conacul lui.

Winnefred îşi dădu brusc seama că asta însemna că Gideon trebuia să rămână în continuare acolo.

— Tu i-ai cerut asta?

— Da. I-am cerut să recunoască şi că a trecut foarte mult timp de când ne-am întâlnit ultima oară… iar el a fost de acord că e într-adevăr ceva important şi a promis să se abţină de la a face prea multe referinţe la trecutul nostru comun.

— Înţeleg.

— În plus, mi-a spus foarte ferm că are de gând să înceapă să mă curteze.

— Serios? Winnefred suspină când Lilly încuviinţă din cap. Păi, bine… Este ceva ce-ţi doreşti?

— Nu, în niciun caz. Am refuzat la început, dar… ei bine, el a făcut concesii… Aşa că mi s-a apărut absolut corect să fac şi eu.

— Şi tu ce concesii ai făcut, mai exact?

— Am fost de acord că poate a fost un pic nedrept din partea mea să-l critic pentru că nu m-a căutat, după ce a auzit că m-am căsătorit. Adevărul e că ar fi fost lipsit de onoare din partea lui să abordeze astfel soţia altui bărbat. Lilly renunţă atunci la a mai frământa cuvertura, îşi trase genunchii la piept şi-şi încolăci braţele în jurul picioarelor. Ştii… eu nu aş fi avut o părere atât de bună despre el, dacă nu ar fi fost un om de onoare.

Winnefred gândise acelaşi lucru, dar era bucuroasă că Lilly ajunsese la concluzia aceea de una singură.

— Am fost de acord să nu resping încercarea de a mă curta. Winnefred… Lilly clătină din cap nesigură. Nu am

avut nici cea mai mică idee... Adică, da, Gideon a spus că fratele lui încă mai avea sentimente pentru mine, dar chiar şi aşa... A călătorit din Spania fără odihnă. Din cauza *mea.* A spus... A spus că încă este foarte îndrăgostit de mine.

— Şi tu?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu... îi tremura vocea şi ochii i se umplură de lacrimi. Mi-am impus să nu mă mai gândesc la el cu mult timp în urmă. *A trebuit* să o fac. Eram singure în Scoţia... fără bani şi fără niciun sprijin. Şi nu ţi-am putut fi de niciun folos, cu inima frântă şi în suferinţă. Aveai treisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu! Nu trebuia să fii tu cea puternică...

— Am fost amândouă puternice.

— Mă bucur dacă aşa îţi aminteşti tu, îi răspunse Lilly, izbucnind în râs, printre lacrimi.

— Şi aşa ar trebui să-ţi aminteşti şi tu!

— Poate... dar ceea ce-mi amintesc sigur... ce îmi amintesc este că l-am iubit. În clipa aceea chipul lui Lilly se schimonosi într-o expresie de durere profundă, şi lacrimile i se revărsară şuvoi pe obraji. L-am iubit atât de mult, Freddie!

Winnefred simţea că i se rupea inima pentru suferinţa amândurora. Aşa că o strânse în braţe pe Lilly şi rămaseră o vreme aşa, îmbrăţişate.

Se gândi apoi că era o mare ironie a sorţii că amândouă aveau inimile frânte din cauza a doi bărbaţi din familia Haverston.

Capitolul 31

Singura bucurie pe care o mai putea găsi Winnefred în săptămâna de dinaintea balului lui Lady Gwen era să urmărească felul cum lordul Engsly se dădea pe lângă Lilly. Marchizul se ţinuse într-adevăr de cuvânt şi începuse să o curteze pe Lilly – lucru pe care îl făcea cu o abnegaţie

totală, spre marea încântare a înaltei societăţi. Îi aducea flori, cărţi şi cutii de bomboane, dansa vals cu ea la fiecare bal, o ducea la plimbări cu trăsura prin Hyde Park în fiecare duminică după-amiază şi îi monopoliza atenţia la fiecare serată.

Le spunea foarte clar lui Lilly, membrilor familiei sale şi oricui altcuiva era dispus să asculte că intenţiona să o transforme pe domnişoara Ilestone în marchiza lui. Şi în particular, Lilly îi explica lui Winnefred că nu îi păsa deloc că atenţiile unui marchiz îi ridicau considerabil statutul social – dar că nici nu se putea opune în întregime ideii de a transforma interesul lui în ceva permanent. Iar din asta Winnefred înţelese că prietena ei se îndrăgostea din nou de el.

Şi Winnefred era fericită pentru ea – chiar dacă o căsătorie cu un membru al familiei Engsly ar fi pus capăt definitiv întrebărilor ei dacă Lilly avea să se întoarcă sau nu cu ea la Murdoch House. Oricum, nu era deloc fericită în sensul strict al cuvântului.

Prietenia ei cu Gideon se transformase într-o relaţia distantă şi rece. Era ca şi când între ei se ridicase un zid imens şi erau amândoi obligaţi să-şi transmită peste acea barieră salve politicoase şi schimburi de replici dureros de formale – la fel ca două armate care trăgeau peste un parapet.

Şi-ar fi dorit din tot sufletul să poată plasa cu bună ştiinţă întreaga vină pe umerii lui. Însă nu putea face asta. Distanţa apăruse într-adevăr că o consecinţă a faptelor lui – începuse din nou să se izoleze în camera sa şi se ducea să ia majoritatea meselor la clubul la care era membru. Şi îşi onora în continuare datoria de a le escorta prin oraş… însă nu-i mai căutase compania în saloane la serate şi nici nu se mai angajase în conversaţii cu ea la balul lui Lady Hillspeak.

Era mai mult decât evident că o evita.

Dar răceala relaţiei lor survenise numai şi numai din pricina ei. La început, Gideon încercase să transforme cele câteva minute pe care le petreceau în fiecare zi în ceva

plăcut. Nu chiar prietenos, dar măcar în ceva mai uşor de suportat. Îi zâmbise şi făcuse mici remarci menite să-i smulgă un zâmbet şi să-i stârnească râsul. Dar ea îi răspunsese cu o lipsă de interes nefirească.

Ştia că ţinea la ea. Îi spusese clar. Dar şi tatăl ei ţinuse la ea, în felul său. Iar acest lucru o lăsase orfană şi abandonată în Scoţia. Iar Winnefred nu mai dorea acel soi de afecţiune – genul care venea doar ca o aluzie, dar nu se materializa niciodată, rămânând doar o promisiune a ceva mai mult. Uneori speranţa putea tăia mai adânc decât o respingere şi îi putea răni mai mult decât inima.

Poate dacă s-ar fi străduit mai mult…

Poate dacă s-ar fi străduit mai mult să se poarte ca o lady…

Poate dacă s-ar fi transformat în altcineva… în oricine altcineva…

Nu. Nu avea de gând să încerce să se transforme într-o altă persoană. Şi nici nu intenţiona să stea degeaba toată ziua, plângându-şi de milă, aşteptând şi nădăjduind ca Gideon să-şi dea seama că era perfectă pentru el exact aşa cum era. Şi nici nu se mai punea problema să alerge ea după el, în speranţa că avea să-i ofere o vorbă bună sau un semn de afecţiune. Nu. O terminase cu lupta, cu aşteptarea şi cu asumarea de riscuri. Nu avea de gând să permită să se chinuie singură, ca o copilă prostuţă şi fără coloană vertebrală…

Winnefred îşi schimbă poziţia în scaunul din colţul îndepărtat al sălii de bal aglomerate a lui Lady Gwen. De fapt, în momentul acela *chiar* făcea ceea ce-şi promisese că nu va face – stătea degeaba, chinuindu-se singură ca o prostănacă. Şi făcea asta deja de mai bine de o oră. De când îl văzuse făcându-şi loc prin mulţime şi intrând în salonul rezervat jocurilor de cărţi.

Întoarse capul ca să se uite urât la uşile salonului de jocuri, doar că descoperi că nu le mai putea vedea prin toată aglomeraţia. Sala de bal – care fusese deja destul de plină când se aşezase pe scaun – devenise absolut

înghesuită, în timp ce ea stătuse acolo, cufundată în gânduri şi cu privirea aţintită spre podea.

Şi atunci observă pentru prima dată cât de cald îi era şi cât de aproape de ea se aflau oamenii din jur. Şedea cu spătarul scaunului lipit de perete şi se uita la ceafa unei doamne, îmbrăcate într-o rochie albă strălucitoare. Un domn în vârstă care mirosea a alcool adormise pe scaunul de lângă ea şi în momentul acela aluneca uşor în direcţia ei. Întinse mâna ca să-i încetinească omului coborârea, se ridică prudentă, având grijă să nu o lovească cu cotul pe femeia din faţa ei şi aşeză cu blândeţe capul bătrânului pe scaunul ei.

Avea nevoie de aer.

— Pardon!

Se chinui să îşi facă loc spre partea din faţă a sălii de bal, hotărâtă să ajungă la uşile terasei şi la aerul rece de afară. Dar, din păcate, nu putea înainta prea repede. Invitaţii stăteau îngrămădiţi ca nişte vite duse la obor pentru vânzare. Oamenii se împingeau în ea de la spate, o înghionteau din lateral şi păreau să nu-şi dea seama că încerca să-şi croiască drum printre ei. Cu toţii râdeau şi ţipau, strigându-se unii pe alţii, ca să acopere larma. Aerul din jurul ei devenea tot mai greu de la mirosul de parfum dulce şi de la trupurile înfierbântate. Simţea cum îi fremătau nările şi cum i se strângea stomacul.

Se uită înapoi în direcţia din care venise, întrebându-se dacă se va putea întoarce la scaunul ei – acolo măcar avusese câţiva centimetri de spaţiu în care să respire. Însă cărarea mică pe care şi-o deschisese cu greu, fusese deja înghiţită de mulţime. Şi, fără îndoială, scaunul ei fusese deja ocupat de altcineva.

Aşa că încercă din nou să înainteze prin larmă, mirosuri şi zidul gros de trupuri. Nu mai văzuse niciodată atât de mulţi oameni. Se simţea de parcă era pe punctul de a fi călcată în picioare.

Fiori de panică începură să i se rostogolească pe piele şi să-i invadeze plămânii.

Trebuia să iasă de acolo. Avea nevoie să ajungă *afară.* Simţea că nu mai putea respira. I se întunecă vederea. Încercă din răsputeri să rămână cu privirea aţintită spre tocul uşii de la terasă, însă încăperea se tot mişca în jurul ei şi erau atât de mulţi oameni! Prea mulţi oameni care păşeau în faţa ei şi o îndepărtau de ţintă. Şi-ar fi dorit atunci să ţipe la ei să se dea la o parte, dar parcă nu avea suficient aer.

„Vreau afară! Lăsaţi-mă să ies!”

Vederea i se înceţoşă. Sala de bal şi ocupanţii ei se învârteau în jurul ei.

O mână mare o prinse atunci de cot.

— Respiră încet, scumpo! Aproape ai ajuns.

Gideon. Îşi dorea să râdă de bucurie, să plângă, să-şi petreacă braţele în jurul gâtului său şi să-i tragă un pumn în nas.

Să respire încet? Era nebun?

— Respiră pe gură.

Winnefred făcu întocmai şi atunci începură să dispară mirosurile grele ale sălii de bal.

Îl urmă orbeşte în timp ce-şi croia drum prin mulţime, recunoscătoare că o ţinea strâns de braţ. În clipa aceea stomacul ei nu mai ameninţa să se revolte, însă tot se simţea copleşită de panica aceea ameţitoare. Erau pur şi simplu *prea mulţi* oameni. Nu era suficient aer acolo pentru toţi.

— Aproape am ajuns, repetă Gideon. Şi apoi se împinse pe nişte uşi. Însă nu cele care duceau spre terasă, ci altele care conduceau într-o încăpere adiacentă sălii de bal, prin care se perindau câţiva servitori. O zori să treacă pe lângă ei, dându-le ordine în acelaşi timp. Cheam-o pe domnişoara Ilestone şi adu un pahar de coniac şi o ceaşcă de ceai. După aceea intră pe o altă uşă şi o trase după el într-un salon mic. O să fii bine. Nu mai este nimeni aici.

O conduse apoi spre un fotoliu şi o ajută să se aşeze. Dar ea tot nu putea respira. Mai mult, se auzea gâfâind, încercând să tragă aer în plămâni.

— Nu pot să respir.

— Ba da, poţi.

Gideon îngenunche în faţa ei şi o luă de mână. Apoi îi lipi palma de pieptul lui, ca să-i poată simţi bătăile puternice şi constante ale inimii.

— Uite, simţi asta? Reglează-ţi respiraţia după a mea, Winnefred. Inspiră adânc… şi acum expiră. Aşa te vreau! Şi încă o dată… asta e!…

Îi ţinu mâna lipită de pieptul său şi-i şopti cuvinte de alinare. Winnefred se concentră asupra sunetului vocii lui şi asupra ridicărilor şi coborârilor ritmice ale pieptului lui. Şi, uşor-uşor, simţi panica diminuându-se şi aerul umplându-i din nou plămânii.

— E mai bine? o întrebă el rar.

Reuşi să încuviinţeze din cap, după care-şi lăsă mâna să-i alunece de pe pieptul lui.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Voiam doar să ajung pe terasă şi apoi… dintr-odată… nu mai reuşeam să ies din aglomeraţie. Scoase un râset încet şi tremurând. Poate că la urma urmei chiar am o fire sensibilă.

— Sau poate că mătuşa mea a invitat prea multă lume, zise Gideon sumbru, ridicându-se de la podea.

— Nu am văzut niciodată atât de mulţi oameni, recunoscu ea. Şi nu m-am simţit niciodată atât de înghesuită…

— O astfel de aglomeraţie se poate dovedi prea mult chiar şi pentru o persoană obişnuită cu adunările sociale. Aruncă apoi o privire spre servitoarea care venise cu coniacul şi cu ceaiul. Fata lăsă în linişte tava pe o masă şi părăsi din nou încăperea.

Gideon se întinse după paharul de coniac şi i-l înmână lui Winnefred.

— Gustă un pic din ăsta mai întâi.

— N-am mai băut niciodată alcool. Gustă puţin de probă, dar se strâmbă imediat. Oh, Doamne, are un gust… de parcă ar face o treabă excelentă la curăţarea podelei.

El bătu uşor din deget pe fundul paharului şi zise:

— Mai ia o înghiţitură! Dar una mai zdravănă de data asta.

Winnefred strâmbă din nas, dar se supuse şi simţi lichidul arzând-o pe gât.

— Uf! E îngrozitor! Se încruntă apoi la restul coniacului din pahar, când simţi arsura transformându-se într-o căldură plăcută. Şi ciudat! Să beau şi restul?

Gideon chicoti şi îi luă paharul din mână.

— E suficient pentru moment. Acum bea nişte ceai.

Winnefred luă ceaşca de ceai fără să se uite la ea. Şi realiză dintr-odată că se simţea neobişnuit de în largul ei cu el şi că amândoi se comportau cam la fel ca înainte. Şi nu era sigură ce anume o durea mai tare... faptul că îşi dorea ca relaţia lor să continue aşa... sau că Gideon putea fi ca înainte.

Se gândi atunci că n-ar fi trebuit să poată să se comporte astfel. Nu ar fi trebuit să fie atât de al naibii de uşor pentru el să facă asta. Pentru că nimănui nu ar fi trebuit să îi fie uşor să rănească persoana la care ţinea.

Şi ar fi vrut să-i spună şi lui asta. Doar că sosirea unei Lilly foarte agitate o făcu să lase la o parte furia.

— Freddie? Freddie, ce s-a întâmplat? O, Doamne, Dumnezeule, eşti albă ca varul! Se răsuci apoi spre Gideon şi ceru să ştie: Ce i-ai făcut?

Winnefred se ridică în picioare şi se strecură între ei. Dacă vreuna dintre ele două avea să-i spună lui Gideon câteva lucruri pe care să nu le poată duce, atunci ea avea să fie aceea.

— Lilly, opreşte-te! Am avut... am avut un scurt moment de inconfort în aglomeraţie, atâta tot. Gideon n-a încercat decât să mă ajute.

— Oh! Ochii lui Lilly se mutară rapid spre Gideon, apoi din nou spre ea. Şi-n cele din urmă pufni şi zise: Aha. Îmi cer scuze.

Iar dacă Gideon se simţi în vreun fel jignit de acele scuze deloc convingătoare, cu siguranţă nu lăsă să se vadă.

— Grija ta pentru domnişoara Blythe este absolut

admirabilă, îi răspunse el politicos. O s-o las în grija ta excelentă, atunci.

„Domnişoara Blythe”.

Vocea lui îi răsuna în minte şi-şi simţea inima strângându-i-se în piept. De ceva timp începuse să i se adreseze astfel din când în când… de parcă încerca să pună din ce în ce mai multă distanţă între ei.

Îl privi plecând şi-şi dori să-l poată striga să se întoarcă. Fie şi numai pentru a-i spune să se ducă dracului.

Dar Lilly apăru în raza ei vizuală, ca o minunată distragere a atenţiei.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu s-a întâmplat nimic, zise ea, clătinând uşor din cap. Am încercat să-mi croiesc drum până la uşile terasei pentru o gură de aer proaspăt, dar m-am blocat în mulţime.

— Şi? ceru să ştie Lilly.

— Şi am simţit că nu mai am aer. Şi cred că m-a luat şi un pic ameţeala. Şi e posibil să mă fi şi panicat un pic.

Sau mai mult, dar nu avea de gând să recunoască asta.

— O, Doamne!

— Gideon m-a găsit şi m-a adus aici.

Lilly se întinse atunci şi o frecă pe braţ.

— Îmi pare rău că te-am lăsat singură aşa de mult, zise ea încet. M-am dus doar să-mi iau ceva de băut şi să vorbesc cu Lady Gwen. Dar sala s-a aglomerat aşa de repede, că nu am mai reuşit să ajung la tine.

— Păi, oricum nu era nevoie să te întorci. Nu făceam nimic interesant.

— Chiar şi aşa…

— Şi nici acum n-ar trebui să fii aici, cocoloşindu-mă… ar trebui să fii acolo, distrându-te.

Îşi aminti apoi dintr-odată că se împinsese şi se împiedicase de mulţi oameni în încercarea de a ajunge la uşile terasei. Şi nu putea decât să-şi imagineze ce făcuse Gideon ca să le facă loc prin mulţime. Poate că Lilly nu se mai putea duce acolo să se simtă bine printre oamenii

aceia, odată ce prietena ei se comportase atât de urât de faţă cu două treimi din societate.

— Toată lumea a văzut, gemu ea. Toată lumea m-a văzut plecând din sala de bal.

— Nu toată lumea, răspunse Lilly. Nu părea nici pe jumătate la fel de îngrijorată cum credea Winnefred că ar fi trebuit să fie. Dar cred că te-au văzut câţiva.

— Şi mă descurcam aşa de bine! N-am făcut nici măcar o singură greşeală! zise Winnefred şi-şi simţi umerii încovoindu-se. Şi acum te-am făcut de ruşine.

Dar, spre surprinderea ei, Lilly izbucni în râs.

— Nu e deloc amuzant! zise ea fermă.

— O, ba da, este, insistă Lilly. Cum să mă faci de ruşine? Ai avut un mic atac de panică, Freddie! Ce poate fi mai potrivit pentru o lady decât atât?

— Oh! zise Winnefred şi se mai bine dispuse un pic. Nu m-am gândit la asta.

— Păi, e greu să mai gândeşti limpede cât eşti în pragul unui leşin.

Winnefred tresări când auzi afirmaţia aceea şi chicotitul lui Lilly, care veni odată cu ea.

— N-o să mă laşi să uit niciodată, nu?

— Niciodată. Dar o să încerc să o las mai uşor cu tachinatul până când îţi revii complet. Lilly traversă apoi încăperea şi deschise o uşă, care ducea afară. Ai nevoie de un pic de aer proaspăt.

Winnefred o urmă pe o mică terasă privată, ale cărei trepte duceau spre grădina luminată de torţe.

— Încercam să ajung afară la aer când m-a găsit Gideon. Nu ştiu de ce m-a adus… Auzi apoi mai multe voci vorbind unele peste altele şi, când se uită într-acolo, descoperi că terasa principală era la fel de aglomerată precum sala de bal. Nu mai contează.

O luă de mână pe Lilly şi porni pe o alee lată de pietriş. Aerul răcoros şi libertatea de mişcare i se păreau minunate. Şi chiar dacă mai erau şi alţi oameni prin grădină, plimbându-se pe alei sau admirând fântânile, tot

erau mult mai puţini decât în sala de bal. Cu excepţia câte unui cuplu care trecea pe lângă ele, ea şi Lilly aveau destul de multă intimitate.

— Foarte mare noroc că Gideon s-a aflat în apropierea ta în sala de bal, zise Lilly rar.

— Mda, cred că a fost.

— Dar şi destul de surprinzător. În ultima vreme nu a petrecut prea mult timp în compania ta.

Winnefred şovăi o clipă înainte de a-i răspunde. Nu-i spusese nimic prietenei sale despre necazurile pe care le avea cu Gideon, pentru că nu dorise ca asta să umbrească fericirea ei nou descoperită alături de lordul Engsly. Şi, la drept vorbind, pur şi simplu nu dorise să vorbească despre asta. Chiar şi acum se chinuia din răsputeri să se gândească la altceva. Dar dacă viteza cu care prietena ei se întorsese împotriva lui Gideon în salon era vreun semnal… probabil Lilly ştia deja că era ceva în neregulă.

Oftă prelung şi se întoarse la conversaţie.

— Am avut un fel de neînţelegere.

— Dar pe ce motiv?

— Căsătoria. Nu vrea să se însoare cu mine.

Lilly scoase un icnet gâtuit şi se opri brusc.

— Freddie, doar n-ai… Sper că nu *l-ai cerut* în căsătorie, nu?

— Nu, sigur că nu. Dar s-a ivit în discuţie… Când îi făcuse o propunere la modul general. S-a ivit pur şi simplu, atâta tot.

— Oh! Lilly răsuflă uşurată, după care ridică ochii spre cer. Slavă Domnului!

— El nu vrea să se căsătorească niciodată cu nimeni, adăugă Winnefred, dornică să continue discuţia.

— A spus de ce?

— E complicat. Winnefred oftă şi porniră din nou la plimbare. Dar, pe scurt, nu vrea să fie responsabil pentru nimeni altcineva, în afară de el însuşi.

Lilly reflectă câteva clipe, după care o întrebă:

— Dar tu vrei să te căsătoreşti?

„Nu. Poate… dacă era să fie cu Gideon”.

— Nu ştiu. Şi de fapt nici nu contează. Mi-a spus foarte clar că nu vrea nici măcar să ia în calcul posibilitatea asta.

Lilly răspunse uitându-se în josul unei alte alei şi exclamând:

— Aha! După aceea se uită peste umăr şi adăugă: Hmmm!

— Asta nu prea mă ajută.

— Vine lordul Grately.

— Poftim? Întoarse capul şi-l văzu pe domnul care cobora pe aleea care se intersecta cu cea pe care mergeau ele. Winnefred îl simpatiza destul de mult pe lordul Grately, însă nu avea dispoziţia necesară să stea de vorbă cu altcineva în afară de Lilly. Oh! Crezi că am putea să ne strecurăm cumva nevăzute?

— Nu. Lilly o prinse apoi de braţ şi se opri brusc. O să rămâi să vorbeşti cu el.

— Ce? De ce?

— Pentru că Gideon ne priveşte de pe terasă.

Nu! În niciun caz nu avea de gând să se întoarcă să se uite în direcţia lui.

— Nu e în niciun fel problema mea unde se uită Gideon.

— Ba sigur că este, zise Lilly şi apoi îşi coborî vocea într-o şoaptă pe măsură ce se apropia lordul Grately: O să stai aici şi o să flirtezi cu lordul Grately şi o să-i demonstrezi lordului Gideon Haverston că nu-ţi pasă câtuşi de puţin ce părere are el despre căsătorie.

— Dar *de ce?*

— Pentru că o să te facă să te simţi mai bine, zise Lilly şi aruncă o ocheadă spre terasă. Şi pentru că Gideon mi se pare genul de bărbat gelos.

— Nu fi…

— O, uite, chicoti apoi Lilly pe un ton mai ridicat. Tu ştiai că în grădina de trandafiri este o fântână? Pare minunată. Trebuie neapărat să mă duc să arunc o privire.

Aşteaptă-mă aici, te rog, da, Freddie?

Winnefred nici măcar nu încercă să o cheme înapoi pe Lilly. Fântâna se afla la nici douăzeci de metri distanţă şi avea o vedere directă spre ea, de pe alee. Teoretic vorbind, era încă însoţită de prietena ei.

Şi după ce se gândi mai bine, îşi dădu seama că poate Lilly avea dreptate. Poate că un flirt mic cu un alt domn i-ar fi oblojit mândria rănită, ca un balsam binefăcător.

Gideon nu avea decât s-o privească bucurându-se de compania lordului Grately. N-avea decât să i se aducă aminte că nu era el singurul domn care putea *să ţină* la ea – ba chiar că era posibil să existe un domn care să îşi dorească să o păstreze pentru el.

Se întoarse şi-i aruncă lordului Grately un zâmbet larg, care-i dezvăluia toţi dinţii.

Gideon n-avea decât să vadă *asta.*

Capitolul 32

Şi Gideon chiar văzu totul. Cu excepţia ceţii roşiatice care i se aduna în faţa ochilor, o vedea foarte clar pe Winnefred.

Ce naiba era în mintea lui Lilly să o lase atât de mult timp singură cu Grately? Şi ce dracului putea fi atât de fascinant la o fântână, încât să necesite o examinare de o jumătate de oră?

Cu nici treizeci de minute în urmă, Winnefred fusese la un pas să leşine. Ar fi trebuit să stea aşezată undeva înăuntru. *Singură.*

Îşi spuse că se comporta nebuneşte, dar în acelaşi timp îşi schimbă poziţia pe terasă ca să poată vedea mai bine. Apoi îşi spuse că era absurd. Dar tot hotărî că ar fi avut cea mai bună privelişte de pe treptele de la baza terasei.

Oh, da, avea o privelişte mult mai bună de acolo.

Stătea în umbra oferită de două seturi de torţe. Era mult prea departe ca să audă ce-şi spuneau cei doi. Însă era suficient de aproape ca să poată distinge forma ochilor lui Winnefred, şuviţele aurii din părul ei şi zâmbetul larg de pe gura ei lată.

Încleştă pumnul pe mânerul bastonului.

Ar fi trebuit să-i zâmbească lui.

Şi *să fie al naibii* dacă nu încercase s-o facă să zâmbească. Făcuse mai multe tentative de a cădea la pace cu ea, în prima zi de după cearta lor şi fiecare dintre ele fusese întâmpinată cu o respingere rece. Aşa că nu avusese ce altceva să facă, decât să-i accepte sentimentele şi să se ţină de planul său de a păstra o distanţă cât mai mare faţă de ea.

Îi fusese al naibii de greu să stea la distanţă.

Nu… Nu era adevărat. Îi fusese al naibii de greu în Scoţia, s-o zărească prin casă şi să împărtăşească o clipă sau două de râs cu ea, înainte de a se îndepărta. Dar fusese o adevărată tortură de când veniseră la Londra – când îi căutase compania, ştiind foarte bine că nu o putea păstra pentru el. Dar *asta…* Asta era iadul pe pământ.

Fusese prea sigur că va reuşi. Fusese prea sigur că se va putea forţa să stea departe de ea. Dar nu stătuse departe… nu cu adevărat.

O privise din cotloanele saloanelor şi ale sălilor de bal. Se întorsese acasă devreme de la clubul său sau din vizită de la prieteni, ştiind în sinea lui că de fapt spera să o zărească măcar o clipă înainte de culcare. Iar în noaptea aceea abia dacă reuşise să termine un blestemat joc de cărţi, înainte de a pleca în căutarea ei. Şi apoi venise pe terasă, ştiind că Lilly va insista ca Winnefred să facă o plimbare afară, prin aerul curat şi rece de seară.

Se pomeni dorindu-şi ca Lilly să înceteze să se mai holbeze la statuia aia afurisită şi să insiste ca Winnefred să se întoarcă în casă.

Şi-şi mai dorea şi să-şi poată strivi pumnul de nasul lui Grately. Omul stătea mult prea aproape de Winnefred! Şi

nu avea de ce să-şi aplece capul spre al ei, de parcă ar fi împărtăşit cine ştie ce secrete. Era deja singur cu ea. De ce naiba mai avea nevoie să şuşotească?

„Pentru că şoptitul implică o aplecare a capului!” se gândi atunci sumbru. Iar o poziţie aplecată a capului oferea o privelişte mai bună asupra decolteului ei. Gideon nu ar fi suspectat niciodată că Grately era un crai şi un libertin. Dar în clipa aceea toate dovezile erau acolo… şi le putea vedea toată lumea. Toată lumea, mai puţin Winnefred, se pare. Ea îşi înclină atunci faţa spre a lui Grately şi râse strălucitor la cine ştie ce prostie îi şoptise. Şi apoi întinse mâna şi-l atinse uşor pe mânecă.

Şi asta fu picătura care umplu paharul.

*

Winnefred nu era sigură ce fel de reacţie ar fi putut stârni în Gideon faptul că flirta puţin cu lordul Grately. Dar, cu siguranţă, nu se aşteptase să-l vadă părăsind terasa şi mărşăluind în jos pe alee.

Foarte interesant!

Gideon se opri chiar în faţa lor şi făcu o plecăciune.

— Grately, domnişoară Blythe. Se întoarse apoi în direcţia lui Lilly şi zise destul de tare şi tăios: *domnişoară Ilestone.*

Grately făcu o plecăciune. Winnefred, o reverenţă. Lilly îi făcu veselă cu mâna. Lui Winnefred aproape că îi venea să râdă. Prietena ei devenise destul de obraznică de când era potenţială viitoare soţie a unui marchiz. Dar Gideon părea şi aşa destul enervat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Winnefred.

— Este nevoie de prezenţa dumitale în bibliotecă.

— Oh! zise ea, gândindu-se că nu va fi la fel de interesant. Presupun că mă cheamă Lady Gwen. Scuză-mă, te rog, milord!

— Desigur, zise Grately şi făcu încă o plecăciune. A fost o plăcere, domnişoară Blythe! Domnişoară Ilestone!

— Milord!

Buzele lordului Grately zvâcniră o dată scurt, înainte de a se îndepărta.

Winnefred se gândi atunci că era într-adevăr un domn minunat. Era inteligent şi amuzant. În plus, îi vorbise despre pescuit şi nu râsese deloc de ea, când uitase că nu ar fi trebuit să ştie nimic despre pescuit şi se apucase să-i ofere sfaturi despre ce momeală să folosească.

Mare păcat că nu fusese el cel care venise în Scoţia.

— Ai *suspinat* cumva? ceru să ştie Gideon.

Winnefred îi aruncă o privire de gheaţă şi porni spre casă. El o urmă în tăcere în sus pe scări, printr-un salon mic şi apoi pe un coridor lateral. Dar când dădu să o ia la stânga, spre bibliotecă, el o apucă de cot şi o trase în dreapta, spre scara din spate.

Ea îşi smuci braţul din instinct.

— Ce faci? Credeam că e nevoie de mine în bibliotecă.

— Nu este.

— Dar ai spus…

— Am minţit. Vreau să vorbesc cu tine.

Se uită peste umăr, căutând-o pe Lilly, însă prietena ei nu era de găsit. Aşa că îşi mai smuci o dată braţul, încercând să se elibereze din strânsoarea mâinii lui.

— Dacă doreşti o întrevedere cu mine, va trebui să o ceri.

Gideon se opri, se întoarse şi se uită urât la ea.

— Vrei să vii cu mine sau trebuie să…?

— Da, te urmez, zise ea calmă şi foarte, foarte repede. Dacă şi-ar fi terminat vorba, ar fi trebuit să se opună din principiu. Şi nu o interesa în mod deosebit să se opună. Nu în momentul acela, când Gideon părea să fi fost, la urma urmei, afectat de flirtul ei nevinovat cu lordul Grately.

Rămase tăcută în timp ce Gideon o conduse spre camerele ei, o zori înăuntru şi apoi închise uşa în urma lor. Ar fi vrut să-i spună ceva atunci, însă el nu-i oferi ocazia. Se întoarse de la uşă şi-i aruncă o privire furioasă.

— Ce *naiba* credeai că faci acolo afară? ceru să ştie, printre dinţii încleştaţi.

Şi în clipa aceea Winnefred observă pentru prima dată că încheieturile degetelor de la mâna pe care o ţinea încleştată pe mânerul bastonului era aproape albă.

„Ei, foarte bine!” se gândi ea. N-avea decât să fie furios. Nu avea decât să se înfurie până nu mai ştia de el. I-ar fi prins bine şi ei o ceartă sănătoasă.

— Ceea ce cred, începu ea cu o seninătate prudentă, este că purtam o conversaţie complet nevinovată şi absolut minunată în grădină cu lordul Grately.

— Cu lordul Grately.

— În mod evident, nu eşti de acord.

— Nu am spus asta.

— Nici nu mai era nevoie s-o spui, zise ea şi clătină uşor din cap. Tinzi să repeţi lucruri, când nu-ţi convine ceva.

— Ba nu.

Winnefred îi aruncă atunci o privire compătimitoare.

— „Închisoare. Tâlhari la drumul mare. Să mă baţi cu propriul baston. Cu lordul Grately”. Repeţi mereu ceea ce spun, când nu eşti de acord cu ce spun.

— Caut o clarificare.

— Da. A lucrurilor cu care nu eşti de acord.

În clipa aceea ar fi putut jura că-l auzise bombănind.

— Flirtai cu lordul Grately.

— Cred că am mai avut discuţia asta şi cu altă ocazie. Şi ce dacă făceam asta? Mi-ai expus foarte clar intenţiile tale, zise ea, după care îşi aranjă ostentativ o panglică de catifea de pe mânecă. Şi la fel a făcut şi lordul Grately.

Gideon făcu câţiva paşi în faţă şi o întrebă:

— Ce ai de gând, Winnefred?

— Absolut nimic, zise ea şi-şi îndepărtă o scamă de pe partea din faţă a rochiei. Pentru moment.

— *Explică,* îi ordonă Gideon autoritar, scoţând în întregime la iveală căpitanul de vas din el.

Ea ridică atunci din umăr într-o manieră neglijentă.

— Am promis deja că sezonul acesta mă voi comporta ca o debutantă cuviincioasă şi o să mă ţin de promisiune.

— Şi după terminarea sezonului?

— Ei bine, doar nu voi fi o debutantă pentru totdeauna, nu-i aşa? Nici măcar nu voi mai fi în Londra. Mă voi bucura de independenţa pe care mi-o oferă statutul de fată bătrână în Scoţia rurală.

— Lordul Grately locuieşte aici.

— Da, zise ea, apoi îi aruncă un zâmbet păcătos. Cel mai păcătos zâmbet de care fu în stare. Dar călătoreşte adesea pentru sport.

Apoi îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca Gideon să explodeze. Aşteptă ca el să ţipe la ea, să tune şi să fulgere şi să-i ceară să-i promită că nu-l va mai vedea niciodată pe lordul Grately. O surprindea şi pe ea cât de mult îşi dorea reacţia aceea de la el… cât de multă nevoie avea ca el să-i arate un semn… *orice* semn cât de mic al pasiunii pe care o simţea pentru ea.

Dar el nu explodă. Nici nu ţipă, nici nu tună, nici nu fulgeră şi nici nu îi ceru nimic.

O, era turbat de furie! Aproape că putea vedea cum îi ieşea fum pe urechi. Dar nu exista niciun indiciu… nici măcar o tresărire, care să trădeze pierderea controlului. Era complet stăpân pe sine! Stătea absolut neclintit, cu excepţia încordării muşchilor umerilor şi a înclinării uşoare – aproape imperceptibile – a capului.

Rămase acolo, privind-o, fără ca măcar să clipească şi, dintr-odată, Winnefred înţelese că pierduse orice avantaj.

— Chiar te aşteptai să cred asta? o întrebă el pe o voce periculos de joasă.

— Nu ştiu la ce te referi.

— O, ba da, zise el şi făcu un pas spre ea. Cu siguranţă, ştii foarte bine la ce mă refer.

Winnefred făcu câţiva paşi în spate fără să-şi dea seama, şi el continuă să înainteze spre ea. Uşor, dar sigur, o conduse până-n celălalt capăt al încăperii.

— Mă crezi un măscărici, Winnefred?

— Poftim?

— Un prost de care să-ţi baţi joc pentru că te-am făcut să râzi o dată sau de două ori?

— Nu. Eu…

— Atunci poate mă crezi inofensiv pentru că te-am sărutat în lumina lunii şi apoi te-am lăsat să pleci?

— Niciodată nu am…

— E faptul că şchiopătez? Sau bastonul? Şi apoi cu o mişcare atât de rapidă, că o făcu să i se taie respiraţia, făcu un pas în faţă şi o lipi de perete. Crezi că nu te-aş putea prinde?

Şi înainte să aibă măcar timp să se gândească să-i răspundă, gura lui se coborî pe a ei, devorând-o. Dar sărutul acela nu semăna deloc cu cel din Scoţia. Şi era complet diferit de întâlnirea dulce a buzelor lor de lângă pod. Îşi folosi corpul ca să o ţintuiască de perete şi mâinile ca să o prindă de încheieturi şi să i le imobilizeze pe ale ei deasupra capului.

— Opreşte-mă, atunci, şopti el pe buzele ei. Opreşte-mă! Arată-mi de ce ai crezut că e sigur să joci cu mine micul tău joculeţ.

Pentru o clipă, în fiinţa ei indignarea şi teama se împletiră cu dorinţa. Şi apoi simţi… tremurul mâinilor lui, felul în care îi bubuia inima în piept şi răsuflarea lui grea pe pielea ei. Şi el se chinuia la fel de mult ca ea.

Ea îşi promisese că nu va sta să aştepte. Dar nu-şi promisese niciodată că nu va risca.

— M-am jucat… pentru că ştiam că o să câştigi tu.

Mâinile lui se strânseră atunci pe încheieturile ei, ochii lui se întunecară ca noaptea şi gura lui se pogorî din nou pe a ei.

Ea nu mai avea timp să se scufunde cu blândeţe în pasiune cum făcuse în Scoţia. Nu mai avea nicio şansă să se piardă

În moment. Pentru că fu atrasă imediat – şi de bunăvoie – într-o bătălie a dinţilor, a limbilor şi a buzelor.

Gideon se mişcă atunci, vârându-şi un genunchi între picioarele ei. O auzi apoi gemând de plăcere şi împingându-se în faţă, ca o rugăminte tăcută de a se lipi mai tare de trupul lui. Încleştă şi descleştă degetele sub strânsoarea lui, din nevoia de a-l atinge. Dar Gideon nu se lăsă înduplecat. O ţinu captivă şi imobilizată pe perete.

Durerea deveni o nevoie în toată regula, în clipa în care îşi dezlipi gura de pe a ei, ca să-i guste pielea maxilarului, lobul urechii şi gâtul. Simţi apoi trecerea ascuţită a dinţilor lui şi atingerea alinătoare a limbii lui. O muşcă uşor în punctul sensibil dintre gât şi umăr şi icni din cauza senzaţiei neaşteptate.

Gideon încremeni când auzi acel sunet. Greutatea lui o ţintuia de perete şi respiraţia lui întretăiată era fierbinte pe pielea ei. Uşor-uşor, mâinile lui se descleştară şi alunecară de pe încheieturile ei şi, pentru o clipă înspăimântătoare, se temu că avea să-i dea drumul cu totul.

Dar nu o făcu. Apoi, într-o schimbare bruscă de stare, îşi strecură un braţ în jurul taliei ei şi îi dezlipi spatele de perete. Şi într-o clipită, o sărută tandru şi prelung, de parcă ar fi putut petrece ore întregi doar gustând-o. Mâinile lui nu mai căutau să o prindă sau să o ia, ci să o înfierbânte prin rochie, cu mişcări lungi şi lente şi atingeri uşoare ca un fulg. De parcă se hotărâse dintr-odată să aibă grijă. Ba mai mult… de parcă voia cu adevărat să aibă grijă de ea.

Ultimul ei gând raţional fu că *asta* era ceea ce-şi dorea. Să se simtă dorită şi preţuită… şi iubită.

*

Gideon nu mai putea gândi deloc. Reacţiona mânat numai de instincte şi sentimente. Mintea lui era complet goală, cu excepţia gândului la femeia pe care o avea în braţe. Nu mai exista nicio corabie, nicio bătălie şi nicio responsabilitate. Nu mai simţea nicio furie şi nicio nevoie sălbatică de a însemna ce era al lui. Nu mai era decât

Winnefred… senzaţia pe care i-o lăsau degetele ei care se jucau prin părul lui, greutatea trupului ei cald, lipit de al lui, gustul dulce al gurii ei şi parfumul subtil de levănţică al pielii ei.

Îl copleşea cu totul. Îi inunda toate simţurile şi spulbera orice altceva cu excepţia nevoii de a se afunda şi mai adânc în atingerea, gustul şi mirosul ei. Aproape dintr-o voinţă proprie, degetele lui începură să desfacă şirurile de nasturi de pe spatele rochiei ei. Materialul îi alunecă apoi de pe umeri. Iar el îl împinse şi mai jos pe braţele ei suple şi pe talie, până când se revărsă într-un cerc moale la picioarele ei. Lumina flăcărilor dansa în spatele ei, conturându-i silueta prin ţesătura subţire a cămăşuţei şi iluminându-i curbele voluptuoase.

— Superbă, şopti el şi întinse mâna ca să-i desprindă părul.

Era atât de frumoasă!

Îi dezbrăcă pe amândoi uşor-uşor, oprindu-se să-i mângâie fiecare centimetru de carne pe măsură ce era dezvăluit şi oferindu-i şi ei ocazia de a face acelaşi lucru. Winnefred era atât timidă, cât şi îndrăzneaţă în explorarea trupului lui. Îşi lăsa degetele să-i investigheze pe îndelete pieptul gol, iar braţele şi mâinile să-i alunece curioase peste şoldurile şi talia lui. Şovăi un pic când îşi scoase pantalonii, dar doar pentru o clipă.

Închise ochii mârâind gutural în momentul în care mâinile ei mici căutară dovada dorinţei lui. Apoi rămase nemişcat, permiţându-le amândurora să se bucure de plăcerea descoperirii ei… până când acea plăcere deveni mult prea intensă. Continuă să o ţină de talie cu un braţ şi îi îndepărtă mâna, conducând-o cu spatele spre pat.

O aşeză uşor pe cuvertura moale, după care i se alătură pe pat şi o luă de la capăt cu procesul de explorare. Se gândi atunci că era o fiinţă făurită din contraste. Atât de micuţă şi de fragilă… şi totuşi avea braţele puternice… şi putea simţi muşchii lungi şi zvelţi ai picioarelor ei, când alunecară pe ale lui. Înclină uşor capul şi-i gustă gâtul,

clavicula şi sânii. Avea pielea imposibil de catifelată şi înspăimântător de delicată… cu toate acestea, putu simţi urmele bătăturilor ei, când îşi trecu palmele pe spatele lui. Era palidă şi în acelaşi timp îmbujorată de pasiune. O simţea neajutorată, dar cumva ştia că era în deplin control al gândurilor, al mişcărilor şi al dorinţelor lui.

Dorinţa se intensifică în el, devenind nemiloasă, când o privi suspinând, gemând şi arcuindu-se sub el. Nevoia de a o avea se zbătea în el ca o fiară sălbatică… şi totuşi se abţinu. O voia înnebunită de dorinţă şi pierdută în nevoile cărnii.

Apoi gura lui îi cuceri un sfârc, tachinându-l cu limba şi cu dinţii, până când se transformă într-un mugure tare şi sensibil. Îşi lăsă mâna să alunece de-a lungul trupului ei, peste curba subtilă a şoldului şi peste pielea mătăsoasă a coapsei, ca să ajungă la moliciunea dintre picioarele ei.

Winnefred aproape că sări de pe pat.

— Gideon, *te rog!*

Să-şi audă numele rostogolindu-se de pe buzele ei era mai mult decât putea îndura. Se poziţionă deasupra ei, străduindu-se din răsputeri să fie blând şi atent în timp ce se arcuia uşor în faţă în căldura ei umedă. Ea îşi petrecu atunci braţele în jurul umerilor lui şi-şi înclină uşor şoldurile, ca o încurajare tăcută… până când ajunse la bariera care stătea ca mărturie a fecioriei sale. Şi, sperând că repede va fi fost mai bine, depăşi acel obstacol, cu o singură împingere hotărâtă.

Ea se încordă sub el şi înjură.

— Oh! Au!

El scrâşni din dinţi până când plăcerea orbitoare de a fi înăuntrul ei se diminuă suficient, cât să poată apleca uşor capul, ca să o sărute pe frunte.

— Îmi pare rău, scumpo. Îmi pare rău!

— Este… Winnefred se uită la el şocată şi înghiţi zgomotos. *Nu* este aşa cum mi-am închipuit…

— Ştiu. Îi captură gura pentru un sărut lung şi adânc şi o eliberă, abia atunci când îi simţi unghiile retrăgându-se

un pic din carnea lui. Şi apoi o auzi scoţând un singur oftat prelung. Îmi pare rău, îi şopti el din nou. Mai rezistă un minut... crezi că poţi?

Winnefred încuviinţă din cap şi chiar reuşi să afişeze un zâmbet şovăielnic.

Dar el însuşi nu era sigur dacă mai putea continua aşa. Fiecare secundă şi fiecare bătaie a inimii i se părea ca o eternitate. Se simţea ca în paradis şi fiecare muşchi din trupul lui urla de nevoia de mişcare. De nevoia de a se afunda în ea iar, şi iar şi iar, până când dorinţa aceea care-l chinuia de atâta timp va fi fost satisfăcută. Dar refuza să-i dea ascultare. Îşi înfrână propriile dorinţe şi începu din nou să aprindă flacăra pasiunii ei. Mâinile lui căutară şi găsiră acele locuri secrete care o făcuseră să geamă şi să suspine mai devreme.

Iar când o auzi gemând şi suspinând din nou, se retrase prudent şi se scufundă din nou în ea, sorbindu-i fiecare reacţie, cât de mică. Şi mârâi uşurat când ea îi întâmpină împingerea cu o mişcare precaută a ei.

— Da! O, iubito... Şi o pătrunse din nou cu o mişcare lungă şi adâncă, ce îi smulse un geamăt de pe buze. Asta este...

Şi abia în clipa aceea se mai relaxă şi el, lăsând instinctele şi dorinţa să preia controlul. Pierdu noţiunea timpului şi a spaţiului... uită de tot ce-l înconjura, rămânând conştient doar de sunetul dulce al gemetelor lui Winnefred care se intensificau şi de plăcerea extraordinară pe care i-o oferea prelungirea aşteptării clipei de eliberare... aşteptând-o pe Winnefred să-şi găsească propria explozie de eliberare.

Iar atunci când se întâmplă... când picioarele ei se încolăciră strâns în jurul taliei lui şi se cutremură, şi ţipă de plăcere în braţele lui, se scufundă adânc în ea pentru o ultimă oară, după care se retrase cu un geamăt gutural şi-şi revărsă pasiunea pe cearşafurile albe ale patului lui Winnefred.

Capitolul 33

Gideon stătea în bibliotecă şi se încrunta… la nimic în mod special. Nu-şi dorea să fie în bibliotecă. Şi nu voia nici să stea încruntat. Ceea ce îşi dorea era să urce la etaj, să se strecoare înapoi în pat cu Winnefred şi să pretindă că totul era bine. Că totul era aşa cum trebuia să fie. Aşa se trezise: cu membrele încolăcite cu ale ei şi cu respiraţia ei caldă, mângâindu-l pe gât. Pentru câteva clipe binecuvântate stătuse în pat treaz, cufundat în căldura ei şi în amintirea felului în care făcuseră dragoste.

Dar mult prea curând, conştientizase ce făcuse. Şi odată cu asta veniseră grijile, remuşcările şi reproşurile.

Desigur, va trebui să se însoare cu Winnefred cât mai curând posibil. Acesta era lucrul corect de făcut. De fapt, singurul lucru pe care-l putea face. Şi o parte din el aproape că jubila la gândul acela – la gândul că acum era a lui şi că va fi mereu a lui. Dar cealaltă parte din el – cea care îl împinsese să o părăsească dormind în patul ei – îl mustra pentru egoismul său meschin.

Pentru că nu era vorba doar despre a o avea. Ci despre faptul că trebuia să fie responsabil pentru ea… şi pentru copiii pe care i-ar fi avut împreună.

Îi apăru atunci în minte imaginea unei fetiţe cu ochii de culoarea chihlimbarului şi cu un păr castaniu-deschis, cu şuviţe aurii. Se gândi că probabil copila va avea simţul lui al umorului şi râsul mamei sale. Şi aproape că o putea auzi râzând.

Însă imaginea aceea dispăru şi fu înlocuită cu una după chipul şi asemănarea lui Jimmy. A lui Jimmy, cel cu părul blond, ochii albaştri şi fără braţe.

Îşi trecu mâna tremurândă prin păr.

Nu puteau să existe copii.

Pe de altă parte, nu ar fi putut avea nicio garanţie, dacă nu depunea un jurământ de abstinenţă – dar nu era

atât de blestemat de meschin, încât să se poată minţi singur că acela era un plan fezabil. Cu toate astea, existau anumite metode la care putea apela un bărbat ca să reducă posibilitatea apariţiei unei sarcini. Şi era hotărât să le urmeze. Pentru că nu avea de ales.

Poate că lui Winnefred nu-i păsa de asta, dar era o fire rezonabilă… Ei bine, poate nu mereu. Dar era o femeie practică. Cu siguranţă va înţelege. Va trebui să înţeleagă. Pentru că era al naibii de sigur că nici ea nu avea de ales.

*

Winnefred nu înţelegea. Era într-adevăr somnoroasă… dar tot nu reuşea să cuprindă cu mintea cum se făcea să adormise ascultând respiraţia lui Gideon şi se trezise în tăcere. „Nu o tăcere desăvârşită”, se corectă în gând. Putea auzi sunetul de voci înăbuşite de la parter şi agitaţia paşilor pe coridor.

Se întoarse pe partea cealaltă şi se uită la fereastră. Fâşii subţiri de lumină se strecurau în cameră pe la marginile draperiilor.

Îşi dădu seama ameţită că se făcuse de mult dimineaţă, judecând după lumină şi sunete. Probabil servitorii se treziseră deja şi făceau curăţenie după balul din urmă cu o noapte. Şi Gideon plecase pentru că nu dorise să se afle că petrecuse noaptea în patul ei.

Amintirea acelei nopţi se răspândi în toată fiinţa ei, însoţită de un fior cald de plăcere. Se dezmetici dintr-odată, se dădu jos din pat şi începu să se spele şi să se îmbrace.

Îi zburau prin minte o mie de întrebări. Ce urma? O declaraţie a iubirii nemuritoare şi a devotamentului veşnic? Asta suna un pic prea melodramatic… dar şi destul de frumos. Şi totuşi, se apropia de ceea ce simţea ea deja de ceva timp, dar nu fusese în stare să recunoască.

Îl iubea pe Gideon.

Iubea ochii lui întunecaţi, chipul său frumos, faptul că avea simţul umorului, că era atent şi generos. Iubea

senzaţia mâinilor lui pe pielea ei şi a gurii lui sărutând-o pe a ei. Iubea totul la el... Ei bine, poate nu şi acel sentiment gratuit de vinovăţie, dar, cu siguranţă, totul, în afară de asta.

Oare trebuia să-i mărturisească dragostea ei? Oare îi va răspunde şi el la fel? Şi ce se va întâmpla după aceea? Cu siguranţă, nu va urma o căsătorie. Îi explicase foarte clar care era poziţia lui în privinţa asta, şi ea nu era suficient de nesăbuită să creadă că-şi schimbase părerea în decurs de câteva ore. Totuşi, poate cu timpul avea să se împace cu ideea. Era mai mult decât evident că era *capabil* să se răzgândească. La urma urmei, alesese să pună vinovăţia mai presus de ea... cel puţin până noaptea trecută.

Dar ce puteau face între timp? Să se angajeze într-o aventură clandestină? Cu siguranţă, nu puteau aveau o relaţie deschisă. Lilly nu ar fi iertat-o niciodată.

Petrecu ceva timp încercând să găsească o soluţie, dar în cele din urmă renunţă la ideea de a face asta de una singură. Va trebui să-l întrebe pe Gideon. Aşa că se îndreptă spre uşă. Oricum nu era ca şi când putea plănui viitorul lor fără el.

Află de la o servitoare că Gideon se afla în biroul de lângă salonul principal, aşa că porni într-acolo. Ciocăni încet la uşa biroului. Şi chiar în acel moment auzi râsetele amestecate al lui Lilly şi ale lordului Engsly din sufrageria de vizavi.

În loc să aştepte un răspuns, deschise uşa şi păşi înăuntru. Gideon stătea la birou, însă nu părea să lucreze. În faţa lui nu erau hârtii şi nici nu avea un toc în mână, iar ceea ce văzu o tulbură un pic: Gideon purta aceleaşi haine pe care le purtase şi noaptea trecută, avea cearcăne adânci sub ochi şi nu zâmbi deloc când zise:

— A, bun, te-ai trezit. Ia loc, te rog, Winnefred!

Simţi imediat un fior de nelinişte alunecându-i pe şira spinării. Veni până în dreptul unuia dintre scaunele din faţa biroului, însă nu se aşeză.

— S-a întâmplat ceva?

Se gândi că nu ar fi trebuit să fie nimic în neregulă. Nu în dimineaţa aceea.

— Nu s-a întâmplat nimic, o asigură el. Voiam doar să discutăm aranjamentele pentru căsătoria noastră.

Winnefred se aşeză încet pe scaunul ei. Se simţea blocată undeva între uimire, fericire şi prudenţă. Chiar era posibil să se fi răzgândit peste noapte? Nu părea posibil. Şi, cu siguranţă, nu părea nici ceva logic.

— Mi-ai spus că nu te vei căsători niciodată.

— Dar, în mod evident, circumstanţele s-au schimbat. O să mă ocup eu să fac anunţurile. Mătuşa te poate ajuta să alegi o rochie de mireasă potrivită şi…

— Stai! Ridică mâna, făcându-i semn să tacă şi îi studie maxilarul încordat şi gura aspră şi mohorâtă. Şi atunci ajunse la singura concluzie rezonabilă şi sfâşietoare: Tu nu-ţi doreşti asta.

Gideon se aplecă în faţă şi-şi sprijini coatele pe birou. Iar când vorbi din nou, tonul lui era blajin. Însă cuvintele tăiau la fel de adânc ca un cuţit:

— E adevărat că nu plănuisem să mă căsătoresc, dar deja nu se mai pune problema ce intenţionam eu să fac. Datoria şi onoarea mă obligă să fac ceea ce trebuie.

„Datoria şi onoarea mă obligă”.

Se simţea ca o proastă. O proastă oarbă şi îndrăgostită. Desigur că Gideon se simţea obligat să o ceară în căsătorie. Şi normal că vedea căsătoria aceea – şi implicit şi pe *ea* – ca pe o povară. Nu se răzgândise peste noapte. Îşi schimbase doar perspectiva.

Winnefred trase aer în piept, luptându-se cu durerea sufocantă care-i sfâşia pieptul.

— Apreciez propunerea ta aşa cum a fost. Dar trebuie să refuz.

El îşi îndreptă spatele în scaun. Părea cu adevărat uimit de răspunsul ei.

— Să refuzi? De ce?

— Cred că ar trebui să fie destul de evident, îi

răspunse ea, adoptând o atitudine pe cât de calmă putea. Dar îi era foarte greu să rămână calmă, când întreaga ei fiinţă nu voia altceva decât să tremure din toate încheieturile. Tu nu-ţi doreşti să te căsătoreşti cu mine, şi nici eu nu-mi doresc să mă căsătoresc cu tine. Noi…

— Nu vrei?

— Să mă căsătoresc cu tine? „Nu aşa!” se gândi imediat, însă repetă scurt: Nu. Nu am niciun interes în a-mi sacrifica libertatea pe altarul căsătoriei.

— Nu cred că ar fi chiar atât de rău pe cât sugerezi, mormăi el.

— Ba da, ar fi.

Dar ştia foarte bine că nu pierderea libertăţii ar fi transformat căsătoria ei cu Gideon într-un coşmar. Pentru că era dispusă să renunţe la o parte din independenţa ei, dacă asta însemna că-şi putea petrece restul vieţii cu bărbatul pe care-l iubea. Cu toate acestea, nu-şi dorea deloc să se mărite cu un bărbat care nu o iubea şi el – cu un bărbat care o considera un lanţ strâns în jurul gâtului său. Şi să fie a naibii dacă avea de gând să-şi petreacă restul vieţii întrebându-se când se va fi eliberat din acel lanţ şi va fi uitat de ea. Simţi lacrimi adunându-i-se în colţurile ochilor. Dar se luptă din răsputeri să şi le reprime.

— Părerea pe care o am despre căsătorie nu este tocmai una pertinentă în momentul de faţă. În esenţă, lucrurile sunt destul de simple… tu nu vrei o soţie, şi eu nu am nevoie de un soţ. Aşa că nu avem niciun motiv bun să ne căsătorim.

— Ba avem *mai mult decât suficiente* motive. Se aplecă spre ea şi îi şopti: Ţi-am răpit virtutea, Winnefred.

Şi atunci îi încolţi în minte un gând întunecat: Dacă s-ar mai fi aplecat chiar şi puţin mai aproape de ea, s-ar fi întins şi l-ar fi strâns de gât.

„Ţi-am răpit virtutea”.

Mda, într-adevăr. De parcă ea fusese vreo fecioară neajutorată, iar el, cel care o siluise noaptea şi o lăsase ca pe o bucată nefolositoare de gunoi.

Şi în momentul acela se aplecă şi ea uşor spre el. Dacă el voia să o jignească, atunci putea face şi ea acelaşi lucru.

— Am foarte multe virtuţi, Gideon. Şi niciuna dintre ele nu se află între picioa…

— *Taci!*

Winnefred se lăsă din nou pe spate în scaun şi se învălui în furie ca într-o mantie protectoare. Era mult mai bine decât să simtă suferinţa.

— Cât de uşor uiţi cine sunt! Cât de *repede* eşti gata să mă transformi într-una din doamnele tale răsfăţate, incompetente şi prostănace din înalta societate.

— Nu am făcut aşa ceva.

— Nu? Atunci de ce m-ai cere în căsătorie? „Fără iubire. Fără măcar cel mai mic semn de afecţiune”. De ce mi-ai propune o căsătorie pe care nu am cerut-o, dacă nu pentru a mă salva de mine însămi?

— Pentru că acesta este preţul, zise el apăsat.

Oh, da, l-ar fi putut ucide cu zâmbetul pe buze.

— Ei bine, refuz preţul acesta.

Gideon înjură în şoaptă.

— Există consecinţe, Winnefred. Lucruri pe care trebuie să le luăm în considerare. Este posibil să fi rămas grea.

— Am împerecheat-o de multe ori pe Giddy, îi aminti ea cu răceală. Ştiu cum este creată o viaţă nouă. Diferenţele dintre speciile noastre nu au cum să fie atât de mari, încât să permită procrearea fără sămânţă bărbătească.

— Asta scade posibilitatea, desigur, dar nu oferă nicio garanţie.

Dar nici măcar o armură a furiei nu mai putea rezista în faţa durerii în clipa aceea. Un copil cu Gideon. Ar fi trebuit să fie o viziune minunată a viitorului lor – ei doi zâmbind şi râzând şi certându-se cine să fie cel care să înveţe copilul să pescuiască, în schimb, nu vedea altceva decât suferinţă – un soţ care se simţea captiv în căsnicie şi

obligat să devină tată.

Era de neconceput. Iar faptul că nu ştia că o sarcină putea rezulta chiar şi atunci când se luau măsurile de precauţie corespunzătoare nu făcea altceva decât să sublinieze şi mai mult cât de orbită fusese de sentimentele ei.

Dacă reuşise cumva să evite catastrofa de a aduce pe lume un copil nedorit de tatăl său, atunci îi va mulţumi Cerului pentru asta şi se va asigura că nu se va mai întâmpla niciodată.

— Nu văd niciun motiv pentru a căuta necazuri cu lumânarea, zise ea în cele din urmă. Dacă o să descopăr că…

— Să planifici în avans nu înseamnă să cauţi necazuri cu lumânarea.

— Atunci planific de pe acum să revin asupra problemei, dacă voi considera că va fi necesar.

De ce se certa cu ea în privinţa acestui subiect? De ce nu accepta recunoscător refuzul ei? De ce nu permitea ca scena aceea chinuitoare să se termine odată?

— Fii rezonabilă, Winnefred! Noi am…

— Sunt foarte rezonabilă, îl întrerupse ea.

Trebuia să se termine.

— Eşti încăpăţânată! Nu putem avea conştiinţa împăcată, dacă nu…

— Răspunsul e *nu!* Murmurul vocilor de dincolo de coridor se oprise brusc, dar era mult prea furioasă ca să observe şi prea îndurerată ca să-i pese. Se ridică de pe scaun. Nu mai putea suporta nici măcar o clipă. Oh, ce ipocrit eşti! Cu discursurile tale măreţe despre a găsi umorul şi plăcerea din orice situaţie! Şi totuşi, când ţi se oferă pe tavă ceva bun şi frumos, îl transformi în această… în această grămadă revoltătoare de îndatoriri şi obligaţii şi…

— Încerc să fac ce este onorabil, izbucni el. Am o responsabilitate pentru…

— Nu voi fi povara sexuală pe care o porţi pe umeri!

urlă această ultimă afirmaţie, şi asta îi făcu pe Lilly şi pe lordul Engsly să năvălească pe uşă. Şi nici a dumitale! adăugă ea, răsucindu-se spre Engsly. Nici a lui Lady Gwen şi a nimănui!

Gideon se ridică în picioare în spatele biroului. Şi cu toate că li se adresă lui Lilly şi lordului Engsly, rămase cu ochii aţintiţi asupra lui Winnefred.

— Lasă-ne o clipă, Lucien!

— O, nu! Lasă-l să rămână! exclamă ea pe un ton foarte aspru. Nu ştiuse niciodată că putea vorbi atât de dur. Doar sunt şi crucea pe care o poartă el, nu? Sau poate că preferi să îţi imaginezi că eşti singurul care suferă…

Gideon izbi tare cu pumnul în birou.

— E *suficient!*

— Poţi fi al naibii de sigur de asta.

Dacă mai stătea acolo o clipă în plus – chiar şi o singură clipă – s-ar fi prăbuşit cu totul.

Se răsuci spre uşă, după care se împinse orbeşte pe lângă Lilly şi lordul Engsly şi se năpusti pe coridor, hotărâtă să se ducă în camera ei, înainte să izbucnească în lacrimi. Doar că de fapt nu era camera *ei,* nu-i aşa? Ci camera albastră a lui Lady Gwen.

Lacrimile i se revărsară pe obraji înainte să ajungă măcar la jumătatea scărilor.

Nu voia blestemata de cameră albastră.

Voia patul ei, din Scoţia. Voia să se întoarcă la Murdoch House şi la Claire şi la singurătatea liniştită a vechii ei vieţi.

Voia acasă.

Capitolul 34

Gideon îşi spuse că nu ar trebui să bea. Nu ar fi trebuit să stea singur în camera lui la trei după-amiaza, contemplând atât de serios beneficiile unei beţii zdravene.

Şi apoi hotărî că da, ar trebui să bea! Dar ar trebui să bea să sărbătorească, nu ca să... Ei, nu ar fi trebuit să o facă din orice motiv blestemat pentru care bea în clipa aceea.

Iar motivul părea să fie suferinţa. Îl dureau capul şi pieptul şi prin venele lui se insinua un sentiment ciudat şi bolnăvicios de neputinţă, care făcea să i se strângă stomacul. Mintea lui se mişca cu încetinitorul, în ciuda faptului că nu luase mai mult de câteva înghiţituri de coniac, şi îşi simţea membrele atât de grele, încât şi sarcina simplă de a lăsa jos paharul i se părea o corvoadă.

Dar suferinţa nu avea niciun sens. În fond asta îşi dorise... nu-i aşa? Scăpase. Era liber de obligaţii şi de responsabilităţi... de Winnefred.

Oare cum se ajunsese la asta? Cum naiba ajunsese să bea în mijlocul după-amiezii, în timp ce Winnefred era la etaj furioasă... şi posibil plângând.

Fir-ar a naibii de treabă! Spera sincer că nu plângea.

Doar *o ceruse în căsătorie,* pentru numele lui Dumnezeu!

Şi o cerere în căsătorie nu ar fi trebuit să fie urmată de furie şi de plânsete.

Ar fi trebuit să spună altceva... să facă ceva mai mult. Ar fi trebuit să o oblige să rămână şi să o facă să înţeleagă că avea dreptate. Dar fusese atât de concentrat pe ceea ce avea de rezolvat şi atât de îngrozit de responsabilităţile iminente, încât nici măcar nu îi trecuse prin cap că era posibil ca ea să nu fie de acord. Nu luase nicio clipă în considerare faptul că era posibil ca ea să spună nu şi să vorbească serios.

Dar de ce îl respinsese? Era adevărat că îi spusese încă de la început că nu era interesată să-şi găsească un soţ... dar orice fel de nemulţumire generală faţă de *ideea* de a avea un soţ era ceva diferit de o cerere în căsătorie reală de la *el.* Sau cel puţin ar fi trebuit să fie.

Nu ar fi trebuit să-l refuze.

Şi în clipa aceea realiză că nu îi venea în minte niciun

motiv pentru care ar fi acceptat. Îi vorbise despre onoare şi responsabilitate, şi datorie, şi… poveri. Îi vorbise despre poveri.

Cum naiba putuse fi atât de nesăbuit?

Winnefred fusese tratată ca o povoară toată viaţa ei. Ce anume îi spusese Lilly?… Că fusese crescută de o serie de guvernante indiferente, angajate de un tată neglijent? Şi apoi ajunsese sub tutela tatălui lui, care i-o pasase mai departe lui Lady Engsly, care o aruncase, la rândul ei, în grija lui Lilly.

Nu era de mirare că Winnefred iubea atât de mult Murdoch House şi că îi era atât de loială lui Lilly. Fusese singurul loc care o primise cu braţele deschise. Iar Lilly singura prietenă care nu o abandonase.

Fusese fericită în Scoţia şi probabil ar fi fost fericită şi-n continuare, dacă Lucien nu ar fi descoperit existenţa ei… „Şi nu ar fi luat-o de la capăt cu toată povestea”, realiză Gideon nelinişti t. Lucien aruncase asupra lui responsabilitatea pentru Winnefred, iar el i-o pasase lui Lady Gwen, cu prima ocazie. Mai rău decât atât, în dimineaţa aceea îi explicase foarte clar că nu o voia cu adevărat înapoi.

Dar ce naiba ar fi trebuit să facă? Responsabilitatea pentru o soţie şi pentru copii – Sfinte Sisoe, *copii!* — era ceva ce nu voia să şi-o asume.

Nu ar fi făcut altceva decât să-i dezamăgească. La fel cum îi dezamăgise pe oamenii lui… pe băieţii lui.

„Pur şi simplu aşa a fost să fie” nu era o explicaţie acceptabilă pentru ceea ce se petrecuse la bordul corăbiei *Perseverance.* Nu era o explicaţie acceptabilă pentru nimic din ce se întâmplase în război. Fiecare om care trăgea cu o armă era responsabil pentru răul pe care-l provoca bucata aceea de metal şi praful de puşcă. Şi fiecare ofiţer era responsabil pentru ordinul care îi punea în pericol oamenii. Nu putea pretinde că lucrurile stăteau altfel. Şi nici nu-şi dorea s-o facă.

Se întinse din nou după pahar, dar îşi retrase mâna în

ultima clipă.

Ce ar fi trebuit să facă? Să se agaţe de vinovăţia şi de temerile lui şi să excludă orice altceva din viaţa lui? Să o excludă pe Winnefred? Nu era sigur dacă îşi dorea asta. Şi nu era sigur nici dacă o putea face.

Dar nici că nu ar fi putut.

Şi încă nu era sigur nici când, o jumătate de oră mai târziu, noaptea lungă, suferinţa şi coniacul băut îşi spuseră cuvântul şi adormi.

*

Marea era agitată în ziua aceea şi arunca fregata de colo-colo, la fel ca un câine care se juca cu un os.

Gideon încerca să se ţină pe picioare. Încerca să se concentreze pe ce avea de făcut, dar îi era imposibil cu toată larma din jur.

Dacă s-ar fi oprit bătălia măcar un minut… dacă ar fi fost linişte pe vas măcar un minut blestemat, atunci ar fi putut gândi.

Într-o fracţiune de secundă, marea se linişti şi lumea din jur deveni straniu de tăcută.

Privirea lui se îndreptă imediat spre uşa deschisă a cabinei sale. Bătălia era încă în toi. Îi putea vedea pe oamenii săi prin fum şi flăcări. Putea simţi vasul zguduindu-se sub picioarele lui. Privi cum un capăt de vergă se rupse şi ateriză pe masă.

Dar nu auzea nimic. Nici bubuiturile tunurilor. Nici ţipetele oamenilor să-i Nimic.

— Mai bine. Aşa-i mai bine.

În clipa aceea putea gândi. Putea găsi o cale de a-i salva pe toţi din situaţia aceea blestemată şi…

Şi apoi o văzu pe Winnefred în mijlocul haosului sângeros. Avea o expresie senină întipărită pe chip şi îi dădea lui Claire nişte resturi de mâncare dintr-un şervet.

„Nu!”

Se năpusti spre uşă, însă se izbi de un zid rece şi tare.

Ceva îi bloca drumul. Era ca o barieră invizibilă, care îl ţinea captiv înăuntru. Se lovi de ea cu toată puterea şi-şi zdrobi pumnii de ea.

— Du-te-n cală! Winnefred! *Winnefred, du-te-n cală!*

— Nu ştiu dacă aş recomanda mersul în cală acu, căpitane.

Se răsuci imediat în direcţia sunetului vocii lui Jimmy. Sfinte Sisoe, braţele lui! Unde dispăruseră braţele băiatului?

— Nu. *Nu.* Ce s-a întâmplat cu tine?

— A căzut o ghiulea prin tavan şi a zburat moloz în toate părţile. Dar nu mai rău decât s-ar fi aşteptat oricine, de vreme ce aţi adus o femeie la bord, zise Jimmy şi clătină din cap cu tristeţe. Femeile aduc ghinion, căpitane! Toată lumea ştie asta.

— Nu am adus… Dar se răsuci şi se izbi din nou de bariera invizibilă. Ajută-mă! Trebuie să mă ajuţi să ies de aici!

— Dar n-am braţe, ori aţi uitat? zise Jimmy şi se uită peste umăr. E tare frumoasă, nu-i aşa? Nu arată deloc ca şi când locul ei ar fi aici.

— Păi, nu este. Nu are ce căuta aici.

— Un pasager clandestin? Of, căpitane, lăsaţi lucrurile în pace, atunci. Doar nu puteţi fi responsabil pentru fiecare fătucă prostuţă care se furişează la bord, nu?

— Aşa este, strigă atunci o voce nouă. Cred că ar trebui mai degrabă să ne ajutaţi pe noi.

Gideon se răsuci spre uşă. Acolo stăteau lordul Marson şi tânărul Colin Newberry, care ţinea capul sângerând al lui Bill.

— Nu pot… uitaţi-vă la voi! Nu am cum să vă ajut!

— Aşa cum n-o puteţi ajuta nici pe fătuca de-afară, sublinie Colin. După care întinse gâtul să se uite pe uşă afară. Ah! Fără îndoială o să-şi găsească sfârşitul aici.

Gideon se răsuci din nou în direcţia ei şi privi neputincios şi înspăimântat cum o ghiulea de tun zbura spre Winnefred, ca un zmeu prins într-o adiere de vânt.

Ea făcu un pas în spate şi o lăsă să plutească pe lângă

ea.

Colin fluieră încet şi prelung.

— E o fătucă tare deşteaptă! Se pare că nu aveţi de ce să vă faceţi griji pentru ea, nu-i aşa? O să se descurce foarte bine şi fără dumneavoastră.

— Trebuie să fie înăuntru. Trebuie să vină aici cu mine.

Marson se târî atunci un pic mai aproape de uşă.

— Dar nu pare să aibă deloc nevoie de dumneavoastră, căpitane.

— Nu asta e ideea. Trebuie să…

Grately apăru din fum pe neaşteptate. Se duse în faţa lui Winnefred, îşi scoase haina şi i-o aşeză ei pe umeri.

— Idiotul! *Idiotul!* Ce naiba face?

— Probabil ce crede că e mai bine, răsună răspunsul lui Bill.

Winnefred îi oferi lui Grately un pic din ce avea în şervet. El acceptă şi mestecă pe îndelete, după care într-un final… *într-un final…* îi prinse cotul lui Winnefred şi o conduse de acolo.

— Ah, ia uite-i cum pleacă! strigă Colin. Foarte frumos, nu-i aşa? Probabil vi s-a luat o piatră de pe inimă, să ştiţi că cineva e responsabil pentru fătucă, nu?

Gideon gâfâia greoi.

— Da. Da, e o uşurare.

— Da, zise Jimmy şi se strecură lângă el. După aceea se ridică pe vârfuri, ca să-i şoptească la ureche: Vă place să pariaţi, căpitane? Pun rămăşag pe şase penny că o duce direct în cală.

Se izbi o ultimă dată tare cu umărul de bariera invizibilă, şi asta fu ceea ce-l trezi.

Rămase nemişcat şi cu privirea aţintită spre tavan, aşteptând să i se mai liniştească bătăile inimii. În timp ce mintea lui se chinuia din răsputeri să se dezmeticească, se născu în el un sentiment iraţional, că dacă ar fi întors capul, ar fi văzut-o acolo pe Winnefred, privindu-l cu ochii ei de culoarea chihlimbarului plini de îngrijorare, de înţelegere…

şi de iubire.

Şi îşi dori din tot sufletul să fie adevărat. Îl durea nevoia de a o vedea. Şi ştia până în măduva oaselor că nevoia aceea nu avea să dispară odată cu visul. Nu voia să o vadă doar acum sau când se trezea dintr-un coşmar. Îşi dorea să o vadă ori de câte ori se uită după ea.

Şi-ar fi dorit să fie mereu undeva aproape de el. Să o poată găsi şi atinge. Să poată inhala mirosul ei de levănţică şi fân… Avea nevoie să fie undeva, unde putea măcar încerca să o ţină în siguranţă, fericită şi… iubită.

Întoarse încet capul şi văzu doar camera goală.

— Fir-ar a dracu de treabă, ce-am făcut?

Capitolul 35

— Cum naiba ai putut s-o laşi să plece? se răsti Gideon şi-şi trase pe el redingota, cu suficientă forţă încât s-o rupă. Ce naiba a fost în capul tău?

Lucien se sprijini de peretele din holul principal.

— Aş zice că a plecat acum vreo trei ore. Şi cred că în momentul acela mă gândeam la un armăsar pe nume Pockets. Un roib tare frumos pe care l-am văzut la Tattersall’s acum două zile.

Gideon îşi luă pălăria şi mănuşile de la un lacheu care aştepta.

— Nu a încercat nimeni să o oprească?

— Păi, n-a văzut-o nimeni plecând. Habar nu am avut până când n-a găsit Lilly biletul acesta… zise Lucien şi ridică o bucată de hârtie, pe care Gideon nu observase în mâna fratelui său.

Gideon se îndreptă spre el cu paşi mari.

— De ce naiba nu mi-ai zis că a lăsat o scrisoare?

— Am încercat să-ţi spun când te-am trezit, dar erai aşa de grăbit că…

Gideon mârâi şi apucă scrisoarea din mâna fratelui

său.

Dragă Lilly.

Am plecat la Murdoch House. Nu fi supărată. Transmite-le scuzele mele lordului Engsly şi lui Lady Gwen.

Cu dragoste.

Freddie

— A plecat în mare grabă după câte se pare, comentă Lucien. Întinse apoi mâna şi bătu cu degetul pe foaie. Dar se pare că înainte să plece s-a gândit la Lilly, la Lady Gwen şi la *mine.*

Gideon înjură aprig, ca o eliberare neputincioasă a fricii care creştea în el.

— Şi ţi se pare amuzant?

— Extrem de amuzant. Ţie nu ţi s-a părut amuzant când am venit s-o caut pe Lilly?

Gideon nu putea contracara nicicum, aşa că îndesă scrisoarea în buzunar şi ieşi cu paşi mari, în timp ce vocea lui Lucien răsună din spatele lui:

— Femeile călătoresc singure în fiecare zi, Gideon! O să fie bine!

Îl aştepta un grăjdar cu calul său. Gideon încălecă grăbit, ignorând durerea ascuţită pe care o simţea în picior, după care porni la galop. În clipa aceea ignora orice altceva, cu excepţia nevoii de a ajunge la Winnefred. Lucien avea dreptate. Femeile călătoreau singure în fiecare zi. Dar Lucien mai ştia şi că era la ordinea zilei ca femeile care călătoreau singure să fie atacate. De aceea şi calul său era pregătit şi aştepta ca el să termine de dat ordine servitorilor. Fiecare bărbat destoinic din casă va fi trimis în căutarea lui Winnefred.

Dar Gideon nu avea de gând să stea după ei. Pentru că nu avea niciun minut de pierdut. Se gândi cu amărăciune că Winnefred va fi o ţintă ispititoare – o femeie

tânără, frumoasă şi mai mult ca sigur se simţea rău.

La naiba cu tot! Reprezenta o ţintă *irezistibilă!* Pentru o clipă, teama aceea ameninţă să-l copleşească cu totul. Dacă i se întâmpla ceva… Dacă o pierdea definitiv…

Dar îndepărtă gândurile acelea pline de panică. O va găsi. O va găsi şi totul va fi bine. Era o femeie inteligentă şi puternică – şi perfect capabilă să aibă singură grijă de ea.

Îşi repetă asta iar şi iar, galopând într-o goană nebună prin Londra şi pe drumul ce ducea spre nord. Şi continuă să-şi amintească asta, în timp ce se oprea la fiecare staţie de trăsuri care-i ieşea în cale şi punea întrebări fiecărui hangiu şi fiecărui servitor pe care-l întâlnea. Dar tot îi treceau prin minte o mie de catastrofe care s-ar fi putut abate asupra unei femei care călătorea singură. Şi de fiecare dată când întrebările lui erau întâmpinate cu priviri nedumerite şi clătinări din cap, îşi închipuia încă o mie de nenorociri.

Nu se va linişti până când nu va vedea cu ochii lui că era în siguranţă. Şi ştia foarte bine că ghemul acela infernal de frică şi de remuşcări îi va chinui măruntaiele până când o va simţi din nou în braţele lui – acolo unde îi era locul. Fusese un mare idiot să creadă că lucrurile ar fi putut sta vreodată altfel. Cum se putuse convinge pe sine că dacă se distanţa de ea, ar fi fost mai puţin responsabil pentru ea? Că ar fi avut mai puţină nevoie de ea? Sau că ar fi fost mai puţin îndrăgostit de ea?

*

Black Ram Inn nu era cea mai grozavă staţie de trăsuri din Anglia. Lemnul era putrezit şi se mâncase, prinzând o culoare gri bolnăvicioasă, obloanele atârnau în câte o singură balama ruginită sau lipseau cu desăvârşire şi toată clădirea înaltă de trei etaje stătea înclinată spre dreapta. Winnefred se gândi atunci că o furtună straşnică avea să o năruie cu totul.

Cu toate acestea nu-i păsa câtuşi se puţin. Ce mai

conta dacă podelele erau înclinate şi scările scârţâiau şi gemeau sub picioarele ei? Cui îi păsa dacă patul din camera ei arăta de parcă nu mai văzuse aşternuturi curate de zece ani şi singurul fotoliu de lângă vatră părea că ar fi putut ceda sub greutatea ei? Putea dormi pe covor în faţa şemineului.

Şi va fi fericită câtă vreme covorul nu se clătina şi nu se legăna sub ea.

Ei bine, poate nu chiar fericită. Îşi aruncă haina şi boneta pe fotoliu, după care se ajută de braţul acestuia ca să se întindă pe podea. Era absolut nefericită – bolnavă şi singură, şi la sute de kilometri distanţă de casă.

Abia dacă apucase să părăsească Londra. Şi după nici trei ore de călătorit în trăsură, începuse să transpire, i se strânsese stomacul şi i se făcuse greaţă. Cu siguranţă, ar fi vomitat în bonetă, dacă nu l-ar fi convins pe vizitiu să oprească la han.

Închise ochii şi scoase un geamăt chinuit.

Cum de luaseră lucrurile o întorsătură atât de îngrozitoare? Nu ar fi trebuit să se întoarcă înfrântă la Murdoch House. Şi nici singură, de altfel.

Ar fi trebuit să fie acolo şi Lilly. Şi Gideon. Arogantul, încăpăţânatul şi minunatul Gideon. Nu recunoscuse asta niciodată – nici măcar sieşi, de altfel dar o parte din ea sperase şi se aşteptase ca el să se întoarcă la Murdoch House împreună cu ea. Sau poate ar fi fost mai corect spus că nicio parte din ea nu îşi putuse închipui că se va întoarce acasă fără el.

Erau meniţi să fie împreună. De ce nu putuse vedea şi el asta, în loc să presupună că îi va fi mai bine fără ea… ca toţi ceilalţi, de altfel?

Ce anume era atât de în neregulă cu ea, încât nimeni nu putea îndura să o aibă prea mult prin preajmă şi tuturor le era atât de uşor s-o îndepărteze?

Inspiră adânc şi încercă să se lupte cu lacrimile care îi ardeau ochii. Nu voia să se gândească la Gideon. Nu voia să se gândească la durerea pe care o simţea în piept şi care

nu avea nicio legătură cu felul în care se legănase trăsura.

Nu avea nevoie de el. Nu avea nevoie de nimeni. Va fi mulţumită să aibă personalul de la Murdoch House care să-i ţină companie şi, cu siguranţă, vizitele lui Lilly urmau s-o facă fericită. În plus, să fie singură avea foarte multe beneficii. Pentru prima dată în viaţa ei avea libertatea şi fondurile necesare să facă orice dorea. Putea purta pantaloni după pofta inimii şi se putea duce la închisoare oricând avea chef – fără vreo servitoare care să o însoţească. Putea juca cărţi cu Thomas şi putea să bea whisky cu tâlharii la drumul mare absolut oricând i se năzărea.

Avea o casă pe care o iubea şi mijloacele băneşti necesare să o vadă prosperând. Şi îşi spuse că asta era tot ce avea nevoie... dar tot simţi durerea din piept amplificându-se.

— Chiar e tot ce am nevoie, şopti ea nimănui şi durerea se înteţi şi mai mult. Trebuie să fie!

Apoi simţi ceva din fiinţa ei frângându-se. Pur şi simplu zdrobindu-se în mii de bucăţele. Şi de data aceea, când o năpădiră lacrimile, nu mai făcu nicio încercare de a le înăbuşi. Oricum, nu şi le-ar fi putut stăpâni, nici dacă ar fi încercat. Suferinţa o inunda în valuri puternice şi se revărsa din ea în suspine chinuitoare, care o făceau să se cutremure. Aşa că plânse până când i se uscară lacrimile şi durerea ascuţită din pieptul ei dispăru, lăsând-o goală pe dinăuntru.

După aceea se şterse pe faţă cu mâneca, inspiră adânc şi îşi spuse că terminase cu asta. Nu avea să mai plângă şi să mai tânjească după Gideon. Avea demnitatea şi avea mândria ei. Aşa că putea şi se va ridica sprijinindu-se pe aceste două cârje până când i se va fi vindecat inima. Şi se va vindeca! Poate că nu va mai fi aceeaşi şi poate că nu va mai fi la fel de deschisă ca până atunci, dar se va vindeca. Se va asigura de asta. Pentru că nu avea de ales.

Se ridică de pe podea, îşi scutură fustele şi se apucă să facă planuri care nu-l implicau pe lordul Gideon

Haverston. Trebuia să ajungă la Murdoch House şi avea nevoie de un alt mijloc de transport decât diligenţa. Ceilalţi călători cu siguranţă nu vor fi de acord să se oprească de fiecare dată când i se făcea ei rău. Ar fi fost ideal să călărească, dar, din păcate, nu stătuse în şa nici măcar o zi în viaţa ei. Va trebui să-şi închirieze propria trăsură şi un vizitiu. Nu avea ce altceva să facă. Era conştientă că acea cheltuială va fi o gaură importantă în bugetul ei, dar va găsi o cale să se descurce.

Hotărâtă şi simţindu-se mult mai puternică decât atunci când părăsise conacul lui Lady Gwen, se îndreptă spre uşă cu paşi mari, cu intenţia de a-şi pune planul în aplicare. Dar ajunse doar până la jumătatea odăii, înainte de a-şi auzi numele strigat pe coridor.

— Winnefred?! Vocea se auzea tot mai aproape. Winnefred!

Gideon.

Se duse la uşă din instinct şi o deschise larg. El stătea în pragul uşii ei şi arăta răvăşit, tras la faţă şi insuportabil de chipeş. Ticălosul!

— Winnefred! exclamă el, rostindu-i numele ca pe o rugăciune.

Dar ea îi trânti imediat uşa în nas.

*

Gideon rămase încremenit, privind uşa închisă şi ascultând zgomotul zăvorului care era tras. Pentru o clipă, când Winnefred apăruse în cadrul uşii, simţise că toate bucăţelele frânte şi împrăştiate ale lumii sale se aşezaseră la loc. Şi întreg trupul său se relaxase de uşurare. O găsise. Era teafără, nevătămată şi incredibil de frumoasă şi…

Şi apoi îi trântise uşa în nas, risipind la loc fărâmele lumii lui şi amintindu-i foarte clar că era încă extrem de furioasă. Probabil ar fi trebuit să se gândească un pic mai mult la posibilitatea aceea în timpul căutării lui… dar fusese atât de nerăbdător să o găsească, atât de copleşit de griji şi

de remuşcări, încât nu se putuse gândi la nimic altceva.

Şi oare nu tocmai asta era esenţa păcatelor lui? De prea mult timp nu se gândise la altceva decât la propriile temeri, la trecutul său şi la propriile dorinţe şi nevoi. Oare acum era prea târziu să mai îndrepte ceva? Oare îi luase prea mult ca să-şi vină în fire? Fusese atât de orb şi atât de egoist încât o pierduse definitiv? Nu voia să accepte asta. Nu putea. Pentru că ea era cea mai mare şi curată parte din lumea lui. Şi avea de gând să o recâştige… chiar dacă asta va dura până la sfârşitul zilelor lui. Şi începând de acum… De îndată ce îşi dădea seama cum să înceapă.

— Să vă descui uşa, milord?

Gideon se uită peste umăr. Uitase complet că hangiul era cu el. Îi aruncă omului o privire dezgustată şi zise:

— Ţi se pare că doamna ar vrea ca uşa să fie descuiată?

Hangiul îşi mută greutatea considerabilă de pe un picior pe altul, după care îşi frecă gânditor capul chel, încercând să găsească un răspuns. Dar în cele din urmă ridică din umeri.

În clipa aceea, Gideon se simţi tentat să-i smulgă din mână inelul cu chei, pentru siguranţa celorlalte femei care stăteau la han. Până la urmă doar ridică bastonul şi-i făcu semn în josul holului.

— Doar pleacă.

Hangiul se îndepărtă grăbit, lăsându-l pe Gideon singur cu gândurile lui. Pentru câteva clipe, rămase pur şi simplu holbându-se la uşa lui Winnefred, încercând să-şi limpezească mintea şi să găsească lucrul potrivit de spus. În cele din urmă, ridică mâna şi ciocăni încet.

— Winnefred?

— Pleacă!

Oh, da, era furioasă.

— Eşti bine? Avea nevoie să se asigure de asta. Eşti…?

— N-am fost niciodată mai bine.

Se lăsă inundat de încă un val de uşurare şi abia apoi

vorbi din nou:

— Vrei să deschizi uşa, te rog?

— În niciun caz.

— Am venit să-mi cer iertare.

— Ce gest nobil din partea ta!

— Nu trebuie să mă laşi să intru. Doar… întredeschide uşa puţin…

— *Nu!*

— Atunci ascultă-mă. Măcar ascultă-mă. Îşi lipi palma de uşă şi vorbi prin lemn: Vreau să fiu responsabil pentru tine!

— O, du-te dracului…

— Stai. Lasă-mă să termin, *te rog.* Când ea nu mai protestă în niciun fel, închise ochii şi îi vorbi din inimă: Vreau să am grijă de tine. Pentru totdeauna. Ai putea să te îndepărtezi de lângă mine acum. Ai putea să mă izgoneşti din casa ta. Ai putea să te căsătoreşti cu un alt bărbat şi să mă scoţi din viaţa ta definitiv. Dar eu o să-mi doresc mereu să am grijă de tine. O să vreau întotdeauna să mă asigur că eşti fericită… Pentru că te voi iubi mereu.

Mărturisirea lui fu întâmpinată cu tăcere. Gideon nu putea auzi nici măcar o şoaptă venind de dincolo de uşă. Deschise ochii şi lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp. Oare încetase să-l mai asculte? Oare chiar se hotărâse să nu mai creadă niciun cuvânt pe care-l spunea? Oare se furişase afară pe fereastră?

— Winnefred?… Eşti acolo?

Şi îşi primi răspunsul în forma unui zăngănit uşor al zăvorului şi al unui scârţâit de balamale, când Winnefred îi deschise, îşi dădu seama că stătuse de cealaltă parte a uşii de lemn. Făcu un pas mic în spate, ca să-i ofere puţin spaţiu. Îl ascultase şi era dispusă să-l asculte şi mai departe. Iar astea erau două semne foarte bune.

Cu toate acestea, expresia de pe chipul ei nu era la fel de încurajatoare. În ochii ei de culoarea chihlimbarului se ascundea un ocean de neîncredere, iar felul în care stătea încordată în pragul uşii – pregătită să se retragă oricând

înăuntru – îi dădea de înţeles că era departe de a se arunca înapoi în braţele lui. Dar îl ascultase. Iar acum îi deschisese uşa. Şi asta era suficient cât să aprindă o licăriră mică de speranţă în sufletul lui.

— Mă iubeşti, zise ea.

Fiecare cuvânt era rostit cu precauţie.

— Da. Fu nevoit să-şi încleşteze mâna liberă, ca să nu se întindă spre ea. Ştiu că nu prea ţi-am dat motive să crezi asta, dar…

— Mă iubeşti *pe mine?* insistă ea. Pe femeia pe care ai cunoscut-o în Scoţia? Pe femeia care din când în când poartă pantaloni şi uneori…?

— Ştiu cine eşti. Te cunosc mai bine decât îmi cunosc propria palmă. Ştiu că nu ştii să dansezi. Ştiu că preferi crema de ou, în locul fructelor. Ştiu că ai învăţat să înjuri mergând în vizită la o închisoare şi că ai pierdut şase penny în favoarea unui băieţel, ca să-l poţi învăţa să citească. Ştiu că te-am rănit când am vorbit despre datorie şi responsabilitate. Înclină uşor capul, încercând să-i întâlnească privirea. Era vital ca ea să înţeleagă şi să creadă ce-i spunea. Tu nu eşti o povară, Winnefred. Şi nu vei fi niciodată o povară. Nu am nicio scuză pentru faptul că nu am ţinut cont de sentimentele tale şi ţi-am vorbit atât de neglijent, doar că… Doar că sunt atât de îndrăgostit de tine, Winnefred! Şi asta…

— Şi vrei să fii?

— Îndrăgostit de tine? Gideon se îndreptă de spate şi riscă… Se întinse să o ia de mână. Licărirea de speranţă se transformă într-o flacără în toată regula, când ea nu făcu niciun pas să se retragă. Da. Mă îngrozeşte. Ideea de a avea copii mă înspăimântă. Gândul că ar putea să ţi se întâmple ceva… că eu aş putea permite să ţi se întâmple ceva rău mă îngrozeşte teribil de tare şi mă va speria mereu. O strânse uşor de mână. Dar nu aş vrea să scap de teama aceasta pentru nimic în lume. Pentru că a scăpa de ea ar însemna să te pierd pe tine… să pierd posibilitatea de a avea vreodată nişte copii împreună. Şi eu… Eu îmi doresc

asta… Te vreau pe tine şi vreau să am copii cu tine şi îmi doresc fiecare clipă de teamă şi de fericire, care vine odată cu dragostea. Vreau! Vreau totul!

Neîncrederea ei începu să se risipească. Văzu cum durerea şi precauţia dispar de pe chipul ei.

— Mă iubeşti, repetă ea. Doar că de data asta o spuse cu încredere şi pe buzele ei apărură prima urmă de zâmbet.

— Da, zise el ferm şi o trase spre el uşor, până când corsajul rochiei ei se atinse de trupul lui. Da. Cu toată fiinţa mea. Şi dacă nu crezi nimic altceva din tot ce-am spus…

— Te cred.

— Serios? În clipa aceea speranţa nu mai era doar o flacără stingheră, ci o lumină orbitoare, care mistuia orice rămăşiţă de frică şi de îndoială. Şi mă crezi că nu ai putea fi niciodată o povară? Şi că îmi pare rău? Îmi pare extrem de rău, Winnefred. Tu ai fost singura care s-a luptat… tu ai avut tot curajul! Eu am fost orb şi egoist…

— Uite asta chiar pot să cred, zise ea şi zâmbetul i se lărgi. Pot să cred toate astea.

Toate. Şi lucrurile bune şi pe cele rele. Nu putea cuprinde cu mintea cât de norocos era, la fel cum nu se putea abţine nici să îi ceară mai mult.

— Ştiu că n-am făcut prea multe ca să merit asta, dar speram că… venind aici, speram că în ciuda tuturor gafelor mele, poate ai fi dispusă să te mai gândeşti… ca la un moment dat… să îţi asumi o responsabilitate asemănătoare?

— Asta este o modalitate absolut ridicolă de a mă întreba dacă te iubesc…

— Ştiu…

— Dar ţi se potriveşte. Ea ridică o mână şi-i atinse obrazul. Da. Te iubesc!

Simţea că toate fărâmele vieţii lui se aşezau din nou la locul lor. Aşa că inspiră adânc şi-şi adună curajul:

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ea inspiră adânc şi-i răspunse:

— Da.

Gideon auzi atunci hohotul lui de râs, acoperindu-l pe al ei. Aruncă bastonul, îşi încolăci braţele în jurul taliei ei şi o ridică de la pământ, hotărât să o sărute până când nu mai puteau amândoi.

— Stai! zise ea şi întoarse capul, râzând, într-o încercare zadarnică de a se feri de buzele lui.

Aşa că o sărută pe obraz. Apoi pe frunte, şi pe nas, şi pe păr… Sărută fiecare bucăţică din ea la care putea ajunge. Doar că ea îl bătu pe umăr jucăuşă şi zise:

— Stai! Mai e ceva.

Înfrânt pentru moment, Gideon o lăsă înapoi jos. Dar continuă să o ţină strâns în braţe.

— *Ce* este?

Orice ar fi fost, va găsi acel lucru… sau l-ar repara, sau orice altceva ar fi avut nevoie. Pentru că în clipa aceea se simţea suficient de puternic să-i dăruiască până şi stelele pe o tavă de argint, dacă asta i-ar fi cerut.

— E vorba de Londra, îi explică ea, încă râzând încet. Ştiu că tu ai o casă acolo… şi este un oraş minunat, dar…

— Da, chiar e un oraş minunat, aprobă el. După aceea îi dădu părul la o parte de pe frunte şi o sărută tandru pe buze. Şi îmi închipui că vom dori să mai venim în vizită din când în când. Mai ales când sunt acasă şi Lilly şi Lucien.

— Să venim în vizită, repetă ea şi zâmbetul ei deveni şi mai strălucitor. Da, mi-ar plăcea să venim în vizită de la Murdoch House.

— Cu o singură condiţie, o aprobă el şi privi cum zâmbetul ei înflorea. Trebuie să mărim casa. M-am obişnuit să am din nou servitori. Şi vreau o sală mare pentru muzică. După aceea o ridică din nou în braţe şi o sărută încă o dată. Vreau să dansez cu soţia mea.

Epilog

Căsătoria marchizului de Engsly cu domnişoara Lilly

Ilestone era subiectul de discuţie principal de pe buzele tuturor membrilor înaltei societăţi. Nu atât din cauza titlului mirelui sau a frumuseţii miresei… nici chiar a faptului că felul în care o curtase mirele pe mireasă fusese cel mai elaborat pe care-l văzuse Londra în ani întregi, ci pentru că noul cuplu – aparent înnebunit temporar de fericirea maritală iminentă – alesese să celebreze nunta la modesta şi neeleganta moşie pe care o deţinea lordul Gideon Haverston în Scoţia rurală. O *fermă* imposibil de mică, numită Murdoch House.

Şi era ceva foarte neobişnuit. Membrii înaltei societăţi strâmbau din nas la adresa lipsei de etichetă demonstrată de cuplu şi şuşoteau pe furiş despre absurditatea hotărârii lor de a organiza o nuntă provincială în timpul micului sezon londonez. Dar în acelaşi timp, îşi verificau cu toţii cu grijă corespondenţa, sperând şi aşteptând să primească o invitaţie.

Dar avură parte de o dezamăgire comună.

Pentru că în ziua nunţii, singurii invitaţi prezenţi erau membrii familiilor lor, Thomas Brown şi o capră pe nume Claire.

Iar apariţia caprei veni ca o mare surpriză pentru Winnefred. Pentru că era *sigură* că încuiase uşa ţarcului. Şi totuşi, iat-o acolo pe Claire, stând liniştită pe iarbă, între Lady Gwen şi Thomas – despre care bănuia că avusese ceva de-a face cu evadarea lui Claire – în timp ce Lucien şi Lilly stăteau pe malul iazului şi-şi rosteau jurămintele în faţa parohului.

Winnefred oftă fericită. Şi ea se căsătorise cu Gideon exact în acelaşi loc, cu şase luni în urmă.

La o săptămână după ce ea şi Gideon se întorseseră la Murdoch House, sosise şi lordul Engsly cu o licenţă specială. Iar la scurt timp după aceea, îl urmaseră Lilly şi Lady Gwen.

Şi pentru ca soţii Howard să nu aibă ceva de-a face cu nunta lor, Winnefred chemase un alt paroh de la Langholm şi se cununase cu Gideon chiar a doua zi, ca să-i poată privi

ochii luminându-se sub mângâierea razelor matinale, în timp ce-şi rosteau jurămintele.

Promisese să o iubească şi să o preţuiască pentru totdeauna, iar ea promisese să-l iubească, să-l preţuiască şi să îi fie supusă.

Îşi întoarse privirea de la miri spre omul care stătea lângă ea. Nu-şi putea închipui să nu-l iubească şi să nu-l preţuiască pe Gideon. Îşi spuse că nu era deloc rău să îndeplinească fără doar şi poate două dintre cele trei promisiuni, aşa că îşi strecură mâna într-a lui.

El se uită în jos, apoi se întoarse spre ea şi-i oferi un zâmbet strălucitor şi cald, care-i umplea inima de bucurie.

Se considerase fericită înainte să apară Gideon în viaţa ei. Crezuse că avea grijă de căminul pe care-l construise pentru ea şi pentru Lilly. Dar abia atunci îşi dădu seama că ele două nu făcuseră altceva decât să se descurce aşa cum putuseră.

Iar în momentul acela, când o privea pe Lilly râzând şi sărutându-l pe noul ei soţ şi când asculta mugetul vitelor în depărtare, se gândea că *acolo* erau lumina, sunetele şi vocile pe care şi le imaginase când venise pentru prima dată la Murdoch House. Acolo erau viaţa, râsetele şi primirea călduroasă.

Se uită în jos la mâna puternică a lui Gideon care o acoperea pe a ei.

Era în sfârşit acasă.

Sfârşit